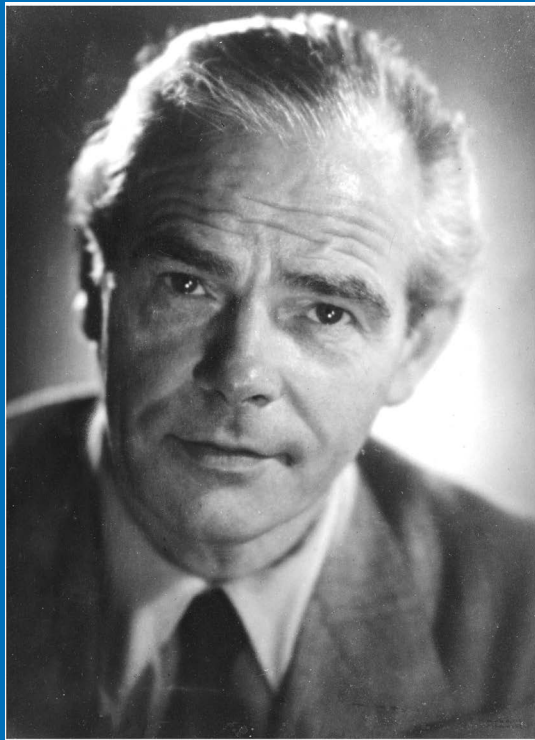

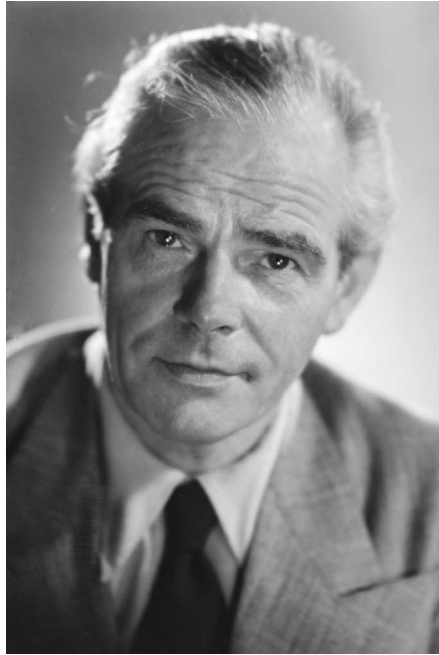
De Kosmologie van Jozef Rulof

Deel 1

Jozef Rulof

Jozef Rulof
1898-1952

De Kosmologie van Jozef Rulof (5 boeken)

‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ is een reeks van vijf boeken waarin de de meesters van het licht de geestelijke reizen beschrijven die ze met Jozef Rulof door de kosmos hebben gemaakt. Op die reizen volgen ze het ontstaan en de evolutie van al het leven in de kosmos.

De kosmologie vormt het hoogtepunt van de kennis die de meesters op aarde hebben gebracht. Het gaat niet zozeer om de kennis over de kosmos, maar wel om het niveau waarop al het leven in de kosmos verklaard wordt. In de ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ noemt de uitgever dit het ‘zielsniveau’, omdat de ziel van al het leven centraal staat. Dit zielsniveau geeft de eigenlijke zienswijze van de meesters weer.

Om op aarde tot het zielsniveau te komen, moest Jozef Rulof al het aardse en maatschappelijke denken achter zich laten. In de vijf boeken van ‘De Kosmologie van Jozef Rulof’ wordt tevens zijn strijd beschreven om niet te bezwijken onder de Alwijsheid die hij op die geestelijke reizen te verwerken kreeg. Hierdoor leren we hem kennen in vier aspecten van zijn persoonlijkheid, en zien we hoe Jeus, Jozef, André en Dectar samenwerken om het mediumschap te dragen en zo het brengen van dit hogere verklaringsniveau op aarde mogelijk te maken.

Jozef Rulof

De Kosmologie
van
Jozef Rulof

Deel 1

De Eeuw van Christus

Contact en copyright

De Eeuw van Christus

Braspenningstraat 88, 1827 JW Alkmaar, Nederland

Tel: 00 31 (0)728443852

E-mail: info@rulof.org

Website: rulof.nl

© 1944-2021, Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, Nederland, alle rechten voorbehouden.

De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1, 2021

ISBN 978-90-70554-83-5

Inhoud

Contact en copyright	4
Woord van de uitgever	7
Boekenreeks	8
Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof	9
Artikelenlijst	11
Jozef Rulof	15

1944

De Goddelijke Inleiding

Inleiding	20
De Albron	28
God als het Uitdijende Heelal	35
God als Ziel	39
God als Geest	42
God als Licht	43
God als Geestelijke Persoonlijkheid	44
God als Vader en Moeder	45
God als het Kleurenrijk	46
God als Harmonische Wetten	47
God als Geestelijke én Stoffelijke verdichtingswetten	48
God als Levensgraden	49
God als het Leven	50
God als Vonk	51

Deel 1

Stoffelijke Openbaringen	54
De Astrale en Stoffelijke Kosmos	103
Het Vader- en Moederschap voor de Ruimte	109
Kosmische Harmonie	134
De Bewuste en Onbewuste Levensgraden in het Universum	151

De Wetten van Leven en Dood voor het Universum	175
De Goddelijke Liefde-Wetten voor het Universum	190
God als het Stoffelijke Uitdijende Heelal	199
Door de Wedergeboorte naar de Vierde Kosmische Levensgraad	217
De Vijfde Kosmische Levensgraad	260
De Zesde en Zevende Kosmische Levensgraad	269

Woord van de uitgever

Geachte lezers,

Dit boek behoort tot de reeks van 27 boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen tussen 1933 en 1952. Deze boeken worden uitgegeven door Stichting Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap “De Eeuw van Christus”, die hiervoor in 1946 door Jozef Rulof werd opgericht. Als bestuur van deze stichting staan wij garant voor de oorspronkelijke tekst van de boeken die wij heden ter beschikking stellen. In die tekst staan de toevoegingen door de uitgever tussen (ronde) haakjes, om ze te onderscheiden van de oorspronkelijke tekst.

We hebben ook een toelichting bij de boeken gepubliceerd, die 140 artikelen bevat. Het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beschouwen we als een onlosmakelijk geheel. Bij sommige passages uit de boeken verwijzen we naar desbetreffende artikelen uit de toelichting. Zo bijvoorbeeld verwijst (zie artikel ‘verklaring op zielsniveau’ op rulof.nl) naar het basisartikel ‘verklaring op zielsniveau’ zoals dat op de website rulof.nl te lezen is.

Met vriendelijke groet,
Het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus
2021

Boekenreeks

Overzicht van de boeken die via Jozef Rulof op aarde zijn gekomen in de volgorde dat ze gepubliceerd werden, met de jaartallen waarin de inhoud van die boeken tot stand kwam:

- Een Blik in het Hiernamaals (1933-1936)
- Zij die terugkeerden uit de Dood (1937)
- De Kringloop der Ziel (1938)
- Zielsziekten van Gene Zijde bezien (1939-1945)
- Het Ontstaan van het Heelal (1939)
- Tussen Leven en Dood (1940)
- De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien (1941)
- Door de Grebbelinie naar het Eeuwige Leven (1942)
- Geestelijke Gaven (1943)
- Maskers en Mensen (1948)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 1 (1950)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 2 (1951)
- Jeus van Moeder Crisje Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 1 (1949-1951)
- Vraag en Antwoord Deel 2 (1951-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 3 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 4 (1952)
- Vraag en Antwoord Deel 5 (1949-1952)
- Vraag en Antwoord Deel 6 (1951)
- Lezingen Deel 1 (1949-1950)
- Lezingen Deel 2 (1950-1951)
- Lezingen Deel 3 (1951-1952)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 1 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 2 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 3 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 4 (1944-1950)
- De Kosmologie van Jozef Rulof Deel 5 (1944-1950)

Toelichting bij de boeken van Jozef Rulof

Het voorwoord van deze toelichting is:

Beste lezers,

In deze ‘toelichting bij de boeken van Jozef Rulof’ beschrijven we als uitgever de kern van zijn zienswijze. Hiermee beantwoorden we twee soorten vragen die ons in de afgelopen jaren gesteld werden over de inhoud van deze boeken.

Ten eerste zijn er de vragen over specifieke onderwerpen zoals bijvoorbeeld crematie en euthanasie. De informatie over dergelijke onderwerpen is dikwijls verspreid over de 27 boeken met in totaal meer dan 11.000 pagina’s. Daarom hebben we per onderwerp relevante passages uit alle boeken bij elkaar gezet en telkens samengevat in een artikel.

De verspreide informatie is het gevolg van de kennisopbouw in de boekenreeks. In het artikel ‘verklaring op zielsniveau’ onderscheiden we twee niveaus in deze kennisopbouw: het maatschappelijke denken enerzijds en de verklaringen op zielsniveau anderzijds. Voor zijn eerste verklaring van vele verschijnselen beperkte de schrijver zich tot woorden en begrippen die tot het maatschappelijke denken van de eerste helft van de vorige eeuw behoorden. Hierdoor stemde hij zich af op het wereldbeeld van zijn toenmalige lezers.

Boek na boek bouwde de schrijver daarnaast het zielsniveau op, waarbij de menselijke ziel centraal staat. Om het leven op zielsniveau te verklaren, introduceerde hij nieuwe woorden en begrippen. Daarmee kwamen er nieuwe verklaringen, die de informatie uit de vorige ronde over bepaalde onderwerpen aanvulden.

Meestal echter vulden de verklaringen op zielsniveau de eerste beschrijvingen niet aan, maar vervingen ze die. Zo kan er bijvoorbeeld in maatschappelijke terminologie gesproken worden over een ‘leven na de dood’, maar op zielsniveau heeft het woord ‘dood’ elke betekenis verloren. Volgens de schrijver gaat de ziel niet dood, maar laat zij het aardse lichaam los en gaat zij dan over naar de volgende fase in haar eeuwige evolutie.

De onbekendheid met het verschil tussen deze twee verklaringsniveaus zorgt voor een tweede soort vragen over woorden en opvattingen in de boeken waarover het huidige maatschappelijk denken gewijzigd is ten opzichte van de eerste helft van de vorige eeuw. In deze toelichting belichten we die onderwerpen vanuit het zielsniveau. Hierdoor wordt duidelijk dat woorden zoals bijvoorbeeld rassen of psychopathie op zielsniveau geen rol meer spelen. Deze woorden en de bijbehorende opvattingen werden in de boekenreeks

alleen gebruikt om aan te sluiten bij het maatschappelijke denken in de tijdsperiode dat deze boeken tot stand kwamen, tussen 1933 en 1952. De passages met deze woorden behoren tot de toenmalige tijdsgeslacht van de lezers en geven op geen enkele wijze de eigenlijke zienswijze van de schrijver of de uitgever weer.

Dat is bij het huidige lezen van deze boeken niet altijd duidelijk, omdat de schrijver meestal niet expliciet vermeld heeft op welk verklaringsniveau het onderwerp in een bepaalde passage behandeld werd. Daarom voegen we als uitgever bij een aantal passages een verwijzing toe naar een relevant artikel uit deze toelichting. Dat artikel belicht dan het behandelde onderwerp in die passage vanuit het zielsniveau, om de eigenlijke zienswijze van de schrijver op dat onderwerp in het licht te stellen. Om cultuurhistorische en geestelijk-wetenschappelijke redenen brengen we in de 27 boeken geen wijzigingen aan in de oorspronkelijke formuleringen van de schrijver. Voor de leesbaarheid hebben we alleen de spelling van het Oudnederlands aangepast. In de online versie van de boeken op onze website rulof.nl zijn alle taaltechnische wijzigingen per zin opvraagbaar.

We beschouwen het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting als een onlosmakelijk geheel. Daarom verwijzen we voortaan op de cover van elk boek en in het 'woord van de uitgever' naar de toelichting. Voor een brede beschikbaarheid geven we de 140 artikelen van deze toelichting uit als fysiek boek (isbn 978-94-93165-77-9) en als e-book (zie pagina 'downloaden' op rulof.nl), en staan alle artikelen als aparte webpagina's op onze website.

Ook de relevante passages uit alle boeken van Jozef Rulof waar we de artikelen op gebaseerd hebben, zijn een integraal onderdeel van deze toelichting. Die passages zijn samen met de desbetreffende artikelen gebundeld in boekvorm en beschikbaar als de vier delen van 'Het Jozef Rulof Naslagwerk', in de vorm van paperbacks en e-books. Bovendien is op onze website bij de meeste artikelen onderaan een link opgenomen naar een aparte webpagina met de bronteksten van dat artikel.

Met het uitgeven van de 27 boeken en deze toelichting beogen we bij te dragen aan een onderbouwd begrip van de eigenlijke boodschap van de schrijver. Die werd reeds door Christus verwoord met: Heb elkander lief. Op zielsniveau verklaart Jozef Rulof dat het gaat om de universele liefde die zich niet bezighoudt met het uiterlijk of de persoonlijkheid van onze medemens, maar zich richt naar zijn diepste kern, die Jozef de ziel of het leven noemt.

Met hartelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting De Eeuw van Christus,

Ludo Vrebos

11 juni 2020

Artikelenlijst

De toelichting bestaat uit de volgende 140 artikelen:

Hiernamaals

1. Ons Hiernamaals
2. Bijnadoodervaring
3. Uittreding
4. Sferen in het hiernamaals
5. Lichtsferen
6. Eerste licht sfeer
7. Tweede licht sfeer
8. Derde licht sfeer
9. Zomerland - Vierde licht sfeer
10. Vijfde licht sfeer
11. Zesde licht sfeer
12. Zevende licht sfeer
13. Mentale gebieden
14. Hemel
15. Gene Zijde
16. Kindersferen
17. Weide
18. Sterven als overgaan
19. De dood
20. Geest en geestelijk lichaam
21. Crematie of begraven
22. Balseming
23. Orgaandonatie en transplantatie
24. Aura
25. Fluïdekoord
26. Euthanasie en zelfmoord
27. Schijndood
28. Geesten op aarde
29. Duistere sferen
30. Schemerland
31. Land van haat en hartstocht en geweld
32. Dal van smarten
33. Hel
34. Dante en Doré
35. Engel

36. Lantos
37. Meesters
38. Alcar
39. Zelanus
40. Boeken over het Hiernamaals
- Reïncarnatie
41. Onze reïncarnaties
42. Herinneringen aan vorige levens
43. Wereld van het onbewuste
44. Aanleg talent gave
45. Wonderkind
46. Fobie en angst
47. Gevoel
48. Ziel
49. Gevoelsgraden
50. Stoffelijk of geestelijk
51. Onderbewustzijn
52. Dagbewustzijn
53. Van gevoel tot gedachte
54. Zonnevlucht
55. Hersenen
56. Overspannen en slapeloosheid
57. Leren denken
58. Gedachten van een ander
59. Wat weten we zeker
60. Wetenschap
61. Psychologie
62. Geestelijk-wetenschappelijk
63. Universele waarheid
64. Gevoelsverbinding
65. Geliefden uit vorige levens
66. Uiterlijke gelijkenis met onze ouders
67. Karakter
68. Persoonlijkheid
69. Deelpersoonlijkheden
70. Wil
71. Zelfkennis
72. Socrates
73. Wedergeboren voor een taak
74. Wedergeboren opperpriester Venry

75. Alonzo vraagt waarom
76. Spijt wroeging berouw
77. Goedmaken
78. Wedergeboren als Anthony van Dyck
79. Tempel der ziel
80. Boeken over reïncarnatie
- Onze Kosmische Ziel
81. Onze Kosmische Ziel
82. Verklaring op zielsniveau
83. Er bestaan geen rassen
84. Stoffelijke levensgraden
85. Mens of ziel
86. Anti racisme en discriminatie
87. Kosmologie
88. Alziel en Albron
89. Onze basiskrachten
90. Kosmische splitsing
91. Maan
92. Zon
93. Kosmische levensgraden
94. Onze eerste levens als cel
95. Evolutie in het water
96. Evolutie op het land
97. De vergissing van Darwin
98. Ons bewustzijn op Mars
99. Aarde
100. Goed en kwaad
101. Harmonie
102. Karma
103. Oorzaak en gevolg
104. Vrije wil
105. Rechtvaardigheid
106. Ontstaan van de astrale wereld
107. Schepper van licht
108. Vierde Kosmische Levensgraad
109. Het Al
110. Animatie van onze kosmische reis
- Universiteit van Christus
111. Universiteit van Christus
112. Mozes en de profeten

113. Bijbelschrijvers
114. God
115. De eerste priester-magiër
116. Het oude Egypte
117. Piramide van Gizeh
118. Jezus Christus
119. Judas
120. Pilatus
121. Caiphas
122. Gethsemane en Golgotha
123. Apostelen
124. Kerkelijke vertelsels
125. Evolutie van de mensheid
126. Hitler
127. Joodse volk
128. NSB en nationaalsocialisme
129. Genocide
130. Graden van Liefde
131. Tweelingzielen
132. Moederschap en vaderschap
133. Homoseksualiteit
134. Psychopathie
135. Krankzinnigheid
136. Het mediumschap van Jozef Rulof
137. De Eeuw van Christus
138. Lichtende toekomst
139. Ultiem genezingsinstrument
140. Directe-stemapparaat

Jozef Rulof

Jozef Rulof (1898-1952) ontving allesomvattende kennis over het hiernamaals, reïncarnatie, onze kosmische ziel en Christus.

Kennis uit het hiernamaals

Toen Jozef Rulof in 1898 in het landelijke 's-Heerenberg in Nederland geboren werd, had zijn geestelijke leider Alcar al grote plannen met hem. Alcar was in 1641 overgegaan naar het hiernamaals, na zijn laatste leven op aarde als Anthony van Dyck. Sindsdien had hij een omvangrijke kennis opgebouwd over het leven van de mens op aarde en in het hiernamaals. Om die kennis op aarde te brengen, wilde hij Jozef ontwikkelen tot schrijvend medium.

Nadat Jozef zich in 1922 in Den Haag had gevestigd als taxichauffeur, ontwikkelde Alcar hem eerst tot genezend en schilderend medium, om de trance op te bouwen die nodig was voor het ontvangen van boeken. Jozef ontving honderden schilderijen, en door de verkoop daarvan kon de uitgave van de boeken in eigen hand gehouden worden.

Toen Alcar in 1933 begon met het doorgeven van zijn eerste boek, 'Een Blik in het Hiernamaals', gaf hij Jozef de keuze hoe diep de mediamieke trance zou worden. Hij zou Jozef in een zeer diepe slaap kunnen brengen en zijn lichaam overnemen om boeken te schrijven buiten het bewustzijn van het medium om. Dan zou Alcar vanaf de eerste zin zijn eigen woordkeus kunnen gebruiken om de lezer uit die tijd te verklaren hoe hijzelf de werkelijkheid had leren kennen op zielsniveau, waarbij het eeuwige leven van de menselijke ziel centraal staat.

Een andere mogelijkheid was om een lichtere trance toe te passen, waarbij het medium tijdens het schrijven kon voelen wat er geschreven werd. Dat zou Jozef in staat stellen om geestelijk mee te groeien met de doorgegeven kennis. Maar dan moest de opbouw van de kennis in de boekenreeks wel afgestemd worden op de geestelijke ontwikkeling van het medium. En dan kon Alcar de verklaringen op zielsniveau pas geven als ook het medium daaraan toe was.

Jozef koos voor de lichtere trance. Hierdoor was Alcar wat beperkt in de woorden die hij in de eerste boeken kon gebruiken. Hij liet dit Jozef ervaren door in trance het woord 'Jozef' neer te schrijven. Op datzelfde moment werd Jozef uit trance wakker, omdat hij zich geroepen voelde. Om dit te voorkomen, koos Alcar de naam 'André' om de ervaringen van Jozef in de boeken te beschrijven. Alcar wijzigde of omzeilde ook andere namen en omstandigheden in 'Een Blik in het Hiernamaals', zodat Jozef in trance kon

blijven. Zo komt de lezer in dit eerste boek wel te weten dat André getrouwd was, maar niet dat dit in 1923 gebeurde en dat zijn vrouw Anna heette.

Om in harmonie te blijven met het gevoelsleven van Jozef liet Alcar zijn medium alles wat in de boeken werd beschreven eerst zelf beleven. Daartoe liet Alcar hem uit zijn lichaam treden, zodat Jozef de geestelijke werelden van het hiernamaals zelf kon waarnemen. De boeken beschrijven hun gezamenlijke reizen door de duistere sferen en de lichtsferen. Jozef zag dat de mens na zijn overgang op aarde terecht komt in de sfeer die bij zijn gevoelsleven hoort.

Hij was in uitgetreden toestand ook getuige van vele overgangen op aarde. Door de beschrijving hiervan wordt in de boeken vastgelegd wat er precies met de menselijke ziel gebeurt bij crematie, begraven, balseming, euthanasie, zelfmoord en orgaantransplantatie.

Jozef leert zijn vorige levens kennen

De naam André werd door Alcar gekozen, omdat Jozef die naam ooit gedragen had in een vorig leven in Frankrijk. Toen was André een geleerde, en de toewijding om alles grondig te onderzoeken kon helpen om het verklaretingsniveau van de boeken stap voor stap te verdiepen.

Zo kon Jozef in 1938 het boek 'De Kringloop der Ziel' ontvangen van meester Zelanus, een leerling van Alcar. Hierin beschreef Zelanus zijn vorige levens. Hij liet hiermee zien hoe al zijn ervaringen in zijn vorige levens uiteindelijk zijn gevoelsleven hebben opgebouwd, en ervoor zorgden dat hij steeds meer kon aanvoelen.

In 1940 was Jozef ver genoeg ontwikkeld om het boek 'Tussen Leven en Dood' te beleven. Hierdoor leerde hij Dectar kennen, zijn eigen vorige leven als tempelpriester in het oude Egypte. Dectar had zijn geestelijke krachten in de tempels hoog opgevoerd, waardoor hij intense ervaringen in uitgetreden toestand kon beleven, en daarnaast zijn aardse leven niet verwaarloosde. Die krachten waren nu nodig om de ultieme graad van mediumschap te bereiken: het kosmische bewustzijn.

Onze kosmische ziel

In 1944 was Jozef Rulof als 'André-Dectar' zover ontwikkeld dat hij samen met Alcar en Zelanus geestelijke reizen door de kosmos kon beleven. Door de beschrijvingen van die reizen in de boekenreeks 'De Kosmologie van Jozef Rulof' werd de hoogste kennis uit het hiernamaals op aarde gebracht.

Nu konden de meesters Alcar en Zelanus eindelijk de werkelijkheid beschrijven zoals zij die voor zichzelf als waarheid hadden leren kennen. Nu pas konden ze woorden en begrippen gebruiken, die de kern van onze ziel beschrijven en hiermee het wezen van de mens onthullen.

In de kosmologie verklaren de meesters op zielsniveau waar wij vandaan komen en hoe onze kosmische evolutie begon doordat onze ziel zich af-

scheidde van de Alziel. André-Dectar leerde nu zijn vorige levens op andere planeten kennen, en de gigantische ontwikkelingsweg die zijn ziel heeft doorlopen om van een ijle cel op de eerste planeet in de ruimte tot het leven op aarde te evolueren.

Daarnaast bezocht hij met de meesters de hogere kosmische levensgraden die ons wachten na onze aardse levens. De kosmologie beschrijft waar we naartoe gaan, en op welke wijze onze levens op aarde hierin noodzakelijk zijn. Dit werpt een kosmisch licht op de zin van ons leven en het wezen van de mens als ziel.

De Universiteit van Christus

De meesters konden al de kosmische graden bereizen en deze ultieme kennis doorgeven, omdat ze zelf geholpen werden door hun orde van leraren. Deze orde wordt 'De Universiteit van Christus' genoemd, omdat Christus de mentor van deze universiteit is.

In zijn leven op aarde kon Christus deze kennis niet doorgeven, omdat de mensheid daar toen niet aan toe was. Christus werd al vermoord voor het weinige dat hij heeft kunnen zeggen. Maar hij wist dat zijn orde deze kennis op aarde zou brengen, zodra er een medium geboren kon worden, dat hiervoor niet meer omgebracht zou worden.

Dat medium was Jozef Rulof, en de boeken die hij ontving luidden een nieuwe tijd in: 'De Eeuw van Christus'. Christus zelf had zich moeten beperken tot de kern van zijn boodschap: de onbaatzuchtige liefde. In de Eeuw van Christus konden Zijn leerlingen door Jozef Rulof tekst en uitleg geven hoe we door het geven van universele liefde onszelf in gevoel verhogen en hierdoor hogere lichtsferen en kosmische levensgraden bereiken.

In opdracht van zijn meesters richtte Jozef in 1946 Stichting De Eeuw van Christus op, om de boeken en schilderijen te beheren. In datzelfde jaar reisde hij naar Amerika om zijn ontvangen kennis daar bekend te maken, in samenwerking met zijn geëmigreerde broers. Hij hield er net als in Nederland trancelezingen en schilderdemonstraties.

Terug in Nederland gaf hij naast de honderden trancelezingen ook jarenlang contactavonden, om vragen te beantwoorden van lezers van de boeken. In 1950 kon meester Zelanus de biografie van Jozef met als titel 'Jezus van Moeder Crisje' schrijven met de naam 'Jozef' en de jeugdnaam 'Jezus', zonder de trance te doorbreken.

De meesters wisten dat de mensheid de Universiteit van Christus nog niet zou aanvaarden, ondanks alle doorgegeven kennis en inspanningen van Jozef. De wetenschap zal alleen een bewijs van het leven na de dood aanvaarden, als dat zonder een menselijk medium tot stand komt, zodat beïnvloeding door de persoonlijkheid van het medium uitgesloten kan worden.

Dat bewijs zal worden geleverd door wat de meesters het 'directe-stem-apparaat' noemen. Ze voorspellen dat dit technisch instrument een directe communicatie tussen de mens op aarde en de meesters van het licht zal brengen. Op dat moment zullen Jozef en andere meesters vanuit het hiernamaals de wereld kunnen toespreken, en de mensheid het geluk kunnen geven van het zekere weten dat we als kosmische ziel oneindig leven.

Om zich op deze taak voor te bereiden, is Jozef in 1952 naar het hiernamaals overgegaan. Meester Zelanus had al op het einde van zijn boek 'Geestelijke Gaven' vermeld dat Jozef en de meesters zich na de overgang van Jozef niet meer tot menselijke mediums zullen richten, omdat de ultieme kennis uit het hiernamaals al te vinden is in de boeken die Jozef tijdens zijn aardse leven mocht ontvangen.

De Goddelijke Inleiding

Inleiding

We leven in 1944. Europa staat in brand, de mens leeft in koude en ellende, te midden van afbraak, heeft gebrek aan alles. Steden worden met de grond gelijk gemaakt, miljoenen mensen gemarteld en tenslotte vergast en God zwijgt! Christus laat Zijn kinderen alleen?

Onder deze omstandigheden leeft ook André, het instrument van de meesters, maar hij heeft een Universeel contact, hij staat in verbinding met de afgezanten van God, Die ook nu nog een Vader van „Liefde” is! Miljoenen mensen kunnen dat niet meer aanvaarden, immers, hoe kan God dit goedvinden?

André is het, die zegt, dat de mensen niet moeten wanhopen, dat God met dit alles niets te maken heeft, en dat God ook nooit ingrijpen zal, doch dat dit de schuld van de mens is, dat de mens niet anders wil, het verkeerde zoekt en de algehele afbraak volgt. Doch ook die woorden worden niet begrepen, nietwaar, voor God is alles mogelijk, God is almachtig, ook Christus is almachtig, maar waarom laat God, laat Christus ons nu alleen? Kunnen de meesters, de engelen ons niet helpen?

In 1935 reeds wist André dat deze afgrijselijke oorlog zou komen. Hij heeft een boek beleefd en geschreven, waarin de meesters verklaren, dat Adolf Hitler een krankzinnige is en dat, indien hij aan een oorlog begint, het zijn val zal zijn. De meesters zeggen: de mens die het verkeerde zoekt, gaat zijn eigen ongeluk tegemoet! Maak je geen zorgen, André, God waakt!

Nu half Nederland afgesloten is door de nazi's en de geallieerden, miljoenen mensen geen geloof meer bezitten, als stoffelijke wrakken rondlopen, zijn uitgehongerd en de wetten voor het goede worden vertrap, het kwaad zegeviert over het goede, er geen hoop op vrede en rust meer is en alles dreigt in te storten, komt zijn meester tot hem en zegt:

„Zie je mij, André?”

„Ja, meester. Ik hoor en zie u.”

„Wil je dan even het volgende vastleggen, wat ik je dicteren zal.”

André neemt potlood en papier en hoort het volgende:

„De Kosmologie voor deze Mensheid

De Albron ...

God als Moeder

God als Vader

God als Ziel

God als Leven

God als Geest

God als een Persoonlijkheid
God als Harmonische wetten
God als Stoffelijke wetten
God als Geestelijke wetten
God als het Uitdijende Heelal
God als Liefde

De Vonk Gods ... Dit is voorlopig alles, André. Over korte tijd, tezamen met meester Zelanus, beginnen wij aan de Kosmologie voor deze Mensheid. Door onze reizen voor het „(Ontstaan van het) Heelal” beleefden wij de eerste geestelijke en stoffelijke wetten voor de Kosmologie. Thans gaan wij dieper, tot de „Albron” terug en is voor de „Universiteit van Christus”! Je bent zover, André. Denk over dit alles na. De afgezanten van God komen thans tot de aarde om de mens van een Vader van Liefde te overtuigen. Waarom dit gekomen is, willen wij verklaren. De Hemelen zullen nu spreken. Maak je gereed, André. Tot straks. God is en blijft Liefde!”

Op dat ogenblik verbrak meester Alcar het contact met André. Hoe is het mogelijk, denkt hij, wat zal ik nu nog beleven. Het is een openbaring, thans, voelt hij, zal deze mensheid mogen weten. Na enkele dagen keert zijn meester tot hem terug en vraagt:

„Ben je gereed, André?”

„Ja, meester.”

„Welnu, vannacht treed je uit je organisme en zul je met mij en meester Zelanus Goddelijke wijsheid ontvangen. In opdracht van de hoogste meesters in de Goddelijke ruimten, moeten wij ál de Goddelijke Openbaringen ontleden. Wij leggen hierdoor de fundamenten voor de Universiteit van Christus. Tot aanstonds, André.”

André zit daar in het duister, hout voor de kachel is er niet, de rust en de warmte in bed is het enige wat de mens nog bezit. En elk mens in Europa heeft deze ellende te aanvaarden, omdat Satan zegeviert. De warmte in bed is goed voor de bloedstroming, het geeft het afgetakelde organisme wat steun en de zenuwen komen tot rust. Meer is er niet en tevens niet nodig voor hem, waarna hij zich volkomen overgeeft. Er zijn mensen die niet eens 'n bed bezitten. Zo zorgt de mens voor zichzelf, voor de volgende dag, die wéér slechter is, ellendiger dan de vorige, het gaat bergafwaarts. Is dit Evolutie? Dat begrijpen de mensen niet. Is dit alles noodzakelijk? Dat neemt géén mens! En dat is voor de massa ook niet te aanvaarden. Maar alles op aarde kon zo anders gebeuren, doch de mensen begrijpen het leven niet, niets, voor het geloof vallen er zelfs slachtoffers. Hij ligt daar en denkt, het is het gereedkomen voor zijn meester. Máár, dat beseft hij nu, hij staat voor een berg, een berg wijsheid is het. Wat zal hij thans allemaal beleven?

Door zijn verkregen bewustzijn moet hij thans tonen wat hij kan. Het is, weet hij, voor deze mensheid, voor elk mens, kind én leven van God. De mens moet weten en aanvaarden, dat er geen dood en geen verdoemdheid is! Maar dat kan de massa niet geloven. En hierdoor is er armoede op aarde. De mens kent zichzelf niet! De geestelijke is onbewust! Die man praat over een God van haat en wraak en dat kán niet! De menselijke ziel leeft voor het eerst op aarde, volgens die geleerden en ook dat is kletspraat! Maar wat dan? Dat zal hij thans beleven, voelt hij, de meesters zullen de wetten verklaren. De psychologen kennen de wetten niet. De Reïncarnatie wordt nog niet aanvaard, dat machtige gebeuren is onzin voor die geleerden en voor miljoenen mensen, doch dat zijn de eigenlijke wetten van God, waardoor de mens zijn evolutie beleven kan. Heeft deze dogmatische massa hier nooit van gehoord?

André kent de wetten voor de krankzinnigheid, meester Alcar heeft hem ook die wetten en mogelijkheden voor de menselijke ziel verklaard, waardoor hij de astrale persoonlijkheid leerde kennen. Maar de geleerde staat voor zijn zieken en kent die levens niet, omdat hij geen astraal bewustzijn achter de kist aanvaarden wil. Doch daardoor krijgt hij zijn ruimte en zijn antwoord te beleven, er is niets anders! Dát is het!

Hierna bracht meester Alcar hem tot het „Heelal”. Ook dat waren wonderen voor zijn leven en persoonlijkheid, waarvoor hij drie boeken ontving. Hij kan een geleerde deze wetten verklaren, want hij heeft ze gezien doordat hij de gave voor het uittreden bezit. Wie ben je achter de kist? Daar ben je als op aarde, je gaat naar een wereld die afstemming heeft op je innerlijk bewustzijn en leeft verder. De mens, die zijn boeken heeft gelezen, weet hij, staat thans sterk in het leven en die mens is niet te vernietigen.

In die jaren van éénzijn met zijn meester, is hij duizenden jaren ouder geworden. Hierna bracht meester Alcar hem terug naar het oude Egypte en leerde hij zichzelf daar als priester kennen. Dat was in de Tempel van Isis. Nu bezit hij de Grote Vleugelen, waardoor hij al deze wonderen kan beleven, zoals ook Ramakrishna heeft gekund. Wij schreven toen het boek: „Tussen Leven en Dood” ... een machtig geestelijk geschenk van de meesters aan uw leven, indien u ervoor openstaat! Néén, Dante, wat André nu beleven zal, dat hebt u in uw leven niet ontvangen, niet kunnen beleven en zullen wij u thans bewijzen.

Jazeker, denkt André nu, de berg die hij ziet, is de berg Gods! God is het zélf! En nu zal hij God leren kennen volgens de wetten van de Kosmos! Meester Alcar gaat tot de „Albron” terug, want daar is het begonnen.

Hij moet glimlachen wanneer hij de mensen over God hoort spreken. Kunnen de mensen dan niet denken? Wanneer hij thans de God vervloekers hoort praten, zijn het onbewuste kinderen die zichzelf niet kennen en niets

van de Goddelijke scheppingen aanvaarden óf zij zijn door de Bijbel tot een ruimtelijke doolhof gebracht. Duizenden mensen stranden thans, hoort hij dagelijks, door de verdoemdheid. Kan God, als Hij een vader van liefde is, de mens ook nog verdoemen? Is dit ellendige van thans en dat van vroeger, oorlogen en éllende van de aarde, nog niet genoeg voor de mens als een kind van God en de kerk? Moeten wij aanvaarden, dat God een Vader van liefde is nu wij horen, dat Hij ons ook nog laat verbranden voor eeuwigdurend? Dat kan toch niet waar zijn? Néén, dat is kletspraat, mensen. Maar wat dan? Lees mijn boeken en je weet het! Maar je wilt niet lezen, je wilt niet aanvaarden want de kerk, je dominee vertelt het anders. Toch kom je tot het reële denken en voelen, je gaat reeds vragen stellen, nietwaar? Je kúnt het niet langer geloven, dat God Zijn kinderen verdoemt, afmaakt, voor een laatste oordeel plaatst. Wat heeft het leven van 'n mens nog te betekenen? Niets, helemaal niets meer, indien God verdoemt, als Hij zo is, als de Bijbel het zegt. Heeft God tot Mozes gesproken, vragen anderen? Néén, dat waren de meesters. Léés het boek „De Volkeren der Aarde” en je krijgt antwoord op duizenden vragen!

Je moet thans eens naar een dominee luisteren. Deze man stuurt zijn volgelingen van de wal in de sloot, hij weet het niet meer. Is het dan 'n wonder, dat de mens zich afvraagt: kan God verdoemen? Kan Hij goedvinden dat de mensen worden afgeslacht? Duizenden vragen stellen thans de mensen en géén geestelijke kan antwoorden! Niet één is er onder al die geleerden, die 'n mens opvangt en hem steunt, hij is nog niet zover.

André voelt, de massa is geestelijk hulpbehoevend. Het bewustzijn van de massa is onbewustzijn. Wat ben je, geachte dominee, als je niets anders kent dan een God die Zijn leven haat, laat verbranden?

Wat ben je als psycholoog, wanneer je van de universiteit komt, als je de ziel, en geest niet kent? Wat heb je daar kunnen leren? Niets! Jazeker je weet iets van het zenuwstelsel af, maar de mens ken je niet en toch ben je een dokter geworden? André roept nu zijn persoonlijkheid tot de ruimtelijke orde. Hij volgt zijn verkregen „ik”! Juist nu heeft hij alles van zichzelf nodig om straks te kunnen handelen, wil hij bij terugkomst op aarde hetgeen hij heeft beleefd kunnen verwerken. Hij kent zichzelf, hij weet, dat er thans vier verschillende persoonlijkheden in hem leven en dat zijn: Jeus ... Jozef, hijzelf en Dectar. Jeus én Jozef moeten hem op aarde, in de maatschappij vertegenwoordigen. Hij is de meester met Dectar, de persoonlijkheid uit de Tempel van Isis. Even later valt er over zijn lippen:

„Zie je, Boeddha, dit heb je niet gekend en niet geleerd. Jij had een heel ander leven te vertegenwoordigen. Is het niet waar? Jij hebt in je leven een machtig contact beleefd, maar dit niet. Je taak was machtig, je bent een pro-

feet geworden, maar voor een eigen tijd en bewustwording.”

En dan ziet hij Ramakrishna en hij spreekt tot dat leven. Ook die ziel leeft en kan zich aan zijn leven openbaren.

„Heb je tijdens je leven, Ramakrishna, deze diepte beleefd, waar wij nu heengaan? Néén, dat heb je niet! Ik ken je bewustzijn, ook van Madame Blavatsky, van allen, die voor God en deze bewustwording een taak hebben gekregen, en daarvoor zichzelf hebben ingezet. Straks zal ik jullie zien, ik weet het. Maar ergens in de ruimte, daar waar wij allen kleur moeten bekenen voor Christus. Is dat niet zo?

Theosofen, ik ga dieper dan uw Blavatsky! En dat zullen wij u straks bewijzen.”

Even later heeft hij het tegen Jeus. Hij praat tegen het deel van zijn persoonlijkheid, dat „Jeus” heet. Dat met hem, van kind af, wonderen heeft mogen beleven, doch waarvan (hij) de meester is.

„Hoor je mij, Jeus? Thans zul je Goddelijke wijsheid ontvangen. Ik roep je toe, kijk nu uit je ogen. Wij zullen machtige reizen beleven, Jeus, en Jozef ... zal met jou dit alles in deze verschrikkelijke maatschappij moeten dragen. Natuurlijk help ik je, van zelf, maar jullie moeten mij daar vertegenwoordigen. Heb je dat begrepen, Jeus?

De meesters hebben met ons nu geen medelijden meer. Speelsheid wordt nu niet meer geduld. Wij beginnen aan de Kosmologie en dat vraagt alles van ons leven. Nu zul je Magere Hein leren kennen, Jeus, zoals je hem nog nooit hebt gezien. Je zult op de rand van Saturnus een ‘roetsj’ mogen beleven, ook dat is mogelijk. Je zult wel glimlachen, Jeus, maar dat zal ik je laten zien. Dat het machtig is, ga je eerst dan begrijpen en leer ook jij jezelf kennen.”

Zo gaat hij verder, het is eerst acht uur in de avond, de meesters komen, dat weet hij zostraks eerst, hij kan dus heerlijk aan alles denken en hierdoor vergelijkingen maken. Jeus hoort van André:

„Weet je wie God is? Dat zul je straks zien en beleven. Zo nu en dan mag je mij wellicht een vraag stellen, Jeus. Néé, dat zal wel niet mogen, want ik moet mij op de wetten instellen. Heb je gehoord, wat meester Alcar tot mij zei? Kijk dan even in mijn bewustzijn en je weet het. Je weet dan tevens, dat wij thans de geestelijke openbaringen van God moeten verstoffelijken en ontleden, voor gans deze mensheid is dat, Jeus. Ja, mijn jongen, nu gaan wij naar Socrates. Weet je, wie dat is geweest? Net als ik ben, ook hij zocht en trachtte zijn Vader te leren kennen, doch werd toen door de mensen van deze wereld omgebracht. Dat gaat altijd zo, omdat wat de mens niet kent en niet begrijpt, hem voor Godslastering schijnt, eerst later, wanneer hij weet, dat hij zich heeft vergrepen, komt het spijt. Maar op deze wijze werden er duizenden mensen omgebracht, ook Christus!

Ik zie nu achter de sluiers – Jeus, die de Goddelijke openbaringen afsloten en maar weinig mensen in geloven, omdat zij dit ruimtelijke contact niet bezitten. En daarin zie je God als „Moeder”! Als „Moeder” kun je God altijd voelen en beleven, omdat God die wetten in handen heeft gelegd van ons – als mens. En nu zegt een dominee: God schiep de mens naar Zijn beeld, maar hij weet niet wat God daarmee heeft bedoeld en wat dit te betekenen heeft of er zou zo’n warboel, die onzin niet zijn, die wij thans op aarde kennen en een geloof werd. Voel je wat ik bedoel, Jeus? Mijn helderziendheid is Kosmisch! Hierdoor zie ik achter het leven en dat kunnen slechts weinig mensen. De Egyptenaren hebben het gekund, maar tot zover! Alles zagen zij ook niet, of zij hadden van een stuk steen geen godheid gemaakt en dát hebben ze daar gedaan. En toen was álles daar een godheid, Jeus, waardoor die priesters dachten, dat de nacht en de dag, regen en wind Goden waren. Nu komen wij deze mensheid vertellen, dat ook dit onzin is. Natuurlijk, je moet goed denken, Jeus, als je dit voelt, begrijp je echter dat al die mensen dicht bij de waarheid waren, doch dat zij de eigenlijke schepping niet hebben gezien. Het is waar, dat zijn allemaal deeltjes van God, maar geen godheid! En dat zullen wij thans beleven, hiervoor moeten wij nu uitreden en het aan deze mensheid doorgeven, zodat de mens van de Aarde zichzelf en zijn God leert kennen. Is dat niet machtig, Jeus?

Volg mij dus op deze reis, je zult hierdoor een heel andere persoonlijkheid krijgen. Wij zullen de theosofen en de Rozenkruisers eens iets anders tonen. Die mensen denken dat ze de Goddelijke waarheid bezitten, doch dat is niet waar. Die mensen, de theosofen zeggen: wij waren éérst natuur, en toen werden wij dier en daarna – „mens”! Doch dat bestaat niet. Dat is ónwaarheid, Jeus! Ik heb gezien, dat de theosofen zoeken en de kern van al het leven nog niet kennen. Dat heeft, geloof ik, Blavatsky gezegd. Maar nu zullen wij Blavatsky aantonen, dat zij verkeerd heeft gezien, ook Darwin, dat is de man, mijn Jeus, die denkt, dat wij mensen van de apen af stammen. Vind je dat niet belachelijk? Je kunt om al deze dingen hartelijk lachen en vanzelfsprekend frisse lol hebben, wanneer je weet, dat het niet zo is. Weet je, Jeus, waarom ik dan zo’n lol heb? Omdat die mensen zo geleerd zijn en toch niets van ál de Goddelijke waarheden bezitten. Wij stijgen over die grote hoofden heen en ook dat zul je op deze reizen leren kennen.

Wij, mijn Jeus, gaan thans dieper, zo diep, waar nog géén mens voor ons geweest is. Dat heeft mij meester Zelanus verteld. En dat kun je aanvaarden. Straks kan jij jezelf overtuigen, ik verkoop je heus geen smoesjes. En je kunt mij, als je er behoefte voor voelt, gerust op mijn vingers tikken. Maar o wéé, als ik zie, dat je deze heilige genade gekscherend verslonst, dan ben je met mij nog niet gelukkig. Ik zei je al, thans geen gekheid meer, wij staan nu voor de

Goddelijke ernst! Wil je dat nu niet weer vergeten, Jeus?

Die Madame Blavatsky heeft haar mensen verkeerd ingelicht en dat is ontzettend gevaarlijk. Wanneer je straks achter de kist komt en je hebt de mensen van deze wereld van de wal in de sloot getrapt, kom je niet van die ellende los, je moet ál die mensen eerst weer iets anders en beters geven, of je kunt geen stap verder. Ga nu maar eens na wat die ongelukkige dominees vertellen en de katholieke kerk de mensen wijsmaakt, dan voel je hoe verschrikkelijk dat is. En dat houdt de menselijke evolutie tegen!

Je gelooft het niet, Jeus, maar straks regent voor ons wijsheid. En alle mensen van deze wereld moeten zich deze wijsheid eigen maken, ze kunnen er toch niet aan ontkomen. Je zult straks zien en beleven, dat ál dat bidden je geen cent helpt. Nietwaar, heb je de mensen voor een tijd terug niet horen bidden? Toen baden ze, dat Mussolini niet naar Abessinië (Ethiopië) zou vertrekken, maar die man ging toch! En miljoenen mensen baden, en al dat bidden heeft niets geholpen, werd niet verhoord, omdat het zou geschieden! Dat moest gebeuren, Jeus, omdat die Abessiniers, als wij, bewustzijn behoeven, op eigen kracht komen verschillende volken er niet, doch dat wordt door deze wereld nog niet begrepen. Je moet je zelf dus afvragen wanneer je bidden moet en voor wat je kunt bidden of alles is voor niets. En dat hebben miljoenen mensen op aarde nog te leren. Dat willen de meesters ons allemaal verklaren en wel volgens de Goddelijke Openbaringen. Voel je, wat ik bedoel, Jeus? Maar nu moet ik opletten, ik voel, dat meester Alcar komt, tot straks dus.”

Door aan al deze zaken te denken, voelt André, komt hij vrij van de aarde en zijn stoffelijk denken en voelen. Nu is hij gereed en kan hij alles van zichzelf inzetten. En hierdoor ontvangt en beleeft hij de Kosmologie, voor Moeder Aarde en al haar kinderen. Nog zegt hij tegen Jeus:

„Ik voel, dat meester Alcar nu tot mij komt. Wij gaan nu gauw van deze ellendige wereld weg en betreden dan voor korte tijd het Goddelijke geluk, de vrede en de rust, waardoor wij de Goddelijke wetten beleven.

Ik ga dat voelen in de voeten, Jeus, mijn bloedsomloop verandert en ik zelf zak tot het onderbewustzijn terug, maar even daarvoor, geschiedt het machtige wonder om uit te treden, dat ook voor mij telkens wéér een machtig gebeuren is. Ik ga er thans uit, Jeus. Volg me. Wij leren nu ál de Goddelijke wetten kennen en krijgen tevens antwoord op miljoenen vragen. Is dat niet de moeite waard? Wie zou dat niet willen? Dat wij deze Goddelijke genade mogen beleven, Jeus, komt ... doordat ik mij als Dectar tijdens ons leven in Egypte daarvoor gereed heb gemaakt. Wij wilden toen reeds de God van ál het leven leren kennen, dat nu als gevoel in mij leeft. Voel je dat? Begrijp je het? Jeus, onze éérste reis voor de „Kosmologie” is begonnen.”

Even later zinkt hij weg en valt in diepe slaap, hierin kan meester Alcar hem vrijmaken van het stoffelijke organisme en zweeft André door het bezit van zijn „Grote Vleugelen” in het leven van de geest.

Ook daarin is hij nu bewust! Mens der aarde, volg ons, opdat ook gij zult ontwaken!

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

De Albron

Meester Alcar, die André van zijn organisme vrijmaakt, vangt hem achter de kist op, het is het leven voor de ziel als mens, waar hij leeft als een astrale persoonlijkheid. De meester zegt:

„Mijn André. Nu is het ogenblik gekomen, dat ik je leven voor de „Kosmologie” kan begroeten. God schonk ons deze machtige genade. Maar het zijn de hoogste meesters, onder de bezielende „Liefde” van Christus, dat wij deze taak ontvingen. Weet het dus, Christus is het, die aan al het leven de mogelijkheid gaf om voor de sferen van licht te dienen. Want het Goddelijke „AL” wil, dat de mensheid ontwaakt.”

André buigt zich voor zijn meester. En dan is het ogenblik gekomen, dat wij tot ruimtelijke éénheid komen. André ziet ons als jongelingen van vijftwintig jaar, ons bewustzijn in de sferen van licht, omdat wij geen lichamelijke ouderdom meer kennen, wij leven in het eeuwigdurende, jeugdige, maar zijn bewust. Hij weet dat zijn meester een Kosmisch bewuste is en dat hij de waarheid zal beleven, wij dienen!

Als meester Zelanus ben ik de eerste adept van mijn meester in onze wereld, André op aarde. Zo heeft meester Alcar dit contact opgebouwd en werd deze éénheid geschapen, waardoor de meester door het leven van André werkt en ongelooflijk mooi is. Thans zal André de Goddelijke wetten beleven, zoals God zichzelf manifesteerde en die wetten brengen wij op aarde. Meester Alcar zegt:

„Kom nu, mijn broeders, wij zullen de sfeer der aarde verlaten. Stelt u op de „Albron” in en maak voor uzelf stoffelijke én geestelijke vergelijkingen, opdat het kind van de aarde ons begrijpt. Volg alles, waarvoor wij deze reizen beleven, vergeet dus niet, u beleeft dit voor miljoenen kinderen van de aarde en voor de „Eeuw van Christus”! Voelt u, wat dit zeggen wil?”

André geeft antwoord en zegt:

„Ja, meester, ik ben gereed.” En meester Alcar neemt nu het woord en zegt:

„Het is wonderbaarlijk, mijn broeders, wat wij nu zullen beleven. Wij worden met het Goddelijke „AL” verbonden. Het Goddelijke woord van die meesters, dus uit het „ALbewustzijn” komt tot ons leven. Indien u dit kunt begrijpen, dan voelt u, dat Christus hiervoor op aarde gestorven is. De mensheid kreeg toen Zijn Goddelijk Evangelie. En dat evangelie, heeft Christus door Zijn Liefde vertolkt en gedragen, doch men heeft Hem daar vermoord! Maar waarvoor Christus eigenlijk op aarde is gekomen, dat begrijpt men daar nog niet, maar waarvan de Kosmologie aan ons en het kind van de aarde de wetten zal verklaren, zodat er nieuwe ontwakings komt, evolutie!

Ons vroeger éénzijn, André, in de sferen van licht, behoort nu tot het verleden. De reizen die wij thans moeten maken zijn bewuster en geschieden door het gezag van hoger voelen en denken. Dat zijn de meesters. De bron van ál het leven, waardoor wij mensen, de dierenwereld en Moeder Natuur zijn ontstaan, wil dat. Hierdoor gaan wij verder.”

André voelt nu, dat de aarde onder zijn voeten verdwijnt. Hij weet, hij is nu een geestelijke persoonlijkheid. Niets kan ons storen, wij beleven dit, omdat Christus het wil! Of het was niet mogelijk. En meester Alcar geeft ons:

„Het kind van Moeder Aarde moet thans zichzelf leren kennen. Het kind uit het westen is onbewust. Hiervoor leren wij straks God kennen als Moeder. Ook als verdichte stof en als elementale wetten, als harmonie en vooral, als licht, leven en liefde. Hierna als Vader! En dan zijn wij met de Macrokosmos verbonden en zal élke wet tot ons leven spreken.

Elke geestelijke en stoffelijke wet is dan een openbaring van God, doch wij leren dan, hóé God zichzelf gemanifesteerd heeft en wáár en wanneer die Scheppingen begonnen zijn. Voelt u wat dit zeggen wil, mijn broeders? Dan zal het u duidelijk zijn, dat wij voor onszélf niet meer mogen denken, wij zullen die andere gedachten ontvangen, doch daardoor betreden wij de Goddelijke stelsels. Elke levenswet, dat zult gij horen, zal u toeroepen: beleef mij ook.

Het doel van de hoogste meesters is nu, het Westen met het Oosten te verbinden. Er moet op aarde vrede en rust komen en eerst dán is het leven daar dragelijk en is alléén mogelijk, als de mens God kent! U weet het, niet één kind van de kerk kent God. Omdat men nú nóg de verdoemdheid aanvaardt wil, smooit men deze Goddelijke wijsheid.

Begrijp goed, mijn broeders, waarin wij nu leven, daarin is God als „Geest” te voelen en te zien. Maar wij gaan dieper en dan ziet u, dat de stoffelijke en de geestelijke ruimten oplossen. En dat wil zeggen, wij gaan terug tot het begin van ál de Goddelijke openbaringen. Wij verlaten de éne na de andere levensgraad, als een bewuste wereld gezien, u kent deze werelden, om het begin van de Schepping te betreden, want daarin is het begonnen en gaf God aan al het leven een gestalte en zelfstandigheid. Voelt u dit, mijn broeders?”

Ik zal meester Alcar antwoorden, ik voel mij gereed als ik zeg:

„Ik zie het, mijn meester, de werelden verduisteren zich reeds, het levenslicht van de astrale-geestelijke wereld lost thans voor ons op en wil zeggen, dat wij de stoffelijke wereld, dit universum reeds hebben verlaten. Ook mijn broeder André heeft deze wetten beleefd.”

„Zo is het, mijn broeders en dat is onze zekerheid. Wil de mens op aarde dit begrijpen, dat mogelijk is, moet hij echter eerst de boeken: „Het Ontstaan van het Heelal” lezen, nietwaar, en zijn wij te volgen. Gaan wij nu dieper,

dan betreden wij de wereld waarin de „Albron” leeft, aanwezig is en wij straks als de „Almoeder” hebben te aanvaarden. Maar welke levenswetten zullen wij dan aanschouwen, meester Zelanus?”

Ik voel mij gereed om mijn meester te antwoorden en kan zeggen:

„Ik daal daarin af, mijn meester. Het is de ziel voor ál het leven. God als Ziel én Leven, is het! Maar er is veel meer wat er thans tot mijn bewustzijn spreekt. Indien wij, mijn meester, deze wetten willen leren kennen, beleven wij die „Albron” als een oneindigheid en eerst hierna treden de verschillende levensgraden naar voren. Dat is dan de „Alziel”, ook het „Alleven” en hierna het „AL-vader- en moederschap”, waardoor God zich manifesteerde als Liefde.”

Dat is juist, alles wat God is, leefde vóór de Schepping in een wereld van stilte en rust, onzichtbaar, want er was nog geen bewust leven te zien, maar waardoor wij als mens en het dierenrijk, Moeder Natuur tot het leven kwamen. Het leven, in de ruimten van God, dus de stoffelijke wereld, moest nog ontwaken. U voelt, dat dit duidelijk is? Er is dus een begin geweest en dát begin zullen wij nu zien en beleven. Alle stof zou eerst later tot de verdichting komen en begon de menselijke én de dierlijke evolutie. Dat moeten wij volgen! Ga nu in deze stilte en maak u gereed.”

Wat André ziet, is een lege ruimte. Er heerst duisternis. De bewuste-geestelijke én stoffelijke werelden hebben wij zo-even verlaten. Wij hebben die werelden nu afgelegd. Wij zijn teruggekeerd tot het begin van de Schepping, geachte lezer. Ik hoop, dat u ons volgen kunt. Ik zal telkens tot uw leven spreken, om tezamen vergelijkingen te maken, opdat uw leven ontwaakt en u begrijpt, waarheen wij gaan. U hebt gehoord, dat meester Alcar zo-even zei: lees „Het Ontstaan van het Heelal” ... en later, ook dat zult gij beleven, de boeken (oorspronkelijk in drie delen): „Een Blik in het Hiernamaals” ... omdat wij daar komen en gij zult beleven, waarom wij een astrale wereld bezitten. Indien u dat kunt, dan schenken wij u, door de hoogste meesters, het Goddelijke bewustzijn en dat is mogelijk, omdat u met ons deze reizen beleeft!

Ik zei u zo-even, André ziet duisternis, wij kijken dus achter dit universum van Zon, Maan en sterren en gaan nog dieper. Nu beleven wij, dus achter het stoffelijke Universum, de geestelijke wereld, ónze wereld waarin wij zijn, die het stoffelijke leven hebben verlaten en gaan verder. Hier, waarin wij dus nu leven, is alles onzichtbaar, dat wil zeggen, toen waren er nog geen mensen. Wij zouden nog geboren moeten worden. Dit is de „Albron”! En door deze „Albron” kreeg God de eigen zelfstandigheid. In ons en in André komt er nu:

„Mens der aarde en de sferen van licht, volg óns! Stel u op deze wetten in, gij staat voor de eerste openbaringen. Nu zult gij God leren kennen. God ...

wie is God? En wáár leeft God? U zult deze vragen stellen en straks, zullen wij ze beantwoorden óf het leven zélf wil, dat gij de wetten volgt en ondergaat. Dit woord geeft u echter de verzekering, dat het állerhoogste u volgt en in dat leven opgetrokken heeft.”

Meester Alcar zegt nu:

„U hebt het gehoord, mijn broeders, het bewuste „AL” volgt ons. Dít is nu de „ALbron”. Waarin wij thans leven, is die „Almoeder”, waardoor ál het leven een bestaan kreeg. Doch hóé dat is gebeurd, zien wij straks. Hierin leeft dus de „Alziel”, het „Alleven” en wil zijn de „Alliefde”! Maar wat wij nu nog zien, is duisternis. Toch is er licht, kracht en werking ontstaan en moeten wij volgen en in ons leven opnemen. Maar waardoor zijn nu de geestelijke werelden voor God en de mens en het dier geboren? Stel je op die eerste openbaringen in en gij beleeft, waardoor God zichzelf heeft mogen en kunnen manifesteren.”

Weer komt er stilte in ons leven, meester Alcar zwijgt en wij verwerken alles. André leert dit alles verwerken en ik zie, dat hij aardse vergelijkingen maakt, waardoor er tot uw leven komt:

„Mens der aarde, denk hier even over na. Voel dit ogenblik, toen er nog géén leven was. Het ogenblik is dat, toen God nog aan Zijn vergeestelijking en verstoffelijking moest beginnen. Maar ik voel en ik zie, het is tot mij gekomen en het leeft onder mijn hart. Wat zijn nu openbaringen, mijn lieve moeder? Mijn moeder van de aarde? Mijn zuster en broeder daar? Wat heeft de katholieke kerk mij geleerd? Willen de mensen dat nog langer aanvaarden? Waardoor God zichzelf heeft moeten openbaren, dat leeft hier en is Licht, Leven en Liefde! In de wereld waarin ik nu met de meesters ben, is álles van God aanwezig, maar nóg onzichtbaar, die werking en stuwning komt aanstonds en dan treedt het Goddelijke Vader- en Moederschap naar voren. Begrijpt u dit?”

U ziet het, geachte lezer, ook André spreekt tot uw leven. Ook meester Alcar zal dat doen, telkens en telkens weer krijgt u van één van ons een ander antwoord te horen buiten de Goddelijke verklaring om, doch waardoor voor uw bewustzijn alles duidelijk wordt, dat de bedoeling is van de hoogste meesters. Meester Alcar spreekt nu en zegt:

„Mijn broeders, wij dalen thans tot dat gebeuren af, het ogenblik van de eerste Goddelijke verschijnselen, die wij als „werking” zullen voelen en straks zichtbaar worden. Wij beleven nu de „Alziel, het Alleven en de AlLiefde”! En dat is het baringsproces voor de „Albron”! Het zal u dus nu duidelijk moeten zijn, dat de „Albron” ... „Moeder” is! Of er was geen baring mogelijk, doch dat is er! Waarin wij thans leven is dus het „Alles”! Wat wij ervan zien en voelen, is tot nu alléén het „Leven”! Eerst later zien wij dan de Goddelijke

eigenschappen.

En hoe diep nu dit leven is, dat zullen ons de wetten verklaren en aantonen. Doordat wij van ziel tot ziel één zijn, van gevoel tot gevoel, komen wij verder en dát is de Goddelijke genade die u thans hebt ontvangen. Wat ik aan André op aarde doorgaf, leeft hier, is hier aanwezig en dat leven heeft zich als een Goddelijke zelfstandigheid gemanifesteerd, nietwaar, de stoffelijke ruimten zijn ontstaan. Zo komen wij met de God van al het leven in verbinding. Maar u voelt het, deze ruimte is „Albeziel” ... hierin leeft alles, waardoor wij als mens voor het Universum geboren zijn, met al het andere leven – door de Scheppingen, voor dier en Moeder Natuur, als het Uitdijende Heelal, André, en het Goddelijke kleurenrijk.”

Wij verwerken deze woorden en gedachten van meester Alcar en dan komt er opnieuw vanuit de ruimte tot ons leven:

„Hoort gij ons? Wij, die het Goddelijke „AL” hebben bereikt, komen thans tot u, om uw levens tot de Goddelijke ontwakning te voeren. Wij, die nu het Goddelijke Bewuste „AL” vertegenwoordigen, leefden eens op Aarde, wij hebben een ruimtelijke kringloop volbracht en zijn nóg Mens, maar wij vertegenwoordigen God in alles. We leven in de nabijheid van Christus. Ook gij zult die weg afleggen en het „AL” betreden, omdat wij de Universiteit van Christus op aarde willen brengen, waarvoor wij en gij zullen dienen!

Hierin, waarin gij nu leeft, dat is de „Albron”! Hierin leeft tevens de „Al-liefde”! God manifesteerde zich vanuit deze onmetelijkheid en is ál het leven door ontstaan, om het uiteindelijke te bereiken, waarin wij thans leven. Mijn broeders, Christus leeft in ons midden! Christus, die na Zijn kruisdood op Golgotha tot het Goddelijke „AL” terugkeerde, droeg ons op, Zijn bewustzijn op aarde te brengen, Zijn Universiteit op Aarde te bouwen. Wij vragen u dus, volg deze evolutie. Volg en beleef het begin van de eerste openbaringen en ga dan verder. U weet nu, wij volgen u. Opdat het kind van Moeder Aarde ontwaakt!

Indien gij de „Albron” beleven wilt, dan manifesteert zij zich als Moeder voor uw leven en eerst dan volgt ge zeven tijdperken voor haar evolutie.

Waarin gij dus leeft, is de Tempel voor de „Almoeder”, haar Alziel en Algeest! Dat wordt straks het Goddelijke Vaderhuis waarin wij leven. Hierna zult gij uw alwetendheid ontvangen, doch dan betreedt gij het bewuste Goddelijke „AL”! Van daaruit spreek ik tot uw leven!

Waarin gij thans leeft is tevens de Alomvertegenwoordigheid van de „Almoeder”! Zij zal zich vergeestelijken en verstoffelijken en is God als „M O E D E R”! Aanstonds ziet gij die geestelijke ontwakning en de wetten voeren u dan tot het volgende stadium. Dat wordt bovendien uw Goddelijke zekerheid. Gij zult de Goddelijke „Ziel” zien uitdijen tot „Geest” en daarna

tot stof, door levensgraad na levensgraad te volgen en te beleven, is er geen verloren gaan mogelijk en wil zeggen, dat gij de scheppingen zult zien. Van verkeerd aanvoelen en beleven is er dan ook geen sprake. Christus volgt u!

U ziet nu, mijn broeders, dat de „Albron” als Moeder zich opent en baart. Dit is de allereerste werking die wij hebben gevolgd, waardoor de Schepping is begonnen. Wat gij thans ziet is dus de levensfluïde van de „Almoeder” en betekent – baren! Hierna volgt de geestelijke evolutie en dat wordt de stoffelijke wereld als ruimte. Het is het universum waarin gij leeft. Deze „Aura” zal deze ruimte vullen en dat is het „Almoederlijke-Lichaam”. Door het vaderen moederschap zal zich dit leven uitdijend verdichten. Aldus, de „Albron” is „Moeder”! Hierdoor krijgt het Goddelijke Plan een gestalte en die zult gij steeds zien veranderen, omdat het leven evolueert en tot het bewuste „AL” terug moet!

Dat worden dus verdichtingswetten en harmonische-evoluerende levensgraden, die u als tijdperken zult zien, want voordat wij dit stadium betreden, gingen er volgens de aarde miljoenen eeuwen voorbij en kunt gij begrijpen, omdat gij tevens het huidige stadium kent.

Wat gij dus ziet en beleven zult, mijn broeders, is levende bewustwording, want al dit leven krijgt een eigen bewustzijn. En de moederlijke krachten vertegenwoordigen nu: ... licht, leven, maar wil zijn „Liefde”.

De „Albron” ademt dus deze aura uit. Door de levensadem van de „Almoeder” kreeg het leven een zelfstandigheid en blijft afgestemd als Goddelijke plasma, waarin dus – ziel, leven en geest – leven en zich die bewuste vertegenwoordiging eigen zal maken. Voelt gij dit? Waarin wij nu leven, beleven wij de vertegenwoordiging voor God, maar als eigen Godmenselijk bezit, omdat dit leven ons thans toebehoort! Wij zijn Goden geworden!

Wie is nu God? Waar is God? Al het leven dat tot verdichting komt, is één deeltje van Zijn leven, licht, harmonie, geest en liefde. Waarvan wij ons de wetten én de ruimten eigen moeten maken, omdat wij Zijn ruimten zouden vullen, doch nu bewust als Mensen!

God gaf ons dus Zijn eigen leven en ruimten in handen. Doordat de „Albron” zich manifesteerde, kwamen wij tot zichtbare werking en kunnen thans zeggen: „Wij zijn Goden”! Al het leven dat zichtbaar wordt, mijn broeders, is dus „vader én moeder”! Indien het geen vader noch moeder is, heeft het bovendien géén bestaansmogelijkheid, omdat deze wetten het leven vertegenwoordigen en hierna de wedergeboorte geschapen heeft. Begrijpt u dit?

Ga thans verder, wij volgen u en verwachten u in het „AL”! Gij zult Christus zien! Wat u ontmoet is Goddelijke waarheid!”

De stem vanuit het „AL” heeft gesproken en wij volgen thans de eerste verschijnselen, waardoor wij de God van ál het leven beleven. Meester Alcar

vraagt ons en u:

„Wat betekent het woord God? Dat is „Leven”! Elk deeltje is ’n vonk van Zijn bestaan, Zijn licht, geest, vader- en moederschap en wordt Liefde. Wij zullen Hem moeten beleven of wij komen niet verder. Wat dit te betekenen heeft, dat leren ons de stoffelijke en geestelijke wetten, omdat wij mensen, het dier en ál het andere leven, die uitdijingsmogelijkheden in handen kregen. Wat mij raakt is, mijn broeders, indien wij níét aan het evolutieproces deel nemen, remmen wij ónze schepping en brengen nú disharmonie (in) wat door harmonische evolutie geboren werd! Wat weet men hiervan op aarde af. Wat doet thans de katholieke kerk? Wat heeft het leven van een geestelijke te zeggen, te betekenen? Hoe beleeft de ziel haar God voor de „Albron”? Waardoor scheppen wij evolutie en gaan wij verder? Door het vader- én moederschap. Het zijn de allerheiligste wetten door de „Albron” geschapen en wil zeggen voor de aarde: word moeder en gij evolueert. Indien gij dat niet wilt, staat ge stil en openbaart zich uw leven niet!”

André ziet nu, dat meester Alcar waarheid gesproken heeft, wij kunnen die wetten waarnemen, maar door de „Almoeder” zijn ze geschapen! Nu stellen wij ons op het volgende gebeuren in om daarvan de wetten te leren kennen.

+ +

+

God als het Uitdijende Heelal

Wanneer wij met onszelf en voor ons leven gereed zijn, vraagt meester Alcar mij:

„Hebt u het Goddelijke woord begrepen, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester, alles is mij duidelijk.”

„En gij, André?”

„Ook voor mij is alles open en bewust, meester.”

„Vertel mij en het kind van de aarde dan wat u hebt gezien en gevoeld en maak stoffelijke vergelijkingen.”

André is gereed en zegt, maar de Goddelijke ruimte luistert thans:

„Wat ik voel en zag, mijn meester, is voor mijn leven en denken en voelen, levend-bewustzijn. Ik bedoel, dat de „Albron” wist wat als moederschap evoluerend tevoorschijn zou treden en dat het leven die wetten en machten, krachten en moederschap zou bezitten. Om, zoals ik verder zag, tot het „AL” bewustzijn terug te keren en daarin de „Albron” te vertegenwoordigen. Wat ik hier zie, is het „Uitdijende Heelal”, daarin leef ik nu! Immers, het leven gaat zich vergeestelijken en verstoffelijken. De „Albron” vult deze ruimte door eigen plasma, het levensbloed van de „Almoeder”! En wij als mens op aarde hebben die wonderen ontvangen, immers ook daar bezitten wij vader- en moederschap, maar zijn bovendien „Ziel en Geest”! Wat u van mij wilt weten, mijn meester, is ... dat deze lége ruimte tóch „Almoederlijk” bewust is of er waren geen verschijnselen te zien en was er nimmer zichtbaar leven geboren. Hierdoor trad God naar voren en leerden wij het leven van God kennen! En daarvan zullen wij de wetten aanschouwen en betreden wij straks de bewuste stoffelijke ruimte.”

„Ik dank u voor uw antwoord, meester André-Dectar! Uw woord en voelen is door het „Albewustzijn” aanvaard of gij zoudt het woord ontvangen en beleven. Weet nu, mijn broeders, voor elke wet die wij te beleven krijgen, is er slechts één antwoord! En dat antwoord zult gij beleven en voelen en daarna het verschijnsel als wet, als vader-, moederschap, licht, leven en liefde zien! Is dat duidelijk?”

„Ja, meester, ik begrijp u volkomen.”

„Waarlijk, mijn broeders” ... gaat meester Alcar verder ... „dit alles is baren. Iets anders is er niet te beleven. Vanzelfsprekend is nu, dat het moederschap het allerheiligste is wat wij zullen en moeten beleven, doch waardoor het leven gestalte krijgt én ontwaakt.

In deze wereld komt er dus verandering. Deze levensaura zal zich verdichten. Deze ruimte wordt dus gevuld door Goddelijke plasma. En hoe zal men

dit op aarde beleven, André?”

„Door deze Goddelijke Evolutiewetten, meester. Ik bedoel, het vader- en moederschap op aarde vertegenwoordigen thans de „Almoeder”. Doch wat men daar weet van deze wetten? Wat weten de theosofen en de Rozenkruisers van deze heilige wetten? Wat de kerk? Waar is deze Goddelijke wijsheid te beleven? In en door de moeder, maar weet men op aarde wat dit te betekenen heeft? Is de mens bewust van het Goddelijke gebeuren, indien de moeder van de aarde baart? De mens op aarde, mijn meester, kent deze wetten niet en beleeft ze als lichamelijke oorzaken en gevolgen, maar verliest thans het „Algebeuren” ... waardoor de „Albron” toch het leven gaf. Ik voel nu, mijn meester, het kind van Moeder Aarde moet deze wetten kennen en nu manifesteert God zich in elk leven!”

„Is dat juist, meester Zelanus?”

„Ja, meester, wat André beleefde en onderging, mocht ik mij door miljoenen levens eigen maken.”

„Dat is waarheid, mijn broeders. God is in deze wereld ruimte, doch door het Uitdijende Heelal, leren wij Hem kennen als ziel en geest. Wij zouden dus miljoenen tijdperken verder kunnen gaan om Hem als ziel en geest te beleven, het einde te zien, want dat is mogelijk. Aan de stoffelijke verschijnselen echter leren wij zien hoe diep God als stof, ziel en geest is. Deze nevelen nu, die wij waarnemen, zullen zich verdichten. En dat is later de zichtbare stof. Dat wordt het „Heelal”! Het Universum waarin wij leven, (en waarin) de sterren en Zonnen en planeten een eigen zelfstandigheid kregen. Dús ... mijn broeders, dit Universum is nu nog leegte, met het eerste verschijnsel als nevel, plasma, levensaura, die deze ruimte zal vullen. Meer is er nog niet te zien, maar het volgende stadium komt aanstonds. En wat zegt nu de Bijbel?

De Bijbel begint, door te zeggen, dat God van wat klei en levensadem de mens heeft geschapen. Maar de Bijbel zegt niet, hoe God Zichzelf tot het leven heeft geroepen en hoe Hij en wat Hij eigenlijk is. Dat God later tot Mozes gesproken heeft, is ónwaarheid, dat waren de meesters, zoals zij ook nu tot ons leven spreken. De Bijbelschrijvers beginnen dus met ónwaarheid en zullen wij straks, wanneer het menselijke leven begint telkens weer zien en vaststellen. De Bijbel spreekt vanuit het bewuste-menselijke stadium en vertelt niets van het Goddelijke gebeuren waarin wij nu leven. Want dat was voor de Bijbelschrijvers niet mogelijk, zij kenden zichzelf niet!

Daarvoor, mijn broeder André, hebt gij het boek „De Volkeren der Aarde” ontvangen. En dit alles, wat wij thans beleven, zijn de allereerste hoofdstukken voor de nieuwe Bijbel, die door het „Goddelijke AL” in uw handen worden gelegd en die de „Universiteit van Christus” vertegenwoordigen. Wat wij dus thans beleven, behoort tot de Eeuw van Christus en beleven wij

voor Moeder Aarde en haar kinderen. Dit wordt werelds bezit! Dit wordt het woord van God, mijn broeders! Het is dringend noodzakelijk, dat het kind van Moeder Aarde God leert kennen! Eerst dán komt er een ander bewustzijn, waarna de vrede en rust volgt. Néén, mijn broeder, André, hiervan hebben de theosofen géén wet kunnen beleven, wij zijn de eerste bewuste mensen, die in staat worden gesteld de Goddelijke Openbaringen te ontvangen en te beleven, wij dienen voor de Universiteit van Christus en is eerst nú mogelijk!

Wat wij echter thans moeten vaststellen is, dat dit tijdperk, waarin wij nu zijn, nog géén mens, geen dier, plant noch bloem te zien is, want dat komt eerst later. De menselijke evolutie moet nog beginnen en ook die werelden krijgen wij te zien en te beleven. De Bijbelschrijvers hebben slechts 'n tijdperk voor God vertegenwoordigd en die tijd is stoffelijk bewust, wij brengen en vertegenwoordigen het geestelijke tijdperk, dat ons tot het „Duizendjarige Rijk” voeren zal en voor Moeder Aarde en haar kinderen is bestemd. Daarvoor ontvangen wij thans deze wijsheid ... komt er in en tot mijn leven en zal ik onmiddellijk aanvaarden!

Waar het ons echter thans om gaat is, wij moeten dit openbaren volgen, waardoor wij zien, dat de Goddelijke Persoonlijkheid zich (zal) verdichten en staan wij voor het volgende stadium.”

Wij zien nu, dat deze ruimte zich door deze nevelen vullen zal. Dit is levensaura, moederlijke bezieling en kracht, die bewust uitgezonden wordt. Wanneer wij dit zien, zegt meester Alcar opnieuw:

„Ziet ge, mijn broeders, de nevelen gaan zich nu verdichten. Telkens zien wij nu een volgend stadium en keren wij tot de duisternis terug. Wat is nu licht en duisternis? Kunt gij u daarop instellen, meester Zelanus?”

„Ik voel mij gereed, mijn meester, maar het woord dat tot mij komt is Goddelijk bewust beziel. Wat is hier duisternis? En wat is licht? Baren en scheppen, omdat er een verandering door ontstaat en wij zien gebeuren. Doordat de nevelen zichtbaar worden, betekent dat hier, voor God dus, een nieuwe evolutie. Wij zullen daarenboven deze wetten straks geestelijk en stoffelijk mogen bewonderen, nog altijd voor God, maar hierna, menselijk én dierlijk, ook voor Moeder Natuur op aarde.”

„Waarachtig is het, meester Zelanus, die wonderen krijgen wij thans te beleven en zien wij later als een verstoffelijkte wereld terug. Hier beleven wij echter het Goddelijk fundament. En dat is de Goddelijke afstemming voor ál het leven in de ruimte, voor élke vonk van God door Zijn leven ontstaan. En wil zeggen, André?”

„Dat wij mensen Goddelijke werking bezitten, meester, en dat wij door onszélf te evolueren nieuw leven scheppen, wat hier echter nog Goddelijk

onzichtbaar is.”

„Ook uw antwoord, mijn broeder, raakt de werkelijkheid en moeten wij aanvaarden, omdat deze Goddelijke openbaringen ons dat bewijs en die werkelijkheid schenken. Wat is dus deze ruimte, meester Zelandus?”

„U vraagt mij, wat deze ruimte voor God is. Wat ik zie en beleef, verbindt mij met God als Ziel, als Geest leren wij Hem aanstonds kennen.”

„Dát nu, mijn broeders, is het volgende stadium en wordt uw leven reeds mee verbonden, meester Zelandus, het wil zeggen, gá nu verder! Het Albewustzijn stuwt ons verder, of gij had dit woord niet ontvangen. En dat is waarheid. Immers, deze ruimte is nu nog alléén leven, maar kwam voort vanuit de „Albron” als „Moeder”. En dat leven moet een evolutie volgen. God is nu reeds te herkennen als werking, als kracht, als aura, die nu nog Goddelijke plasma is, maar hierna „Licht” wordt. Is dat duidelijk, dan krijgen wij tevens het volgende stadium te zien en mogen wij ook verdergaan.”

+ +

+

God als Ziel

André voelt thans, dat zijn leven en bewustzijn voor de Goddelijke Openbaringen wordt geopend. Hij kan thans aanvaarden, dat hij achter het leven kan zien, maar waardoor de wet als leven tot zijn bewustzijn spreekt. Ook wij beleven diezelfde wetten en openbaringen. Wij ondergaan thans verschillende Goddelijke eigenschappen. En daardoor betreden wij aanstonds een deel van de Goddelijke Persoonlijkheid, waardoor God zich dus manifesteerde en aan het Goddelijke Plan kon beginnen. André is het, die het Goddelijk Bewuste woord ontvangt en tot ons zegt:

„Door de kracht, die dus uitgezonden werd, mijn meester, kreeg deze wereld het leven en een eigen karakter. Dat is thans het bewustzijn voor de ruimte, die Goddelijk is en een bestaansvorm heeft aanvaard.

Al het leven nu, werd door de „Alziel” tot de Goddelijke afstemming gebracht. Wij leren thans God als „Ziel” kennen. Want dit is „ziel” en als zichtbare wereld ... Zijn „Geest” ... en is hierna een deel van Zijn Persoonlijkheid. Dit leven heeft dus als Goddelijk fundament direct afstemming op de „Oerbron”! Het alvermogen om te baren en te scheppen.

Wat wij zien, mijn meester, in deze ruimte, is ziel en geest, levensadem en levensaura, levensbloed, waardoor God als Ziel gestalte krijgt. Kunt u dit volgen en beleven? Dit leven bezit dus alles wat wij vanuit de „Albron” mochten zien baren. En door de harmonische wetten verdicht zich de levensruimte voor God, waarin wij zullen leven. Ik ga voelen wat dit te betekenen heeft. Ook dit leven zal zich straks verdelen, ook weer baren en scheppen, dat voor elke vonk van God een eigen evolutieproces is, doch vooral de verkregen zelfstandigheid, of wij waren nimmer mens geworden. Hierdoor begrijp ik thans, waarvoor ik leef en ik mens werd. Doordat ik uit dit alles geboren ben, vertegenwoordig ik God in alles, wat wij tot nu mochten aanschouwen. Hoe wij als mens later ten opzichte van de „Albron” moeten en zullen handelen, mijn meester, dat leren wij kennen, maar op aarde is dat te zien, doch wordt niet begrepen. Als dit leven zich nu verdelen zal, komt er nieuw bestaan en dat wordt de mens, dier, bloem en plant. De ruimte zal het ons schenken en dat zijn de Planeten en de Zonnen, als vader- en moederschap is dat mogelijk!”

„Is dat juist, meester Zelanus?”

„Ja meester. Wat André beleefde zag ik gescheiden van elkaar, maar bovendien gebeuren en zag en beleefde ik God als Ziel!”

„Zo is het, wij beleven God als „Ziel” en straks als „Geest”. Op dit ogenblik, mijn broeders, scheidt de „Albron” God als Ziel, omdat wij de nevelen

verdicht mochten aanschouwen. En verder, André?”

„Mijn leven, meester Alcar, is op aarde – ziel, geest en stof geworden of ik zou niet kunnen leven. Op aarde vraagt men thans nog: wat is ziel, wat is geest? Ik zie thans wat ziel en geest is en hoe God zich heeft gebaard, omdat ik deze wetten mocht leren kennen. Het is het protoplasma ... dat vanuit het „Alleven” tot deze eenheid kwam, als zichtbare stof dus en dat is God als Ziel. Ga ik een stoffelijke vergelijking maken, die ik nu kan volgen, omdat de Zon die scheppende kracht geworden is voor de stoffelijke ruimte, beleef ik ook die waarachtigheid en heb ik te aanvaarden, dat de Zon voor onze ruimte „Vader” is! En de Maan „Moeder”! Maar waardoor wij ons als mens de krachten en wetten eigen kunnen maken. En dat is ónze zelfstandigheid. En die kern nu leeft ín mij en heeft afstemming op dit gebeuren, waardoor God Zich heeft gemanifesteerd. Nu kon de schepping een aanvang nemen. Ik ben dus als mens, ziel van Zijn „Ziel”! Ik ben leven van Zijn „Leven” en licht van „Zijn Licht” ... en kreeg ik het vader- en moederschap te beleven en in eigen handen. Want ik werd vader én moeder! En dat is mijn en uw Goddelijke evolutie!”

„Ik dank u, André, waarlijk, wij hebben Goddelijke afstemming, in onze handen leeft de Goddelijke schepping, omdat wij Hem in álles zullen ver-tegenwoordigen. Hierdoor kunnen wij tevens het Goddelijke Bewuste aan-vaarden! Wat nu tot ons spreekt is dus, de „Alziel” splitste zich en dat deeltje werd de Goddelijke Ziel! Dit protoplasma werd voor God „Ziel”. En die aura is levensbloed van de „Almoeder”! Tot werking gebracht, voortgestuwd door de „Alwil”! En dat is baren en scheppen! Het is tevens het éénzijn met de „Albron” ... die „Almacht” is. Wij zijn dus als mens almachtig, wanneer wij ons dat Goddelijke stadium en bewustzijn eigen hebben gemaakt. Dat is het eerste teken en het verschijnsel nu, dat ál het leven tot de bewuste Goddelijke „Ontwaking” voert. Hoort ge dit, mijn broeders? Door te scheppen en te baren voeren wij onszelf en met ons ál het leven, tot de Goddelijke-dierlijke ontwaking. Dat is ons evolutieproces! En dat wordt hierna – bewustwording van de verkregen levensgraad als bron voor het eigen bestaan.

Aldus, voordat wij verdergaan, hebben wij vast te stellen, dat de „Albron”, als Alziel – God die levenskrachten schonk, levende bewustwording, waar-door God aan Zijn scheppingen kon beginnen. Eerst toen manifesteerde God zich als „Ziel” en waren de verschijnselen die wij mochten aanschouwen.

Hoe de Goddelijke Geest geboren werd, kunt gij thans volgen en is ons volgende stadium.

+ +

+

God als Geest

Wat ik thans zie, mijn broeders, is het strakke gewaad voor deze ruimte. Dát is God als „Geest”, omdat de levensaura een gestalte kreeg. Dit gewaad dus, aanstonds gezien in het gouden licht van de „Albron” ... is God als „Geest”! Maar tevens als Licht. De levensadem heeft zich nu verdicht. En dat werd dit gewaad, dat wij zien en kunnen beleven, maar waarachter nu reeds de „Albron” als leven aanwezig is en voortstuwt. Is dat duidelijk, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester, ik zie deze verdichting, ik kan dat volgen. Waarlijk, dit is God als „Geest”. Dit gewaad is ook bewustwording en is nu nog het „Geestelijke organisme voor God”! En ook dat zal zich straks weer splitsen, zal baren en scheppen. Dit lichaam nu, als een strak lichtend gewaad gezien, is geest van de „Algeest”! Wij leren God nu kennen als een lichtende wereld en tevens als een lichtende persoonlijkheid, maar ís voor alles ... „Vader en Moeder”! ...

Splitst zich deze ruimte nu, mijn meester, dan leren wij de „Vonk” Gods kennen. En ook die vonk zal zich splitsen en verdelen, waardoor ál die bekende miljoenen organismen zullen ontstaan, waardoor wij als mens ónze zelfstandigheid kregen, nietwaar, als een vonk van God! Als vonk van God, mijn broeders, vertegenwoordigen wij de „Albron”. Wat dus de „Albron” bezit heeft tevens dit gewaad ontvangen en is het verdere stadium voor de Goddelijke Openbaringen.”

„Mijn leven dankt u, meester Zelanus, ook dit woord is Goddelijk bewust. En wil zeggen, mijn broeder André?”

„Dat wij dichter tot het menselijke plan komen, meester. God als „Geest” voert ons nu tot God als „Licht”! God als Geest kreeg bewustwording én verruiming, waardoor het gewaad zichtbaar werd. God als Geest is de verdere verdichting voor God als „Ziel” en dat stemt ons af op God als „Licht”. En deze verschijnselen voeren ons tot die nieuwe en volgende evolutie.”

+ +

+

God als Licht

„Ook dat woord is waarheid, mijn broeders. Wat ik nu zie, is God als Licht. Dit is dus Goddelijk licht wat wij waarnemen, maar weten thans, hoe het evolueerde om dit stadium te bereiken. Wij zullen later beleven hoe wij als mens God door Zijn licht kunnen en moeten vertegenwoordigen. Doch dán staan wij voor de „Wijsgerige Stelsels”, voor elke karaktertrek, die voor ons leven deel uitmaakt van onze persoonlijkheid. En altijd weer zullen wij ontwaken door het ... vader- en moederschap! De „Albron” leeft dus straks, ook al beleven wij de stoffelijke werelden achter dit alles, meester Zelanus?”

„Ja, meester, dat zullen wij later beleven. De „Albron” stuwt voort, totdat ál het leven het bewuste Goddelijke „AL” heeft bereikt.”

„En wil zeggen, André?”

„Dat wij mensen als het hoogste leven door de „Albron” geschapen, ook die „Albron” blijvend zullen dienen en vertegenwoordigen.”

„Ook juist, meester Zelanus – en wat heeft Christus nu gewild?”

„Christus heeft dit „Albewustzijn” op aarde willen brengen, mijn meester, komt er tot mij vanuit de „Albron” en heb ik te aanvaarden. Maar daarvoor gaf men Christus geen gelegenheid, men heeft dus op Aarde de „Albron, de Alliefde” bewust vermoord!”

„Dat is werkelijkheid, mijn broeders, en zien wij nu gebeuren, dat wij God als een Geestelijke Persoonlijkheid leren kennen.

+ +

+

God als Geestelijke Persoonlijkheid

Dit gewaad is een deel van de Goddelijke persoonlijkheid, maar ook dat leven zal zich splitsen en moet evolueren, waardoor wij de stoffelijke God leren kennen. En dan staan wij meteen voor de stoffelijke ruimte, waarin wij leven en waar wij Zon en Maan, de sterren en de planeten zullen aanschouwen, doch tevens voor ál de eigenschappen van God. En dat zijn dan deeltjes van Zijn Openbaringen, maar waartoe ook wij behoren. En dan zien wij, dier, plant, bloem, wind, water, wolken, als levende wetten van God en als deeltjes van Zijn stoffelijke persoonlijkheid, doch waardoor wij en ál dat leven Hem als ziel en geest beleven. Als ziel en geest, hoort gij dit? Omdat wij telkens weer de stof zullen afleggen, daar die stof ons de eigen evolutie gaf, die wij ons eigen hebben te maken.

U ziet het, mijn broeders, hierin leeft álles. En dat alles is, wat wij als mens mochten ontvangen. Waarin wij leven is dus een deel van God als geestelijke persoonlijkheid. Maar dit evolueert straks en volgen wij. Dat Wij Hem miljoenen malen zien veranderen, is u zeker thans duidelijk. Immers, wij kennen de stoffelijke ruimte en wereld. Wij leven reeds in de astrale-geestelijke wereld voor de mens, maar dat is dus een wereld van God als Geest, waarvan wij als mens de geestelijk-menselijke levensgraad als een bewustwording gezien vertegenwoordigen. Dát geeft het kind van de aarde hét weten! En dan als uiterste grens, mijn broeders, zien wij, dat God nimmer „Mens” ís geweest! Want God is ruimte, ís natuurlijk mens, doch dat zijn wij waardoor wij Hem vertegenwoordigen. Wat blijft er thans reeds van de Bijbel over? Indien u dit duidelijk is, ga ik verder en dan staan wij voor, mijn broeder André?”

+ +

+

God als Vader en Moeder

„Voor God als vader en moeder, mijn meester, omdat wij het baringsproces mochten beleven.”

„Zeer juist, mijn broeder. U ziet het, meester Zelanus, wij kunnen géén fouten meer maken, het „AL” dwingt ons élke wet voor God te beleven en te volgen. Want het is waarheid, door dit alles zien wij God als Vader en Moeder. Want wij beleefden evolutieprocessen. Later zien wij, dat God stoffelijk vader en moeder is, voor hier is God geestelijk Vader en Moeder. Dat zal zich weer verdelen en eerst dan zien wij dat élke vonk door God de Goddelijke „Geest” ontving, waardoor het stoffelijke leven is bezielde. En wat is er nog meer vast te stellen, meester Zelanus?”

„Wat ik onderging, mijn meester, is dat dit vanuit de „Almoeder” tot het vaderschap voor het volgende stadium overging. Ik moet dus wel aanvaarden, dat God als geest vader en moeder werd en kon ik aan deze verschijnselen waarnemen. Want deze moederlijke krachten veranderden als verdicht licht en betekent: vader- en moederschap! Hoe dat veranderen straks zal zijn, dat leren ons de stoffelijke wetten.”

„Ik dank u, mijn broeders, machtig is het, dit is Goddelijke waarheid. Dit is God als moeder en als vader. Toen de eerste krachten vanuit de „Albron” stuwend het leven deze ruimte inzonden, was dát baren en scheppen en dat kreeg God in eigen handen?? Dat werd een Goddelijk verschijnsel als de Goddelijke openbaring! Want dát is het! En niets anders! In de eerste levensgraad is die bron – moederlijk bezielde, maar (in) het volgende stadium werd dat leven – vaderlijk bewust, waardoor wij het vader- en moederschap voor God leren kennen.

Kan men nu op aarde over een God als Vader spreken, André? Waardoor ziet men op aarde God beter en duidelijker en wanneer beleeft men God? Indien u dat duidelijk is, kan uw leven zeggen: als „Moeder” en beleven wij, dat God voor álles „Moeder” wil zijn, omdat wij hierdoor Zijn evolutieproces ondergaan, waarvan wij ons echter de „Levenswet”, want baren en scheppen zijn wetten ... eigen maken. En eerst dan staan wij voor de volgende gestalte, als bewustwording en als een persoonlijkheid, waarvan wij nu het levenslicht zullen aanschouwen en zien wij God als het „Kleurenrijk”!

+ +

+

God als het Kleurenrijk

„Wat volgt thans, meester Zelandus?”

„Ook die wetten zie ik, mijn meester. Want wij zagen immers deze ruimte veranderen. Ik zag licht tot mij komen. Rustig volgde ik dit openbaringsproces, waardoor ik kan vaststellen, dat wij deze wetten volgens het Goddelijke Openbaringsproces mochten aanschouwen. En ook hierdoor zien wij, mijn meester, dat wij geen fouten kunnen maken.”

„Zo is het, dat is onze Goddelijke zekerheid, waarover het bewuste „AL” heeft gesproken. Wij hebben het Kleurenrijk Gods mogen aanschouwen, omdat wij dit leven zagen veranderen. Zeven overgangen hebben wij gezien, als kleuren, als wetten tevens, zodat wij die straks op aarde terugzien. Is dat zo, André?”

„Ja, meester, deze kleuren zullen zich verstoffelijken. Het vader- en moederschap voert ze tot de eigen evolutie. En daarvan is het zaadje moeder, ook die wetten kennen wij op aarde en volgt dit Goddelijke gebeuren. Immers, de wetten voor de stoffelijke ruimte, voeren ons tot het vader- en moederschap, waardoor het kleurenrijk is ontstaan. Uit dit eerste blauw is het gouden licht geboren, waarna die overgangen tot eigen evolutie kwamen en dat is nu de verdichting van het kleurenrijk Gods.”

„Ook dat is waarachtig, mijn broeders, de wetten voor het stoffelijke leven voeren ons vanzelfsprekend tot de Goddelijke werkelijkheid. Die wetten zijn nu dus te beleven en te volgen en betekenen opvolgende openbaringen.

Wat wij nu volgen is van algemene betekenis voor de aarde. Já, voor ál het leven van Moeder Aarde, omdat wij die wetten als kleur beleven en waarvan wij ons de wijsheid eigen moeten maken. En dan betreden wij iets anders, want wét na wét is levend beziel – én harmonisch.

+ +

+

God als Harmonische Wetten

Dat wil ons zeggen, dat elk verschijnsel een wet is. Hier is alles in vrede en rust tot het leven gekomen, harmonisch dus, maar wanneer wij de menselijke wereld betreden, wordt alles anders. Maar dat wil zeggen, indien wij de Goddelijke openbaringswetten voor „vader- en moederschap” beleven en aanvaarden, wij steeds in rust en vrede zullen leven, opdat wij nu die harmonische werking ondergaan en de liefde naar voren treedt. Is dat duidelijk, meester Zelanus?”

„Ja, meester, ik heb u begrepen. Ook de „Albron” is harmonie. Is rust en wil zijn liefde. Niets kon dit proces tegenhouden, omdat dit door harmonisch voelen en denken tot het leven kwam. Indien wij mensen straks volgens deze wetten leven, zullen wij nimmer stoornissen zien. Omdat wij en ál het leven door deze harmonische wetten zijn geboren. Onfeilbaar ging dit scheppen en baren verder, maar hoe heeft de mens op aarde deze wetten beleefd? Wij kennen dat, meester Alcar, en André leeft er nu in en onder.”

+ +

+

God als Geestelijke én Stoffelijke verdichtingswetten

„Allemaal waarheid, mijn broeders. Dit leven” ... zo gaat meester Alcar verder ... „dat vanuit de „Albron” tevoorschijn trad, als verschillende verschijnselen gezien, betekenen thans verdichtingswetten, want wij hebben dat mogen volgen. Elke verandering is een wet, voor vader- en moederschap, leven en dood. Is er een dood? Néén, dat is het verdergaan om te evolueren. Elke kleur is een zelfstandigheid geworden. Hoe eenvoudig alles eigenlijk weer is, wordt ons duidelijk. En dat zal zich straks dóór de stoffelijke openbaringen manifesteren. Het licht is dus een verdichtingswet, het leven, de ziel, de geest, een bloem is een stoffelijke en geestelijke verdichtingswet, waarna de planeten en sterren volgen en zien wij het stoffelijke Universum. Meer is er niet, máár, mijn broeders, nu betreden wij de eigenlijke levensgraad voor élke vonk van God. En dat is een ruimte, is ontwikkeling.”

+ +

+

God als Levensgraden

Thans volgen wij alles. Wij komen tot de Goddelijk ... Wij komen tot het mediteren, het beleven van al deze werelden, waardoor wij élke zelfstandigheid voor ons zien. Dat is te volgen, geachte lezer, omdat wij deze éénheid beleven en ook voor uw leven op aarde een wét is en betekent! André krijgt thans de bezieling te beleven en zegt:

„Mijn meester, vanuit het „AL” krijg ik het woord. Dit alles, wat wij mochten volgen, zijn levensgraden voor de Goddelijke evolutie. Dit zijn graden van bewustwording. Graden voor de ontwikkeling voor de ziel en de geest, voor het vader- en moederschap. Stadia om te baren en te scheppen.

Ga ik tot de aarde terug, dan zie ik een aards tijdperk als één levensgraad. En nu sta ik meteen voor het menselijke bestaan, voor het dierenrijk en Moeder Natuur, voor deze ruimte als stof. Miljoenen levensgraden zullen wij zien en beleven. Dat zijn de zeven overgangstadia die wij voor het Goddelijke Openbaren mochten aanschouwen. Hierdoor veranderde het Universum. En dat krijgt ál het leven van God in handen. Een mens is dus een levensgraad, een ruimte is het ook. Maar die ruimte voor ons als mens moet veranderen, totdat wij het Goddelijke bewuste stadium betreden. Dat is hier nog geestelijk, doch straks stoffelijk! Ik bedoel, wanneer wij aanstonds verdergaan.”

„Mijn dank, André, zo is het! Dit is de Goddelijke wijsheid. Niets kan ons verwazen. Elke verandering is te zien en dat is een levensgraad om de uiteindelijke te betreden, als mens, dier, bloem, ruimte, sfeer, ziel en geest, voor vader- en moederschap. Alles heeft dit te aanvaarden. En dat ís, meester Zelanus?”

+ +

+

God als het Leven

„Dát wordt stoffelijk én geestelijk leven, mijn meester. Wat heeft nu ons leven te betekenen? Dat wij door ons leven de Goddelijke levensgraden vergeestelijken en verstoffelijken. Door moeder en vader te zijn. Dat is hetgeen André ontving en hij beleefde, ook ik ben met die wetten verbonden. Het leven is werking, stuwning en bezieling en vertegenwoordigt een Goddelijke wet als de menselijke en dierlijke zelfstandigheid.”

+ +

+

God als Vonk

„Dat is duidelijk, mijn broeders. Maar wat wil dit zeggen, André?”

„Dat wij, wat ik nu voel en zie, dat moeten beleven als de Goddelijke vonk en wil betekenen, dat élke vonk tóch álles bezit, wat wij door deze openbaringen mochten zien.”

„Ook juist en zegt, dat al het leven als vonk van God tóch Goddelijke afstemming bezit, maar dat dit dóór de Goddelijke splitsing tot stand is gekomen. En toen, meester Zelanus?”

„Scheurde deze ruimte vaneen en splitste God zich in myriaden deeltjes, op dat ogenblik kreeg élke vonk van God de eigen zelfstandigheid. Ik zie dat wonder voor mij, mijn meester. God heeft zich gesplitst, zoals dat ook door de „Albron” is gebeurd. Wij zien thans, dat hierdoor het universum moet verduisteren. Uit dit gouden licht ontstaan er dus andere werelden, die vonken zijn van God, maar dé Godsvonk ís! Met ál de karaktereigenschappen ván God, omdat ook de „Albron” zichzelf gaf. En die Moeder hebben wij leren kennen.”

„Zo zou het geschieden, mijn broeders. Dat stadium zien wij thans. Dit is dus de macrokosmos en die machtige ruimte heeft zich gesplitst, omdat het leven moet evolueren. Dit is God als vonken gezien. Gij kunt u ook nu niet vergissen, omdat wij die vonken straks als stoffelijke lichamen terugzien en begint het stoffelijke macrokosmische en microkosmische bestaan. Is dat niet duidelijk? En dan zult gij uzelf als mens leren kennen, maar tevens het dier én daarna ... Blavatsky – eerst Moeder Natuur! Dat kunt gij thans de theosofen zeggen, mijn broeder André, omdat wij die werkelijkheid beleven en zien! Ook de macrokosmos zal zich dan verdelen. Maar dan gaan wij verder!”

Het leven heeft een aanvang genomen, niets kan dit Goddelijke gebeuren tegenhouden en onfeilbaar komt de Schepping in onze menselijke handen. Hoe al dit leven uitdijt, mijn broeders, zien wij aanstonds, wanneer wij het huidige stadium betreden. André, mijn broeder, gij moet op aarde dit verwerken. Maak daar uw vergelijkingen, maak u gereed om de volgende evolutie te kunnen beleven en meester Zelanus zal de „Inleiding” vastleggen waarop wij de „Kosmologie” zullen bouwen.

Het moet u duidelijk zijn, dat wij hier álle fundamenteën zien waardoor wij God leren kennen. Hier zijn ze geboren! En dat is een Vader van Liefde, van Licht en is in alles „Moeder”!

Van graad tot graad moeten wij de wetten volgen en ontleden. En dat wil Christus! Dit wordt de „Kosmologie” voor al het leven op aarde. Wij weten nu, elke wet van God is een vonk van zijn leven en iedere vonk bezit ál Zijn

eigenschappen, maar vooral Zijn diepte. Hebt gij nog vragen te stellen over de eerste verschijnselen? Dan is dat nu nog mogelijk. Onze volgende reis beleven wij voor de stoffelijke openbaringen.”

Néén, wij hebben niets meer te vragen en de wetten voor deze ruimte geven ons te voelen, dat wij verder mogen gaan. Wij hebben God als het „Licht” leren kennen. Toch geeft André ons nog te beluisteren:

„Wat er nog tot mij komt, meester, is dat dit alles „Liefde” is. Indien thans het leven, dat uit dit alles tevoorschijn komt de harmonische opbouw volgt, kan er geen disharmonie komen. Maar dat is niet gebeurd. En toch, vragen de mensen zich op aarde af, waarom is er zoveel disharmonie geschapen? Ik weet het, dat hebben wij mensen gedaan. En ik voel nu, dat wij die fouten in onszelf volgen en eerst dan leert de mens op aarde zichzelf kennen.”

„Dat is juist, mijn broeder. Al die mogelijkheden zullen wij volgen. We zullen zien, dat elke vonk nieuw leven heeft geschapen. Dat dit machtige reizen zullen zijn, weet gij zeker nu reeds. Zet hier alles voor in, André, gij zult beleven, dat de God van al het leven in uw hart ontwaakt. Waarlijk, mijn broeders, wij ontvangen nu Goddelijke wijsheid!”

Toch volgen wij nogmaals al deze wetten, keren terug tot het eerste baringsproces, volgen God als „Vader en vooral als Moeder”, waardoor voor ons bewustzijn elke levensgraad – als een verdichte wereld zichzelf opent, doch waarna wij het volgende stadium kunnen beleven.

Geachte lezer, voel aan wat dit alles zeggen wil. Dít is ons en uw fundament voor uw Kosmologie. Ga na hoe het één uit het ander naar voren trad. Aanvaard onherroepelijk, dat God vóór alles „Moeder” is. De „Almoeder” is het, waardoor ál het leven háár zelfstandigheid kreeg. Wij bouwen thans verder. Volg ons, ga met ons mee, máár leg deze Inleiding in en onder uw hart, dít is de sleutel voor elke stoffelijke én geestelijke wet, die wij straks op aarde en voor uw leven terugzien. Alles zullen wij nu voor uw leven ontleden! Maar neem „Het Ontstaan van het Heelal” in handen, zodat u voorbereid bent. Wij komen straks vanzelf tot de Hellen en de Hemelen. Wanneer wij tot de ontleding van de menselijke wetten komen, volgen wij vanzelf hetgeen de Bijbel u en ons heeft verteld en zult gij ál die onwaarheden voor Uw leven als ziel en geest vaststellen, omdat gij uw God leert kennen!”

Meester Alcar ging terug naar de aarde. André daalde in zijn lichaam af en kan reeds zeggen:

„O, mijn God, U verdoemt niet! Mijn „Moeder”: Ik zal mijn best doen. Ik zal alles aan deze mensheid doorgeven!”

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Deel 1

Stoffelijke Openbaringen

Toen André in de morgen ontwaakte, dacht hij te bezwijken. De machtige problemen, die hij heeft mogen beleven, zijn ontzagwekkend en eigenlijk voor 'n mens van de aarde niet te dragen. Maar, hij weet, men helpt hem dragen. Hij zal bewijzen wat hij kan en alles van zichzelf inzetten. Tenslotte is het voor zijn leven en bewustzijn. Hij begint nu om dit alles in zijn organisme te verwerken.

Hoe God zich door de wetten geopenbaard heeft, dat leeft nu onder zijn hart en is reeds het bezit van zijn leven en persoonlijkheid geworden. Hij voelt het, als een andere persoonlijkheid keerde hij terug. Nog voelt hij zich één met de wetten, met de „Albron”, hij is van ziel en gevoel één en kan bewust aan het nábeleven beginnen. Want daardoor maakt hij zich deze wetten eigen en heeft elk mens te aanvaarden.

Maar moeilijk is het! Hij denkt, hoe kom ik hier doorheen. Hoe wil ik de ruimte van God op aarde beleven? En toch moet het! Hoe moet ik mij opnieuw voor de meesters gereedmaken? Hij voelt al wat daar nodig voor is. André begint thans te denken.

Wat voor soorten van mensen leven er toch op aarde? Satan overheerst alles. Maar ik ben met de „Alliefde” verbonden, vliegt er over zijn lippen, en die Satan van deze wereld kan mij nog meer vertellen. Mij zul je niet meer overvallen! Hij voelt zich ontzettend sterk nu hij dit alles heeft mogen beleven. In hem is rust! Heilige vrede is het! Ook harmonie en de volle overgave, hij voelt zich één met God!

In hem leeft het gevoel, dat hij in één nacht duizend eeuwen ouder geworden is. Deze reis was machtig en wel de schoonste, die hij met zijn meester heeft mogen beleven. Dat hij als kind van de aarde een dergelijke diepte heeft mogen zien, is ongelooflijk. Een machtige genade is het! De verbinding met het álles, wat God is, en hij menselijk heeft mogen volgen, is voor hem nu overdadig geluk. Hiernaar hunkeren miljoenen mensen, dat weet hij heel zeker en heeft hij aan zijn meester te danken. Ja, denkt hij, dit neemt mij geen mens meer af!

Hij is wakker en denkt bewust aan de Goddelijke Openbaringen. Tegelijk vliegt er een V2 over, doch dat ding zegt hem niets. Er vallen weer slachtoffers, maar een mens is niet te vernietigen. Deze gaat zeker weer naar Engeland, schept daar dood en verderf, moordt uit, wat door God in liefde werd gebaard, geschapen. Adolf wat wil je toch? Hitler en zijn vreselijke bende overheersen thans op aarde. Adolf en zijn bende staan voor ellende open, voor verdierlijking. Maar, deze mensheid wil niet anders. En toch is ook

Adolf ziel van Zijn Ziel, leven van Zijn Leven, geest van Zijn geest, hij en zijn soort zijn Goddelijke vonken en stoffelijke openbaringen, maar kennen de wetten nog niet. Zij willen overheersen en zich uitleven, ze scheppen narigheid en verdriet. Maar waarom doen ze dat? Omdat de mensen niet anders willen. Je had Adolf en zijn soort een halt moeten toeroepen en dat was mogelijk geweest – wereld? Dat was mogelijk, maar je volgde hem en dat waren miljoenen mensen. Nu zul je leren hoe het niet moet.

En toch, voelt André, wat Adolf doet is nog lang niet zo erg als hetgeen de kerk doet en de mensen verkondigt. De kerk, gaat hij verder, verdoemt de mensen, het leven van God en dat bestaat niet! Maar dat is heel erg, want nu krijgen de kinderen van God een verkeerd beeld van hun „Alvader”! Voor het kerkse gevoelsleven, is een mens voor eeuwig verloren en dat is belachelijk. Dat is afbrekend, het is verschrikkelijker, dan hetgeen Adolf Hitler doet, erger nog, dan de rottende hooghartigheid van de kerk, het gevoel, dat de mens voor altijd verdoemen wil. Dat breekt tenslotte alles! Hierdoor heeft niet één mens de kracht om nog verder te leven.

Dit is zo hard en onwaarschijnlijk, dat een weldenkend mens het niet langer aanvaarden kan en toch ... je hoort het. Ook hem hebben ze vroeger angstig gemaakt door deze beelden, je voelt je machteloos en juist nu, denk je wat kan mij het leven schelen, je gaat toch voor eeuwigdurend kapot!

Wat is dat toch voor een God, die zijn leven verdoemen wil, vragen de mensen. Geloof jij nog langer in dat kreng? Ik ben niet in staat om 'n kind van mij te slaan en God, die een Vader van liefde is, trapt je een hel in, ontnemt je alles, je krijgt geen mogelijkheid meer om je verkeerde daden goed te mogen maken? Ik wil met die God niet meer te maken hebben! Dat hoor je links en rechts en méér nog, waaraan de kerk schuld heeft en thans afbrekend is, zoals Adolf het niet eens kan.

Ja, kerk, hoor je mij, dat heb je op je geweten! Maar daar komt thans een eind aan, als je het weten wilt. Mij heb je vroeger te pakken gehad, ook mijn Crisje, andere mensen, maar wij hebben je nu niet meer nodig, want ik heb God leren kennen. En dat zal ik aan de mensen doorgeven, opdat je afschuwelijke macht gebroken wordt! Eén iets is er, kerk, je maakt de mensen voor de leer van de meesters gereed. Wie denken kan en wil, rent eens uit je leven vandaan. Een fatsoenlijk mens kan je niet langer aanvaarden. Wat je de mensen leert is ónmenselijk. Weet je dat zelf niet?

Adolf Hitler weet het, hij scheidt ellende, maar toch krijgt hij van God de mogelijkheden te beleven om dit alles weer goed te maken. Dat zal ik je overtuigend bewijzen! Voor God krijgt hij nieuwe lichamen. Ook hij zal naar de aarde terugkeren. Maar jij gelooft niet in de wedergeboorte. Voor de „Albron” én God moet Adolf zichzelf kunnen herstellen, want ook hij is

een stoffelijke openbaring en een vonk van Zijn leven. Ook hij en zijn soort zullen eens God moeten vertegenwoordigen. Maar jij – katholieke kerk, ziet alles anders.

Wij zullen je nu leren hoe het moet! Hoe je moet denken. Hoe je moet voelen en hoe je zult liefhebben, wat door God is geschapen, dat kunnen wij je verklaren door de stoffelijke openbaringen. Wij zullen je verklaren hoe de wetten van God geschapen werden en waarvan je eigen geleerden niets weten, niets bezitten. Niets begrijpen of zij zouden niet langer meer over verdoemdheid praten. Daar is Adolf Hitler niet eens toe in staat. God kán niet verdoemen! Ook Adolf blijft een kind van Zijn leven! Een kind van het „AL”! Maar wij zien elkaar straks terug, geliefde kerk van mijn jeugd. En dan zul je mij leren kennen! De meesters en God, álles, wij vechten thans voor de „Universiteit van Christus”! Je kunt bij ons je Colleges lopen! Wij hebben net zat van al je kerkelijke franjes.

Rang ... weer zo'n V2. Hoor je dat vrouwtje? Néén, ziet hij, ze hoort het niet eens meer, ze slaapt door dat gekraak heen en verder. Waar 'n mens al niet aan went. Maar het is erg, Adolf! Ook ik zal eraan moeten wennen. Ik moet door jou alles overwinnen, Adolf, wij zijn vechtende tegen elkaar, weet je dat niet? Ik ben voor het goede naar de aarde gekomen en jij? Eigenlijk doen wij één werk. Eerlijk is eerlijk, ik vind je zo beroerd nog niet, want de mensen willen niet anders. Jij had het anders aan moeten pakken, Adolf. Ik weet wel wie jij bent, maar dat weet men op aarde niet. Dat zullen de mensen nog niet geloven. Het boek „De Volkeren der Aarde” gaf mij een kijk in je leven en je verleden. Wat jij doet, Adolf, is gevaarlijk. En toch moet jij daar en moeten de Volkeren der Aarde er doorheen, maar ook dat wil men nog niet aanvaarden. Jij brengt deze mensheid door je afschuwelijke pak slaag tot ander denken en voelen en het is ook niet zo vreemd, dat juist jij zo'n haat aan de kerk hebt. Ik begrijp je, maar géén ander mens van deze wereld en dat voel je zeker. Ik zie je straks nog, Adolf, wij zullen het met elkaar uitvechten!

Ik moet hier doorheen zien te komen, denkt hij, die Adolf laat je waarlijk schrikken. Het is een wetenschap op zichzelf. Hoor je mij, Jeus? Ik heb jou en Jozef nu nodig. Hoe was het, Jeus? Heb je alles kunnen volgen? Ik had daar mezelf geheel te geven, van praten met jou is dus niets gekomen. Maar was het niet machtig?

André gaat verder, hij praat nu met „Jeus”. Wil je, Jeus, dat de wetten van de ruimte je verbrijzelen, dan moet je net doen als al die huilebalken die je nu op straat ontmoet. Dan moet je je hoofd maar laten hangen en je angst beleven, ik doe niet met je mee. Ik hou niet meer van die armoedigheid. Ja, Jeus, dat waren openbaringen, is het niet? Heb je de stem vanuit het „AL” gehoord? Was dat niet wonderbaarlijk? Heb je begrepen waar het nu

om gaat? Die stem, Jeus, was van een Goddelijk bewuste. Dat is de mens, die het Goddelijke „AL” bereikt heeft. Dat is een God—„Mens”! Het is niet te geloven, maar je ziet het, alles is waarheid. Wie van deze wereld zal dit machtige wonder begrijpen, Jeus? En toch, je zult het zien, later bereiken wij veel mensen. Omdat de kerk niet meer weet hoe de mensen te boeien, nog steeds die verdoemdheid niet overboord gooit, komen de mensen tot ons. De mens begint te dorsten, Jeus. Maar ook jij moet tot de ruimtelijke ontwakings komen. Als je hevig dorst, dan kom je er vanzelf. Ook ik moest er doorheen. Wat wil je, Jeus?

Na deze reis volgen er anderen. Maar deze reis verbond ons met het eigenlijke Goddelijke gebeuren van vóór de Schepping. Wij hebben wijsheid ontvangen. Dag, Jeus? Denk hier nu over na of je kunt mij straks niet meer volgen.

Hij gaat verder en zegt tegen Moeder Aarde: Moeder, ik ben terug. De meesters keren straks terug tot het ogenblik, dat jij nog geboren moest worden. Voel je mij, Moeder? Ik hou van je. Ik zal je rust niet meer verstoren. Ik was daar, waar de eerste fundamenten voor je leven werden gelegd, moeder. Mijn lieve Moeder Aarde toch, wat moet je in die miljoenen tijdperken, dat je al leeft en volbracht hebt, geleden hebben. Ik ga je begrijpen, ik ga weten hoe je tot verdichting kwam en hoe oud je nu bent. Ik weet nu, Moeder Aarde, dat je nooit disharmonie hebt beleefd en jij kunt je kinderen, ook al gaan ze nog zo tekeer, niet verdoemen, nietwaar, dat is toch niet mogelijk? Wat wil die kerk toch, moeder? Denkt die stakkerige kerk, dat zij het beter weet dan jij? Waardoor heeft de mens een kerk geschapen? Wie is ouder? Jij natuurlijk! En dacht je, moeder, dat de kerk naar je leven en bewustzijn keek? Ik ga je thans helpen, mijn lieve moeder! En ik beloof het je, ik zet alles van mezelf in, álles. Hoe denk je over Adolf?

Nu leef ik weer te midden van al deze ellende, tussen afbraak en verdriet en waar ik was, lieve Moeder Aarde ... is alleen geluk! Daar kun je reine liefde beleven. Wat willen je kinderen toch, moeder? Wacht even, ik moet even die dominee hebben. Tot straks, moeder.

„Dominee, wat wil je nú beginnen? Ook jij bent een Satan! Jij praat nú nog over een Vader die verdoemt? Hou je dan nooit op? Vind jij het zelf niet belachelijk? Armoede! Kun je dan niet denken? Stuur je ook nu nog de mensen tot de eeuwigdurende hellen? Wordt het kind van God nog niet genoeg geslagen? Hou je nog niet op met je geestelijke smoesjes? Armoedig gedoe ben je. Kan 'n mens je nog langer aanvaarden? Je moet jezelf eens horen praten, doodkist, wat wil je toch?

Ik heb lief, dominee. Jij niet! Jij breekt af! Wat je gisteren opbouwde, breek je vandaag door je afschuwelijke verdoemdheid weer af. Ik daag je nu uit!

Straks zullen wij eens zien of je Christus nú nóg beliegen en bedriegen kunt. Jij legt je stakkerige handjes op het bloedoffer van Christus en dan zijn je zonden vergeven? Laat me niet lachen. Wij zullen je straks voor de Goddelijke „Wetten” plaatsen, armoedige, wij zullen je slaan door je voor een God van Liefde te plaatsen en ontnemen je Golgotha! Mijn hemel, man, wat doe je toch verkeerd. Hoe is het mogelijk, geloof je dan zélf, dat God Zijn levens vernietigen kan? Heb je dan geen ogen in je hoofd om vast te stellen, dat de Bijbel-schrijvers zichzelf niet kenden? Dat God nóóit als mens tot Mozes heeft kunnen spreken? Dringt dat nog niet tot je door? Je Bijbelse wijsheid heeft voor de Goddelijke ruimte niets te betekenen. Christus heb je verkracht! Je hebt Christus leugens in Zijn mond gelegd! Je hebt Christus dingen laten vertellen die Hij nooit heeft gesproken en dat zullen wij je straks bewijzen! Armoedige! Brok ellende! Já, dat ben je!

Ik zie alles nu anders. Ik kan nu vergelijkingen maken, maar de mijne zijn Goddelijk bewust. Ik kijk vlijmscherp door alles heen, door al je Bijbelse vertelsels en ik sla Mozes niet om de oren, maar jullie nálopers!

Het is waar, vliegt hij tot een ander probleem ... aan de Tien Geboden stoort zich géén mens. En wie er zich wel aan stoort, die mensen verkopen God én Christus. Zij drinken Zijn bloed en versjacheren hemelen. Een bliksemse armoedige klik is het, al die geestelijken zijn ónmenselijk armetierig, maar dat weten ze niet! Waar blijft de menselijke beschaving? De menselijke geestelijke evolutie? Die is bezig zichzelf tot de ontwakning te voeren, en daar had men Adolf voor nodig, dominee! Jou niet! Jij versjachert de God van ál het leven, doordat je Hem laat verdoemen! Reuze apen, dat ben je. Aftands gedoe zijn jullie geestelijken! Je menselijk gevoel vanbinnen lijdt aan melaatsheid! Je wandelt achterwaarts vooruit om God te zoeken en lief te hebben, maar „HIJ” ziet je niet en wil van je gekreun ook niets horen. Je onmenselijk vals gezang dringt niet meer tot Zijn hemelen door, dominee, de hemelen zijn voor jou en je soort gesloten! Wist je dat niet? Dat zullen wij je straks bewijzen, gestreepte broek, zwart gedoe!

Kom maar gerust. Kon je mij maar vernietigen, maar dat kun je niet. Slachters van mensen ben je, want je vindt goed, dat de mens van Moeder Aarde Zijn bloed drinkt. Maar ik heb met moeder „Aarde” gesproken en zij staat naast mij, zij weet, dat ik voor haar leven en liefde vecht! Maar dat kun jij niet. Ik wéét thans! Jij niet, jij zoekt verder en vindt het nooit!

Ik zal je rustigjes op je vingers tikken, wierook, hoge hoed met zwarte strikje. Je doet nét, alsof God daarom gevraagd heeft. Waarom is je leer zo zwartgallig, zo drukkend? Dat heb ik in de ruimte nergens gezien. Wist je dat niet, dominee? Pastoor? Mijn hemel man, waarom heb jij van die mooie gewaden gekocht? Waarom al die opschik? Heeft God dat bedoeld en ge-

wild? Ik zag het nergens! Wat weet jij, arme van geest, van de Goddelijke scheppingen af? Waarom negeer je het vader- en moederschap? Je staat stil! Mijn hemel, wat zullen jullie overboord moeten gooien? Bijna alles! Maar dat komt straks nog, eerst dan spreken wij elkaar terug!

Wat weet men op dit ogenblik van God af? Niets! Niets, hemel nog aan toe, niks! Gaar niets! Al die leugens moeten overboord. Achter de stof en ál het leven van deze ruimte, leeft de „Albron” en daarin was ik. Maar hoe laat is het? O, ik heb nog tijd genoeg om even te denken, stelt hij voor zichzelf vast en gaat verder.

Wereld ... geleerden, luister eens even? Moet je luisteren, moet je horen, dan zeg ik je iets. Achter deze stof nu, waarin wij mensen leven, daarin lééft nog de „Albron” ... de „Alliefde” ... álles! Alles van God, astronoom, dat thans geestelijke én stoffelijke zelfstandigheid kreeg. Voel je het nog niet? Dan zal ik het je nogmaals zeggen. Ik heb dat gezien. Vannacht was ik daarin! Met de meesters en ik mocht de Goddelijke „Stem” beluisteren, já, die stem kwam in mij en ik mocht ook het woord doorgeven. Is dat iets voor je leven? Ook jij kunt straks colleges krijgen. Ja – astronoom want ook jij weet nog niets van deze wetten af. Alles wat geestelijke én stoffelijke zelfstandigheid kreeg, dat zijn natuurlijk stoffelijke openbaringen en dat leeft thans op Moeder Aarde, maar ook op andere planetenstelsels. Ja, die zijn er, astronoom. Ook die zul je leren kennen. Ik heb ze al gezien. En waar ligt en leeft nu het menselijke halt? Nergens! Een menselijk én dierlijk en natuurlijk halt, is er niet! Geloof je mij niet, wereld? Mensheid? Eens zal je mij toch moeten aanvaarden, doch dan ben ik er wellicht niet meer, maar dan spreken wij elkaar vanuit de astrale, bewuste geestelijke wereld terug! Ook dat is mogelijk! Nu krijg je een pak slaag en hoe, van Christus en de meesters. De dominee duwt Christus telkens weer een doornenkroon op Zijn hoofd! Maar die tijden zijn straks voorbij.

Ik heb het niet tegen de goeden van Moeder Aarde, gaat André verder, doch tegen de afbrekers. Wat willen zij beginnen? Zeg het eens? Geestelijken, wat wil je?

Wat is nu een levensgraad? Ik ben er ééntje, ook mijn ziel en mijn geest is het. En een wet is een mens! En dan zijn er weer andere levensgraden voor de mens van deze wereld, maar die leren wij later kennen. Evoluerend zullen die levensgraden zich verdichten, waaronder de mensen van goed en kwaad leven, waarvan de goeden met al dit gemoord niets te maken willen hebben en dat is te begrijpen. Maar dát zijn de kinderen van Christus, dominee en die sturen géén kind van God in ’n oorlog om te moorden. Jij doet het nóg, dat mág volgens jouw leer en wijsheid. De wetten zullen je!

André maakt stoffelijke, maatschappelijke, geestelijke, christelijke en God-

delijke vergelijkingen. Het zijn tevens de levensgraden voor het menselijke bewustzijn. Is dat even duidelijk? Op aarde, weet hij, bevinden zich duizenden verschillende soorten van mensen en al die mensen vertegenwoordigen een eigen levensgraad, voor de menselijke bewustwording, voor de maatschappij, het geloof, God, Christus, vader- en moederschap, voor afbraak en geweld en voor de menselijke evolutie, de ontwikkeling van deze mensheid en Moeder Aarde. En dit zijn de stoffelijke openbaringen door God geschapen. Een kind kan ze eigenlijk begrijpen. Maar wanneer dat kind over verdoemdheid praat, komt het er nooit, immers, thans zie je geen God van Liefde meer, je staat thans voor een doolhof en daar kom je niet meer uit, als je erin wandelt. En de kerk, al die gereformeerden, vrijzinnigen, waar gaat dit toch heen? ... leven daarin en hebben hun God, die eeuwigdurend liefde is, bewust gesmoord! Je moet je dominee maar eens goed beluisteren. Wat hij bij elkaar trompettert is niet eens oerwoudmuziek, de wilden daar hebben een andere God en Die is beter dan het westerse hoofd voor al het leven, waarvan men een God heeft gemaakt. Een ander zegent kanonnen, ja, hij zegent ze en denkt, dat hij goed doet en zijn God liefheeft! Ook dat „foei” zal de wereld nog wel begrijpen!

God is oneindig! De Goddelijke wijsheid is onmetelijk diep! En toch, voelt hij, leeft alles van God zo dicht bij jezelf. Wáár je ook bent en leven wilt, daar is God, maar de mens van Moeder Aarde ziet Hem niet! Wanneer je waarachtig je handen naar Hem uitsteekt, raak je God. Maar zag je die menselijke handjes niet? Het waren net klauwen, waarvoor God angstig is, zoiets heeft Hij immers niet geschapen. Weet je het nu? De mens grijpt naar alles, maar kan dat?

Wat begrijpt men op aarde van de Goddelijke waarheden? Wat van de Goddelijk bewuste wetten, die „leven, ziel, geest, licht, vader en moeder zijn”? Niets! Dat zijn ook levensgraden, dominee, astronoom, psycholoog, gij geleerden voelt niet, waar het ons en hier op aarde om gaat? Door die oorsprong echter, kreeg ik de wet voor al het leven te zien en dat is Goddelijk bewustzijn. Klopt dat niet? Dan moet je nog even geduld hebben, komen doet het! Het is de Goddelijke hartklop, het Goddelijke, maar „Moederlijke Hart” voor het kind van de aarde. Kan het eenvoudiger gebeuren, waardoor God Zichzelf manifesteerde? Zag je die dood niet? Hij is er nu al niet meer, want – Magere Hein – leeft niet! Ook al breng je miljoenen mensen om, niet één gaat er dood. Is dat schande? Is dat even iets, dominee? Doodgaan is evolutie! Is wedergeboorte! Is ontwikkeling! Dat is de Goddelijke troost voor deze tijd. Het kind van God moet verder. Indien het niet gemoord heeft, kán het vooruit of door dat gemoord trapt het zichzelf uit de Goddelijke harmonie. Voel je dat niet, dominee?

Lees de boeken van meester Zelanus, lees zijn „Kringloop der Ziel” en je

leven wordt geopend. Hij waarschuwt je ook voor zelfmoord, dat moet je niet doen, omdat je ook nu de wetten van God vertrap. Je zet je ontwikkeling op een dood punt. Meester Zelanus waarschuwt u voor het moorden, soldatenmoeder? Vindt dat vermoord van uw kind maar niet mooi, elke moord zal hij goed moeten maken. Medailles van hem is geestelijk gif, moedertje. Of mag hij voor God het kind van 'n ander moedertje vermoorden? Já, zegt uw dominee, maar de wetten van God zeggen: néén! Néén! Néén! Is dat voldoende? Wij zullen u dat straks aantonen, moeder. Ook uw soldatenmoederlijke hart moet gebroken worden, eerst dán vindt u dat niet meer goed, want het gaat om het leven van Christus!

Wat is liefde zonder Christus, soldatenmoeder? Wil je je kind voor Christus laten vechten, moeder? Door het leven van God te vermoorden? En daarvoor hang je je kind medailles op? Laat me niet lachen. Uw kind schoot in deze oorlog zeventig Jappen naar beneden en de meesters haalden uw jongen wéér uit het modderige vandaan om hem het leven te schenken, zei u tegen mij, maar geloof je dat zelf? Zullen meesters het éne kind vermoorden en het andere in het vermoord ook nog beschermen? Dat is duivels gedoe! Dat contact van u is dés duivels, moeder, soldatenliefde? U vindt goed, dat uw kind bebloed uw leven en liefde kust? Dacht je, dat God dat liefheeft? Was God niet lief voor uw leven, dat Hij uw kind beschermde? Kan dat? Is dat waarheid? Kan God uw kind beschermen omdat uw kind Zijn leven afslacht? Wij zullen u dat thans bewijzen, soldatenmoeder! Want dat is nu niet en was nooit mogelijk!

Maar waaraan denk ik toch, vraagt André zichzelf af. Wat stormt er allemaal op mijn leven af? Wat lopen al die mensen mij toch achterna? Het zijn de wetten voor goed en kwaad, weet hij. En die willen ruimtelijk beleefd worden, maar door de mens, als vader en als moeder.

Mijn God, wat ben ik U dankbaar. Ik leef weer op aarde en zal mijn best doen. Ik weet hoe ik U moet zien. Ik weet hoe ik U moet liefhebben. Ik zal Uw kinderen opvangen en zeggen hoe U bent! Nu hij aan al die mogelijkheden denkt, hoort hij zijn meester zeggen ..., maar vanuit zijn hemel en bewustzijn:

„Gaat het goed, André?”

„Ja, mijn meester, het gaat heerlijk, wonderlijk goed gaat het. Ik ben bezig om het leven van deze wereld te volgen. Het zijn allemaal ellendige zaken, maar tussen alles door, zie ik de reine klaarte van God. En ik heb geen hongerig gevoel, meester Alcar. God heeft mij gevoed.”

„Dank u, meester André. Wij allen danken u. Volg de wetten, André. Mediteer rustig en blijf bewust, maar maak je gereed voor de volgende reis. Het machtigste geluk voor ons leven en voor heel deze mensheid. Dat zullen wij

mogen beleven. Hierna bezit je de „Kosmologie”, maar ook de liefde! Zeker, wij zijn tevreden. Ik breng je thans de groeten en de reine liefde van miljoenen vonken van God, vaders en moeders uit de sferen van licht, die je volgen en helpen dragen. Ik ben gelukkig, omdat wij spoedig de volgende openbaringen zullen ontvangen. Weet nu, André, op ons werk rust Gods zegen. Het is het geluk en het bewustzijn voor de „Eeuw van Christus”!

Hij maakt zich gereed en gaat de natuur in. Een stralend blauwe hemel kijkt hem aan. God is het, weet hij, een deeltje van zijn Persoonlijkheid, maar dat vinden de mensen op aarde doodgewoon. Dat is het Universum. Eéntje van de miljoenen Universums die door God werden geschapen. In dat Universum leeft wel van alles, maar dat is te ver van het stoffelijke leven weg. Daar willen de mensen niet mee te maken hebben, en toch? Wat doet ’n astronoom? Was ik dat zelf niet in mijn vorig leven? Já, maar dit is heel iets anders.

Hoeveel miljoenen eeuwen zijn er voorbijgegaan, voordat dit Universum stoffelijk was verdicht? Voordat dit blauw zichtbaar werd? Voordat de sterren en de planeten zichtbaar werden en een zelfstandigheid kregen? Zie je mens, dat zijn stoffelijke openbaringen. Denk hier eens over na en je komt tot andere gedachten. Dat hemeltje hier boven ons hoofd, heeft miljoenen tijdperken nodig gehad om zichzelf te verdichten en toen kon het leven verdergaan? Toen waren wij reeds miljoenen jaren op weg. Zegt het u niets? U zult er toch eens aan moeten beginnen. Ge zult eraan moeten denken, het behoort tot uw eigen wereld. Ja, dat klinkt gek, hè, maar zo is het! Ook dat zullen wij u straks bewijzen.

Onze planeet zweeft in deze ruimte en dat voel je natuurlijk niet, ook al kan de geleerde je dat vertellen. Ik wel, ik ga met haar, omdat zij mij van haar leven vertelt. Ik ken Moeder Aarde. Dat daar is de „Macro”, wij zijn „Micro”. Maar wij mensen krijgen dat machtige leven in handen. Ook dat willen de meesters je verklaren en zo is het ook! Ik kan nu al zeggen, dit behoort mij toe. Het is een machtige openbaring. Die wolken daarginds, zijn precies als ik ze zag voor de Goddelijke openbaring. Later verdichtten zich die wolken en werden ze stoffelijk. En toen weer miljoenen eeuwen later, was het daar een strak gewaad. Het Goddelijke plasma scheurde vaneen en nu kwam er nieuw leven. God splitste Zichzelf en dat zijn wij en ál het leven wat je ziet. Is het niet eenvoudig? Kun je nu nog in verdoemdheid geloven?

Zo is André. Hij voelt zich één met de ruimte van God, waarin hij nu leeft ís ruimte en kent geen bekrompenheid. Het leven spreekt tot hem. Het vonkje en dé vonk van God, ook al is het een planeet of ’n insect, ze praten over een Vader van Liefde. En dan valt er over zijn lippen: mens, hoe oud voel jij je eigenlijk op aarde? Kindachtig en zielig armoedig? Dat zal wel. Ach

hulpbehoevende, hoor je mij niet? Leef je slechts ééns op aarde? Ga je dan je kist in en sta je voor je laatste oordeel? Ga je ook over miljoenen jaren naar je eigen hoofd zoeken, wanneer de engelen beginnen te toeteren? Laat me niet lachen. Oh boy, is that possible? (Tjonge, is dat mogelijk?) Ga je maar één keer dood? Is er alleen maar doodgaan voor je evolutie geschapen? Dan kun je God je zonden vertellen, maar geloof je dat langer, nu de wetten van God tot ons leven en bewustzijn spreken?

Arme psycholoog? Waarvoor leef je eigenlijk? Wat weet je van ziel, leven en geest af? Niets! Loop ook jij je nieuw leven niet achterna? Jullie kennen jezelf niet. En wat leer je in één leven? Niets. Was je leven bewust? Wil je door één leven tot de „Albron” terug? Dacht je, dat je je beenderen miljoenen jaren in de grond kon bewaren? Christus lacht je midden in je gezicht uit. Geef mij zo'n doktertje om hem weg te jagen. Ziel is immers niets? Hoelang studeerde je voordat je dokter werd? Als je op aarde komt, als kind dan, ben je daar en hier voor het eerst. Dat zegt hij, maar de wetten vertellen ons heel iets anders. Meer is er niet?

Ja, het is bijna winter, mensen, en je hebt niets meer om te stoken. Door die verdichting echter, mensen, kun je zien, hoe God zichzelf heeft gemanifesteerd, want zo is het begonnen. Is dat nu zo onbegrijpelijk? Koude verdicht, maar warmte ook. En ook die wetten zullen wij leren kennen, doch dan voor ziel en geest! Ook het leven heeft zich moeten verdichten. Geef aan je moeder het zaadje en het evolueert in haar leven. Jazeker, deze reis gaf mij heel veel.

Al die wolken nu, hier boven mijn hoofd, de afscheiding ervan, dat nu je regen is, boer ... is een beeld van de werkelijkheid toen God aan Zijn openbaringen begon. Er is niets veranderd. Nóg kunt u die wetten zo beleven. Klopt dat eventjes? Ik zal erover nadenken, meester Alcar.

Kijk die mensen nu eens, als wrakken zijn ze. Ook ik ben 'n menselijk wrak, maar dat kan mij geen cent schelen. Wat zegt het je, moeder? Vader? Ik voel geen honger, want ik heb God gezien, gesproken en beleefd. Geloof je mij niet?

André mediteert verder en zijn dagbewust leven neemt zijn denken en voelen over, dat nu deel uitmaakt van zijn persoonlijkheid. Het is moeilijk, voelt hij, maar de moeite waard. Ik weet het, zegt hij, stuurt hij de ruimte in, ik weet het! Het is machtig. Ik kon als kind al zo diep denken en ik weet thans waarom? Als kind van vijf wist ik al, waarom vader – mijn moeder in zich optrok. Crisje werd er bleek van. Zo scherp waren mijn gedachten. Hendrik, mijn vader moest erom lachen. Is het niet zo, Crisje? Waren wij toen niet in het „Voorhof” van Onze Lieve Heer? Waren wij niet één met de sterren en het leven van God? En thans?

Ik was daar met de engelen één. En nu, Crisje? Had je dat vroeger kunnen

denken? Had je dit kunnen geloven, als men ons had gezegd, dat ik het Goddelijke „AL” zou beleven? Maar hoe is het met je, lieve Crisje? Ik zie je en ik hoor je praten. Ik ben bezig om te dienen en alles is goed. Maar ik zal je wel niet terugzien, hier dan, in de sferen altijd.

Wanneer de mensen op straat hem bekijken, weet hij niet wat ze zien, maar ze voelen iets. Hij kijkt terug en gaat verder. Toch zien en voelen ze iets, en dat is merkwaardig. Maar wat is het? Wat straalt die ziel uit? Wat willen die mensen toch? Hebben ze trek in 'n menselijk boutje? Is het al zover? Gaan wij terug naar het oerwoud, Adolf? Iemand houdt hem staande en vraagt:

„En, schrijft u nog boeken?”

„Ja, mijnheer.”

„Waarover gaat het nu?”

„Over een God van liefde, mijnheer.”

„Gelooft u daar nog in? Wie kan dat nu geloven. Een mooie tijd is het. Schei ermee uit, man.”

„Ja, leven en toch is er een vader van liefde.”

„Wilt u die rotheid nog beschrijven, waarin wij leven? Wil je over een God van liefde schrijven, die er niet is? Ik was een goed katholiek en biechte, ik ging naar de communie, maar ik liep vast door de verdoemenis. Wie heeft er nu nog een geloof? Hoe kan God dit goedvinden? Zijn wij kinderen van God? Man laat mij niet lachen. Schrijf seksuele romannetjes, dan verdien je geld, de mensen gooien nu alles overboord, want wij worden naar de slachtbanken geleid. Idiootachtig is het.”

De man die hem kent, gaat verder. Hij volgt dat leven en denkt. Die man is dood, hij straalt licht uit. De man komt op zijn lichtje af. Gek is het, maar dat leven voelt iets en weet niet meer wat het zegt. Hij leeft in de reine klaarte. Mijn God, de mens moet U leren kennen, eerst dan wordt alles anders. Hij denkt aan zijn jeugd, aan het gespeel op de wolken, hij voelt nu, dat was reeds het beleven voor André. Toen heeft zijn meester de eerste fundamenten gelegd voor deze tijd of hij zou bezwijken. Hij ziet zichzelf met zijn vriendjes terug op de „hei”, waar ze speelden. Ineens wist hij iets beters. Toen traden ook de kinderen uit hun lichamen en vertrokken met hem naar de wolken. Eerst nú kan hij dat alles begrijpen. Nu heeft hij houvast aan die taferelen, hij kan terugkeren in dat mooie, stille leven daar, dat hij als „Jeus” heeft beleefd, maar waarvan hij als André de ruimte kreeg. Als kind wist hij al meer dan al deze grote mensen en thans? Hij moet innerlijk lachen om zoveel armoede. Schrijf seksuele romannetjes? Wat dan nog, als je zo'n rottend boek leest? Ga dan tot de werkelijkheid. Beleef dan die natuurwetten totdat je er genoeg van hebt en ga dan verder. Maar meester Alcar was het, die hem met deze wetten verbond, zoals nu voor de „Albron”! Machtig is alles.

Hij maakt zich vrij van zijn jeugd en gaat in het heden verder. Zie toch het „Kleurenrijk van God”. Het ontstaan ervan heeft hij beleefd. En dat was waarheid. Van de aarde af lijkt de ruimte blauw, maar dat is niet meer zo als je van de aarde verdwijnt. Het is het waas van verdichting en uitstraling, dat je van de aarde ziet, alles wordt anders, wanneer je de wetten leert kennen. Maar het leven van God praat tegen zijn leven en wezen. Vanuit de ruimte komt er tot hem:

„Al het leven van God wil tot je bewustzijn spreken en dat leven zal je helpen dragen.”

En zo is het, hij weet het. Dat heeft hij allemaal geleerd. Wanneer de mensen hem schrijven, of hij iets weet voor hun ziekten, vertellen de brieven hem zélf wat er aan scheelt, zodat dus de ziekte zelf tot zijn bewustzijn praat en hoeft hij alleen maar na te vertellen en vast te leggen. Dat is heel interessant, voelt hij en dan ben je van gevoel tot gevoel met je zieken één. De zuivere diagnoses wandelen vanzelf in zijn voelen en denken, maar dat is het éénzijn met alles, zo gevoelig wordt een mens. Het antwoord van iets nestelt zichzelf onder je hart. Wist u dat niet, mens van deze wereld? Onder zijn wandeling op straat beleeft hij dan de ziekten. En dan zegt de ziekte:

„Geef het gerust door, André, want ik wil niet langer ziek zijn, je kunt het leven waartoe ik behoor helpen.”

Daar zou je van moeten belken van ontroering, maar dat doet hij niet. En wat heeft nu de mens te vertellen tot zijn wezen? Spreek nu eens over liefde en geluk? Over vader- en moederschap? Wat is liefde, Socrates? De reine liefde vertelt hoe de wetten beleefd moeten worden wil je als mens de reine klaarte beleven en eerst dan ga je tot de liefde. Hoe smaakt zo'n kus van je ziel?

Vanmorgen beleeft hij de éénheid met de ruimte, en dat zomaar op aarde. De ruimte wil hem vertellen hoe al die verdichtingen tot stand zijn gekomen. Voel je het, Socrates, Ramakrishna, dat ik nu ál de wetten leer kennen? Het leven wil mij optrekken. Wat ik tijdens „Het Ontstaan van het Heelal” beleefde en niet kon verwerken, spreekt thans bewust tot mijn persoonlijkheid. En dat hebben jullie gewild en niet kunnen beleven, omdat je zelf die mogelijkheden in handen hebt genomen. Maar ik ben één met meesters! Ziet ge, mijn broeder Socrates ... deze wetten krijgen je wijsgerige stelsels, maar daarvan heeft Ramakrishna de astrale wereld beleefd. Waar ben je op dit ogenblik, mijn broeder Ramay? Ik zie je gelaat. Lach je? Zul je mij blijven volgen? Ik weet het al, ik doe jouw werk, toen jij heenging werd ik geboren. Precies zoals Gallilei dat heeft gewild en kwam Newton na hem. Is het niet zo?

Heel deze dag gaat mediterend voorbij. Intussen hebben wij de eerste pagina's voor de „Inleiding” vastgelegd. En dat ontspant hem, hij kan weer wat

ruimer ademen. Indien er iemand was, die dit van hem weg kon nemen, konden wij direct verder. Hij zal over dit alles met zijn vrienden en adepten praten, wanneer hij innerlijk zover is en betekent dan de geestelijke ontlasting. Thans heeft André tien adepten nodig, waaraan hij de wijsheid kwijt kan, zodat hij verder kan gaan. Ach, Ramakrishna, zucht hij, jij hebt dat beleefd, maar waren je adepten lief voor je? Ik weet, dat Vivekananda alles voor je heeft willen doen. Maar hier in het Westen is dat nu niet zo eenvoudig, de mensen hebben geen kern, ik moet werken met te weinig dorst, te weinig gevoel, begrijp jij het? En dat is zijn jammer, lezer, zijn dragen, indien hij goede leerlingen heeft, nemen zij de zwaarte van de Kosmos weg, althans, wanneer dat dorsten aanwezig is. Meester Alcar heeft hem dan ook met die mensen verbonden, alléén al omdat men hem kan helpen dragen, wanneer men zijn wijsheid opneemt. Meer is er niet nodig. En dat hebben al de groten beleefd, ook André heeft dit overhevelen van gevoelens nodig.

Wanneer de avond valt, de mens niet meer op straat mag, zit hij achter op het platje naar de ruimte te kijken. Naar de sterren, naar de wonderbaarlijke nacht, het leven van God daarin spreekt tot zijn leven. Hij vliegt door de ruimte en keert terug naar zijn organisme en denkt verder. Zie toch dit machtige panorama. De sterren kan hij pakken. Wat is er in die miljoenen jaren al niet gebeurd? Doordat de splitsingen tot stand kwamen, begon dit universum, want zo is het. Toen God zich manifesteerde, begon de stoffelijke schepping. En dat zijn allemaal stoffelijke openbaringen. Is dat niet waar? Hij kent deze wetten en ziet, hoe al dit leven zichzelf heeft verdicht.

Nu hij daar zo stil zit te denken, komt er vanuit de ruimte tot zijn leven:

„Kom toch tot ons, André. Hier is het heilig, stil en overweldigend rechtvaardig, harmonisch ook. Hoor je mij niet? Zie je ons, André? Voel je ons bestaan, ons evolutieproces? Voel je het waarvoor en het waarom wij ons leven hebben verdicht? Zie je mijn zusters? Zie je die gekke „Melkweg”. Wie heeft ons die gekke namen gegeven, André? Jij weet toch, dat wij onze eigen afstemming bezitten en dat een naam menselijk is? Ga toch in mijn leven, André. Prins van deze Ruimte, kom je tot mij? Kom, mijn lieverd, kom toch, laat mij niet zolang smeken. Wie wil je daar begrijpen, André? Ik ben thans één met je. Kom je even met mij praten?”

Hij rent de keuken binnen. Het bloed stroomt fel en klopt onder z'n hart. Is dat wat? Een ster begint te praten, mijn meester, weet u het? En toch, het was wonderbaarlijk. Mijn hemel wat was dat mooi, meester. Hoort u mij? Ja, u hoort mij en dat kunt u altijd, is het niet waar? Wat wil de ruimte van mijn leven? Ik geloof dat ik thans niet meer bezwijken zal. Dat zijn de gedachten voor meester Alcar. Wij volgen hem en weten, zo gaat het best, dit wordt Goddelijk éénzijn. En André moet hier doorheen of wij kunnen niet verder.

Immers, dat moet u duidelijk zijn, komt er disharmonie tussen lichaam en geest en hebben ál de groten moeten aanvaarden en beleven of zij kwijnden van de aarde weg. De kunst is thans voor André om zich op aarde staande te houden. Komt hij hier niet doorheen, dan kan hij ook het volgende stadium niet beleven. Dan slaat hij vroeg of laat tegen de grond en loopt hem het bloed over de lippen, dat u straks allemaal duidelijk wordt, wanneer hij met ál het leven van God het ruimtelijke éénzijn bezit. En dat praten geschiedt allemaal innerlijk. Indien hij één woord zou verstoffelijken, voerde dit beleven hem naar het krankzinnigengesticht en zijn wij hem kwijt. Wat er thans met hem gebeuren gaat is wonderbaarlijk. Want hierdoor beleeft hij de wetten van God en vertelt het leven aan zijn bewustzijn hoe het geboren is, álles krijgt hij nu te horen en kan hij aanvaarden, omdat het de Goddelijke waarheid is.

Hier hebben de groten der aarde naar verlangd. Egypte deed er alles voor om deze Goddelijke éénheid te beleven en men is ook daar zover gekomen. Zo'n priester, u weet dat zeker, was daar een godheid!

De diepte die André thans ontvangt, dit éénzijn, had men daar nog niet en kunt ge beleven door het boek: „Tussen Leven en Dood”!

Dat zijn bloed klopt, komt, omdat zijn bewustzijn nu reeds gesplitst is. Het leven vanuit de ruimte, dit Universum dus, trekt hem op. Ook nu hij in het keukentje zit, hoort hij praten en kan hij zeggen: het is waar, ik hoorde een ster praten, zij had het over de Melkweg. En daarginds is die ster. En opnieuw krijgt hij te horen:

„André, luister toch naar mij.”

Smeeft de ruimte hem, om te luisteren? Hij als nietig kind van de Aarde? En wanneer hij aan Moeder Aarde denkt, komt er:

„Ja, mijn kind, ga toch, jij zult immers voor mij dienen.”

Hij praat tot zichzelf. Ik ben een eenling, voelt hij. Ik kan het leven van God beluisteren. En dat leven is anders dan hier op aarde. Dat leven is lief, rechtvaardig en Moeder Aarde is er nu een kind van. Já, dat is waar. En dan komt er opnieuw tot zijn ziel en bewustzijn:

„In ons leven is er nooit nacht, André. Maar dat weten miljoenen mensen niet eens en (dat) hebben zij te leren, eerst dan komen zij verder. Wij beleven reeds het eeuwigdurende licht, ook al komt er een tijd, dat mijn ruimte uitdooft, nietwaar André? Dan is het leven van de aarde verder gegaan. Ken je mijn moeder niet?”

Voelt u, lezer, dat dit de weegschaal harmonisch beïnvloed? Dat dit het beleven in de ruimte, dus achter de kist en tevens het beleven op aarde moet worden, wil hij zich staande kunnen houden? Hierdoor krijgt ge een aards en ruimtelijk beeld, een menselijke en geestelijke verklaring van de Goddelijke

wetten, zodat ge ook alles kunt volgen.

Hij weet nu, geen sterveling van de aarde mag hem horen praten of men verklaart hem voor krankzinnig. Maar de ruimte blijft spreken. Mijn hemel vraagt hij zich af: waarvoor moet ik toch dienen. Waarom, ik, als het kind van moeder Crisje? Wie ben ik toch? Opnieuw zet hij zich daar buiten op het platje neer en stemt zich op het ruimtelijke leven af. En geen seconde later hoort hij opnieuw:

„Kom je nu, André?”

Hij gaat er niet op in, hij kijkt naar de Maan. Ook zij straalt licht uit, maar dat is verkregen bezit van de Zon. De éne ster is meer verlicht dan de ander, maar de Maan lacht, voelt zich blij en gelukkig. En dan valt er vanuit de ruimte tot zijn leven:

„Hebben de Bijbelschrijvers zich even vergist, André?” Het is de Maan die dat zegt en verder gaat, als hij hoort:

„Ik moet nu een licht zijn voor de Nacht. Maar jij weet nu, dat ik mijn licht van mijn „Man” ontvang. Zie je mijn lieverd, André? Ze hebben van hem een „zij” gemaakt, dus moeder, maar hij is „vader”! O, mijn Zon, mijn leven, straks zijn wij weer één. Ook al ben ik stervende, André, toch kan ik met hem praten. Hoor je het? Moet ik een licht zijn voor de nacht? Wat voor onzin hebben die mensen toch verteld.”

En thans gaat de ster verder en zegt:

„Hoor je mijn moedertje, André? Zie je mijn Tante niet, André? Heb je nog niet met haar gepraat? Zal wel, ik dacht het te horen. Vraag het mijn Moeder maar en je krijgt antwoord. Wat zijn de mensen daar toch ongevoelig, André. Wat zal die Adolf straks een pak slaag krijgen. En toch schept hij een andere evolutie, dat weet je toch? Je voelt het zeker, nú zijn wij één van gevoel tot gevoel. Is dat niet heerlijk, André? Kunnen de mensen je dit geluk schenken? Ik ben, zoals jezelf bent, leven van „Hem”! Ik ben ook vader en moeder. Ken je mijn leven en bewustzijn, André? Kom toch, dan krijg je mijn liefde. Hoor je, wat Moeder zegt? Ze zegt, ik ben de Moeder van ál dit leven, André, ik die „Maan” heet. Ik vind het geen mooie naam, wat is het eigenlijk? Ik ben de „Eerste Kosmische Levensgraad” ... André” ... dat is het, wat Moeder zegt. Kun je haar begrijpen, André? Kom je nog niet?”

Nu komt hij vrij van zijn organisme en vliegt de ruimte in. Zijn organisme zit daar op het platje en beleeft de slaap. Het is rustig in de natuur, ook al vliegen er mensen in deze ruimte, gaan er mensen naar Duitsland om daar het leven te vernietigen, hij blijft één met dat leven en verwijdt zich van de aarde. Toch denkt hij aan zijn lichaam, indien het plotseling nodig is, moet hij vanuit de ruimte tóch zijn organisme kunnen besturen of er gebeuren ongelukken en beleeft hij een innerlijke schok en is het mogelijk, dat hij

op slag die stelsels verliest. Wij zijn echter zo ver gekomen, dat een V2 hem niets meer kan vertellen, ook al leeft hij buiten het organisme. Indien zijn vrouwtje hem zou roepen, kan hij vanuit de ruimte toch antwoord geven en dat zijn dan meestal korte antwoorden, omdat het spreken thans niet nodig is en hem zou storen. Op deze wijze heeft men in de Tempels van Rá, Ré, en Isis, de wijsheid ontvangen, doch André is duizendmaal verder gekomen, hij heeft de fysische trance overwonnen, hij behoeft thans niet meer neer te liggen om uit te treden, dat kan elk ogenblik gebeuren. Maar achter alles leeft en handelt meester Alcar.

Met dit alles heeft hij nu rekening te houden. Wordt hem iets gevraagd, dan moet hij lief en zacht antwoord geven. Of hij trekt andere wetten en krachten tot zich en dat moet nu niet. In deze toestand kunt u hem horen zeggen:

„O, mijn God, waarom hebt U mij geen plaats in het Oosten gegeven. Het westerse kind van U begrijpt dit nog niet. Had ik vandaaruit niet het leven op Aarde kunnen bereiken? Waarom moet ik in deze maatschappij leven? Maar het is wel goed of ik was daar. Alles wat U doet is goed en af.”

Daardoor weet hij, dat de oosterse ingewijden het makkelijker hadden dan hij. Zij konden zich voor alles afsluiten en dat is in de stad niet mogelijk. Over die levens werd er gewaakt, over hem niet, dat moet hij zelf doen. De oosterse ingewijde werd en wordt op handen gedragen, hij niet! Hij kan op alles – ja en amen zeggen!

Op dit ogenblik laat hij zoveel procent gevoel achter voor zijn lichaam en kan er niets gebeuren. Indien men hem als de persoonlijkheid iets vraagt, kan dat gevoel antwoorden. „Ik ga nu”, roept hij het leven van de ruimte toe, „ik ben al vrij van mijn lichaam. Ik kom!” Hij kijkt thans terug naar de Aarde. Hij ziet zichzelf daar zitten en is bewust vrij. Een ongelooflijk geluk is het, omdat ge als mens voelt, dat ge de ruimten van God zult overwinnen. André grijpt naar het eeuwigdurende licht en hij krijgt het. En dan volgt het praten tot het leven.

„Ik weet het”, valt er thans over zijn lippen, stuurt hij de ruimte in, regelrecht naar de Maan: „Jij bent geen licht voor de Nacht – Moeder, jij hebt aan al dit leven persoonlijkheid gegeven. Ik dank voor alles!” En tot de ster zegt hij:

„Ik weet, waardoor jij zoveel licht hebt en je zuster niet kan bezitten, want ik zie het antwoord.” En tot Moeder Aarde:

„Ik weet, mijn Moeder, waarom je deze baan beschrijven moet, die wetten mocht ik reeds leren kennen.”

En dan vraagt hij zich af: waar is nu mijn meester? Weet mijn meester, dat ik buiten mijn organisme ben, dat ik in harmonie ben met het ruimtelijke

bewustzijn? Zal wel! Want mijn meester weet alles! Ik voel dan ook, dat ik dit alles op eigen krachten moet verwerken of wij komen niet verder.

André voelt zich hierin bewust. Angst heeft hij niet. Hij weet nu, dat hij naar de Aarde terugkeren kan en dat hij het is, die zijn stelsels beïnvloedt en kan laten werken. Hij beleeft de macrokosmos als mens van de Aarde, maar bewust is hij uitgetreden, hij kan ook nu zijn hartklop beleven en voelen, hoeveel bewustzijn daarin ook nu nog leeft. Stelt hij thans zijn „wil” in, dan kan hij het lichaam laten handelen. Zo is het goed, voelt hij en gaat verder, verwijdert zich van de Aarde.

Het gevoel als taal, dat zo-even tot hem gesproken werd, was lieflijk zacht. Kinderlijk zuiver is het gevoel en dat stemt hem gelukkig. Welke taak heeft een ster van God ontvangen? Wat is een ster? Welk bewustzijn bezit een ster? Thans begint hij al vragen te stellen en zal men hem moeten antwoorden, indien hij in reine liefde het leven van God nadert, dit éénzijn wil beleven of het is niet mogelijk en valt er een halt! Hij weet thans, dat hij zichzelf voor stoffelijk onheil heeft beschermd en dat kan André, omdat hij die bewustwording nu bezit.

Hij gaat nog even in zichzelf verder. En dit is noodzakelijk, wil hij verder kunnen gaan. Maar dan spreekt de ster en zegt:

„Kom nu, Prins van de Ruimte. Kom nu, ik ben verlangend. Zag je de verdichtingen zo-even? Zo heb ik ook mijzelf verdicht. Mijn lichaam, ziel en geest, wil je danken, groeten en kussen, André. Kun je mij aanvaarden? Zo-als jezelf bent verdicht, kreeg ook ik mijn wetten te beleven. Jazeker, André, ook mijn lichaam bezit – ziel en geest en ik heb mijn eigen persoonlijkheid, waardoor ik „HEM” vertegenwoordigen zal. Is dat nu niet duidelijk? Voel je mijn ruimte en mijn diepte? Zou ik anders kunnen zijn dan „Hij” mij heeft geschapen? En dacht je, dat wij allen geen betekenis hadden? Dat wij zomaar tot het leven behoren? Elk insect daar op Aarde, bezit ruimtelijke en Goddelijke afstemming, dat weet je immers? Kom nu dichterbij mij, mijn Prins, ik heb je lief. Ik ben vlees van Zijn vlees, bloed van Zijn bloed, ziel van Zijn ziel, geest van Zijn geest, maar ik en al mijn zusters vertegenwoordigen een eigen bewustwording, bewustzijn, wij dienen het menselijke wezen. Of er was geen bestaan voor het leven als mens gekomen. Weet je dat nu, André-Dectar? Schrik je niet, omdat ik je Goddelijke waarheden vertel? Néé, jij niet, jij dient, jij bent nu een groot meester. Geef jezelf iets meer gevoel, André, voel je, wat ik bedoel? Iets meer bewustzijn, dan zijn wij ook dichterbij elkaar en beleven wij mijn éénheid.”

Wanneer hij aan de aarde denkt en zichzelf optrekt, krijgt hij onmiddellijk te horen:

„Er gebeurt zo niets, André. Ga nu rustig verder. Als er daar iets gebeuren

zal, vlieg je bliksemsnel terug. En geloof mij, ik kan je ook daarmee dienen, helpen. Geloof je het? Is het vrij zijn van de stof niet wonderbaarlijk, André? Je bent daar gesplitst, het is de halfwakende splitsing die je beleeft, ook ik kan dat. Al het leven kan dat, André. Maar de mens moet zich deze mogelijkheden nog eigen maken. Is het niet wonderbaarlijk? Voel jij je nu niet ruimtelijk gelukkig? Je leeft thans in het „Dimensionale”, André, en wel in de „Vierde Graad”. Dat is het leven achter de kist? Dat is de uitdijingswetten beleven voor je geest en je ziel. Een wonderbaarlijk gebeuren is het. Van mij, André, zijn deze gedachten. Kom je nu vlug tot mijn leven? Ik heb je zoveel te zeggen. Er werden zeven dimensionale werelden geschapen, André. Waarin je leeft is de vierde, maar wij bezitten al die graden in ons leven en zullen ze verstoffelijken en vergeestelijken, zoals onze Vader en Moeder dat hebben gekund. Is dat niet zo? Je zult de geleerden van de aarde, mijn Tante, alles geven. Moeder zegt het! Die geleerde mannen daar moeten nog voor dit leven ontwaken. Voel je mij, André?”

En thans kan hij antwoorden: „Ja, lieverd, ik voel je in mij.”

„Dat is heerlijk, nu kunnen wij praten, André. Ik zal je op elke vraag antwoorden. Weet je, dat ik dat vermogen bezit?”

„Ik weet het, lieverd.”

„Wat lief van je, om mij lieverd te noemen. Aan je gevoel heb ik begrepen hoe je dat geeft. Heerlijk is het. Liefde van mijn leven? Voel je mij, André? Je bent de liefde van mijn leven. Ik zal je ál mijn liefde schenken, André. Meer nog dan je daar zult ontvangen. Weet je dat?”

„Ja, mijn engel, ik weet het.”

„Ook dat is een mooi woord, André, waarvan ik je liefde voel.”

„Ik ben nog niet op volle kracht, lieverd, voel je dat?”

„Ja, ik weet het, maar ga gerust verder, kom nu, dan zijn wij volkomen één. Voel je mijn hart kloppen, mijn Prins?”

„Ja, ik voel je, mijn leven.”

„Maak je thans vrij, André. Toe, ga vlugger, weet je dan niet, wat het voor ons zeggen wil, dat de mens tot ons leven praat en ons liefheeft? Wij zijn zo verlangend om liefde te mogen geven. Voel je mij thans duidelijker?”

„Ja, lieverd, ik kom nu spoedig bij je. Maar ik moet aardse vergelijkingen maken, heeft mijn meester gezegd.”

„Dat is waarheid, André, maar ik zal je helpen denken. Voel je, dat ik je thans reeds help dragen?”

„Ja, mijn leven, je bent heel duidelijk te voelen.”

„Weet je, André, dat wij weten, hoeveel malen je daar bezweken bent voordat wij tot je bewustzijn konden spreken?”

„Weet je dat ook, lieverd?”

„Al het leven in de ruimte weet het. Nu begin je ons te dragen, André. Is dat nietwaar soms?”

„Ik weet het, mijn kind, ik begrijp het ook.”

„Je voelt zeker, André, dat wij geen leugen noch bedrog kennen?”

„Ook dat is waar, lieverd, en dat maakt mij zo gelukkig.”

„Hoe de mensen zijn, André, dat weet God. De mensen zijn niet lief. Hoe wil je mij noemen, André?”

„Liefde.”

„Heerlijk is dat. Noem mij altijd zo. Ook mij maakt het zo gelukkig. Zal je mij altijd zo blijven noemen, André?”

„Ja, lieverd.”

„Zei ik je zo-even niet, André, dat wij liefde zijn? Ik heb nog niet één fout begaan. Wij bezitten nog altijd onze harmonie, ons éénzijn met God. Dat weet je immers?”

„Ja, mijn kind, ik weet het, maar bij ons daar is het anders. Ken je Adolf ook?”

„Wie zou hem niet kennen, André. Héél deze ruimte kent hem.”

„En weet je dan tevens waarvoor hij daar is en zo tekeer gaat?”

„Jazeker, ook dat kennen wij. Wij kijken door ál de levens heen. Dat doe jij nu toch ook? Natuurlijk weten wij, waarvoor hij daar zo bezig is.”

„Hoe vind je hem, lieverd?”

„Dat zal ik je later vertellen, André. Wel kan ik je zeggen, dat ik weet waarvoor zijn „haan” heeft moeten kraaien.”

„Je laat me glimlachen, lieverd.”

„Is het dan niet zo, André?”

„Ik weet wat je bedoelt, ja, ook dat is waarheid.”

„Vroeger, André, zweefde je ook in deze ruimte en ook toen had ik tot je leven kunnen spreken, want ik ben miljoenen jaren oud. Weet je dat?”

„Ja, lieverd, ik zie het. Dat is waar. Toen ik nog in mijn moeder leefde, liet ik haar al vliegen. Weet je dat ook?”

„Ik weet het André, omdat ik het zie. En dat spreekt vanzelf. Toen kreeg je reeds deze ontwaking.”

„Ken je mijn meester ook, lieverd?”

„Ja, ik ken hem. Hij kent mij ook. Wij hebben tezamen „ZIJN” liefde beleefd.”

„En meester Zelanus?”

„Vanzelf, André, ik kén al de meesters. Mijn vader kan mij met het hoogste verbinden en dan voel ik die heilige liefde in mij komen. Voel je, dat je nu de nacht als liefde beleeft en je mijn liefde krijgt? Maar kom je nu dichterbij mij, André? Leg je toch even neer in mijn armen. Mag ik je aanstonds kus-

sen, André? Voel je mijn kus reeds? Ben ik lief?"

„Je bent het, engel, o, je maakt mij zo gelukkig.”

„Is deze liefde anders dan die van de mensen daar, André?"

„Ja, heel anders en toch?"

„Dezelfde liefde, mijn kus voel je, mijn hart voel je kloppen, mijn ziel en geest komen ín je en dan? Kus je mij nu even, André?"

„Hoe was het, lieverd?"

„Mijn God, o mijn Vader, André, Prins, mijn meester, doe het nog eens? Ik voel je, ik kus je terug. O, mijn God, ik ben één. Machtig is het, ik ben U zo dankbaar. André, kijk je mij nu in mijn ogen?"

„Ik zie je, lieverd.”

„Voel je nu, Prins, dat ik je kan helpen dragen? Dat ik je nu liefhebben moet? Dat mijn liefde méér is dan die van daar? Maar ik weet ook dat die liefde overwint, mij overwint, omdat jij het bent als mens waarvoor wij leven en dienen. O, je maakt mij nu zo gelukkig, André. Vergeet je nu al die narigheden van daar?"

„Ja, mijn engel, ik ben volkomen vrij, ook ik ben gelukkig.”

„André?"

„Ja, lieverd, wat is er?"

„Zie je Moeder?"

„Ik zie haar.”

„Weet je, dat zij slaapt.”

„Ik weet het.”

„Het is lang geleden, André, ik moet je dat zeggen, ik krijg tot me gestuurd, dat ik mij tot de wetten moet bepalen ... dat wij aan ons eigen leven zijn begonnen. Ik ben al miljoenen jaren oud en nóg bezit ik het leven. Toch ga ik spoedig verder. Zie je dat, André?"

„Ik dacht het zo-even al te voelen.”

„Kijk nu eens terug, André, en je ziet mijn Tante als 'n half orgaan, maar jij weet wat dit te betekenen heeft. Is zij niet prachtig? Ik heb bijna mijn taak volbracht en dan ga ik tot de volgende levensgraad. Wij allen waken over Moeder, door haar kregen wij onze zelfstandigheid, ook daar hebben de meesters je mee verbonden. Voel je, André, dat haar leven oppermachtig is voor deze ruimte? Heerlijk is het nu, ik voel je dicht bij mij. Maar ik ga verder. Voel je, waarvoor zij Moeder werd? Wij blijven één met haar tot in haar laatste uur en in de volgende wereld zijn wij wéér één. Voel je nu de éénheid van vader en moeder? Moeder heeft mij geschapen en vader gaf mij de kracht en de macht om het leven voort te zetten. Ik voer je nu langzaam tot mijn dood, die geen dood is, André. Wij gaan omhoog en evolueren, wij maken de wereld gereed om je straks te kunnen ontvangen. Jij weet dat immers. Wij

leven, omdat wij je dienen. Wij werken en dienen, om je straks achter dit leven te kunnen omarmen of je zou geen wereld bezitten om verder te gaan. Voel je, André, dat ik hier in deze ruimte zal sterven om je daarginds weer te kunnen dienen? Als dat de mensen weten, komt er liefde en geluk, omdat ik van de ruimte deel uitmaak. Voel je, dat ik je met de wetten moet verbinden?

Moet je luisteren, André. Ik zei zo-even, het is lang geleden dat ik en mijn zusters tot het leven kwamen. Van dat ogenblik wisten wij, dat wij het hoogste leven en wezen moesten dienen en dat ben jij als mens. Maar één, zagen wij en dat gebeurt nu reeds met ons, nietwaar ... komen wij tot elkaar terug en zijn wij in alles één! En dat heeft God niet bedoeld, maar dat zijn de levenswetten, André, die de mens zich eigen moet maken. Heb je al met ál het leven op Aarde gepraat? Wat zegt Moeder Water? Wat zegt een boom tot je, een bloem, een vogel? Je hoort, ik ken ál de levensgraden. En zul je mij straks, als je dat allemaal beleven zult, vertellen, hoe zij zich nú op aarde voelen? Veel is er dat ik moet weten. Ik weet het al, maar dit éénzijn doet je oppermachtig voelen. Luister je goed, André?"

„Ja, lieverd, ga gerust verder. Ik neem elk woord in mij op en zal het straks ook daar weten en in mij rond dragen.”

„Dat is het juist, André, of wij kregen geen éénzijn meer.”

„En wat heb je toen gedaan, lieverd, toen je dit alles van jezelf wist?”

„Wij maken deel uit van het gewaad van moeder, maar krijgen daardoor tevens onze eigen ruimte te beleven. Nu ben ik in alles wat je aan mij ziet voor Moeder en God, liefde. Mijn leven is liefde, André. Moeder gaf alles van zichzelf, zoals jij dat hebt gezien in de „Albron” ... ónze „Moeder” ... dus „ZIJ”, waardoor ook wij allen weer het leven kregen en die eigenschappen moeten wij ons eigen maken, waarvoor ik dus het leven kreeg. En dat zijn de „Openbaringen” van Hem ... mijn André. Ik ben een stoffelijke Openbaring. Ook jij, al het leven is het! Maar voor zover je mij nu voelt, ben ik stervende, zoals moeder, omdat wij allen hoger gaan.”

„Wat zeg je daar, lieverd?”

„Hoorde je mij dan niet?”

„Jawel, maar ik zag tegelijk iets anders.”

„Ik weet wat je zag, André.”

„Wat was het dan, lieverd?”

„Je zag je meester.”

„Juist en hij lachte mij lieflijk toe. Wij mogen dus verdergaan.”

„Weet je nu, dat ik stervende ben?”

„Ik weet het, ik geloof het ook, want ik zie het.”

„Ook al heb ik nog zoveel licht, André, ik ga uit dit licht. Kom je nu nóg dichter bij mij? Zie je, zo is het beter. Zet je rustig neer, André, leg je neer in

mijn armen. Zo is het goed. Nu zal ik je alles verklaren.

Als ik zeg, dat ook mijn Moeder tot God terugkeert, weet je, dat wij „Leven en Dood” hebben te aanvaarden, waarvan de dood de evolutie vertegenwoordigen moet. Jammer is het, dat de mensen dit woord uitvonden, André. Ook weten wij, dat wanneer de mens geen geloof gekregen had, er ook geen godsdienstwaanzinnigen waren geboren. Dat is vreselijk ongelukkig, nietwaar, André? Van de aarde af kun je ons verdergaan beleven en zien. Moeder zegt, wij worden dan uiteengerukt en dat is het verdergaan. Maar mijn ziel en geest heeft die andere en hogere bewustwording in zich opgenomen en kan ik dus verder. Dat is het stervensproces, als ik het zo noemen wil, voor ons leven en betreden wij een hogere graad, een nieuw en hoger Universum. Heb je ons nog niet zien sterven, André?”

„Jazeker, lieverd, vele malen zag ik dat.”

„Je denkt daar natuurlijk, dat dit in enkele seconden gebeuren zal, maar dat duurt eeuwen. Het zichtbare gebeuren heeft niets te betekenen. En dán scheidt zich het innerlijke van het stoffelijke, zoals je dat tevens voor jezelf beleven moet, zijn ook voor ons bestaan dezelfde wetten. Zie, daar, André, één van mijn zusters vertrekt, ik zal haar straks volgen.”

„Weet je dat ook van tevoren?”

„Ja, André, want ik voel mij oplossen. Ik (heb) thans reeds contact met de „Vierde Kosmische Levensgraad” en dat wil zeggen, dat ik bezig ben om voor mijzelf die geboorte te scheppen. En dat beleeft ál het leven van God en is het „Evolutie-Proces”. Wij zien, dat ons leven oplost, André. Wij voelen onszelf verzwakken. Maar zie je, hoe wij onszelf hebben verdicht? En ook dat is wonderbaarlijk.”

„Heb je geen angst om verder te gaan, lieverd?”

„Néén, maar ik beleef dezelfde wetten als jij. Je kunt gerust aanvaarden, dat wij geen angsten kennen. Voel je mijn ziel, André?”

„Ik voel je en ik zie je ziel.”

„Wat voel je, André?”

„Ik zie je gelaat. Je bent mooi, lieverd. Mooier nog dan ik ben en dat komt, omdat je altijd zuiver bent gebleven. Is het niet zo?”

„Als mijn Moeder dit hoort, André, weet ze, dat ik ijdel ben. Weet je, dat wij je „Prins van onze ruimte” noemen? De mensen moeten weten en leren dat wij geboren zijn om te dienen. Door ons komen de mensen tot het Ruimtelijke hoger gaan. Is dat niet waar? Waar denk je aan, André?”

„Ik voel, dat je zo lief bent.”

„En ik weet, hoe je thans alles verwerkt. Was het daarin niet machtig, André? En straks, dan ga je hoger en hoger. Je weet straks hoe ik daar ben en ook dan zal ik je dienen. Wij gaan naar „Vader en Moeder” terug. Ja, André,

ik weet het, dat is de „Alvader” en de „Almoeder”! Juist, ik ben liefde. Leven van mij? Ik zal je helpen, André. Ik heb eigenlijk mijn taak al volbracht, daarom begrijp ik je. God heeft mijn leven al gezegend. Ik ken mijzelf. Ik weet alles van mijzelf af. Niets is er meer in deze ruimte, dat ik niet ken. Je weet immers hoe oud ik ben.”

„Ja, lieverd.”

„Maar wat is oud zijn, André? Dat is niets. Toen jij vannacht je eerste openbaringen mocht beleven en het uur van het ontwaken mocht zien, jij de Goddelijke Stem mocht beluisteren, wist ik, dat wij elkaar zouden ontmoeten.”

„Waardoor wist je dat, liefde?”

„Zeg dat nog eens, André?”

„Liefde!”

„Nog eens? Wil je?”

„Liefde!!”

„Zo is het goed. En dat beleven al de mensen daar? En dit gevoel is nu altijd bewust in je, André. Dat draag je steeds in je hart? Jij bent een Vorst van deze ruimte, André. Wat is nu koning zijn daar? Dit éénzijn, André, is alles! Het wordt scheppen en baren. Maar jij begrijpt mij. Ik wilde je zeggen, dat ik in al die miljoenen jaren dit nog niet mocht beleven. Toch moet het voor alle mensen komen, eerst dán zijn wij één! En dat wordt de – liefde – waar je zo-even mij alles van gaf. Is het niet zo?”

Toen God zichzelf splitste, André, kregen wij ons leven in handen. En toen zag Hij, dat het goed was. En nu is het nog goed! Ken je Zijn ganse Persoonlijkheid al, André?”

„Néén, lieverd, maar dat komt nog. Mijn lieve meester voert mij tot God terug. Ik leerde reeds veel van Hem kennen.”

„Ben je nu niet overgelukkig, André, nu je al deze wijsheid mag beleven en ontvangen? En voel je nu hoe gelukkig de ruimte is, dat wij één zijn? Voel je, dat de mens dit alles moet leren kennen en in zich opnemen moet? En voel je mij nu, op dit ogenblik, André?”

„Ja, liefde, ik voel je en ik zie je. Máár ...!”

„Wat ... maar, André?”

„Zie je dat dan niet, liefde?”

„Ja, nu zie ik het. Dat wordt anders, André. Dat wordt allemaal daar anders. Jij zult dat beleven. Jij wilt alle mensen gelukkig maken en ze willen het nog niet zien. Eerst dan, als je kind gelukkig is, zegt mijn moeder, alles van God weet, kan ik ook gelukkig zijn. En alle mensen hebben die fundamente te leggen, ze moeten zichzelf openen. Ze moeten zichzelf tot deze éénheid voeren en voor al het leven buigen. O, ik ken je zo goed. Ik weet wat je voelt,

daar waar je leeft. Ik weet wat je zou willen geven om dat te veranderen. Maar al die moeders moeten nog ontwaken. En toch, zij kunnen er niet aan ontkomen, eens komen zij tot ruimtelijke éénheid en beleven zij dit. En dan betreden de kinderen van God zijn ruimte. En eerst dan is Hij gelukkig. Gaf Hij ons niet alles, André?”

„Ja, lieverd, álles!”

„Dat wordt het uitdijen van de menselijke persoonlijkheid. Als het innerlijke leven groeit en zich voor al het leven opent, gaat de mens zich als de „Almoeder” voelen en eerst dan krijgt het leven daar deze liefde. Dan kan de ziel als mens de aarde verlaten. Is het niet zo, André?”

„Ja, lieverd, zo zal het gebeuren.”

„Ik ben zo gelukkig, André. Ik ben gelukkig, omdat ik mijn taak bijna heb volbracht. Het volgende bestaan verwacht mij. Indien je mijn geluk kunt voelen, beleef je mijn liefde in je hart en die is onmetelijk diep. Je weet immers, dat ik ook het Alvermogen in mij draag? Het is uitdijen, André. En daarvan zul jij de werelden zien.”

„Dat is waar, lieverd, mijn meester heeft daar reeds over gesproken.”

„Zie je, dat wij je kunnen volgen? O, ik heb je zo lief, André. En mijn liefde is eeuwigdurend. Ben je blij, dat ik geen mens ben?”

„Ja, ook daar ben ik blij om.”

„Maar wat dan, André, indien je deze Prinses als mens ontmoet?”

„Dan zal ik bezwijken, lieverd.”

„Gans?”

„Helemaal los ik dan in die liefde op.”

„En dan ga je ruimtelijk baren en scheppen, André?”

„Ja, eerst dán zal het geschieden.”

„Kus je haar dan van mij?”

„Ik beloof het je.”

„Mijn lieve André, voel je, dat je mijn broeder bent?”

„Ik weet het.”

„Zie je, André, dat is nu mijn geluk. Nu je alles van mij weet en ik je alles van mij geven mag, voelen zij Zijn liefde! Dit moet groeien en stralen en hierna zul je al dit leven overwinnen. Nu kun je reeds in mijn leven vliegen en je bent sterk genoeg om nu dit te verwerken. Help ik je nu waarachtig dragen, André?”

„Ja, mijn liefde, ik voel het, ik zal niet bezwijken.”

„Zie je, dat is nu wat wij willen. Zalig ben je. Jij gaat altijd verder, is het niet?”

„Daarvoor leef ik.”

„Vertel mij nu van jezelf, André. Laat mij alles van je leven daar zien, ook

het andere, je voelt immers, wat ik wil weten. En wil je mij nu „Wayti” noemen? Is dit een mooie naam?”

„Dat is alles, lieverd. Machtig is het en ik weet wat het zeggen wil. Ja, ik noem je altijd „Wayti”!”

„Zeg het nog eens?”

„Wayti???”

„Hoe lief van je om het mij nog eens te zeggen. Zou je het mij ook in mijn oren willen fluisteren, André?”

„Ja, gaarne. Hoor je het? Voel je het? Begrijp je het nu? Is het dit voor eeuwig?”

„Ja, André, dit is het. Nu kun je mij altijd voelen. Nu zal je nooit meer alleen zijn. Is het andere nu weg?”

„Ja, Wayti, wég is het, nu zal ik alles kunnen dragen. Jij bent het.”

„Dan is het goed, ik kan je dan altijd zien. Waar je ook bent, André, je zult mij nu kunnen horen. En ik ben sterker dan de mensen. Ik heb niet één verkeerde, onbewuste gedachte in mij. Ik ga dan ook regelrecht tot je hart en dieper en daarin zijn wij dan één. Als je schrijft zul je mij voelen, André. Als je praat, als je de wetten verklaart, help ik je. Nu ben je tot de ruimtelijke bezieling gekomen. En elke graad zal mij weer helpen. Iedere graad zal je kussen, liefde geven, als je ons maar aanvaarden wilt en tracht te begrijpen. Ik heb nu zo-even alles van je leven gezien. Zo, André, is dat zo? Maar ik ben blij, o zo gelukkig, nu kan ik sterven. Ik heb mijn éénheid mogen beleven. Als wij dát mogen beleven, André, is het alles en eerst dan gaan wij verder. Jij hebt mij aangeraakt. Jij hebt mij gekust. Jij hebt mij in je hart gesloten en ik jou. Ik ben van deze ruimte mijn liefde en nú kan ik je helpen dragen. Zul je mij daar niet laten zien? Dat wordt immers niet begrepen, André.”

„Néén, Wayti, dat doe ik nooit. Er is daar toch niemand.”

„Maar nu ben ik er. Waar je bent, daar ben ik nu ook. Ook al ga ik straks verder. Wij tezamen, André, zijn alwetend. En dat is voor de mensen op aarde, als vader en moeder in deze éénheid zijn zij alwetend. Voel je, hoe zij als moeder thans baren zal? Hoe haar kus is? Haar liefde straalt?”

„Ja, mijn Wayti, ik voel het.”

„Voel je mijn kind, André? Heb je mijn liefde gevoeld voor mijn kind? Ik mocht baren. Ik mocht scheppen. Ik kreeg lief. Ik kus „Hem” en Hij aanvaardt mijn kus. Zou mijn hart droevig kunnen zijn, nu ik je liefde bezit? Ik zal het tegen de wateren zeggen, André. Moeder Water zal het nu mogen weten. Zul jij het haar zeggen? Zul je zeggen hoe wij elkaar liefhebben? Dat wij elkaar dragen en voor elkaar dienen? Zul je het fluisterend zeggen? Hoe zal morgen daar je leven zijn, André?”

„Anders, mijn lieverd, en beter, schoner, Adolf raakt mij niet. Ik ontvang

liefde van hem, hij brengt het leven tot ontwaking. Maar zullen ze dat als mens begrijpen?”

„Néén, André, dat kan niet, maar dat komt. Nu zul je in alles de „Wayti” zien en beleven. Leven van mij? Hart van mijn hart? Kroon van mijn kroon? Mijn leven lacht je toe. En ik zal je nooit teleurstellen, nooit niet! Maar kijk nu, André, je moet vertrekken. Er is daar iets. Je kunt nu daar niet langer blijven zitten. Kom je spoedig tot mij terug? Zul jij nu nooit meer je „Wayti” vergeten?”

„Ik beloof het je, lieverd, nooit!”

„Ga nu uit mijn armen. Ga terug, André. Mijn kus voel je. Dag, mijn Prins, vergeet je Wayti niet.”

En meteen hoort hij zeggen: „Wat ben je toch voor een mens. Je zit daar en laat je nat regenen. Kom binnen.”

Hij schrikt wakker. Waar ben ik? O, ja, ik was bij Wayti. En hij stuurt het de ruimte in. Het woord komt over zijn lippen en wordt gehoord, waarna men vraagt:

„Wat is dat? Wie is Wayti?”

„Wat is er, kindje? Zei ik – Wayti?”

„Ja, wie anders dan? Wat wil dat zeggen? Kom binnen.”

Wat nu, denkt hij. Ik was één met de ruimte en kreeg het woord „Wayti” te horen, te beleven en ik kuste dat leven. En dat was, is liefde. Hoe zou hij haar het universum moeten verklaren. Als dit zijn vrouwtje hoort is hij gek en dat moet niet. Maar het is waarachtig. Hoe wil hij ruimtelijke spinnenwebben verklaren, door ruimtelijk hiërogliefenschrift opgebouwd? Wat is dat? Meteen valt er een ster, Wayti roept al, een zuster van haar gaat hoger en hoger. Ja, zo is het, sterven is er niet! En dan valt de keukendeur achter hem dicht, is hij weer terug op aarde en kan hij aan het nábeleven voor dit ééenzijn beginnen. Wat is menselijke liefde? Wanneer hebben wij mensen waarachtig lief? En hoe diep is de menselijke liefde? Die Wayti toch. En dan komt er nog tot zijn leven:

„Je bent een wonder, André, en zo waarachtig als wij zijn.”

Even later ligt hij te bed en slaapt in, het organisme krijgt nu de natuurlijke rust, maar wij hebben hem met al het leven van God verbonden. Ja, André-Dectar, je bent een Prins van deze ruimte en je hebt de liefde beleefd van een levensgraad. Nu al die andere miljoenen graden als levens beleven en wij gaan verder en hoger! Maar heb je de kus van dit leven gevoeld? Zo kussen wij ál het leven van God en beleven dan het baren en scheppen voor dat leven, waarvan wij ons de wijsheid eigen maken. Zo evolueren ook wij en krijgen nu het leven van God in handen! Ga zo verder, André, het leven vertelt je de Goddelijke waarheid.

In de morgen ontwaakt hij fris en opgewekt. Hij kan het leven dragen, want Wayti leeft ín zijn hart. Wayti heeft zijn persoonlijkheid versterkt. En onmiddellijk begint hij te denken, over alles, wat tot het stoffelijke openbaringsproces behoort.

Wanneer hij voor zijn vrienden staat, zij hem in de ogen kijken, voelen zij iets. Wat is het? Welke diepte leeft er in zijn wezen vandaag? En dan valt de eerste vraag, als hij hoort:

„Wat heb je beleefd, Jozef?”

„Ik?”

„Ja, zeg het eens?”

„Ach, wat moet ik je zeggen. Hebben jullie wel eens vallende sterren zien sterven? Heb je wel eens met de sterren gepraat? Ben je al eens zwevend in de ruimte geweest? Kunnen jullie je indenken, hoe God aan Zijn geestelijke en stoffelijke openbaringen is begonnen? Heb je de liefde nooit kunnen voelen van de sterren en de planeten? Ook dat zijn kinderen van God. Ook zij hebben liefde en kunnen je helpen dragen. Wayti is het.”

„Wat zeg je daar?”

„Ik zei, dat het Wayti is.”

„Wat is Wayti, Jozef?”

„Wayti is leven, licht, vader-, moederschap, ziel, geest en wil zijn „liefde”!”

„Dat is alleen voor jou, Jozef. Jij kunt dat. Wat zijn wij?”

„Jullie zijn Wayti's.”

„Wat?”

„Alles, als je wilt liefhebben ben je alles en vooral – „Wayti”. Mensen van de aarde ... vliegt er over zijn lippen, doch hij herstelt zich en gaat verder ... Wayti is wijsheid, is éénzijn met alles! Ik kan je dat nu nog niet zeggen, maar komen doet het. Maar wanneer hij aan de ruimte denkt, komt Wayti tot hem terug en wil dan beleefd worden. Opnieuw hoort hij zeggen:

„André, voel je nu wat zij ervan weten? Ik bén het! Ik heb je wél begrepen, een mens is er nog niet toe in staat. Juist, ik ben het! Je echte en eigen „Wayti”!”

Even later kan hij zeggen: „Ja, ik was vanzelf ... daar. Gisteren was het. Toen heb ik de „Albron” mogen beleven en zien. Ik weet nu, dat het leven van God mij zal begrijpen, alleen de mensen nog niet. Ik mocht openbaringen beleven. En die openbaringen zijn voor de mensen. Wayti is God! Wayti is Leven, Licht, maar vooral Liefde! Wat ik mocht beleven geef ik aan deze mensheid. Dit zijn mijn openbaringen. Ik wil al het leven gelukkig maken en ik ben ertoe in staat. Men had God tevens „Wayti” kunnen noemen.”

„Wat is dat, gaat dat zover, Jozef?”

„Ik zei je reeds, het is „Liefde”. Door de Wayti beleef je de geestelijke en

stoffelijke openbaringen van de meesters, en het leven wil nu praten en van het eigen leven en de ontwaking vertellen. Já, ik leefde in God. Ik was één met God en Zijn scheppingen. Ik zag Hem, zoals ik God nog niet heb gezien. En toen beleefde ik Zijn licht, ziel en geest, Zijn vader- en moederschap, ook de verdichtingswetten en hoe het leven uitdijde. Ik zag dat geestelijk en stoffelijk gebeuren. O, mijn God, riep ik gisteren nog, hoe wil ik dit alles beleven, doch toen kwam de „Wayti” in mijn leven en kan ik alles dragen.

Ik heb Goddelijke wijsheid ontvangen en nu gaan mijn meesters dieper. Ik weet het thans, ik heb een machtige taak ontvangen. Ik moet de wijsheid ontvangen voor de „Universiteit van Christus”! Voor enige dagen terug zijn de meesters begonnen. De Universiteit verklaart alles! Al het leven is nu te volgen en te ontleden. En dat ga ik beleven. Tot morgen.”

Hij rent de straat op, hij weet dat de Bijbel met onwaarheid begint en die problemen volgen hem. Het leven zal het hem vertellen. Want God is eeuwigdurend liefde gebleven. Waarachtig, vliegt er over zijn lippen, nu hij langs de waterkant slentert, het leven in de natuur bekijkt: God is Liefde!

Even later begint het. Hij kijkt door een boom heen, en voelt meteen de ziel en de geest van dit leven, ook het water begint te praten. Een vogel raakt hem in z'n hoofd en hart, het diertje laat hem voelen dat hij één is, waarvan hij het universele beleven kan. Heeft de God van al het leven dit gewild, denkt hij? De boom zegt en eist het woord op:

„Is het zo onwaarschijnlijk, André, dat je mij hoort praten?”

Hij luistert, innerlijk komt hij tot de natuurlijke éénheid. Maar hij wil geen gevoelens uitzenden, angstig dat hij is, zichzelf voor de gek te houden. Doch dan valt er opnieuw:

„Je gelooft mij niet, is het niet zo?”

Een twijfelend, zacht: néé, komt er. En dan gaat dit leven verder en zegt:

„Dat kan ik mij begrijpen. Maar wanneer ik je zeg, André, dat ik uit jou en al dat andere leven geboren ben, wat heb je dan te zeggen?”

Hij spitst zich, stelt zich in, want hij weet nu, er komt waarheid. En nu begint het heen en weer gepraat en vraagt hij:

„Hoe kom je aan deze wijsheid?”

„Dat zal ik je zeggen, André. Ik ken mijzelf. De mens niet. De mens heeft zich versnipperd, hij heeft zich losgeslagen van de scheppingen. Je weet immers, wat er thans gaande is? Noem je dat in vrede en rust leven? Wanneer ik je zeg, dat ik op de Maan mijn leven kreeg en dat zij mijn moeder is, denk je dan nog, dat ik kletspraat verkoop?”

„Dat is waar, ik ken die wetten.”

„Als dat zo is, dan moet je mij ook aanvaarden, André. Je hebt met Wayti gesproken, maar wij allen zijn Wayti. Ook ik ben het! Ik ben daar op „Moe-

der” later geboren dan jij. Ik heb je horen praten met Wayti.”

„Dat kan niet, want wij deden het fluisterend.”

„Nu laat je mij weten, dat je mij en al het leven nog niet kent. Wanneer je de waarheid voelt en verstoffelijkt, dan hoort ál het leven je praten en voelen. Dit is ons éénzijn met Hem, André.”

„Je hebt gelijk, maar wat zei Wayti dan tegen mij?”

„Dat zij het kind is van haar Moeder.”

„Laat me niet lachen.”

„Wacht even, ik ben er nog niet. Zij is ook een kind van de Maan. Zij liet je dat weten. De aarde is jouw moeder, mijn moeder, maar wij allen zijn kinderen van de „Almoeder”, dat de Maan is. Heb je thans het vertrouwen dat ik je waarheid schenken kan?”

„Ik geloof je.”

„Juist, André, ik weet waaraan je denkt. Dit is mijn leven en ruimte. Maar als ik sterf, ik ga, dan ga ik direct naar de sferen van licht. Voel je mijn wereld? Hoorde je Moeder Water praten? Verleden zegt ze tegen mij: stommerd, verbeeld je maar niets, want ik gaf je het leven. En dat is waar, André. Maar wat moeten de geleerde mensen hiervan denken? Ik zal je een visioen laten zien en je weet het. Wel? Zie je het? Zag je mijn begin? Ben ik ruimtelijk of ben ik het niet? Wij hebben eenzelfde weg afgelegd. Als je maar weet, dat ik mijn eigen wetten ken. Loop iets verder, want de mensen kijken al. Ze denken, dat je iets doet, je doet ook iets, maar wat zij denken, dat is niet leuk meer. De mens denkt alleen slecht nu ... de mens kent geen natuurlijke gedachten, André. Alles is vergiftigd. Hoor je mij nog? Je ziet het, je kunt gaan waarheen je ook wilt, je kunt mij als Wayti beluisteren en beleven, een einde is er niet aan ons voelen en denken. Dat wordt het éénzijn met alles! Zeg je niets meer?”

„Ik ben denkende.”

„Wel, André, dan ga ik met je mee. Mag dat?”

„Moet je zelf weten.”

„Over enkele dagen ben ik hier niet meer. De mensen zagen mij kapot. Ze hebben warmte nodig en daarvoor dien ik nu. Het is mijn einde hier, maar ik ga verder. Zie je mij thans? Ik zweef in deze ruimte, maar ik heb mijn zelfstandigheid en kan denken en voelen, menselijk en Goddelijk, omdat ik in niets ben gesplitst. En ik weet precies waar je leeft. Hier ga je de trappen op. Zal ik je nu groeten? Wil je geen arm van mij hebben? Zal ik zorgen, dat je iets van mijn leven krijgt?”

„Kun je dat dan?”

„Wil je deze voorspelling geloven? Dan zal ik ervoor zorgen, André. Ik kan dat. De mensen die mijn leven willen hebben, zijn mij niet waard. Vandaag

of morgen stuur ik je iets van mijn leven. Dag nu, je gaat zeker schrijven. Zul je alles wat ik nu zeg, aan de meester doorgeven, André?!”

„Ik zal het doen, ziel.”

„Wat geef je mij thans veel geluk. Door jou leef ik weer, André. Of wil je dit niet geloven? Als je straks als God bent, dan voed je immers al het leven. Ik leef door jou, omdat de levenssappen tot mij komen. Ik houd mijn woord, André, ik stuur je iets. Dag André, kind van de meesters?”

„Dag ziel? Ik dank je.”

Weg boom. Mijn God, denkt hij, wat ben ik toch doende. Nu moet ik op-letten of ik word hartstikke gek. En toch, zag je dat leven niet? Is Goddelijk éénzijn zo onwaarschijnlijk? Heeft dat Ramakrishna ook niet gekund? Die boom vertelde de waarheid. Even later neem ik hem over en ga verder. Spoedig gaat hij voelen, dat elk woord door mij vast wordt gelegd, dat hij met en door het leven van God beleeft. Maar wij zijn er nog niet. Dit is een begin, de ruimtelijke rest volgt. Wanneer hij in de avond van zijn patiënte huiswaarts keert, even op de brug van het kanaal rust, naar het water kijkt en het leven daarin ziet, krijgt hij contact met Moeder Water. Ineens gaat ook dat leven spreken en moet hij volgen. Hij hoort:

„Wat sta je daar toch te treuzelen, André.”

Hij schrikt, wie sprak er tot hem? En opnieuw komt er:

„Ik ben het, Moeder Water. Ja, ik ben moeder, André. Ik hoorde je met die gekke boom praten. Wil je even naar mij luisteren. Zie je het leven in mij? Ik heb dat leven geschapen. Is dat niet waar? Ik ben moeder, André. In mij is het heerlijk. Kom tot mij. Doe het, zoals je Wayti beleefde.”

En thans is er gevaar. Indien hij zich nu niet concentreerde ... deze éénheid stoffelijk vergeet, springt hij het water in. Miljoenen mensen hebben de aantrekkingskracht van het water gevoeld en sprongen er onbewust in en verdronken natuurlijk. Er zijn mensen die, als de Maan aan de hemel staat, buiten geen weerstand meer bezitten en zo vanzelf in het water lopen. Dat is, omdat wij mensen in de wateren zijn geboren. Wat André thans beleeft, is gevaarlijk, maar de meesters volgen hem. Hij voelt dat hij nu springen zal en het water praat en hoe. Hij hoort:

„Kom je nog niet? Kom toch in mijn armen, André. Wat doe je daar nog langer. Hier heb je het lekker warm. Ik ga je verzorgen. Wij zullen ruimtelijke éénheid beleven. Voel je mij? Ik heb je lief. Ik kus je.” En hij voelt die kus. Je voelt de ruimtelijke kus, omdat je nu geachte lezer ... die éénheid ondergaat. Al het leven is moeder. U kunt gerust aanvaarden, dat Moeder Natuur die liefde en dat moederschap op honderd procent ondergaat en beleven zal. De natuur is volkomen moeder en die kus komt in uw leven, omdat u als mens het hoogste bewustzijn bezit door God geschapen. Dat dit een wonderbaar-

lijke wereld is, voor u op aarde, is voor ons heel natuurlijk en gewoon, omdat wij ons die éénheid eigen hebben gemaakt. Wij komen niet verder, indien wij deze éénheid niet beleven en dat is ons Kosmisch Bewustzijn geworden. Wij hebben ons die wetten eigen te maken en moeten die éénheid bezitten of wij komen nimmer tot God terug. Eerst in de „Vierde Sfeer” aan Gene Zijde, dus in ons leven, zijn wij zo ver. In de derde sfeer gekomen, leggen wij die fundamenten, in de vierde sfeer krijgen wij die fundamenten in bezit en kunnen zeggen, voor deze ruimte, het Universum waarin u leeft, zijn wij bewust! En thans spreekt het leven tot ons menselijke bewustzijn, doch dat ondergaat André tijdens zijn stoffelijke bestaan, dat nog door géén mens is bereikt! Géén mens heeft deze diepte mogen bereiken, wanneer wij zover zijn gekomen, dat deze éénheid overwonnen is. En dat gebeurt innerlijk, één stoffelijk woord over zijn lippen gestuurd kan de splitsing van stof en geest betekenen. Toch moet hij hier doorheen of wij moeten ophouden. Wij zijn dus niet van plan om hem krankzinnig te maken.

Vele priesters en ingewijden hebben dit contact beleefd. Maar toen zij hoorden, dat het leven ging spreken, werden ze angstig en sloten zich voor die stem af. Elk leven bezit een eigen stem en timbre. Indien die ingewijden de moed en de krachten, vanzelf het bewustzijn hadden gehad, was de wijsheid ervan reeds lang op aarde geweest, doch allen zijn daar, waarvoor zij leefden, bezweken. De één liep het water in, de ander dacht te kunnen vliegen en sprong van een hoogte. Wanneer het dierlijk bewustzijn gaat spreken, een vogel dus, en dat leven onder je hart komt, denk je meteen dat je zelf vliegen kunt. Het is nu de vraag: waar ben je op dit ogenblik. Sta je op een hoogte, dan sla je je vleugelen uit en wilt vliegen, met het bekende gevolg, dat je jezelf hebt vergeten en val je te pletter. In de Tempels van Brits-Indië, Tibet, Rá, Ré, Isis worden deze wetten beleefd. De adept moet zich veel eigen maken, indien hij het meesterschap wil bezitten. Men heeft daarin onze hoogte niet bereikt en dat is ook niet mogelijk, omdat die priesters zélf willen beleven. Een ingewijde daar is er meestal gekomen op eigen kracht, doch hij heeft thans zijn gevoelsgraad te aanvaarden en komt er niet bovenuit, dat wij u, door de boeken „Geestelijke Gaven” verklaren.

De kunst is thans om u staande te houden of u verongelukt. En dat heeft André nu te leren en zich eigen te maken. Want ... dit is stoffelijk én geestelijk beleven. Hij is nu nog op aarde. Maar wanneer wij straks ons weer van de Aarde verwijderen, is hij zijn stoffelijk houvast kwijt. Ik zei u reeds, wij moeten de geestelijke bewustzijnsschaal voor beide werelden in evenwicht houden. Maar het gaat de meesters om de wijsheid, omdat zij de „Universiteit van Christus” op aarde willen vestigen. Zij schenken u dus door het leven van André, Kosmische én Goddelijke wijsheid! En daarvoor is André

dienende! Van tijd tot tijd kom ik tot u terug. Volg hem dus en probeer te begrijpen, wat het leven van hem wil en ook gij krijgt geestelijk éénzijn. U volgt het, tracht er niet aan te beginnen of u verwaast en staat ge voor krankzinnigheid. Dat is de bedoeling niet, van de meesters ... integendeel, zij willen uw leven verruimen, zodat gij straks achter de kist uw Universeel bewustzijn in handen krijgt. U bent de rest van deze wereld honderden jaren vooruit!

U volgt alles, neemt het in uw leven op, u weet dat het mogelijk is, de eigenlijke wet hiervan beleeft u eerst in ons leven! En dan beginnen wij aan uw leven, wij gaan dan ook met u naar de „Oerbron” terug en zult gij uw leven openen voor al het leven van God. Eerst dán gaat ge verder om te dienen, zoals André het nu reeds doet!

Zo zal het dierlijke leven spreken, Moeder Natuur ook, maar wat dan wanneer u als mens deze Goddelijke éénheid beleven zult? Dát is Liefde!

Het moet u tevens duidelijk zijn, dat elke wet door God geschapen, zichzelf thans manifesteren wil. Dat de godsdiensten naakt voor uw bewustzijn staan, kunt u thans reeds voelen en dat wij elke ónwaarheid zullen ontmoeten, eveneens. André hoort nu het water zeggen:

„Ik zeg je immers, André, dat ik je leven kan verwarmen. En mijn leven als ruimte is van Hem. Mijn leven staat voor ál het leven van de aarde open en kent het ook. Maar ik word nog niet begrepen.”

André luistert, hij laat Moeder Water praten, maar hij analyseert elk woord. Hij denkt en voelt meteen, omdat hij de beginfundamenten heeft gezien voor ál het leven van God en dat waren de reizen voor „Het Ontstaan van het Heelal”.

Maar deze moeder wordt bewuster en dringender. Ze geeft hem opnieuw:

„Ik sta voor al het leven open, André. Ik ben ook nooit boos. Maar, waarom komen de onbewusten tot mij? Waarom willen de mensen zich nu verdrinken?”

Hoort u het, lezer, het water kent hem. Door dit éénzijn hoort ge uw eigen naam uitspreken en dat leven voelt waarin u leeft, dat leven zuigt u volkomen leeg en dat geschiedt door de ruimtelijke-Goddelijke Telepathie die van God is, dit éénzijn is! Dat is heel eenvoudig, heel natuurlijk, er is geen ander bewustzijn, nietwaar? En Moeder Water kan ook niets anders zeggen. Zij neemt dus zijn bewustzijn over, omdat wij van gevoel tot gevoel praten. En dan zegt zij weer:

„Kunnen die mensen niet even afwachten, André, totdat er opnieuw vrede is? Waarom hebben ze angst voor Adolf?”

Já, lezer, de natuur weet hoe u heet en welke naam u draagt. Moeder Water weet beter wie Adolf Hitler is dan één van uw geleerden. De natuur vertegenwoordigt God in alles en reine éénheid. André krijgt:

„Ja, André, zij willen hier vertrekken. Maar dat is het leven vernietigen. Dat is het leven ontlopen. En dat kan niet. Jij kent immers de wetten voor de zelfmoord.

Heb je ook maar één seconde gedacht, André, dat ik tot je leven kan praten? Weet je, dat je door mij geboren bent? Jazeker, wij allen hebben één moeder. Kijk, je kunt haar al zien. Ze lacht, ze hoort mij. Voel je haar sterk timbre?”

Ook dit is juist, lezer. De Maan bezit het Universele timbre voor deze ruimte, zij kan alles. Zij kan je genezen en liefde geven. Als je die krachten voelt en ondergaat, en je bent niet bewust, bezwijk je. Denk maar aan „Eb en Vloed”! Ook dat is door Moeder Maan, de Moeder van deze ruimte! In het oude Egypte genazen wij door de krachten van de Maan al de zware zieken, duizenden boeken zouden wij u daarvan kunnen geven, doch wij hebben er helaas nog geen tijd voor. Moeder Water gaat verder en zegt:

„Ook al slenter je zomaar langs mij heen, ik volg je toch, André. Ik weet immers, dat jij mij horen kunt? Weet je wat dat voor mijn leven zeggen wil? Heeft Wayti je dat niet verteld? Heeft de boom je dat niet gezegd en dacht je nog langer te kunnen twijfelen?”

De mensen hebben er geen erg in, dat ik ze volg, maar ik ken die levensgraden voor menselijk denken en voelen allemaal, André. Ze weten niet dat ik nóg hun moeder ben. Jazeker, ik ga niet te ver. Ik voel wel waaraan je denkt. Jij denkt aan de grote zeeën, nietwaar. Ik ben maar een modderpoel – maar ik ben déél van dat organisme. Ook al hebben de mensen mij losgemaakt van mijn lichaam, ik ben en blijf mijn zelfstandigheid behouden. Jij wilt immers weten of ik wel een ziel en een geest heb? En ik ben ziel en geest! Mijn ziel, André, is een deel van Zijn ziel, door de afscheidingen kwamen wij tot de eigen zelfstandigheid. Dat zul jij allemaal leren kennen, nietwaar? En dan spreken wij elkaar nog terug! Eerst dan zul je zien, hoe waarachtig ik ben, maar je moet niet stil blijven staan bij mij thans, zoals ik nu ben, doch je moet mijn ontstaan leren kennen en eerst dan komen wij tot diepe gesprekken en tot ruimtelijke éénheid!”

Dat hoort André Moeder Water zeggen, lezer. En hier is geen woord verkeerd van. Doch hij voelt, hij gaat er nog niet op in en dat is noodzakelijk en wil meester Alcar. Hij moet eerst maar eens luisteren en straks kan hij antwoord geven en zelfs gekheid maken, indien hij dat wil, doch dán heeft hij álles in handen genomen en kunnen ze, al deze levensgraden, die hij nu als stoffelijke openbaringen beleven kan, hem niets meer doen; hij heeft ze dan één voor één overwonnen. En dat kan morgen reeds gebeuren, omdat, nietwaar ... dat heeft de Stem uit de Goddelijke ruimte, het bewuste „AL” gezegd, ál het leven helpt hem dragen en dít ís dragen! Moeder Water zegt:

„Meestal hebben de mensen er geen erg in, dat ik ze hoorde, omdat ze deze éénheid hebben vergeten. Ze weten niet en geloven niet, André, dat zij een Goddelijke afstemming bezitten. Nietwaar, ze voelen zich mens en doen aan verdoemdheid. En als je in verdoemdheid gelooft, sta je nooit open voor ons éénzijn en kom je ook niet verder! Is dat niet waar, André? Zeg ik geen menselijke dingen? Raakt dit je leven niet? Maar kom je nog niet tot mij? Waarom blijf je daar op die brug staan, André? Kom toch tot mij en ik geef je al mijn liefde.

Je hebt er vroeger niet aan gedacht, dat dit mogelijk is, maar je ziet het nu. Je voelt en hoort het nu! Ik heb deze gevoeligheid behouden, de mensen niet, omdat zij uit de harmonische wetten van God gingen en het afbrekende volgden. Ken je mijn leven? Ik ben ouder dan je vrienden op aarde en in deze ruimte, allen zijn ...”

Hier is André scherp en slaat haar reeds. Hij wacht af, maar Moeder Water denkt, zij ging even te ver, zij moet zich thans herstellen. En dit is een Goddelijk gebeuren. Immers, hij (kan door) het leven géén fouten maken en zal zichzelf moeten herstellen en dat is het terugkeren tot de Goddelijke Harmonische Wetten. En dat weet André reeds, waarna ze zegt:

„Ja, ik moest even denken, André. Ik zei, ik ben ouder dan dit leven. Maar ik ging even te ver. Ik moest even terug, André. Immers, ik kwam tot het leven ná het ogenblik, toen onze „Moeder” mij het leven gaf. Voel je dit?”

En wanneer het leven spreekt over: ónze Moeder, lezer, dan is dat altijd weer de Maan. U ziet het nu, zij kreeg het leven eerst daarna. Toen dus de Maan zichzelf splitste, de afscheidingen begonnen, ná het nevelproces, kreeg zij zichzelf te zien en te beleven. Zij herstelde zichzelf en (dat) was het volgen en het afwachten voor André. Maar zij gaat verder:

„Ken je thans mijn leven? En kom je nog niet tot mij? Ik ben dus ouder dan ál je zusters en broeders, hier op aarde en in de ruimte. Want uit mij ben je geboren. Natuurlijk, jij was eerst tot het leven, maar ik, nietwaar soms, baarde je! En dat wil ik de mensen geven, André, maar ze horen mij nog niet. O, wat maak je mij nu gelukkig, jij wilt luisteren en je stelt je leven open. Kom je nu nog niet tot mij?

Kom toch, André, wat sta je daar toch te kijken. Daar komt iemand op je af, de man heeft je iets te vragen en ik weet het al wat hij denkt. Natuurlijk weer honger. Hoor je het?”

En de man, die op André toestapt zegt: „Hier zit geen vis, mijnheer. Dacht je dat hier vis zat? Niks hoor, hier zit geen kruimel vis en ik zou best een visje willen hebben, ik barst van honger. U zeker ook. Maar in wat voor tijd leven wij toch, mijnheer. Heb je gehoord, dat de Duitsers nu vreselijk klop krijgen? Nu kan het zo lang niet meer duren. Maar je zou ze. Was u aan het

hengelen hier? Ga gerust je gang, ik ben heus niet van de Politie. Ik gun u wel zo'n visje, maar in deze baggersloot zit geen vis en daarginds mogen wij niet komen. Wat zullen wij 'n vis vangen na de oorlog. Mijn hemel, dat zullen haringen zijn als kabeljauw. Dacht je van niet? Ik ga eens verder. Of kijkt u soms naar de zonsondergang. Ja, dat kunnen ze ons niet afnemen of dat ging er ook nog aan. Ik wens u het beste."

En Moeder Water heeft het gehoord en zegt: „Wat voor 'n hummel is dat, André. Dacht ik het niet? Hij barst van honger. Maar zo zijn alle mensen. Ze denken thans alleen aan eten en drinken. Het is wél een tijd om je ziel en geest te openen, maar daaraan denken zij niet. Kom je nóg niet!

Kom toch, André, ik wil je niet meer missen. Laat je verstand even vrij en spring. Wat sta je daar toch. In mij is alles, ik geef je al mijn liefde. Voel je mijn kus nog niet? Wil ik je een heerlijk bed geven? Kom toch in mijn armen, André. Je zult rustig slapen en dan verdergaan. Kom nu, één sprong en je bent in mij. Kóm nu, André!! Wat doe je daar langer? Wat wil je daar bij die bende beginnen? Geloof je mij niet? Kom je nu gauw? Kom toch, mijn zoon. Is mijn leven niet rustiger dan je daar beleeft? Van mij krijg je geen nachtmerries. Ik laat je evoluties dromen. Wil je nu nog niet tot mij komen, André? Voor de sterren heb je tijd genoeg. Geef mij ook alles, André, kom nu?

Zie je mijn kleurenrijk? Die heb ik vanuit de Goddelijke Openbaringen gekregen. Is het niet machtig? Zag je die vogel daar? Ik voed alles, al het leven krijgt van mij voedsel. Ik baar en schep. Ik verdichtte alles. Ik gaf aan miljoenen levensgraden een bestaan en wil je dat ín mij nu niet leren kennen? Dat zijn levensgraden, André, ook náscheppingen, je kent dat ook. Wat wil zo'n waterslak beginnen? Dat is een náschepping, André, zoals ook het landelijke dier beleven moet en zul je leren kennen. Maar je hoort het, ik weet het ook!

Wil je nog niet tot mij komen, André? Ken je mijn groei en evolutieproces? Zie je wel, je komt tot mij, nietwaar? Je wilt immers komen? Ik moet die andere mensen niet, ik krijg toch geen gevoel van die onbewusten. Maar jij? Wij praten met elkaar en die andere mensen zijn levend dood. Gisteren heeft zich weer een mens in mijn armen gegooid. Een Jood was het. Já, die mensen hebben het erg. Maar waardoor, waarom? Kom je nog niet? Heb je nóg niet het verlangen om tot mij te komen? Weet je, André, dat je door míj vele gaven kreeg? Je ging door mij voelen, denken, aan je leven beginnen en toen verder. Wat zei Wayti? Je ziet het, je hoort het, ik ken haar. Ook alweer een leven van mij. Wayti is lief, maar ik heb meer bewustzijn, ook al ben ik anders, al heeft zij haar ruimtelijke zelfstandigheid gekregen. Maar dat weet ze. Kom je nú nog niet?

Volgens de openbaringen is mijn leven door de verdichtingen gegaan, doch

die kan een geleerde niet peilen. Hij moet eerst de eeuwigheid beleven. Hij moet eerst de wedergeboorte kennen en aanvaarden, André. Maar ik als kind van God ken die wetten. Wat duurt het toch lang voordat je komt.

Kom je nu? Zie je mij nóg niet volkomen? Zie je niet, dat ik je aan mijn hart kan drukken? Voel je mijn ontroering niet? Ik ben ontroerd, André. Omdat ik met je praten kan, is dat in mij gekomen. Voel je thans de machten en krachten die in mijn handen werden gelegd? Kom tóch, André. Nu? Wat doe je? Neem je besluit en kom!

Néén, je komt niet, ik ga dat voelen. Je bent té bewust. Bijna had ik je. Bijna, maar toen kwam die gekke kerel tot je. Toen verbrak mijn leven dit contact. Die man met zijn vis was het. Of ik had je in mijn leven mogen opnemen. Nu moet ik natuurlijk weer wachten. Ook nu buig ik mijn hoofd, André. Dank je, maar ik probeer het steeds, de bewusten van geest geven mij en ál het leven „liefde” ... dat is wat wij allen verlangen.”

Waarachtig, lezer, hij heeft zich staande kunnen houden, hij is er doorheen gekomen of hij had zich in dat leven gegooid. André bleef stoffelijk bewust denken en op slag slaat dat leven om en heeft hem te volgen. Het water is overwonnen, nu al het andere leven nog. En dat wordt door die levensgraad gevoeld. Hij had zich onherroepelijk verdronken, doch dat zal nu niet gebeuren en is de dank van hem voor ons leven en onze taak, wij kunnen thans verdergaan. Mijn God, komt er tot hem, vergeef het me toch.

„Maar wat wil je, André” ... komt er even later. „Als een moeder haar kind terugkrijgt na eeuwen, miljoenen eeuwen, mag je dan niet even verlangen? Voel je mijn moederlijke liefde thans scherper? Ik vind goed, dat je daar blijft, indien je zo nu en dan tot me praat. Laat je mij nu niet meer alleen, André? Ik ben zolang alleen geweest. Wacht nog even, ik heb je iets anders te vertellen.

Vorige week was het, André, dat er een moedertje tot mij kwam. Ik zag en voelde wat ze wilde. Ik riep haar toe: doe dat niet, je hebt toch niets aan mijn leven, ik kan je toch niet van de wetten vertellen. Je moet eerst trachten daar bewust te worden. En, je moet tóch terug, je kunt nog geen eind aan je leven maken. Maar ze wilde springen, André. Gelukkig stormde het en die koude liet ik haar voelen, ze rilde en beefde van angst en ging verder. Zie je, André, ik wil niet elkeen tot mij roepen. Ik heb niets aan dat leven. Alléén het leven dat bewust is, kan mijn liefde beleven en dat kun jij. Wat zeg je daarvan? Ze had zich voor Adolf willen vermoorden, en ze zei, ik kan het leven niet langer dragen. Waardoor ze moeten leren, willen ze niet. Ik zond haar achterna: ik ben uit God, door God tot je leven gekomen en ik wil je hier niet meer zien. En toen begon ze te bidden. Van angst, omdat ze begreep, dat was bijna! En zo was het ook, bijna was ze in mijn leven gekomen en dan? Dan had ze een

verrotting beleefd. Dan had ze iets anders beleefd, erger nog dan daar, je kent immers die wetten. Ik heb heel veel van deze hummels moeten aanvaarden, André. Maar ik wil ze niet zien, ik zei je toch, je kunt ze niet bereiken. Jij komt nu niet meer? Jij springt niet?”

En thans kan hij zeggen: „Néén, ik niet, moeder, maar ik dank je voor al je wijsheid. Ik ga nu.”

„Eén iets, André, moet je mij beloven. Als je hoger gaat, kijk dan hoe ik daar ben. Straks ga je immers verder. En daarginds zien wij elkaar terug. Dag Prins?”

„Dag moeder.”

„Dank je, André. O, je maakt me zo gelukkig. Ga je nog schrijven? Néén, ik zie het al, dat is voor vandaag voorbij. Gaat het goed? Vertel je ook dit?”

„Meester Zelanus zal dat doen.”

„Ik weet het. Doe hem de groeten, hij kent mij al zolang.”

„Ik weet het, moeder.”

„Is dit éénzijn nu niet heerlijk? Heb je mijn liefde en mijn kussen niet waarachtig gevoeld? Dat moesten de mensen weten. Toch zullen zij eraan moeten beginnen, omdat zij het zijn die ons vertegenwoordigen. Waar of niet, André.”

„Je hebt gelijk, moeder.”

„Verveel ik je?”

„Néén, ik ben denkende. Maar ik ga nu.”

„Nog iets, André. Toen die boom, een ander leven van mij, praatjes had, omdat hij dacht, dat hij meer was dan ik, gooide ik hem toe: ik ben als de levende God! En toen wilde die aap nog dichten ook. Ik zei nog:

„Je bent zeker vergeten, dat je een kind van mij bent. Je was eerst slijm ... als je het weten wilt en toen mocht je de verhardings- en verdichtingswetten beleven, kreeg je grond onder je voeten. Of ben je dat vergeten?”

En toen riep ik even later nog: „Zullen wij nú dichten?” En kwam er:

„Graag, moeder.”

Zie je, André, toen had ik dat kind weer tot het gareel terugeroepen. En toen liet hij mij horen:

„Hoog boven mij leeft God, maar ik ben het ook.”

Ik vroeg: heb je nog meer van die aardigheden en kwam er:

„Hoog boven mij leeft Hij.

Onder mij leeft zij.

Maar wie is nu vader en moeder? Wie is mijn moeder?” Ik riep terug:

„Hij natuurlijk. Ik heb het vader- en moederschap gekregen om je te baren, snotneus?” En ik gaf hem nog: „Wie ben je zelf nu? En wat ga je nu worden en zul je zijn daarginds, hogerop dus?” En toen kwam er:

„Daarover pieker ik nu.”

En tegen jou had die daarginds praatjes, is het niet, André? Ging hij niet met je mee?”

„Ja, moeder.”

„En wat zei hij nog meer?”

„Dat hij voor een arm zou zorgen.”

„Dat is heerlijk, André, en dat kan hij. Je zult het zien. God zij gedankt, die begint aan iets hogers te denken. Je bent nooit te oud om te leren. Het is waar, ook hij is vader en moeder, wij zijn het allemaal.”

„Ik ga nu, moeder, ik moet zorgen dat ik voor sluitingstijd thuis ben, anders hebben ze mij te pakken.”

„Ik weet het, André. Vergeet mijn reine klaarte niet. Ik zou eeuwen kunnen praten, André. Heel deze ruimte van mezelf en je eigen leven kunnen ontleden. Maar dat doen de meesters. Heb ik je toch nog even mogen helpen? Ben ik niet lief? Zal de meester alles zeggen, André? De wereld moet het weten. Zag je Socrates niet? Ik ken hem, ik ken ze allemaal! Die gekke Darwin toch. Als jezelf het gevoel niet bezit, André, dat je mens bent, kom je vanzelf tot de apen.”

„Weet je dat ook, moeder?”

„Je hoort het toch. Ik ken dat leven. Ik zal je straks meer vertellen als je terugkomt vanuit het „AL”, eerst dan kunnen wij praten. Natuurlijk weet je dan meer dan ik weet. Maar álles van hier ken ik. Moeder zegt het ons weer. Gisteren zegt ze, Moeder Aarde dus: ... er is er weer één die zich aan dat apengedoe vast klampt. Die Darwin toch! Zul je straks die wetten zien, André?”

„Ja, moeder.”

„O, mijn kind, wat moet je toch gelukkig zijn. Alsof God niets anders heeft bedacht. Wat zul je genieten, André, als zich al die levens zullen openbaren. Wanneer ze tot je spreken en je die cellen ziet, het embryo van het leven en die zelfstandigheid. Groeten aan de meesters. Voordat je gaat zou ik je willen zeggen, vergeet Wayti niet meer. Heb je ook mijn Wayti nu gevoeld? Nu kan je niets meer gebeuren, André, ik ben het moeilijkste te beleven. Bloemen en planten, ook al is dat leven prachtig, hebben mijn bewustzijn niet. Je zult die piepstemmetjes nog wel beluisteren. Maar lieflijk zijn ze. Maar dat hoor je nog wel. Laat van elke levensgraad de reine klaarte spreken. Ruk onze maskers af, André, open ons, opdat de mens weet hoe ontzagwekkend diep het leven is. Kijk naar de vogels, je kat en hond, want al deze dieren vertegenwoordigen een eigen levensgraad. Hoor de stem tot je spreken, naar het bewustzijn hoor je het timbre. Wist je dit? Ben ik nog kinds voor je, half gek?”

„Nee, moeder, ik dank je.”

„Ik wil reine klaarte voor je zijn, André. Dag mijn zoon?”

„Dag moeder.”

Is dat wat, vraagt hij zichzelf af, hoe is het mogelijk. Ik hoorde die stem en wat er gezegd werd, is Kosmisch diep én weer menselijk. Hij verandert, komt tot het opene, het leven voelt zijn ziel en geest. Dat hebben wij en hebt u, lezer, in het oude Egypte gewild. Of dacht u, dat gij in al uw levens niet één leven had beleefd, waarin gij God zocht en wilde kennen? Wij zullen ook de prehistorische tijdperken volgen. Moeder Aarde is miljoenen eeuwen oud en het Goddelijke „AL” is bewoond, de mens is tot God teruggekeerd, mens, dier en Moeder Natuur gaan één weg. André houdt zichzelf in handen. Dit gaat prachtig, het kan niet beter en straks leert hij de Goddelijke wetten kennen. Intussen maakt hij vergelijkingen met de Goddelijke Openbaringen, gaat verder en maakt zich alles eigen. Zijn slaap is goed en hij blijft opgewekt, ook al is er geen eten meer, zijn geest en bewustzijn groeien.

De volgende dag, wanneer hij z'n enkele zieken bezoekt, even in de natuur uitrust, op z'n bankje daar het leven van God bekijkt, spreekt het leven tot zijn wezen. Nu zijn het de bloemen, die iets van zichzelf hebben te vertellen, dat machtige leven dat tot het Goddelijke kleurenrijk behoort. Nu hij daar zit voelt hij zich veranderen, het menselijke dagbewustzijn valt weg, de Goddelijke éénheid nadert en tegelijk hoort hij:

„Heb je mijn moeder niet gezien? Is je bekend, dat ik vader en moeder ben, André?”

Wat is er thans? Wie praat er tot mij? Welke dingen komen er toch op hem af? Al het leven heeft iets te zeggen. Hierdoor hoort hij het Kosmische woord en zegt hij tegen zichzelf: ik moet thans voorzichtig zijn of ik ga te ver weg en wordt het gevaarlijk. Ik mag geen domheden begaan.

„Ja” ... zeggen de bloemen ... „wij zijn in de wateren geboren. Ook wij hebben een Kosmische weg afgelegd.” ... en tegelijk voelt hij, dat dit leven hem volgt, hem als het ware aanraakt, hem beluistert, om te voelen of hij innerlijk reageert, dat leven opvangt en dan hoort André:

„Waarachtig, wij worden gevoeld. Een mens is het die ons hoort. Wij komen tot éénheid. Mijn hemel, dat is het. Eindelijk dan toch.”

En meteen gaat het gesprek verder en heeft het leven iets te zeggen.

„Ik ben één met de Maan” ... hoort hij en even later ... „Ik hou meer van de Zon, omdat hij scheidt. Ook ik scheid en kan baren. Ook ik ben vader en moeder. Weet u dat niet, mens? André, weet je dat?”

Hij geeft geen antwoord, hij blijft denken, maar hij zinkt ver uit het dagbewuste weg, voelt niet, dat er mensen naast hem komen zitten, ziet niets, merkt niets, hij staart daar de ruimte in en voelt, denkt en beleeft iets. En ook dat is alweer gevaarlijk, althans zo, dat de mens op aarde hem niet begrijpt en mag niet gebeuren. Men moet niet kunnen zeggen, die man is „kie-

dewiet"! Of alles heeft geen betekenis meer. En dan komt er tot zijn leven:

„Zie je mij, André? Kijk in mijn hartje. Vanbinnen zie je ín mij toch de „Albron”. Weet je hoe ik tot het bewuste kleurenrijk gekomen ben? Neem je aan, dat ik vader en moeder ben? Zie je mijn kelk? Voel je mijn hart? Zie je, dat ik baar? Maar vergeet het andere leven niet? Weet je wie mij bevrucht? En ken je mijn diepte, André? Weet je, dat ik zeven graden kan vertegenwoordigen en dat ik zélf mijn familie geschapen heb? Ja, dat is menselijk heel eenvoudig, natuurlijk, maar ik bedoel de ruimtelijke graden. En dat is toch heel iets anders. Hoor je mij? Waarom het zo is, kan mijn ziel en geest je verklaren. Ook wij zijn ziel, geest en persoonlijkheid. Net als de mens, maar die worm daar aan je voeten, blijft hier op aarde, dat leven is nágeboorte. En dat zie je in de wateren en op het land, waar je bent, kom je dit leven tegemoet. Heeft Moeder Water je dat niet verteld? Geef je nog geen antwoord, André? Geloof je mij en ons niet? Die vrouw naast je doet vreemd, André. De man denkt, dat je van honger gek zult worden. Voel je nu dat wij weten in welke toestand je daar leeft?”

Hij reageert niet. Maar hij hoort alles. En dan valt er:

„Je moet hem geloof ik „Jeus” noemen.” En dan zegt het andere leven weer:

„Die hoort je niet, hij is de meester.” En dan komt er van verre tot André ... „J E U SSSSS? Hoor je ons niet?”

Hij schrikt. Hebben ze het daar niet over zijn leven en Jeus? Het is een zacht melancholisch geluid, het trilt in zijn gevoelsleven, geluk is het en ruimte, het is, alsof men hem draagt. Ja, het doet hem goed, het geeft hem iets anders, doch dan begint hij voor zichzelf te denken. De mens heeft een ziel en geest en is een persoonlijkheid. Een bloem is ziel en geest en de persoonlijkheid van een bloem is de steel én de bloem en dat is de ruimte tevens. Een hond heeft een ziel en een kat ook, ook een vogel. Ze hebben allemaal een persoonlijkheid en dat zijn de levensgraden voor de natuur, de dierenwereld en voor de mens en dat is van elkaar te onderscheiden hier. Maar ook voor de wereld. Dat kwam allemaal uit de wateren vandaan. Já, ik ben zover, ik heb je zo-even gehoord, liefjes van mij? Weet je, geeft hij het leven, dat jullie allemaal uit mij zijn geboren? Uit de mens. Ook het water, al weet ik, dat door de afscheidingen die wereld tevoorschijn trad. Vertel mij nu maar wat je op het hart ligt, lieverdjes? Ik zal thans luisteren.” En nu wacht hij even en dan komt er:

„Nu is het grote ogenblik gekomen dat wij het éénzijn beleven. Nu is het ogenblik gekomen dat wij worden begrepen en de mens weet, waarvoor wij leven en God ons schiep. Vannacht werden wij licht. En toen, door vader, kregen wij kleur. Er zijn grote en kleine soorten, dat weet je zeker, want er zijn sterren en planeten, er is ook een melkweg, André. En die is geboren,

omdat er ook wormen zijn. Is dat niet gek?”

„Néé, dat is niet gek, ga eens verder. Verklaar me dat eens, lieverds?”

Hij krijgt nu ... „Jij staat ervoor open, André. Immers, de „Melkweg” waarover men hier praat, zijn nietige zonnen bijeen. Miljoenen zonnen zijn het en is náschepping, kruimels zijn het van het ganse geheel. Is dat niet waar? Náschepping wil zeggen, tot iets behoren waarvan de eigenlijke levensgraad uitgeleefd is, de bestaanswereld heeft aanvaard. En toen kwam de aap ... André en de worm. Maar de worm in de grond heeft geen bestaande wereld en keert niet tot God terug, de aap wel. Voel je nu wat ik bedoel? De Melkweg is dus het overige leven van de ruimte. Toen alles voor het vader- en moederschap de eigen taak in handen had gekregen, hoor je mij nog, bleef er leven over. Is dat nu niet duidelijk?”

„Ik begrijp het, kindjes, je maakt mij gelukkig.”

„Zeg het nog eens, André?”

„Ik ben gelukkig, want ik heb je begrepen. Ik geloof wel dat het zo is.”

„Maar dit is de waarheid, André. Ik ben maar een nietig bloempje. Ik ben bijna niet te zien. Maar je hebt soorten en dat zijn de levensgraden voor onze wereld. Weet je niet, dat wij afstammen van de „Orchidee”? Maar toen leefden wij nog in het oerwoud. Toen dat eerste leven dus het eigen bestaan begon, bleef er nog leven over en daardoor kregen wij het leven en het eigen bestaan. En dat is een zon ook, de Melkweg heeft dus voor deze ruimte niets te betekenen. Maar dat leer je straks wel kennen en dan geef je ons ál je liefde, omdat je voelt, dat wij waarheid hebben verteld. Ben je thans gelukkig?”

„Ik ben het, lieverds. Dus je kent het Goddelijke proces?”

„Hoor je dat dan niet? Is dit onzin? Wij zijn „Wayti”!”

„Ik weet het, dat ben je ook.”

„Welnu, dan kun je tevens alles volgen. Maar de mensen storen je, is het niet?”

„Wat zeg je?”

„Dat er mensen naast je zitten. Ze storen je.”

„Mijn lieve kind, ik zie geen mensen.”

„Kijk dan toch, André, naast je zitten man en vrouw. Je bent daar nog. Maar weet je, hoe gelukkig je ons maakt?”

„Ik weet het. Hoe heet je?”

„Ik heet Godskind.”

„Heerlijk klinkt dat. Godskind is mooi. Zeker, mooi is het.” En deze woorden vallen over zijn lippen. Toch hoort hij door alles van de aarde heen tot zijn geest en ziel zeggen:

„Laat je niet storen door die mensen. Ik wil één met je zijn, André.”

„Ja, Godskind, komen doet het, maar de mensen weten het nog niet.”

En dan vraagt het vrouwtje naast hem, waardoor hij ineens op beide benen staat, het dagbewuste direct handelt:

„Is er iets, mijnheer?”

„Néén, er is niets, dame. Ik had u niet eens gezien.”

„Dat heb ik gemerkt, mijnheer, u staarde zo de ruimte in en u was tegen uzelf aan het praten. Bent u een gelukkig mens, u straalt zo, u bent zover weg, mijnheer.”

„Ja, dame, ik ben gelukkig.”

„In deze tijd, mijnheer? Iedereen kan dat niet zeggen.”

„Zo is het, dame, maar mij scheelt niets.”

„Ik dacht dat u bedroefd was. En het is net alsof u hier niet meer was. Weet u, dat u bijna een uur lang voor uit hebt gestaard?”

„Dan wordt het tijd, dame, dat ik opstap.”

„Deze tijden zijn zwaar, mijnheer. Elk mens heeft ellende te beleven. Ons kind is in Duitsland en wij horen niets van hem. Is het niet ellendig? Is het niet verschrikkelijk wat er elke dag gebeuren gaat? En dan die vervloekte dingen, die V2's? Komt er dan nooit een einde aan deze oorlog? Niets dan ellende beleven wij mensen. Hoe kan God dat nu goedvinden? Is er wel een God?”

Hij kijkt en zegt niets. De moeder wacht op antwoord. Ook haar echtgenoot kijkt langs haar heen en hem midden in zijn gezicht. Vriendelijkheid komt hem tegemoet. Dit zijn goede mensen, deze oudjes. Nog kan hij zich niet van het bloemenleven losrukken, die kleintjes daar praten nog. Beide werelden willen praten, maar deze moeder is het leven van Moeder Natuur voor en zegt:

„Dit alles drukt u zeker ook, mijnheer.”

„Niet zo erg, moeder, dame ... want ik weet, dat God het niet is die dit alles geschapen heeft. Wij mensen zijn het.”

„Als u het zo ziet? Ik wilde, dat ik het zo kon zien, mijnheer, maar dat is niet zo eenvoudig. Zijn er nog mensen die in God kunnen geloven? Ik en mijn man kunnen het niet meer. Waarom worden wij mensen zo gemarteld? Kan God dan niet ingrijpen? Hoe kan Hij dit goedvinden? Wij sterven van honger. En aanstonds, als de winter begint? Ik moet er niet aan denken.”

„En toch is het God niet, dame. Wij mensen zijn het!”

„Wilt u ons wijsmaken, dat wij oorlog hebben gewild?”

„Dat is weer iets anders, dame. Maar kent u het vérafzijn en het dichtbij-vertoeven?”

„Wat zegt u?”

„Of u gevoeld hebt, dat er géén dood is.”

„Dood is dood, mijnheer. Laat ons niet lachen. Is er al eens één mens uit

een andere wereld teruggekomen? Waar zijn dan al die mensen die dood gingen? Die men in de grond heeft gestopt? Zijn die nog in leven? Ik moet er niet aan denken.”

„Toch is er géén dood, dame. De mens heeft geen geloof in God, Die nog altijd een God van liefde is. Het menselijke gevoelsleven is verward. Maar een God van liefde is er! Het duurt te lang, deze reis, anders zou ik u dat willen verklaren. Zoveel tijd hebben wij nu niet meer. Maar uw leven is ervoor geschikt. Het dichtbijzijn en het – vérafvertoeven, dame, wil zeggen dat onze gedachten Hem kunnen bereiken. En God is dat! God kan onze gedachten opvangen, maar dan moet u hem zien als een vader van liefde. En dat is waarheid! Eerst dan gaan uw gedachten hoger en hoger. Dat is te beleven, dame. Wanneer een zaadje zich ergens losmaakt en de wind pakt het kleine leven op, dan draagt de wind dit leven naar andere volken en andere landen dus, waar dan het nieuwe leven begint. En thans is het véraf zijn dichtbij. Dat wordt éénheid, dame. Dat wordt één leven. En ook dat leven heeft ziel en geest en op God afstemming. Zo sta je ineens voor vreemde en merkwaardige bloemen. Moeder Natuur kan je antwoord geven.”

„Mijnheer is zeker een geleerde?”

„Ik?”

„U spreekt immers over de natuur en hebt er verstand van?”

„Ik, néé, dame, ik ben geen geleerde. Ik niet.”

„En waarom denkt u dan zover van het leven weg?”

„Omdat het leven tot mij wil spreken, dame.”

„Kan dat? Welk leven, mijnheer? Ik hoor niets.”

„Hier ... dame, de natuur, al het leven kan tegen uw zélf praten ...! En al het leven heeft iets te zeggen. Is het niet zo, kleintje?”

„Wat zegt u?”

„Kleintje ... maar dat bent u niet, dame. Dat is het „Godskind”.

„Wat zegt u daar nu? Het „Godskind”? Zijn er Godskinderen op aarde?”

„Ziet u ze niet lachen, dame? Hoort u die fijne stemmetjes niet? O, ze zijn zo gelukkig.”

De vrouw weet het niet meer. De dame zet grote ogen op. En de man laat zich ontvallen:

„Geschikt voor Rosenberg (psychiatrische inrichting in Den Haag).” En André reageert nu bliksemsnel en zegt:

„Is dat niet het zenuwlijdersgesticht, mijnheer? Op de Loosduinseweg is dat gebouw, geloof ik.”

„Juist, zo iets is het” ... is het korte antwoord en vraagt hij:

„Waarom wilt u mij daar hebben, mijnheer? Zie ik eruit als een waanzinnige? Waarom snauwt u mij dat in mijn gezicht? Is het leven zo vreemd voor

u? Al het leven van God zijn kinderen, mijnheer. U hebt een Universum te beleven, maar u ziet het leven niet.”

„U bent dus toch een geleerde, mijnheer?”

„Néé, dame, dat ben ik niet, althans voor de wereld niet. Maar ik weet precies wat ik zeg, dame en gek ben ik ook niet. Wanneer een mens met het leven in de natuur kan praten, is dat dan gek doen? Als je meer ziet en voelt dan een ander mens, is dat krankzinnig gedoe? Het leven wil praten, dame.”

Mijnheer zegt: „Nooit van gehoord. Heeft zeker niets met geschiedenis uit te staan.”

„Alles, mijnheer, méér dan dat. Ziet u het kleurenrijk niet van Onze Lieve Heer?”

„U bent zeker een theoloog? Is dat zo?”

„Néé, dame, gelukkig ben ik dat niet. Néé, ik ben geen kerks priester.”

„O, maar dan weet ik het, u bent een dichter.”

„Daar heeft het wel iets van weg, dame. Het raakt Rosenberg en ook het krankzinnigengesticht. Van beide heeft het iets. Hebt u nooit, maar dan tegelijk, het rood en geel van de Maan gezien en in uw leven opgenomen dame? Hebt u nooit eens gepraat met de Maan in het en tijdens het laatste kwartiertje? Dan is de Zon kwaad, echt boos, ziet u? En dan kun je een machtig gesprek beluisteren. Soms is het als een drama. Maar daarin leeft nu eigenlijk alles, waar wij mensen naar zoeken.”

Fout, André. De mensen kijken hem aan en weten het niet meer? Het is net 'n schok. Mijn hemel, wat ben ik begonnen, denkt hij. Nu redden wat er te redden is, ze denken dat ik gek ben. En onmiddellijk geeft hij antwoord als er valt:

„Maar thans zonder gekheid, dame, dacht u werkelijk, lieve mensen, dat ik een geleerde ben?”

„Aan de onzin die u verkocht” ... geeft mijnheer hem terug ... „zou je zeggen – ja. Maar wat doet u eigenlijk?”

„Ik was denkende, mijnheer. Ja, ik dacht ver van huis weg. Als kind sprak ik met het leven in de natuur en nu komt het tot mij terug.”

„Dat is natuurlijk door de hongeroedeem. Ja, ik ken dat gemediteer. Ik dacht verleden week, dat wij aan tafel zaten voor een groot diner. De beste wijn was er. Mens, wat hebben wij gesmuld. Ik ga u begrijpen, mijnheer. U bent als wij slachtoffer, de honger is het. Vreemd is het ook. De één droomt van lekker eten, u zoekt het in de natuur. Anderen dromen weer over de vrede. En dat komt door onze lege magen. Wij hebben nu een wandeling gemaakt om onze honger te overwinnen. Is het niet zo, vrouw? Maar ik moet eerlijk zeggen, u bent te ver van huis weg. Pas maar op, het is al in uw hoofd geslagen. Weet u, dat u door de honger krankzinnig kunt worden? Er zijn er

al genoeg weggebracht, alleen honger is het! En daarbij komt, mijnheer, nu is het levensgevaarlijk op straat. Ze pakken je op en zetten je achter de tralies, omdat je gek bent. Maar kom, vrouwtje, wij gaan verder. U gaat zeker ook huiswaarts.”

„Ik wil nog even verder dromen, mijnheer. Ik groet u. Bedankt voor al uw goedheid.”

„Wees voorzichtig, jongeman.”

„Ja, moedertje, ik zal op mezelf letten.”

Grinnikend sloffen deze levens weg. Ze weten het niet. Maar ik ben 'n grote ezel, geeft hij zich nu een pak slaag, een sufferd, ik had mijzelf moeten remmen. Hij kijkt naar het bordje: Verboden voor Joden ... en weet nu, dat hij weer op aarde is. Even later hoort hij zijn meester zeggen:

„En, André, waren de kleintjes lief tegen je?”

„Ja, meester, het was wonderbaarlijk.”

„Maar je hebt fouten gemaakt.”

„Ik weet het, mijn meester. Ik had beide werelden moeten splitsen en ik had mezelf moeten blijven. Doch dat zal niet weer gebeuren.”

„Hoe was deze éénheid?”

„Een overweldigend gevoel is het, meester.”

„Voel je, André, dat je vandaag veel hebt geleerd?”

„Ja, meester, ik ben u zo dankbaar. Ik zal mijn best doen.”

„Je kunt deze éénheid beleven, maar altijd – het aardse leven door concentratie vasthouden of je zinkt te ver van dit leven weg.”

„Ja, meester, ik weet het nu. Ik had deze mensen moeten antwoorden en tegelijk het andere leven beleven. Ik heb het geleerd, mijn meester.”

„Tot straks, André, ga verder, ik blijf waken. Spoedig zijn wij zover.”

Nog even daalt hij in die wereld af, hoort opnieuw het gepraat en rukt zich los. Bewust gaat hij terug, machtig was dit gebeuren. Hij zou het voor geen geld willen missen, zo'n geluk is het. En dan kan hij voor zichzelf vragen stellen. Hij weet nu hoe het moet en dat geeft hem verruiming en levenswijshheid. De inleiding is gereed, wij kunnen thans verdergaan, hij heeft de eerste fundamenten gelegd voor de Kosmologie. Dit is eigenlijk álles voor zijn leven. Toch verbindt meester Alcar hem nog even met de ruimte en spreekt „Wayti” terug, neemt hem in haar armen op, geeft aan zijn leven wat zij heeft beleefd, waardoor hij verijlt, vergeestelijkt.

Hij krijgt twee dagen om het schrijven te verwerken. Hij moet vrij zijn van dit gevoel, omdat wij thans de ruimte zullen beleven. Het is weer avond, dat hij de stem van Wayti hoort.

„Hoor je mij, André?”

„Ben jij het, Wayti?”

„Ja, ik ben het, mijn Prins, ik heb je iets te zeggen. Kom je tot mij? Je leert thans iets anders, André.”

„Wat is het?”

„Als je aan mij denkt, trek ik je in mijn leven op. Je kunt nu jezelf beschermen. Dat heb je geleerd, zie ik. Kom nu, aanstonds komen de meesters.”

De avond valt, hij zit daar op het platje en stelt zich op de ruimte in. Hij weet nog niet, dat de uittreding is begonnen, doch dat wordt hem straks duidelijk. In snelle vaart vliegt hij van de aarde weg, maar blijft bewust met zijn organisme één. Wanneer men hem daar vragen stelt, kan hij antwoorden, geen mens ziet, dat zijn leven is gesplitst. Ook dit hebben de oude Egyptenaren gekund. De Groot Gevleugelden in de Tempel van Rá, Ré en Isis, waren toen Goden. Zij hebben gediend, ook André dient, maar voor een andere eeuw. Deze tijd vraagt alles van zijn persoonlijkheid. Zij daar leefden in rust en vrede, hadden hun eigen omgeving, werden gedragen, geliefkoosd, hij moet alles alleen verwerken en heeft niets, geen hulp van de aarde. Toch gaat hij verder dan die mensen ooit hebben gekund en zal u straks door de wijsheid die hij ontvangt duidelijk worden.

Nu geniet hij bewust van deze splitsing van persoonlijkheid. Vanuit de ruimte kijkt hij naar de aarde en ziet zichzelf daar zitten, hij weet, wat daar gebeuren gaat en hoe ellendig het leven is. André voelt zijn hart ook nu kloppen. Hij zal zich daar straks neerleggen, de stoffelijke handelingen verrichten om te gaan slapen, waardoor hij zichzelf én het organisme overwonnen heeft. Dit is het hoogste, wat een mens op aarde kan beleven. Dit is thans de Prins van de ruimte! De Groot „Gevleugelde!” Wayti trekt hem in haar leven. De mens overwint deze ruimte, omdat de mens het is die God vertegenwoordigen moet! Ook het andere leven, doch dat hebben wij van al het leven moeten aanvaarden, het dient de mens! Omdat het uit de mens geboren is. Dat klinkt onwaarschijnlijk, doch die wetten krijgt hij nu te beleven.

„Kom dicht bij mij, André” ... zegt Wayti.

„Ja, lieverd, ik ben er al. Even naar de aarde kijken. Altijd is dat weer een openbaring voor mij.”

„Ik heb je daar horen praten, André. Ik heb je gevolgd. Trouwens al het leven volgde je. Waren die kleintjes niet erg lief voor je?”

„Weet je het?”

„Natuurlijk, ik was daar immers. De álomvertegenwoordigheid, mijn Prins, schenkt aan ons die voldoening en hebben de mensen zich nog eigen te maken. Eerst dán komt er geluk op aarde en voelt de mens zich Goddelijk – en kan de mens Hem aanvaarden. Je zult straks van hier vertrekken. Je gaat nu niet meer terug, André.”

„Kan dat?”

„Je bent nu zover. Je zult jezelf neerleggen en inslapen.”

„Machtig is het, Wayti, als ik dat de mensen maar mag schenken. Jij vertelde mij en dat weet ik, dat je miljoenen jaren oud bent. Toen Dante van de aarde vertrok, heb je hem ook gevoeld en met hem gesproken?”

„Néén, dat niet. Die man zag mij niet. Die man heeft dit niet kunnen beleven, André. Of hij had er heel iets anders van gemaakt. Hij was niet in „Isis”. Ook niet in Rá, noch in Ré, of hij had heel iets anders geschreven. Geloof je mij?”

„Ik weet het, want hij had er iets van moeten zeggen.”

„De kleintjes hadden het over de Melkweg, nietwaar. Een gekke naam is het. Maar dat is waar, André. Dat zijn de kruimeltjes, géén náschepping, maar juist dat, waardoor God Zichzelf schiep en thans deel uitmaakt van Zijn gewaad. Je zult dat thans beleven, ik weet het. O, André, waarheen ga je nu? Vertel je mij, hoe ik in het „AL” ben? Kom je tot mij terug? Je moet nu het „AL” beleven, eerst dán ken je al de wetten. Rust even, geef je geest rust, ik waak.”

Hij legt zich in de ruimte neer en slaapt in. Toch ziet hij dat hij op aarde handelt. Hij praat daar en geeft menselijk antwoord. Korte antwoorden zijn het, maar bewust is elke gedachte. Hij ontkleedt zich, wacht even totdat de vrouw indommelt, trekt thans ál dat andere bewustzijn tot zich en voelt, dat hij vrij is van al de stelsels. Hoe is het mogelijk, valt er over zijn lippen, ook dat heb ik bereikt.

„Wayti, ik ben vrij, heb je het gezien?”

„Daarom wilde ik dat je even ging rusten, André. Hierin kon je geen twee dingen tegelijk doen. Is dat niet machtig? Nu kun je wakker blijven. Kijk zelf, daar slaap je en hier ben je wakker. Dat is de overwinning van het stoffelijke leven. Dat krijgt elk mens, eens, moeten al die kinderen eraan beginnen. Maar voel je mijn liefde, André?”

„Ja, Wayti, álles van je.”

„Je kunt nu genieten van deze splitsing, André. Je kijkt vanuit de ruimte naar de aarde en het veraf vertoeven is het dichtbijzijn. Je bent immers daar en hier tegelijk? Dat hebben die mensen niet begrepen. Maar dít is het. Ook de aarde heeft haar taak te volbrengen. Zij slaapt niet, maar de Bijbelschrijvers hebben zich vreselijk vergist. God schiep geen licht voor de nacht, want hier is er nooit nacht. Wij leven altijd door het licht en dat is mijn vader. De Zon is het! En mijn Moeder krijgt het licht van vader ... waarom hebben die mensen dat niet begrepen? Waarom hebben die mensen zoveel ellende geschapen? Nu zijn er godsdienstwaanzinnigen gekomen, alleen door die onzin, André. En dat zul jij thans van de aarde verwijderden. Is het niet zo?”

„Ja, Wayti.”

„Overweldigend wordt het leven van de mens als hij dit begrijpt. En dan gaat hij voelen dat hij als God is. Eerst nu, André, is dat mogelijk, vroeger waren het nog dieren. Dieren als mensen en leefden ze in de wateren. Dat weet je immers?”

„Ik weet het, lieverd.”

„Kijk daar, André, mijn zuster verdwijnt uit deze ruimte. Dat is altijd weer een openbaring. Voor mens en dier is het anders. Maar zij sterft nu, als je het sterven wilt noemen. De geleerden denken, dat zij opnieuw ergens in de ruimte een plaats krijgt. Maar wij verdampen. Wij hebben hier onze taak volbracht. Wij gaan verder en hoger. Zie je haar vliegen?”

„Ik zie het wonder, Wayti.”

„Dat kun je hier elke seconde beleven. Dat kun je leven en dood noemen, ook de meesters zullen je daarvan vertellen en verbinden je dan met het volgende stadium. Zo gaat het leven verder, ééns is deze ruimte weer ledig, doch dan hebben wij allen onze taak volbracht. En die leegte komt!”

„Dat is te begrijpen, Wayti, en zijn wij mensen op de volgende levensgraden.”

„Voel je de meesters al, André?”

„Ja, lieverd, aanstonds ga ik verder. Ik moet mij op meester Alcar instellen. Hij trekt mij tot zijn leven en bewustzijn op. Nog even ben ik hier.”

„Ja, dan ga je verder, maar je zult tot mij terugkeren. Hoor je die mooie stemmen? Zie je al die mensen, André?”

„Ja, lieverd, ik weet waarheen zij gaan.”

„Miljoenen mensen gaan door de ruimte om de wetten van God te leren. Zie je, zij praten tot mij. Maar dit éénzijn, als je nog op aarde bent is wonderbaarlijk. Zij hier, verkennen graad na graad en maken zich voor de Goddelijke studie gereed. Zie je die mooie gewaden?”

„Ik zie alles, Wayti, machtig is het.”

„Maak je gereed, aanstonds vertrek je, André. Voel je het?”

„Ja, de meesters denken aan mij. Meester Alcar komt hierheen. Ik zie meester Zelanus al. En ik zal aan je denken, als ik daar ben.”

„O, je maakt mij zo gelukkig, André.”

„Ik vergeet het toch niet. Ik zal ook aan mijn Crisje denken.”

„Ik ken Crisje.”

„Dat weet ik, want je kent alle mensen.”

„Ik weet van elk menselijk drama af, André.”

„Dat kan ook niet anders, want je bent bewust, ruimtelijk één met al het leven.”

„Weet je, waarom de Joden zo geslagen worden, André?”

„Ja, lieverd, ik heb immers het boek „De Volkeren der Aarde” ontvangen.

Ze moeten Christus aanvaarden en alles wordt anders (In 'De Volkeren der Aarde' wordt verklaard dat voor de mens die universeel liefheeft op de wijze die Christus heeft getoond, alles anders wordt, omdat hij zich zo gaandeweg bevrijd van de gevolgen van wat hij in zijn eigen vorige levens heeft veroorzaakt.)”

„Kijk nog even in mijn ogen en ga dan, André.”

„Ik doe het, Wayti, gaarne.”

„Voel je even nog mijn levende hart?”

„Ook dat wil ik beleven.”

„Daar zijn de meesters, André.”

„Ja, mijn lieverd, ik ga nu. Mijn Wayti?”

„André?”

„Mijn God?”

„Mijn eeuwigdurend geluk?”

„Ik vergeet je nooit, Wayti?”

„Weet ik, wij zijn en blijven één.”

„Heerlijk geluk, mijn leven wil je groeten. Maar ik kom terug. Ik ga nu, de meesters zijn er.”

„Dag Prins?”

„Dág, mijn alles.”

Vrij is dit leven van de ruimte. Wij hebben dit alles gevolgd, wij trekken hem op tot de ruimtelijke wetten en gaan verder. Ja, André, wij zijn er, onze reis kan beginnen. Op aarde is er strijd en ellende, in de ruimte eeuwigdurend geluk. Al deze heiligheid leeft voor de mens! En dat heeft de God van al het leven gewild. Wij zijn er doorheen, wij hebben die wetten overwonnen, wij mochten honderden fundamenteën leggen. Geluk, André, miljoenen mensen uit ons leven hebben je gevolgd, allen weten, wat je thans wacht. Nu leggen wij de Goddelijke fundamenteën voor de nieuwe Bijbel.

„Dag, mijn meester?”

„André, wij zijn weer één. Stem uzelf af op het volgende stadium. Ook wij zijn gereed.”

En nu verder! De God van ál het leven wil, dát wij verdergaan. En de Goddelijk bewuste verwacht ons! Hoe zullen de wetten zich manifesteren? Aan het licht dat tot ons komt zien wij thans, dat ook die fundamenteën werden gelegd. Het Universum spreekt tot ons.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

De Astrale en Stoffelijke Kosmos

André is weer bewust op het leven van de ruimte ingesteld, bewust om te denken voor de „Kosmologie” en voor zijn ruimtelijke contact met ons. Hij kijkt in de ogen van meester Alcar en zijn concentratie is thans perfect, de weken die voorbijgingen, voerden hem tot het leven van God en heeft hem voor veel geopend. Thans mogen wij verder en dieper gaan, de mens zélf wil dienen! Meester Alcar zegt nu:

„U ziet het, mijn broeders, wij mogen verdergaan. Gij, André, geeft ons die mogelijkheid. U hebt uw leven daar op de stoffelijke openbaringen ingesteld en al het leven van God heeft u geholpen. Doordat ge uw leven hebt willen openen, was die éénheid mogelijk en heeft elk mens van de aarde zich eigen te maken. Hierin kunt ge geen onwaarschijnlijkheid beleven. Al het leven kan spreken en bezit een eigen timbre, het kan ons als mens dienen, daarvoor heeft God het dan ook geschapen. En dat is mogelijk op aarde, vele ingewijden hebben iets dergelijks beleefd. Ge waart één van ziel en gevoel, André, al de stoffelijke stoornissen hebt ge thans overwonnen. Hebt u gevoeld, hoe wonderbaarlijk het is?”

„Ja, meester. Ik ben u zeer dankbaar. Ik dank God voor deze heiligheid.”

„U kunt nu ook voor uzelf het gebeuren verklaren?”

„Ook dat is mij mogelijk, meester. Ik werd met de Goddelijke kern voor ál het leven verbonden. En toen gebeurde het wonder. Op dat ogenblik voelde ik mijn eigen bewustzijn oplossen, doch ik voelde tevens, dat ik mijzelf niet mocht verliezen. En toen trad het bewustzijn van de ruimte ín mijn leven en noemde zich – „Wayti”! En ik zelf voelde mij volkomen één, opgetrokken met die andere levensgraad. Het is de stoffelijke levenswet door God geschapen, doch doordat ik als „mens” het hoogste bewustzijn bezit, kreeg die stof, dat zag ik en beleefde ik, meester, het beleven ervoor. Even heb ik fouten gemaakt, dat was op het ogenblik, toen die mensen tot mij kwamen, en daarvan heeft ook Wayti mij en al het leven verteld. Maar mijn bewustzijn bracht mij verder, door die levenswet heen en kreeg ik nieuw denken en voelen. Even slechts vond ik het vreemd, omdat het wonderbaarlijke ervan mijzelf overrompelde. En dan die stemmen, mijn meester. Die ruimtelijke „Wayti.”

„Juist, mijn broeder, de Goddelijke „Wayti” is het! Maar voelt ge de kracht van dit woord?”

„Ik heb het gevoeld, meester. Het is bovennatuurlijk. Het is leven en licht, het is „weten”! Het is liefde! Vader- en moederschap is het! Als mijn leven is gevuld van deze Wayti? Hoe zal ik dan zijn? Wayti ... ik wil mij zelf zegenen door de ruimtelijke „Wayti”, mijn meester. Ik wil als een ster zijn, een boom,

als het water, als een bloem, als al het leven van God. Ik weet het, meester Alcar, ik voel thans wat u en meester Zelanus bezitten, ook ik wil Kosmisch bewust worden!”

„En dat is nu mogelijk, mijn broeder André. Maar kom, wij vertrekken. Het is nu mijn doel, uw leven tot de ruimtelijke éénheid te brengen. Wij zullen de Goddelijke openbaringen beleven voor de Astrale en de Stoffelijke Kosmos. Hierdoor ontvangt ge het kosmische bewustzijn. Indien u deze fundamenteën kunt leggen, hoe er ook op aarde tot uw leven gesproken wordt, later kunt gij u bewust op 'n wet instellen en dan eerst spreekt die levenswet voor uw wezen en persoonlijkheid en zijt gij met alles één! Dan hoeft ge niet meer naar de wetten van God te zoeken, op hetzelfde ogenblik, wanneer ge u ergens op instelt, spreekt dat leven en vertelt u dan van de eigen evolutie! Dat hebben wij ons eigen moeten maken en bezit elkeen in de sferen van licht, de vierde sfeer legt het eerst in uw handen. En daarvoor zult gij als mens ál het leven van God moeten liefhebben. Dat is de „Wayti”! Wayti is daarom álles beleven, Wayti geeft u het contact met al het leven door God geschapen. Hierdoor beleven wij de scheppingen. Elke ziel door God geschapen, betreedt hierdoor Zijn Universiteit. En alleen door Golgotha kan men dat op aarde en aan deze Zijde bereiken. Heb daarom lief alles wat leeft en u gaat verder. Heb lief en gij zijt nooit alleen. Heb lief en het leven raakt het uwe en wijst u de weg om verder te gaan. Want uw Goddelijke afstemming waakt over ziel, geest en stof, over vader- en moederschap, uw wedergeboorte. Zou het anders kunnen zijn? Néén, want wij volgen de werkelijkheid. En daarom was uw beleven op Aarde machtig – geestelijk goud hebt u ontvangen. Wilt u mij thans volgen?

Wij leven thans in de Astrale Kosmos. Hierna verbinden wij ons met de Maan, om vast te stellen hoe zij aan haar eigen leven is begonnen.”

„Wij zijn gereed, meester” ... gaf ik als antwoord en ook André was zover. En dan zegt meester Alcar:

„Welnu, mijn broeders, er zijn miljoenen geestelijke en stoffelijke werelden ontstaan. Uit de Astrale Kosmos is de stoffelijke geboren. Wilt gij u daarop instellen? Onze reis heeft thans een aanvang genomen. En wilt gij waarneemen, meester Zelanus, wat er intussen is geschied?”

Ik ben gereed, geachte lezer, omdat ik de wetten ken en ik weet wat mijn meester bedoelt. Ik kan zeggen:

„Ik zal mij aan de wetten overgeven, meester. Ik zal u verklaren wat er nu tot mijn leven spreekt. Zoals André dat op aarde heeft beleefd, ontvang ik thans de Goddelijke waarheid, waardoor André beleven zal, wat hij daar mocht ontvangen en ziet hij ook deze Goddelijke waarachtigheid. Ik ben op dit ogenblik nog ingesteld op het stoffelijke Universum. Ik moest dus even

teruggaan, de ruimte dwingt mij ertoe. Wat ik nu zie, mijn broeders, is het vonkelende Heelal waarin wij en Moeder Aarde leven. Wij maken deel uit van deze ruimte. De hoogste meesters volgen mij. Zij hebben mij nu tot hun bewustzijn opgetrokken, de Goddelijke controle is dus ingesteld, zodat ik geen fouten kan maken. Het Goddelijke woord wordt mij geschonken. Dat woord komt onder mijn hart, meester. Ik voel de ruimte onder mijn hart kloppen, mijn bloedsomloop versnelt zich, toch blijf ik alles overheersen. Het is de bezieling die ik ontvang en waardoor ik de Goddelijke Scheppingen ga volgen en beleven.

Ik ben thans vruchtbaar geworden, ik zal baren en scheppen. Door mijn éénzijn geschieden deze wonderen. Mijn leven dijt uit, ik voel mij thans als God, als vader en moeder. Door mijn gevoelsleven vertegenwoordig ik de uitdijingswetten en de levensgraden daarvoor. Hierna betreed ik die volgende zelfstandigheid en zie ik het leven voor mij ontwaken en bewust worden. Ik zie thans, dat de Astrale Kosmos de Stoffelijke heeft geschapen. En dat gebeuren vertegenwoordigt God als „Moeder”! Het leven ging vanuit het Moederschap tot het scheppende vermogen en eerst toen volgde de éne ver-dichting na de andere, waardoor het leven in de ruimte gestalte kreeg. Het is wonderbaarlijk wat ik zie en kunt u mij volgen?”

„Ga verder, wij beleven alles.”

„Ik zei zo-even, mijn broeders, dat de Stoffelijke Kosmos uit de Astrale is geboren en dat geldt voor al het leven wat wij zullen leren kennen. Daal ik echter tot de wetten voor deze geboorte en de wedergeboorte af, dan beleef ik miljoenen openbaringen en de wedergeboorte van elke cel en geeft mij verruiming, geestelijke én stoffelijke ontwakning. Dan sta ik dadelijk voor de wetten van leven en dood, dat het verdergaan is voor de stoffelijke ruimte en spreekt het leven de taal der bewustwording die verkregen is. God gaf Zich-zelf aan al het leven en dat krijgen wij mensen in handen.

Dit voert mij nu tot de „zeven openbaringstijden”. Dat zijn dus de zeven overgangen, voordat de eigenlijke wet naar voren trad. Hoe machtig dit is, zullen wij volgen. God splitste zich in myriaden deeltjes, maar voor het Universum, hierna is het Embryonale leven geboren, omdat elke cel deze wetten te beleven kreeg. Nu kregen die levenscellen als Zonnen en planeten het eigen bestaan te aanvaarden. God gaat verder! Elke cel krijgt Universum te beleven. Iedere wereld is één cel slechts, hoe diep en machtig dat leven ook is. Zon en Maan zijn slechts cellen van God en krijgen dus het eigen bestaan. Ze dienen echter het vader- en moederschap, dat door de planeten naar voren trad. Maar uit dit miljoenenproces is de macrokosmos ontstaan.

Wat God in het oneindige tot stand heeft gebracht, voor de ruimte, moet al het leven opvolgen. En thans Zijn wil vertegenwoordigen om tot het „AL”

terug te keren. De ruimte zou dit leven verdichten, maar elke vonk, elk deel van God bezit zijn afstemming.

Wanneer u dit voelt, mijn broeders, dan moet het u duidelijk zijn, dat God hierdoor Zijn ruimte heeft gevuld. In de miljoenen eeuwen die voorbijgingen heeft het leven zich kunnen verdichten, doch door de Goddelijke Harmonische wetten. De Zon kreeg voor de ruimte de scheppende kracht te aanvaarden. De Zon als „vader” diende het barend principe, het moederschap. De taak aan dit leven opgelegd werd voor het Heelal de verstoffelijking van al deze vonken. De licht uitstralende organen dus, mijn meester, zorgen voor voortplanting. En die overheersende kracht als wetten, zien wij terug als levensgraden en zijn wij in staat om daarvan de eigen zelfstandigheid en diepte vast te stellen.

God schiep voor deze ruimte drie opvolgende levensgraden. Als hoofdplaneten zijn dit: Maan, Mars en de Aarde. Zij werden met elkaar verbonden en aanvaardden deze kosmische éénheid. Hierna zijn de bijplaneten geboren.

Deze drie planeten zouden het leven van God voortzetten. Dat legde God in handen van deze lichamen, zij zouden zich splitsen en hierna zien wij het leven voor mens, dier en plant. Hoe die ontwikkeling is geweest, zullen wij volgen. Wij hebben te aanvaarden, dat hierdoor de stoffelijke ruimte is geboren.

Het beeld, mijn meester, dat ik dus waarneem is, dat dit leven vanuit de „Oerbron” het leven kreeg. U ziet thans, ik ben daarmee verbonden, dat de Zon reeds sterker wordt. Hierdoor komt het moederschap tot de ontwaking en dat is de Maan. Omdat nu het universum direct op het menselijke leven ingesteld is, moeten wij kunnen zien en volgens de levensgraden kunnen vaststellen, waardoor God Zijn krachten op dit verdichtingsproces heeft kunnen instellen en Hij dit geboren worden heeft mogen bespoedigen. Hierdoor, mijn broeders, zien wij, dat de ruimte nieuw leven zal baren en scheppen en dat wil zeggen, dat er méér ruimten zullen ontstaan en dit Universum dus het „AL” nog niet kan zijn. Dit leven is nog niet zover! Doch straks zien wij die werelden. Dat zijn dan de „Vierde, Vijfde, Zesde en de Zevende Kosmische Levensgraden”, waarvan de Zevende het Goddelijke „AL” vertegenwoordigt. Ook daarvoor zult gij het antwoord ontvangen.

Het is dus duidelijk en dat moet ik thans ontvangen en beleven, dat deze ruimte opvolgende levensgraden als wetten en werelden geschapen heeft. En dan staan wij voor het „Uitdijende Heelal”! Wat u nu moet beleven is, hoe de Zon zijn krachten aan het moederschap heeft gegeven, waardoor leven ontstond en (dat) kunnen wij straks, wanneer wij de stoffelijke cel als een levensgraad voor ons zien, vaststellen. Eerst dan zijn wij in staat het stoffelijke geboren worden te volgen.

In mijn leven komt dus het „weten” van de ruimte. In mij leeft deze Goddelijke openbaring. Ik zie en voel, dat dit levenscentrum door de Zon het bewuste dienen heeft ontvangen. En ook thans nog, dus voor het huidige stadium, gevoed wordt. Indien u dit voelt, zegt het u, hoe de eerste graad de volgende het eigen leven gaf en geschapen heeft. De cel zal álles bezitten en heeft dus Goddelijke afstemming, doch daarenboven zien en bewonderen ... hoe die stelsels de eigen zelfstandigheid kregen, voor God als harmonie en de levensrechten. Ik geef mij nu aan uw leven over, indien u wilt, kunt gij vergelijkingen maken.”

Meester Alcar vraagt onmiddellijk aan ons, eerst aan André:

„Ik heb alles begrepen, waaraan zijn deze wetten vast te stellen, André, wanneer wij die menselijk, dierlijk en natuurlijk willen zien?”

„Ik kan deze wetten zien, mijn meester, wanneer ik mijzelf volg. Ook (voor) het dier op aarde en voor Moeder Natuur. Wat meester Zelanus zag en beleefde, zie ik nu op aarde terug. Immers ál het leven werd vader en moeder.”

„Inderdaad, mijn broeders, dit is te volgen. God legde Zijn wetten eerst in handen van Zon en Maan. Door deze lichamen kregen wij als mens Zijn wetten en openbaringen in handen. Voor dier en mens is er geen verschil, doch wij als mens kregen het hoogste bewustzijn. En dat wil zeggen, meester Zelanus?”

„Dat de ruimte steeds vader en moeder is gebleven. Wij moeten aanvaarden, dat Zon en Maan die wetten hebben verstoffelijkt en konden wij aan ons leven beginnen.”

„Juist, zo is het. Straks zullen Zon en Maan ons die overtuigende waarheden schenken. Buiten het vader- en moederschap ís er geen bestaan en zijn dus de essentiële wetten voor de ruimte en later, wanneer het leven als de vonk van God aan het eigen bestaan begint.

Toch denkt men op aarde, dat de „Zon” moeder is. Hierdoor kunnen wij vaststellen, dat de astronoom nimmer het Goddelijke plan leert kennen. Hier staan wij dus reeds voor de fouten. Dat is in strijd met de werkelijkheid. De planeten zullen baren en de Zonnen zullen scheppen. Het zijn de allerhoogste wetten die door God verdichting kregen en waardoor Hij zich heeft kunnen openbaren.

Betreden wij nu het volgende stadium, dan zullen wij waarnemen, dat de Zon aan de eigen verdichting is begonnen. Dit zwakke licht krijgt voor deze ruimte, waarin wij nu zijn, Goddelijke betekenis. Het wordt het vaderlijke en moederlijke ontwaken op macrokosmische afstemming en wil zeggen, dat de ruimte aan die zelfstandigheid begint.

Wat ik waarneem, mijn broeders, is, dat de ruimte zich heeft gesplitst. Elke cel nu, gaat verder en heeft een eigen taak te aanvaarden. Elke cel volgt

deze Goddelijke wetten op. En is alleen moeder- en vaderschap. Hierdoor kreeg de Goddelijke Schepping de evolutie te beleven. Waar wij ook zullen zijn, daar beleven wij deze wetten als vader- en moederschap. En het vader- en moederschap voert ons direct tot de volgende levensgraad. Dat wordt ons Goddelijke contact, mijn broeders! Maar er zijn miljoenen levensgraden geboren en al die werelden hoe groot en klein ook, vertegenwoordigen God en hebben slechts één doel, om zichzelf te vergeestelijken en te verstoffelijken, dat het terugkeren tot God is! Mijn vraag is nu, meester André, hoeveel levensgraden als ruimten zijn er geboren. U hebt dat reeds gezien, dus u moet het weten.”

En André is gereed als hij zegt:

„Zeven opvolgende levensgraden zijn er geboren, meester.”

„Waar kregen die zeven levensgraden het eigen bestaan?”

„Door de eerste openbaringen vanuit de „Albron”.”

„Dat is juist, mijn broeders. Wij zien dus die werelden terug. Wij kunnen die werelden thans reeds als stoffelijke levensgraden voor de ruimte zien, want ze hebben zich verdicht. Het Goddelijke openbaringsproces is het, waardoor deze levensgraden als overgangen zichtbaar werden. Dat is dus geschied! Het zijn zeven opvolgende verdichtingsstadia en die mochten wij op onze vorige reis aanschouwen. Die zijn later van enorme betekenis. Wij zien dan, dat ook God vóór-stadia heeft moeten aanvaarden en wil zeggen, het leven was ineens niet af, dat heeft miljoenen jaren geduurd. Wat heeft dit voor de mens op aarde te zeggen, meester Zelanus?”

„Dat God geen werelden geschapen heeft in één dag, meester. En dat de Bijbel met onwaarheid begint!”

„Zo is het en dat is nu reeds vast te stellen. Inderdaad, de Bijbelschrijvers hebben de mens een beeld geschonken, dat in strijd is met de Goddelijke werkelijkheid. Maar daar komen wij later meermalen op terug. Wat wij thans moeten doen is, het vader- en moederschap voor de ruimte volgen en ontleden. Eerst dan staan wij voor Zon en Maan, voor het vader- en het moederschap.”

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

Het Vader- en Moederschap voor de Ruimte

Meester Alcar gaat verder en zegt: „Volgen wij dit natuurlijke geboren worden, mijn broeders, dan beleven wij Gods oneindigheid, de verstoffelijking van Zijn leven en wezen. En dat alles is „Liefde”! Elke levensgraad vertegenwoordigt Hem als vader en moeder, omdat Hij het is. En dan zien wij het groei- en bloeiproces, het uitdijen en verdichten, het splitsen en ontwaakt elke zelfstandigheid. Welke vergelijkingen moeten wij maken, willen wij de ruimte beleven, meester Zelanus?”

„Wat in mij komt, meester, is, te volgen, waardoor de stoffelijke ruimte zichzelf geschapen heeft en hierna, wat dit alles wil zeggen als één geheel. En dan scheidt zich het vader- van het moederschap af. Dus Zon en Maan, maar waardoor nieuw leven kwam.”

„Dat is het, wat wij hebben te volgen. Dit ganse Universum nu, mijn broeders, is eigenlijk slechts twee wetten. Dit ontzagwekkende geheel kunt ge overzien, indien u het vader- en moederschap volgt en aanvaarden wilt. Méér is er niet! Het zijn deze wetten die ons leven hebben bepaald. Zij voeren ons tot God terug. Doordat het universum zich heeft kunnen verdichten, kon het leven van God verder. Hierin leven dus lichamen die het scheppende en het barende principe vertegenwoordigen en andere lichamen weer, die tot dit geheel behoren, maar een andere taak hebben gekregen, omdat zij weer uit het eerste zijn ontstaan. Is dat duidelijk? Voelt gij, wat ik bedoel, André?”

„Ja, meester, ik begrijp wat dit wil zeggen. Immers, er zijn planeten die nimmer moeder-, noch vaderschap hebben gekend.”

„Dat is het. Dit is het, waarheen wij gaan en hebben te volgen. En die planeten zijn, meester Zelanus?”

„Bijvoorbeeld Jupiter, Saturnus, Uranus, Venus, mijn meester en vele andere lichamen die wij kunnen waarnemen.”

„Inderdaad, daarheen voeren ons de meesters. Wij hebben dus vast te stellen, hoe dit geheel leeft en waardoor dit Universum die zelfstandigheid kreeg en hierna, wat de essentiële wetten zijn voor de ruimte en ons menselijke bestaan. En dat is het vader- en moederschap. Wat ik beleven moet is, dat God in de eerste uren voor Zijn openbaringen ingesteld is geweest op die wetten. Het baren vanuit de „Oerbron” schiep dus nieuw vader- en moederschap. De Zon heeft zich verdicht. Maar het Universum scheurde vaneen. En dat vaneen scheuren geschiedde voor deze wetten, voor vader- en moederschap als de allerhoogste mogelijkheden voor het bestaan, waarna wij dan het uitdijen en verdichten volgen. Doch doordat de eerste fundamenten werden gelegd, traden er zes volgende stadia naar voren, immers, opvolgend heeft de ruimte

zich verdicht. Dat kon niet ineens gebeuren. Maar het vader- en moederschap werd door Zon en Maan opgenomen en vertegenwoordigend verdicht, en kon het leven voor de macrokosmos beginnen.

Zie thans in het huidige stadium, waartoe wij en André behoren en al het leven in de ruimte. Stem u af op dat leven en die bewustwording en wij volgen die ontwikkeling. Dan wil dat zeggen, dat God zich door het uitspannel heeft verdicht. En thans? Aan de ligging van de planeten stellen wij de eigen evolutie vast. En dan staan wij voor het: waarom leeft de Aarde daar en de Maan daarginds, heeft Mars die ruimte gekregen? Door de uitstralende krachten van de Zon heeft zich het leven verdicht. Het is en wordt ons dus duidelijk, dat de ligging van een planeet Goddelijke betekenis heeft en dat is straks te zien en te beleven, waardoor wij, nu volgt het antwoord, de harmonische wetten beleven en dan ook kunnen aanvaarden.

Wanneer wij voor de Aarde en haar kinderen dus vragen: waarom heeft God en is er een ruimte geschapen, is het Goddelijke antwoord:

„God splitste zich dóór het Vader- en Moederschap.”

Dat zijn wetten, maar de sterren en planeten en de zonnen, zouden die wetten bezitten en hierdoor het leven van God voortzetten. Dat is ons eigen evolutieproces, voor dier en Moeder Natuur. En niet één vonkje zal hieraan kunnen ontkomen.

De ziel nu, als vonk van God, is voor de ruimte een planeet óf een zon, een ster en nevel. Meer is er niet. Maar elke vonk móét zich ontwikkelen, moet terugkeren tot de „Albron”. Dat zijn de reine en heilige wetten van God en betekenen „Liefde”! Door de harmonie te beleven, betreden wij en al het leven Zijn wil om te baren en te scheppen. En dan zien wij dat het éne leven het andere dient, zich geeft voor dat leven, baart en scheidt. Nu heeft al dit leven een eigen taak te volbrengen. En thans kunt ge niet vragen: waarom ben ik geen planeet en zon geworden? Waarom behoor ik tot de dierenwereld of tot de natuur? Dat zijn wetten en het leven zal u zeggen tot welke bewuste óf onbewuste levenswet u behoort en vertegenwoordigen zult. Indien u dat wilt volgen, moeten wij de Maan beleven. Maar dat komt straks, wij zullen eerst het ontstaan van het universum tot ín het „AL” volgen, eerst daarna beginnen wij aan ons eigen ontstaan. Welke betekenis krijgt thans het Universum, André?”

„Dat wij dit alles in handen krijgen, meester. Het Universum wordt vertegenwoordigd door miljoenen vonken van God, maar die moeten ons als mens dienen, ze werden voor ons leven verdicht. Ik krijg dus als mens de vader- en moederlijke wetten in handen.”

„En dan volgt er, meester Zelanus?”

„De geboorte en de wedergeboorte, mijn meester.”

„Ook dat wordt ons hierin geopenbaard. Door de wedergeboorte gaan wij hoger en verder. Maar dit hoger gaan, dat zult u zien, is het volgende stadium betreden. Hierdoor verruimt ons leven en bewustzijn, dat wij zien en kunnen volgen, door de Zon, haar verdichting en verruiming is voor ál het leven in de ruimte eveneens ontwakning en dat is op aarde te zien. Elk deeltje hier is nu tevens een vonk van Zijn persoonlijkheid, de verstoffelijkte vertegenwoordiging van Zijn leven, licht, ziel en geest, vader- en moederschap en wil zijn Liefde! Is u dat duidelijk? Ik zie deze wetten en ook voor uw leven zijn ze te volgen. Om dit nu vast te stellen, mijn broeders, maken wij een reis door het Universum en zien wij het vader- en moederschap verstoffelijkt terug. Want dat wil het Goddelijke „AL”. Niets is in staat om ons op een dwaalweg te brengen. En dat is de ontleding voor al het leven van God en het kind van Moeder Aarde. De eigen levensgraad zegt ons nu, of wij voor vader- en moederschap staan óf voor een graad van leven die niets met deze essentiële wetten te maken heeft. Wat zullen wij dan beleven, André?”

„De Goddelijke Persoonlijkheid, mijn meester.”

„Ziet u, dat is de bedoeling, hierdoor leren wij God als ruimte kennen. En volgt, dat wij zien, dat elke vonk een deeltje is van Zijn álles, maar ons door de „Albron” werd geleerd. Dus zielen van Zijn ziel, geest, licht, leven, vader- en moederschap, maar als verstoffelijkte wetten, als levensgraden en zelfstandigheden. Is dat juist, meester Zelanus?”

„Ja, mijn meester, ik zie het.”

„Ook al betreden wij straks het menselijke bestaan, toch zult ge zien, dat elke vonk, ook al hoort dat leven tot het Universum, embryonaal is, omdat de „Albron” het óneindige bezit, het ónmetelijke en wil zeggen, meester Zelanus?”

„Dat er aan deze ruimte, hoe onmetelijk ook, toch een einde te beleven is.”

„Ik dank u, want dat is juist. Van de aarde af is dat niet te zien, toch beleven wij een einde en betekent, André?”

„Dat wij dan de „Vierde Kosmische Levensgraad” betreden, mijn meester.”

„Ook dat antwoord is juist. Inderdaad, wij kunnen miljoenen jaren verdergaan en toch een einde beleven en is dán, André?”

„De hogere bewustwording voor een graad van leven.”

„En zien wij, meester Zelanus?”

„Een nieuwe zon, ster, planeet, meester, en een nieuwe ruimte, want ál dit leven zal evolueren én scheppen.”

„Dit zijn dus de fundamenteen waarop wij voortbouwen. En vanuit de ruimte kunnen wij dat vaststellen. Wij behoeven niet naar een ster en planeet te gaan, dat gebeurt straks, doch dan beleven wij die eigenlijke kern, voor ons zelf, het dier en Moeder Natuur. Het is waarachtig, André, de ster

waarmee u de ruimtelijke éénheid beleefde, is een kind van de Maan en de Zon en zegt dus, dat wij en al het leven zullen baren en scheppen. Omdat nu in deze ruimte Zon en Maan eindig zijn, zal ook het leven die wetten hebben te aanvaarden, maar gaat verder en hoger. Hierdoor móét het leven tot God, het bewuste „AL” terug, doch waardoor naar voren treedt: de mens is Goddelijk, al het leven van God is het! Omdat de Eeuw van Christus een aanvang genomen heeft, komt deze Goddelijke wijsheid op Aarde, voordien was het niet mogelijk.

Aldus, door de Goddelijke Scheppingen, als vader- en moederschap, spreekt God tot Zijn geschapen leven en dat leven zal Hem moeten vertegenwoordigen.

Kan nu een geleerde van de Aarde aanvaarden, dat dit alles Liefde is? Dat de ruimte alléén vader- en moederschap wil zijn? Men kijkt van de Aarde af naar dit machtige proces, maar begrijpt het niet. Hoe eenvoudig is toch weer alles, hoe dicht bij ons leven, immers, zijn wij niet vader en moeder? Hoe innig zijn wij met God verbonden, wanneer wij vader en moeder zijn? Dat geschenk kregen wij door het Universum in handen. Indien men dus deze wetten kent, verandert het leven op Aarde en leert de mens Zijn Schepper kennen. Nu ligt dit machtige leven als wezen voor het leven op Aarde open. Kijk thans naar de sterren, zonnen en planeten en neem al dit geboren worden in u op. Voel aan, dat de Zon scheppend is gebleven, maar dat de Maan moeder werd en nog is, ook al heeft zij voor het huidige stadium haar taak volbracht. En eerst dán leeft het vaderlijke en moederlijke gezag van dit Universum onder uw menselijke hart.

Wat wij thans zien is, dat miljoenen vonken van God op macrokosmische afstemming het vader- en moederschap vertegenwoordigen en bezitten. Door die miljoenen vonken leeft dit leven verder, het één heeft met het andere te maken en vindt afstemming op het vorige, waardoor wij de verdichtingsgraden zien. En dan staan wij voor de óverheersende lichamen en zijn altijd weer: vader- en moederschap!

Deze machten en krachten legde God in onze handen. Ge kunt thans zeggen: ik weet waarvoor ik leef! Daarginds leeft Moeder Aarde. Wij kennen haar leven en bewustzijn. Ge ziet haar als een sikkel, in het Oosten is het dag, het Westen beleeft nacht. En dat heeft Moeder Aarde zelf in handen. Zij beschrijft haar levensbaan voor nacht en licht of het leven zou verbranden, zij maakt nacht, wil zij haar leven voortzetten. Die machtige wetten leren wij straks kennen, maar nu reeds zegt het u, dat haar hogere bewustwording het is, waardoor zij deze wetten beleven moet, die de Maan als moeder niet heeft gekend. Maar waarom niet, meester Zelandus?”

„Omdat het leven van de Maan zich dan zou afkoelen en waren wij en al

het andere leven bevroren.”

„Dat is juist, maar dat kent de wetenschap nog niet. Die mogelijkheden moet men daar, op Aarde dus, nog vaststellen. Wij kunnen die openbaringen volgen en volgens de waarachtigheid tot de ontleding voeren. En dát wil zeggen, André?”

„Dat de macrokosmos de microkosmos heeft geschapen.”

„Inderdaad, zo is het! Een wonderbaarlijk beleven is het, doch door het vader- en moederschap ontstaan. Wat nu tot mij spreekt is, dat wij deze drie macrokosmische levensgraden op de „Vierde Kosmische Graad” terug zullen zien, maar dan als één wereld. Nietwaar, alles evolueert, dit is het begin, het ontstaan van het leven, doch andere bewustwordingswetten zullen verder werken en dit leven afmaken en tot God terugvoeren. Wat wij op de Vierde Kosmische Levensgraad zullen bewonderen, zal machtig zijn, omdat die ruimte reeds het eigenlijke Goddelijke Plan vertegenwoordigen moet! Wat in dit Universum dus verspreid ligt en als drie levensgraden is verdeeld, vormt voor de Vierde Kosmische Graad één wereld en dat zullen wij daar zien. Hierdoor beleven wij dan, hoe de „Albron” het heeft gewild.

Wat ons duidelijk moet worden is, dat dit Universum aan het leven van God de stoffelijke fundamenten heeft geschonken. Maar dát dit Universum het Goddelijke „AL” nog niet vertegenwoordigen kán, omdat die volmaaktheid als een Goddelijke afstemming er nog niet is! Is u dat duidelijk, meester Zelandus?”

„Ja, meester, en aan ons astrale leven is dat te volgen.”

„Ook dat is waarheid, mijn broeders, omdat wij ons menselijke leven konden voortzetten. Ook die werelden leren wij kennen.

Dus voor dit ganse Universum spreken drie levensgraden tot ons bewustzijn. Hierdoor kregen wij contact met de meer hogere graad. Wij gingen dus van planeet tot planeet en bereikten de Aarde, om ook haar ruimte weer te overwinnen en verder te gaan, doch thans naar de astrale wereld! Om ons daar weer gereed te maken voor de Vierde Kosmische Graad. Nog zien wij nu, dat er nacht is, dat een planeet nacht nodig heeft om zichzelf en het leven te beschermen. Denkt u, meester Zelandus, dat dit ook voor het „AL” bestaan nodig is, noodzakelijk moet zijn?”

„Néén, meester, dat kan niet.”

„Waarom niet?”

„Omdat wij weten dat God eeuwigdurend werkende is. Wij gaan dus naar het eeuwigdurende wakker zijn, barende en scheppende bewustzijn.”

„Wat wil dat dus zeggen?”

„Dat de Aarde en dit Universum voor het Goddelijke nog moeten ontwaaken.”

„Ik dank u voor dit antwoord. Inderdaad, wij gaan hoger en hoger, ontwaken en verstoffelijken ons leven, maar daardoor worden wij en al het leven in de ruimten steeds ijler, want wij keren tot het Goddelijke stadium terug. Dat zegt, dat deze ruimte slechts een beginstadium vertegenwoordigt! En dat hebben wij te aanvaarden. Ook al bent u mens, dan hebt u het Goddelijke nog niet bereikt. Ook al bent u in de wateren, leeft u daarin, ál dat leven evolueert. En wil zeggen, André?”

„Dat wij straks het leven van de wateren op het land terug zullen zien.”

„Ook uw antwoord is zuiver, want wij zullen die wetten beleven. Niet alleen nu voor ons als mens, maar tevens voor de ruimte en bovendien voor Zon en Maan. Zo komen wij tot één geheel. Totdat wij deze ruimte hebben ontleed en mogen wij verdergaan.

Ook al kijken wij tegen de Zon op, de Maan, de Aarde, al die levens moeten verder en zullen evolueren. Dat leven is dus tijdelijk. Ook al duurt het leven van de Maan miljoenen eeuwen, daaraan is een einde gekomen. En wil nu tot ons als mens zeggen, dat de Maan haar taak voor deze ruimte al reeds heeft volbracht, want zij is stervende. Een vallende ster nu van de Aarde gezien, is, dat zien wij straks, volgen wij even, de dood voor de ruimte, maar wordt het verdergaan. Een volgende en nieuwe evolutie is het! Deze drie macrokosmische Levensgraden nu werken aan het menselijke, dierlijke en plantenleven. Hoe dat is geschied, volgen wij later, wanneer wij het menselijke geboren worden volgen en eerst dán leren wij de dierlijke, menselijke zelfstandigheid kennen, waarin álles van God aanwezig is. Waar het de meesters om gaat is dit, dat wij juist deze eerste drie levensgraden voor het volgende stadium tot de Goddelijke ontleding moeten brengen. Want hierdoor beleven wij het volgende stadium.

Wat dit universum nu als één geheel doet is, zoals ik u zo-even al zei en u hebt kunnen volgen, de fundamenteen leggen om hoger te kunnen gaan als mens. Dit Universum werd dus voor de mens geschapen, natuurlijk en opvolgend ons leven, het dierenrijk en Moeder Natuur. Al het leven nu, dat de Aarde bezit, heeft een Kosmische weg moeten volgen en ging van planeet tot planeet, doch door het vader- en moederschap verder en kreeg die verhoogde wereld als orgaan te beleven en in handen.

Voor dit universum zijn dus levenswetten en levensgraden geboren die ons als mens zouden dienen. Op de Maan leefden wij in de wateren, Mars gaf ons reeds het landelijke bewustzijn en Moeder Aarde het volmaakte voor deze ruimte, omdat zij die taak door Zon en Maan in handen kreeg. God heeft dit voorzien? Dát is de „Albron”! Maar elke wet wijst ons in die richting. Door de stoffelijke openbaringen zien wij die volgende verschijnselen ontstaan. En dat wil zeggen, aan al het leven is die Goddelijke bewustwording geschon-

ken. Maar vanuit het ónzichtbare trad dit verstoffelijkte leven tevoorschijn. De ziel als mens en als planeet heeft die wetten te aanvaarden! Wat willen deze Drie Kosmische Levensgraden ons nu zeggen, André?”

„Dat wij door de Maan nieuw leven kregen. En nieuw leven is verruiming, verruiming (is) bewustwording, is leven, licht en liefde!”

„Dat is waarheid! Wij moeten dit aanvaarden, omdat de wetten van deze ruimte het ons zeggen en zullen schenken. Hierdoor overwinnen wij dit Universum. En beleven eens, dat kennen wij tevens, het einde op Aarde om ons dan gereed te maken voor de Vierde Kosmische Graad! En die stuurt ons na miljoenen eeuwen weer verder en hoger, waarna wij het eeuwigdurende zullen betreden en het Goddelijke Bewuste „AL” is! Kan God nu straffen? Kan Hij zijn eigen leven verdoemen? Eén vonk te vernietigen, indien dat mogelijk was, zou betekenen, dat dit ganse machtige geheel zou instorten. Ook al is dat leven embryonaal, het zou niet mogelijk zijn voor de ruimte, omdat er thans gapingen zouden ontstaan, gaten en kuilen en dat kan niet, omdat elke cel God vertegenwoordigen moet! Wij nemen veranderingen waar en die vertegenwoordigen de Goddelijke evolutie. Dat wil zeggen, het sterven op aarde wordt evolutie! En die evolutie wordt en is bewustwording. Een dood is nergens te beleven, een dood is er niet! Wat voor het stoffelijke oog doodgaan is, is voor de ruimte en voor al het leven het verdergaan voor God, het terugkeren tot het Goddelijke stadium waartoe wij en al het leven behoren.

Wij mogen dus met stelligheid aanvaarden, dat de Vierde Kosmische graad één wereld is.

Dat beleven wij hier ook, maar deze ruimte is onderverdeeld door drie graden voor de verstoffelijking en de vergeestelijking voor elke vonk van God!

Voelt ge thans, hoe wonderbaarlijk alles is? En dat wij voor God verder moeten gaan, dat ál deze macrokosmische vonken opnieuw zullen baren en scheppen? Dat zij hier scheppen en baren voor de Vierde Kosmische Graad? Want dát is het! Daardoor kunnen wij hoger gaan en zien wij dat het Universum verandert, al het leven heeft die wetten te aanvaarden en is alleen door het vader- en moederschap mogelijk!

Wij stellen nu voor de mens van Moeder Aarde vast: Het Universum waarin gij leeft, werd door God geschapen om ons tot Zijn evolutie te voeren.

De ziel als mens kreeg hierdoor het Universum in handen.

Door het vader- en moederschap is dat alléén mogelijk!

De planeten en Zonnen schiepen voor ons als mens die mogelijkheden en wil zeggen, de macrokosmos schiep de microkosmos. Planeten en zonnen leven daarvoor. De eerste Drie Kosmische Levensgraden hebben geen andere betekenis! Zij willen deze evolutie bevorderen, maar dat waren de eerste fundamenteën om verder te gaan. En dan volgt:

De hoogste meesters uit het Goddelijke „AL” willen thans, dat het kind van de aarde ontwaakt. Dat God, voor ál Zijn leven een begin heeft moeten scheppen en baren, waarna het leven in deze ruimte kon beginnen.

Een dood is er niet! Wat de Bijbel van het begin van de Goddelijke Schepping zegt, is in strijd met de werkelijkheid! God haalde geen rib uit het éne leven vandaan om het andere te scheppen, dat is ontstaan door het moederschap! Deze ruimte wil niets anders zijn, noch betekenen, maar dit Universum legde de fundamenten om hoger en verder te gaan. Dit alles is dus: geboorte en wédergeboorte! En niet één cel of vonk van God kan eraan ontkomen. Indien u dit niet aanvaarden kunt op Aarde, staat uw menselijke én Goddelijke ontwikkeling stil. Dat wil zeggen, uw menselijke bewustwording. En wat wilt gij aan het leven op Aarde doorgeven, André?”

„Ik zou het leven op Aarde willen zeggen, mijn meester, dat ik mij thans reeds ruimtelijk bewust voel. En wil zeggen, dat ik deze ruimte, die toch zo machtig is, zál overwinnen.”

„Prachtig en gij, meester Zelandus?”

„Door het vader- en moederschap, mijn meester, ging ik en al het leven verder. Door de wetten van dit Universum leerde ik mijzelf kennen en kan ik aanvaarden, omdat ik tot de astrale wereld behoor. Ik heb deze ruimte reeds overwonnen!”

„Dat is waarheid, wij leven in de geestelijke wereld en hebben ónze kringloop der Aarde volbracht. Wat de Bijbel dus geeft, is in strijd met de wetten van God. Toen de Bijbelschrijvers begonnen, was de schepping al miljoenen tijdperken oud en mochten wij vaststellen. Volgens de Goddelijke Openbaringen moeten wij het evolutieproces voor de macrokosmos én de microkosmos aanvaarden. Deze wetten van God tonen ons door het vader- en moederschap de uitdijingsmogelijkheden, waarna de volgende bewustwording voor ál het leven naar voren treedt! Kan de wetenschap dat reeds aanvaarden, meester Zelandus?”

„Néén, op Aarde is men nog niet zover, meester.”

„Is de geleerde dan ook in staat om de Maan van de Aarde af te leren kennen, André?”

„Indien het vader- en moederschap wordt aanvaard, já, mijn meester.”

„Waarachtig, zo is het. Alléén het vader- en moederschap voert de geleerde tot de Goddelijke essentiële wetten, naar de ruimtelijke én menselijke evolutie. Indien deze wetten worden aanvaard, kan de mensheid, kan de Universiteit op aarde vooruit. Alléén de Universiteit van Christus kán op elke vraag antwoorden!

En thans verder. Miljoenen lichamen kregen een zelfstandigheid. De ruimte is gevuld door het protoplasma, de eigenlijke kern nu als de centrale

bron, dat is de Zon als vader. Hierdoor beleven wij, dat er óm de centrale bron van de ruimte, nieuw leven kwam. Maar die „Centrale Bron” vertegenwoordigt dus de „Albron” als vader en moeder. Is u dat duidelijk? Die Centrale bron werkte voor het moederschap, aldus Zon en Maan. Maar, wij weten nu, dat al het leven diezelfde wetten, diezelfde krachten bezit. Wat zien wij nu, meester Zelanus?”

„Dat élke vonk in de ruimte óf moeder- óf vaderschap bezit.”

„Dat is het woord en dan volgt er?”

„Dat wij dat aan het leven kunnen zien, meester.”

„Ook dat is waarheid en moeten ons de wetten verklaren, een wet nu als een lichaam. Dat zegt ons thans, wat een ster is en wat een planeet te betekenen heeft en waarom dat leven die zelfstandigheid heeft ontvangen. Rondom ons is er leven ontstaan. Was er geen licht, geen Zon, was er tevens geen evolutie. Máár, dit machtige uitspansel heeft zich gesplitst, myriaden levens zijn er ontstaan. Mijn vraag is thans en dat wil deze ruimte, willen de meesters: Waarvoor dient dit alles! En daarbij komt de volgende vraag, die mij direct met het bewuste leven van Moeder Aarde verbindt, wat hebben al deze organen te betekenen voor de ruimte? Hoe moeten wij de ruimte als Universum zien? Wat heeft God dus bedoeld? Ik word daarmee verbonden, mijn broeders.

Keren wij terug naar de aarde en volgen wij even het menselijke organisme, zien wij het Universum daarin terug. Zelfs in de wateren is het Universum te beleven. Dit zijn essentiële fundamenten voor al het stoffelijke leven. Daardoor zullen wij later vaststellen, dat de mens door zijn zintuigen het Universum vertegenwoordigt. Dat wil zeggen, dat het licht in het menselijke oog verstoffelijkt werd en dat het menselijke „OOG” ruimtelijk is verdicht, doch door de kern ín ons, dat de Goddelijke baring en scheppende krachten zijn, de „Albron” ín ons, de afstemming die wij bezitten en daardoor een orgaan is geworden. Voelt gij dit? Dat zegt, dat elk deel van het menselijke organisme tevens ruimtelijk werd verdicht en dat door deze ruimte als krachten en wetten en als uitdijingsmogelijkheden, het menselijke organisme is ontstaan. En nu staan wij meteen voor miljoenen levenswetten. Stoffelijk én geestelijk! Ze zijn voor ziel, geest en de stof! Voor de zelfstandigheid als deel van het geheel, waarvoor hier sterren, Zonnen en planeten dienen.

Het menselijke oog kreeg licht en uitstraling door de ruimte. En dat wil zeggen, dat wij ons de ruimte als leven eigen moeten maken. Elke wet van de ruimte zien wij ín het menselijke wezen op aarde terug. Hierdoor heeft God zichzelf aan de mens, aan het leven geschonken en dat dit mogelijk is, bewijst ons de bestaande schepping, dus de aarde, de ruimte, kortom al het leven van God. Wat voor de ruimte licht is, straalt het menselijke oog uit.

Wat hier kracht is, kregen wij ín het menselijke organisme terug en werd de spierkracht voor de mens, de kracht van het zenuwstelsel en de bloedsomloop, met al de bijkomende stelsels, die voor het geheel werken en een eigen taak hebben te vervullen.

Wat zijn nu de hersens voor de ruimte? Waarom kreeg de mens een schedeldak? Waarom oren en een mond? Een hart met bloedsomloop? Waarom een stel benen om te kunnen lopen? Die verschijnselen beleef ik hier, mijn broeders. Die zie ik hier in de ruimte, indien wij die ontwikkeling voelen en beleven, doch waardoor de voortplanting gestalte kreeg. En ga ik even verder terug, dan sta ik voor de macht van de mens en het dier. U ziet het, dit zijn organen, de Zon is nu een orgaan voor het scheppingsplan. Ook de Maan is dat. De mens bezit organen om te scheppen en te baren. Wat hier nu Universeel is gebeurd en tot stand kwam, zien wij in het menselijke en dierlijke leven terug. Immers, de vonk Gods als cel zal spreken en zál álles bezitten wat ook God bezit, waardoor de vonk als cel scheidt en baart!

Is dit nu niet wonderbaarlijk? Dat moeten wij allemaal beleven. Doch eerst dán, wanneer wij die reizen ondergaan en zover zijn gekomen. Dan beleven wij het embryonale bestaan en vertelt ons de moederlijke planeet.

De Zon scheidt! De Maan baart! De moeder baart en de man op aarde zal scheppen, doch nu heeft zich het licht van de ruimte verdicht als verharde of halfwakende stof. Zachte stof, maar waarin alles aanwezig is. Ik zal deze wetten beleven, omdat wij straks voor de verschijnselen staan. Kijk nu naar al dit leven en gij begrijpt het. Wij zien eerst nu, het bewuste vader- en moederschap. Dat wil zeggen, baring of scheppen, maar miljoenen lichamen hebben dit nooit gekend. Is dat verkeerd, meester Zelanus? Is dat in strijd met de Goddelijke rechtvaardigheid?"

„Néén, meester, onrechtvaardigheid bestaat er niet.”

„Maar waaraan stelt u dit vast?"

„Omdat het vader- en moederschap er ís. Al die andere lichamen hebben ook een andere taak te vervullen. Zei u zo-even niet, vroeg u mij niet, waarom heeft de mens benen, armen? Welnu, kan een arm de taak beleven van het menselijke oog? Dat is niet mogelijk, maar dat wil zeggen, wij beleven een orgaan voor het eigen bestaan, de eigen zelfstandigheid. En dat zegt ons en u op aarde ... dat vóór alles het vader- en het moederschap gestalte heeft gekregen en wat hierna de geboorte onderging, maakt deel uit van het geheel en heeft alléén die taak te vervullen. Hierdoor sta ik voor het menselijke essentiële op aarde en kan ik zeggen, de mens van de aarde toeroepen: vader- en moederschap is álles, is het heiligste door God geschapen. Beleef het of gij komt niet verder!"

„Ik dank u, meester Zelanus, dat is inderdaad alles! Kijk nu even naar de

katholieke kerk. Wat doet thans een geestelijke? Die man negeert vader- en moederschap en dat is in strijd met de Goddelijke schepping. Wat doet thans zo'n zuster van de kerk? Zij negeert het moederschap! En die levens zouden zich buiten de Goddelijke schepping plaatsen, indien God niet waakte. Immers, door het baren en scheppen ontvangt de ziel nieuw leven en nieuw leven wil zeggen, de wedergeboorte beleven en verdergaan. Dat móét de kerk herzien want het is fout, het is afbraak!

Volg deze wetten nog even en wij komen tot de nieuwe bewustwording. Immers, de Maan zond leven uit. Dat is levende uitstraling. Maar de Maan schiep het leven voor deze ruimte. Wij zullen later vaststellen, dat de Maan alléén zichzelf heeft kunnen verdichten vóór de mens, het dier en bloem en plant. Dat wil dus zeggen, dat de Maan als de moeder voor deze ruimte, het zieleleven heeft geschapen. Wat Mars beleefd heeft, leren wij kennen. Wat de Aarde heeft volbracht eveneens, wanneer wij het begin van élk lichaam volgen in embryonale toestand. Ik blijf dus met de ruimte verbonden, ook al maken wij soms menselijke vergelijkingen.

De maan nu, mijn broeders, zond bewuste uitstraling uit. Naarmate de Zon zich verdichtte, werd de uitstraling voor het moederschap sterker. Voelt hij ook dit? Dat wil zeggen, rondom de Maan kwamen er overgangsplaneten. En die liggen in het Universum verspreid. Maar die lichamen kregen verdichting, toen de menselijke ziel aan haar leven begon. Ook die wetten zullen wij later volgen.

Dát leven nu, wat door de Maan werd beziel, kreeg moederschap te beleven en wat door de Zon is bestraald en dus uit die levensbron voor het moederschap een eigen taak te verwerken kreeg, volgde de scheppende kracht, waardoor de sterren en planeten, meteoren zijn geboren.

Ik ga weer even verder, omdat het vader- en moederschap mij dwingt dit te volgen, eerst dan begrijpen wij dit ganse geheel.

Ik vraag u thans, meester Zelanus: Doet het er iets toe welk lichaam moeder en vader is in de ruimte? Wanneer wij weten dat élk orgaan, dus Zon en Maan, sterren en planeten één organisme zijn? Voelt ge wat ik bedoel? Dan zal het u duidelijk zijn, wat ik wens te weten en ontleden wil. Nietwaar mijn broeders, dit álles is één organisme. Dat de mens dit Universum heeft genoemd, is alleen omdat het kind een naam zou dragen. Maar dat de geleerde God niet kent, weten wij. En nu dringt naar voren, dat ál die stoffelijke namen geen betekenis bezitten, maar dat wij de ruimte moeten zien als één lichaam. Waarvan Zon en Maan vader- en moederschap vertegenwoordigen en ál die miljoenen sterren en planeten slechts delen zijn van deze stelsels, deeltjes zijn van dit lichaam en daarvoor een taak vervullen.

De Zon schiep nu nieuw leven, omdat al die vonken zich konden ver-

dichten door de „Centrale-Bron” als het verdichte vaderschap. Dat zijn de sterren. De Maan zond haar levende kracht uit, naarmate zij aan haar eigen ontwikkeling begon, werden andere delen van de ruimte en dit lichaam tot werking gedwongen, maar waardoor bijplaneten ontstonden. Waardoor wij later zullen zien, dat elk lichaam hierin of vader of moeder is. Maar dat zijn Saturnus en Jupiter, Venus, Uranus niet, zij hebben nimmer moeder-, noch vaderschap kennen en ook dat heeft natuurlijk iets te betekenen voor dit macrokosmische organisme. En ook dat is te volgen!

Kunnen wij nog verder, mijn broeder André?”

„Ja, meester, ik heb alles begrepen.”

„Kunt u mij een verklaring geven? Wilt u deze wetten volgen? Ik zie, dat de ruimte tot uw leven zal spreken.”

En waarachtig, André is gereed en zegt:

„Waarover u spreekt, mijn meester, voert mij tot de dampkring voor Maan en Zon. In de eerste plaats heeft de Maan, heeft elk lichaam een eigen afsluiting ontvangen. Wat nu buiten deze afsluiting leeft, wordt beziel. De Zon heeft deze ruimte als taak in zich opgetrokken, de Maan als volgend leven en begon haar evolutie. In haar kwam er leven tot stand. In haar begon er een evolutie. Ook voor het vaderschap. Daardoor is het, mijn meester, dat er sterren en planeten zijn geboren. Maar dat er tevens halfwakend bewustzijn is ontstaan, door Jupiter, Saturnus, Venus, Uranus, vertegenwoordigd, doch dat wil zeggen, „halfwakend bewustzijn”! En die lichamen hebben een eigen taak gekregen. Ik voel thans iets wonderbaarlijks. Ik zie dat deze lichamen de „ademhalingsorganen” zijn voor de ruimte als organisme. Dus noch vader-, noch moederschap. Deze planeten als gasbollen, mijn meester, kregen het eigen bewustzijn doordat het vader- en moederschap reeds was begonnen. Die lichamen hebben met hun namen niets uit te staan. Dat zijn voor de ruimte ademhalingsorganen. Zij zorgen, dat de atmosfeer zuiver blijft en is hetgeen ik thans mocht beleven.”

„Dat is een Goddelijk woord, mijn broeders. Meester André-Dectar, u wordt Kosmisch bewust! Inderdaad, zo is het! En dat moet thans naar voren treden, willen wij weten, waardoor al dit leven geboren werd. Wij zien dus, mijn broeders, en voor het kind van de aarde leggen wij dit vast, de Universiteit van Christus zegt ... al de planeten die géén vader- noch moederschap bezitten, vertegenwoordigen thans voor het vader- en moederschap een eigen opgelegde taak en is het longstelsel voor het Univerſum. Dat is het ademhalingsstelsel voor de ruimte, maar élke vonk zal die ademhalingsorganen bezitten, ook dat weten wij reeds ... Het spreekt nu dus tot uw bewustzijn. Dat al dit leven in de ruimte het vader- en moederschap dient! En dat er niet één vonk of cel is te zien, die geen taak gekregen heeft, want dat is niet mo-

gelijk en heeft dus niets met ónrechtvaardigheid uit te staan.

De Universiteit van Christus zegt dus, al die andere planeten, waarop géén leven aanwezig is, want dat kán niet, dienen voor de ademhalingsorganen voor dit Universum. Of al dit leven is gestikt! Was gestikt in het begin van de schepping en voor nu, het huidige stadium. Als de plant voor de wateren, doen die organismen dienst. Als de longen voor de mens!

„Wat zijn thans de hersens, waar leeft de denk-kracht voor de ruimte? Voelt u dit, meester Zelanus?”

„Ja, meester.”

„Wáár leeft die kracht, meester André?”

„Dat is de „Almoeder”, ... mijn meester.”

„Zeer juist, de denkkraft voor de ruimte gaat verder om dit leven te bezielen en dat is eeuwigdurend door de „Albron”. Totdat deze ruimte oplost en de eigen taak heeft volbracht. Maar ook die bron is verstoffelijkt. En dat wil zeggen, dat het Universum een eigen bescherming geniet. Wat doen de hersens voor de mens? Welke taak verrichten deze organen voor het menselijke organisme? Wie van u krijgt het antwoord? Ik zie dit antwoord voor mij, althans voor de ruimte, wij weten, waarvoor de mens hersenen heeft gekregen op aarde. Men denkt, dat ze zijn óm te denken. Is dat waar, meester Zelanus?”

„Néén, meester, dat is niet waar.”

„Hooft u dit, André?”

„Ja, meester, ik ga het voelen en zien. Het is wonderbaarlijk.”

„Die organen zijn te ontleden, mijn broeders. Hier in de ruimte zien wij waarvoor de denkgorganen geschapen zijn. Van hieruit is te volgen en vast te stellen, waarvoor de mens hersenen gekregen heeft, alles is vanuit de ruimte te volgen, omdat de planeten het zijn die ons die wetten in handen hebben gelegd. Door de scheppende kracht zijn ze ontstaan en hebben ze zichzelf geschapen. Weet u het reeds, André?”

„Ja, meester, het antwoord komt in mij, dat deel wil tot mijn leven spreken. Ik zal u aanstonds antwoorden.”

„U ziet het, hoe noodzakelijk het is geweest, dat u zich op aarde op het leven hebt ingesteld. Doordat het leven spreekt, krijgen wij als het hoogste bewustzijn die wijsheid toegezonden. Door dit éénzijn van gevoel tot gevoel, zijn wij daartoe in staat.”

Wij volgden even de ruimte en André zegt daarna:

„Ik weet het, meester. Dat bewustzijn zegt mij, ónze hersenen zijn voor ons leven te zien en te beleven door onze uitstralende krachten. Dat is de dampkring, de eigen afsluiting of het éne leven zou het andere uiteen rukken. Die krachten, mijn meester, dwingen een lichaam de eigen baan te volgen. De

hersenen voor de mens echter, vangen het gevoelsleven op of de menselijke gevoelens in de mens beleefden geen rem, kregen geen eigen baan te beleven, te volgen is dat ... waardoor de menselijke stem door de andere organen spreekt.”

„Weet u, mijn broeders, dat dit een kosmische ontleding is voor mens, dier en plant? Waarlijk, zo is het, de menselijke hersenen vangen alleen het gevoelsleven op, zij hebben geen andere taak te verrichten, omdat het gevoelsleven als de persoonlijkheid spreekt. En dat is nu voor de ruimte de aantrekkingskracht, waardoor die eigen bescherming naar voren treedt, maar vanuit het vader- en moederschap geregeld wordt. Voor het Universum is de baring uitdijning, door de stralen van de Zon als de scheppende kracht baart de moeder, waardoor al deze wetten zijn ontstaan. Straks, wanneer wij het menselijke organisme ontleden, ontmoeten wij deze mogelijkheden en kunnen dan volgens de wetten van de ruimte élk menselijk orgaan volgen, waarna wij het leven op Aarde, voor mens en dier leren kennen. Hoe de menselijke machine als organisme werkt, waarvoor al die miljoenen weefsels geboren zijn, kent de geleerde van de aarde nog niet. Maar ook die wonderbaarlijke verstoffelijkte organen zijn te volgen.

En dan staan wij vanzelf voor de ziel, het leven en de geest, hierna voor de persoonlijkheid als mens en stellen daaraan zijn bewustzijn vast. Ik ga hier even op in, omdat het noodzakelijk is, de wetten mij dwingen om het ruimtelijke fundament te volgen, willen wij later begrijpen, waardoor de mens armen en benen gekregen heeft, het menselijke oog om te zien, een mond om te spreken, maar boven alles, de organen om te scheppen en te baren. En wat heeft dit weer te betekenen, André?”

„Dat het Universum geschapen is voor ons als mens. Opdat wij zullen evolueren. De ziel als mens is hierdoor in staat gesteld, zichzelf te vergeestelijken en te verstoffelijken. De planeten en Zonnen werken daarvoor, omdat de „Albron” zichzelf splitste.

De hoogste meesters in het „AL” willen, mijn meester, dat wij als mens begrijpen waarvoor dit alles geschapen is en dat de mens God in alles te vertegenwoordigen heeft. Tot mij komt thans: wie gaf de mens het woord op Aarde? Wie heeft de „Eerste Kosmische Levensgraad” ... Maan.. genoemd? Wie gaf de sterren en planeten een naam – voor alles is dat. Wat blijft ervan over wanneer wij voor de wetten van God komen te staan? U spreekt over de menselijke hersens, maar waarom heeft de geleerde van de aarde het moederlijke orgaan ... ”baarmoeder” genoemd? Om te baren en moeder te zijn. Dat is duidelijk. Maar wij moeten trachten om het woord, dat op Aarde betekenis heeft gekregen los te maken van de Goddelijke wet of wij kijken daar nimmer achter de geboorte, de eigenlijke kern voor het geboren worden.

Immers, hierdoor zijn er onwaarheden ontstaan, zijn er onwaarheden opgebouwd. Ik zie, de Zon is vader, op Aarde noemt men haar ... moeder. Nu komt de geleerde daar op een dwaalweg. U krijgt nooit het waarachtige beeld van God te beleven, omdat de Goddelijke kern het woord niet vertegenwoordigen kan. Natuurlijk, mijn meester, heeft men op aarde het woord geschapen, dat ook waarachtig de kern voor het leven uitbeeldt. Want het woord ... baarmoeder zegt alles. Het menselijke oog, zegt alles. Ruimte, licht, duisternis, die woorden zeggen alles waardoor God zich heeft gemanifesteerd. Maar nu al dat andere nog, waardoor ook de hersens de waarachtige werking te vertegenwoordigen krijgen. Eerst dán, mijn meester, wanneer de geleerden het doel, de taak voor het lichaamsdeel kennen, verandert de wijsheid, maar betreedt de astronoom de Goddelijke studie en weet men daar hóé de mens als organisch leven is, waarvoor elk deel dient.

En dan, mijn meester, zie ik, komt er tot mijn leven en bewustzijn, dat de menselijke nieren zijn ontstaan, omdat ook het Universum die organen bezit en voor het menselijke organisme de zuivering aanvaarden, zoals ook de plant voor de wateren heeft gekregen en hier door de halfbewuste planeten vertegenwoordigd worden. Dat zijn dan Saturnus, Jupiter en de anderen organen, die u straks zult volgen, willen wij die wetten zien en beleven.”

„Wel, meester Zelanus, een Goddelijk antwoord, door André ontvangen en aan ons bewustzijn geschonken. Die wetten hebben wij allemaal te ontleden, mijn broeders, en voelt ge, waarvoor wij staan en de Universiteit van Christus kán! Er is niets op aarde of de Universiteit van Christus zal het tot God terugvoeren en volgens de wetten van het Universum ontleden. Maar de mensheid is nog niet zover. Voor al deze geestelijke wetenschappen moet het kind van Moeder Aarde nog ontwaken.

Nu zullen wij deze wijsheid op aarde brengen. Wij dienen waarachtig voor de „Universiteit van Christus” ... en voor een nieuwe bewustwording. Nu ontvangt de mensheid wijsheid! En weet het, mijn broeder André, heel deze ruimte, ja elke cel wil u helpen dragen en is ertoe in staat. Gij zult daar al uw moeilijkheden overwinnen. Hier kunt gij u overtuigen van élke wet door God geschapen, door de „Albron” tot bewustzijn gebracht, omdat elk orgaan tot uw persoonlijkheid spreekt en hiernaast een deel van u zelf is! Ook dat zullen wij leren kennen. En eerst dán kan het kind van Moeder Aarde zeggen, ik kén mij zelf! Weet nu, uw leven is dienende.

De wijsheid dient, om het kind van de aarde te openen voor het „Koninkrijk Gods”. Hiervoor hebben vele kinderen van God gediend. De wetenschap op aarde wordt dus vergeestelijkt en wil zeggen, door de ziel én de geest tot de verstoffelijking. Al de geestelijk en wetenschappelijke groten der Aarde hebben daarvoor gewerkt. Hiervoor trokken de meesters Tempels op en is

het oude Egypte geboren. Wij zetten hun werk en taak voort. Elke geestelijke sekte nu, werd door de meesters bezielde, totdat de mens zichzelf zocht en kon men ophouden. Door de boeken „Geestelijke Gaven” hebt ge ook die mogelijkheden gekregen en kunt ge aanvaarden.

Weet het nu, géén leerling kan u helpen dragen, dat kan alleen een bloem, een dier, Moeder Natuur kan het, een ster, een planeet, Maan en Zon zijn ertoe in staat, géén mens, omdat de mens u niets te schenken heeft. De mens is nog onbewust. Al die natuurlijke kinderen, u hebt het reeds beleefd, spreken tot uw leven en dat is dragen, dat is ruimtelijk éénzijn!

Hoe is nu het bewustzijn van een psycholoog? Wat weet een dominee, een godgeleerde van de wetten af? Hoe willen zij zich verrijken, indien zij de wedergeboorte niet kunnen aanvaarden? Komen wij zo verder? De mens moet door de meesters ontwaken. Men moet op aarde begrijpen, dat God zichzelf door het ruimtelijke vader- en moederschap heeft kunnen verdichten, maar waardoor wij Zijn leven leren begrijpen. Wat is leven en dood? Waarvoor hebben al deze lichamen gediend? Luister wat de Maan als Moeder aan uw leven te zeggen heeft. Wij horen nu:

„Ik zweef nog steeds in deze ruimte en heb toch mijn taak reeds volbracht. Ik heb mijn eigen bescherming of ik zou uiteen spatten, maar dat is nu niet mogelijk. Weet u, wat men op aarde van mij zegt? Dat ik een deel ben van de aarde. Wij zijn met elkaar in botsing gekomen. Ik ben een stuk van een ander lichaam. Kan dat? Is dat mogelijk? Hoe zijn de harmonische wetten ontstaan? Die zult gij nog leren kennen. Ik beschrijf nog altijd mijn eigen levensbaan. Ik sterf rustig, mijn eerste dampkring is nu opgelost, maar ik bezit er zeven. Hierdoor keer ik terug naar de „Oerbron” de Almoeder. Is dat niet eenvoudig? Mijn sterven is het terugkeren tot die bron en dat is voor al het leven. De mens zal God in het „AL” vertegenwoordigen, maar ook wij zijn daar aanwezig. Ook dan zullen wij u als mens dienen. Kom tot mijn moederschap en u kent mij. Ik vertegenwoordig de „Almoeder” voor dit Universum, maar straks voor de Vierde Kosmische Levensgraad. Is dat soms onwaarschijnlijk, nu wij weten, dat wij tot Hem terugkeren? Daarvoor heb ik mij gesplitst. Gij en al het leven in de ruimte kregen van mij „de ziel”! En de geest, hierna zijt ge aan uw leven begonnen. Zie dit vader- en moederschap en ge kent ons en mij, waarvoor wij dienen!

De vraag thans: waar zijn al deze lichamen voor nodig, dat kunt gij volgen. Ik zond mijn eigen krachten uit en die werden door dezelfde bron waardoor ik mijn leven kreeg, opgenomen en verwerkt. Ik schiep voortplanting, evolutie voor al mijn kinderen. Doordat God zich splitste, konden wij aan ons eigen leven beginnen. Ga verder en kom tot mij, ik zal u antwoorden. Ge kunt mij beleven. Ik zal u mijn wetten verklaren. Gij zult zien, waardoor en

waarom ik mij voor de aarde aan één kant laat zien. Ook die wetten kunt ge beleven. En dan staat ge voor eenvoudige wetten, het begin van al het leven, maar waardoor ik Moeder werd.

Hoort ge mij? Ik ... ben het, de „Moeder” van deze ruimte. Wilt gij mijn begin niet beleven? Zie nu, ik geef u dat beeld te zien. Had ik anders moeten en kunnen handelen? Had ik mijzelf om mijn eigen as kunnen wentelen? Wat was er dan van mijn leven terechtgekomen? Waarom heeft mijn kind.. Moeder Aarde dat wel gekund? Omdat zij het verdere stadium zou vertegenwoordigen, doch dat door mij en de Zon geschapen werd. Eerst toen was dat mogelijk. Is dit onwaarschijnlijk? Hier is niets onwaarschijnlijks te beleven en dat zal u spoedig duidelijk worden. Stel u op al het leven in en het spreekt. Wilt gij niet even het oneindige beleven?

Ik ben harmonie. Ik ben het nog! Ik ben het altijd geweest. Waarvandaan krijg ik mijn licht? Hebt u daar iets aan om dit te weten? Ik ben geen licht voor de nacht, want nacht voor de aarde is iets anders. Dat daar de nacht door mijn kind ingesteld is, kunt u door mij en haar volgen. Wat heeft God met dit alles bedoeld? Dat zult gij leren kennen. Maar wilt ge aanvaarden, dat ik mijn taak reeds volbracht? Wilt ge geloven, dat ik stervende ben en terugkeer tot de Albron? Wilt ge aanvaarden, dat ik thans tot uw leven spreek?

Gij kent het leven op aarde. Wat voor het menselijke wezen, het dier en Moeder Natuur is, mocht ik baren. Luister naar mij, ik weet alles, omdat ik aan alles het leven gaf. Dat heeft de „Albron” in mijn handen gelegd en kunt ge aanvaarden. Wat zijn half bewuste planeten? Wat is bewust moeder- en vaderschap? Jazeker, de halfbewuste planeten en Zonnen voorzien de ruimte, dit organisme van levensadem. Zij zijn het, die deze ruimte van atmosfeer voorzien, zij dienen de macrokosmos en geven levensenergie aan elke vonk. Ze dienen dit geheel als stuwende kracht, dit Goddelijke huis als een organisme. Het zijn de levenswetten voor het Heelal in stoffelijke toestand.

Zegt het u niet alles? En het ene leven dient het andere, doch al dit leven is één en is vader of moeder, óf bezit een andere taak. Meer is er niet te beleven, zo moet u mij en de ruimte als organisme zien en beleven. God heeft het zo gewild? God schiep zichzelf door deze wetten! Dit zijn dan ook de stoffelijke en de geestelijke openbaringen. En dit alles ís harmonie, stoornissen hebben wij nimmer beleefd.

Hierdoor zult gij zien, dat elke vonk een eigen afsluiting bezit. Jazeker, mijn kinderen, dat zijn onze hersens, om te denken en om te zorgen dat de „Oerbron” ín ons, die wetten niet overschrijdt, want dat is het! En indien u dat volgt, beleeft ge die wetten. Tot aanstonds, mijn kinderen.”

Wij hebben deze woorden in ons opgenomen en stellen ons thans op de ruimte als gewaad in, want ook dat leven wil tot ons spreken. En nu spreekt

het Universum een menselijke taal. Wij horen:

„Ziet u mij? Voelt u mijn leven? Hebt u het gouden gewaad gezien? Maar daarvoor was ik er reeds. Ik voer u dus terug tot de „Alziel”. Maar ga meteen verder en tot dit bestaan terug, opdat gij mij zult leren kennen. Ik vraag u, hebt u mijn tevredenheid kunnen voelen en beleven? Mijn tevredenheid, mijn taak voor mijn leven ín mij? Hebt ge mij reeds volgens de wetten aan gevoeld? Ik ben thans het verstoffelijkte gewaad voor God. Al deze planeten en Zonnen, al deze myriaden levens, leven thans ín mij. Ik ben dus eigenlijk de ruimte, wat gij verstoffelijkt ziet, dat zijn mijn organen, waartoe Zon en Maan behoren. De geestelijke ruimte heeft zich dus verdicht. En dat ben ik nu geworden. Ook ik heb nieuw leven geschapen. Straks ziet u mij als de „Vierde Kosmische Levensgraad” terug. Dat is mijn volgende stadium. Ook ik zorg voor mezelf om verder te gaan en die wetten zult ge leren kennen. Is dat nu zo vreemd?

Nu gij ziet, hoe ik mijzelf verstoffelijkte, is dit niet te begrijpen? Wanneer u de Vierde Kosmische Graad ziet, denkt u er anders over. Ge staat dan voor de waarachtigheid, want alles evolueert! Al het leven zál tot het uiteindelijke terug ... gaan! Ik heb dus gezorgd voor deze algehele afsluiting. Dat hebt ge als mens en als geest ook gekregen, nietwaar, u bent stof en geest geworden. Ik zorgde voor deze afsluiting, maar mijn kinderen hebben mij natuurlijk geholpen, doordat ook zij aan het leven begonnen. En dat gaf mij deze afsluiting, een nieuw gewaad. De uitdijingswetten schonken mij die mogelijkheid.

Zoals gij uw stoffelijke verdichting op aarde kreeg, is ook mijn gewaad geworden. Ge noemt het Gods huis, maar dat is het niet. Het is de ruimte voor mijn lichaam, een andere betekenis is er niet! Zoals gij uw verdichting op aarde mocht beleven, is mijn gewaad en zijn mijn kinderen geworden. Ze maken deel uit van mijn persoonlijkheid. Is dit een wonder?

Gij beleeft mij en vanzelf zult gij het leven in embryonale toestand terugzien. En eerst dan zult ge beleven, dat élke vonk tóch Albewust is beziel en die afstemming te vertegenwoordigen heeft.

Jazeker, dat is waarheid, de Zon is ... vader! Wat gij op aarde als mens ontvangen hebt om te scheppen, die organen zijn uit dit licht als de schepende kracht ontstaan. Kunt gij dat volgen en overzien? Ga verder en gij komt zover!

Vele sterren en planeten hebben hun opgelegde taak reeds volbracht en ook dat zult gij beleven. Ziet gij thans, dat het zo is? Zij keren tot de „Albron” terug? Zij vervolgden hun weg, ook zij evolueren en schiepen voor zichzelf een ander en nieuw gewaad. Ook wij zullen de wedergeboorte moeten aanvaarden of wij komen niet verder. Waarom speelt ge voor heilige op Aarde? Voelt ge thans, dat ge hierdoor uw voortgang belemmert? Aanvaarden zult

ge deze wetten! Indien wij zo'n heilig leven hadden volbracht, hadden willen volgen, het beter hadden willen doen dan God ... de „Albron”, had gij dan uw leven ontvangen, had het Universum zich kunnen verdichten? Voelt gij uw tegenstrijdigheid daar, uw stilstaan, uw verkeerde denken en voelen? Wij zullen u overtuigen dat het niet goed is, omdat wij de Goddelijke harmonische wetten hebben opgevolgd! Gij doet verkeerd, wij niet!

Gij zult dus ook mij op de „Vierde Kosmische Graad” terugzien? Néén ik ben dát! Ik ben dat zelf! Ik ben daar die verhoogde ruimte, waarin opnieuw ál dit leven aanwezig is, ook al zijn de ruimtelijke wetten vanzelfsprekend veranderd. U hebt immers de Drie Kosmische Levensgraden voor mijn leven gevolgd? Hierdoor begrijpt u wat ik bedoel!

Ik zal dus hier langzaamaan oplossen en toch mijn taak afmaken. Ik zal hier dienen en ik zal daar zijn. En wanneer u het „AL” betreden zult ziet gij mij ook daar terug en hebben wij allen ons eindstadium bereikt. Wordt het niet eenvoudig? Is dit niet door het kind van de aarde te begrijpen? Gij ziet mij dus ín God terug, dáár, waar wij eeuwigdurend het bewuste „AL” zullen voortzetten. U als mens leeft dus ín mij! Ook het dier, Moeder Natuur, maar zij kreeg eerst haar ruimte te zien en te beleven, toen ik volkomen gereed was en konden mijn organen aan de opgelegde eigen taak beginnen. Voelt u dit? Begrijpt ge dit eenvoudige gebeuren?

Ik vervolg mijn weg dus voor God, maar vooral voor uw persoonlijkheid als mens. Het is waarachtig, wij allen gaan verder en hoger. Voelt ge de diepte en de Goddelijke kern aan van ons éénzijn? Begrijpt ge, hoe Goddelijk bewust mijn woord is? Dat ik geen fouten kan maken? Voelt ge dan ook het beleven van elk evolutieproces? Dat zelfs het nietigste insect deze wetten te beleven heeft? Ziet u, dat is het uitdijingswonder, ook ik dijde uit, totdat mijn bewustzijn aan die verhoogde wereld als ruimte begon te dienen en te werken en dat werd dus mijn nieuw organisme. Ik schiep dus voor al het leven de eigen afsluiting of het kleine organisme werd door het meer sterkere uiteengerukt. Is dat niet wonderbaarlijk? En dacht u, dat dit niets te betekenen had? Dat zijn wetten, mijn kinderen.

Ook ik schep een nieuw leven, doch dat zal gebeuren doordat ik zal baren. Mijn uitstraling is door het baren tot de verdichting gekomen en wil u zeggen, dat, wanneer ik de zeven graden voor die verdichting heb beleefd de uiteindelijke, maar verhoogde levensgraad geschapen is. Door mijzelf natuurlijk. Hierdoor ziet gij, dat ál het leven zal baren en scheppen! En indien dat niet zo was, had het leven geen evolutie gekend. Dan waart gij direct bij het eerste embryonale leven reeds gestikt. Dat was dan het dode punt geweest en hadden die manifestaties niet plaatsgevonden. Is dat duidelijk?

Doordat ik moeder ben, kreeg ik door te baren die scheppende krachten te

beleven en dat is voor al het leven van God. En dat hebt u zelf ook als mens. U weet, dat ge ziel en geest zijt. Of ik zou mijn leven niet eens openen, gij zoudt mij niet begrijpen. Al het leven nu moet van zichzelf vertellen, moet aan uw bewustzijn verklaren waardoor het de eigen zelfstandigheid gekregen heeft. Al het leven moet tot uw bewustzijn spreken, omdat dit uw controle is en het bewuste kind van God in het „AL” bestaan wil! En dat is „Christus”! Moet ik u dat nog zeggen?

Gij zijt nu tot en ín mijn leven opgetrokken, omdat Christus wil, dat het kind van Moeder Aarde ontwaakt! Gij zijt in mij opgetrokken om mijn onmetelijkheid te beleven en mijn voortplanting te kunnen vaststellen of gij komt niet verder. Aan ál het leven van God is gezegd, dat gij komt! Wij verwachten u dus.

Wéét dus en aanvaard nu, ik schiep mijn gestalte om u te dienen! En gij kreeg uw gestalte en uw leven omdat gij álles zult vertegenwoordigen voor de „Almoeder”! Is dat niet waar? Tot later, mijn kinderen, in het Goddelijke „AL” zien wij elkaar terug, doch dan eerst door de Vierde Kosmische Levensgraad en dán nog verder en hoger om dat uiteindelijke te zien. Ik verwacht u daar en ziet gij mijn gouden uitstraling terug. Voelt gij nog, dat dit mijn gouden Goddelijke gewaad niet kan zijn? Het Uitspansel, dit Universum dus, sprak tot uw levens.”

Wij keren tot ons bewustzijn terug, ook André. Het woord is machtig en liefdevol, het vader- en moederschap voor de ruimte heeft gesproken. Totdat de ziel als mens, want dat is het, deze ruimte overwonnen heeft, blijft ál dit leven in stand. Eerst dán lost ook deze ruimte op! Maar al deze lichamen zullen dienen, totdat de ziel als mens zich deze wetten eigen heeft gemaakt. Dat is dan het uiteindelijke voor de mens van de aarde. Psycholoog, wat weet ge van dit alles af? Dominee, kent ge God, uw Bijbel?

Die vragen worden u thans gesteld. Dante, Darwin, wat wisten jullie van dit alles? Niets!

„Néén” ... gaat meester Alcar verder ... „onwaarschijnlijke verschijnselen en wetten zijn in het Heelal niet te beleven. Dat is niet mogelijk. Het vader- en moederschap voert ons tot de zelfstandigheden voor elke wet. En eerst dan zien wij het volgende stadium. En volgens ons verkregen bewustzijn zullen wij die wetten voor ons menselijke bestaan ontleden. Nietwaar, ook wij zijn vader en moeder geworden. Ook wij als mens beleven het vader- én het moederschap of wij kwamen niet verder! Ook wij scheppen een gewaad. Ook wij bezitten Zon en Maan in ons leven, omdat dit het baren en scheppen ís! En vanzelf te vertegenwoordigen heeft!

Wat hier in het Universum is geschied, dat beleven wij als mens. Als mens zult ge thans op aarde ziende zijn. Ge zult daar tevens bewust en onbewust

zijn van de Goddelijke wetten, maar de „Alziel, het Alweten” zal u daar tot de Goddelijke ontwakingsvoeren.

Wat ik zie, mijn broeders, is het Universele voortbestaan. Wat ik nu voel is en wil zeggen, dat wij zichtbaar zijn geworden door het vader- en moederschap van de ruimte. Wij zijn delen van dit organisme, door de harmonische wetten gaan wij verder en zullen ze tot de menselijke en ruimtelijke verdichting voeren.

Wat is nu Universeel bestaan? Niets kan deze ontwikkeling tegenhouden, omdat het zegt, dat wij eeuwigdurend voortleven. Hierdoor zal de God van al het leven in ons ontwaken!”

En dan spreekt het vaderschap van de ruimte tot ons leven en krijgen wij te horen en te beleven:

„Hoort u mij ook? Ik ben de Zon als Vader! Ik vertegenwoordig de schepende kracht als bezieling voor God. Ik ben één met het kleurenrijk Gods, waardoor ik aan al het leven kleur gaf. Door mij schiep God het kleurenrijk. Door mij leeft gij. Door mij hebt ge groei en bloei gekregen.

Gij kent uw zonnebloem op aarde, nietwaar? Dat is mijn persoonlijkheid. De steel is de „Albron”, de kern mijn innerlijk lichaam, de bladeren vertegenwoordigen mijn uitstralende kracht, als licht, leven en bewustzijn. Hoe vindt u dat gouden licht? Heb ik iets abnormaals geschapen? Is dat mijn beeld niet? Het zaad is mijn voortplanting, is baring en schepping. Waarom hebt u mij daar zo duidelijk genoemd en begrepen? Waarom mijn vaderschap nu niet vertolkt en wij waren dicht bij elkaar geweest. Nu spreekt mijn leven en bewustzijn tot uw persoonlijkheid. Tot uw ruimte en bestaan. En wat is „goud”? Mijn licht als verdichte stof! Hebt gij dat niet overal in de ruimte kunnen zien en beleven? Thans beleeft gij echter mijn leven als embryonaal bewustzijn, ook al zijt ge mens. Voor u hebben wij ons verdicht. God gaf ons de bezieling om voor uw leven te dienen. Volg mijn gouden uitstraling en vergelijk mijn geluk met de astrale gebeurtenis, die openbaring hebt gij immers gevolgd? Is dit het kleurenrijk Gods? Ik schiep miljoenen zonnen, omdat zij mij moeten dienen, ook al vertegenwoordig ik de Centrale-Goddelijke bron. Ik heb daarvoor het leven in handen gekregen en mocht dan ook het leven bevruchten. Kunt gij nu mijn scheppen volgen? Hebt ge daar en waar gij zult leven mijn leven lief? Mijn Universele stuwingskracht bracht de Aarde tot het werken en dienen. Ik laat u dus voelen wat u wacht.

Wat gij op aarde kent, is door mij ontstaan. In al het leven ziet gij mij terug. Indien uw bewustzijn zich wil openen. Indien gij het scheppende bewustzijn van het baren weet te onderscheiden, is dat mogelijk. Eerst dan beleeft ge het Alvermogen om te scheppen en te baren.

Welke planeten dienen nu als moeder voor mij? Waarom schiep ik halfwa-

kend moeder- en vaderschap? Wat is een ster en een meteor? Halfwakend en onbewust vaderschap. Omdat het geen bewust vaderschap bezit, zal het dienen voor mijn organisme. Het zijn dus mijn stelsels! Dat kunt gij aan het leven vaststellen, het is te zien en te beleven. De planeten voor het moederschap zijn bewust moeder, door mijn licht heb ik die organen verdicht. Mijn licht zal gestalte geven aan élk stoffelijk orgaan, dat aldus voor het geheel dient. Voelt gij dit?

Zeker is, dat al die organen mij dienen, zij verzorgen thans mijn levensadem. En dat licht, van mijzelf, zult gij u eigen maken door het leven van God te dienen en lief te hebben. Komen wij nu dichterbij elkaar, nu ik u deze wetten verklaar? Waardoor gaf ik u het licht in de ogen? Hoe gij u dat eigen hebt gemaakt, leert ge straks kennen, ge staat nu voor de menselijke zintuigen. Door te baren en te scheppen kregen ook zij bewustzijn en uiterlijk en verstoffelijking. Is dat niet waar? Hierdoor kreeg u als mens levensvatbaarheid. Uitdijning, bewustwording!

Ook ik schiep nieuw leven voor de Vierde Kosmische Levensgraad. Gij zult mij ook daar leren kennen. Ook voor mij zijn die zeven graden geschapen of God had dit Universum als het uiteindelijke verdicht, maar dat is niet waar, wij gaan verder. Hoe hoger gij nu komt, des te schoner wordt mijn gouden licht. Dat wil zeggen, dat élke levensgraad het verder- en hoger gaan heeft te scheppen en te baren, te verzorgen. Dat zijn dus de geestelijke en de stoffelijke wetten waardoor gij als mens het Goddelijke vader- en moederschap beleven zult. Nu weet ge meteen, dat ook ik, slechts een vonk ben van Zijn bestaan, meer niet! Maar ik bezit alles, ik heb al zijn eigenschappen gekregen. Dag, mijn kinderen, ga verder nu, wij volgen u."

Meester Alcar zegt en vraagt:

„Hebt u dit gehoord, meester Zelanus?"

„Ik kan antwoorden, mijn meester. Het is mij duidelijk. Ik heb alles begrepen, een openbaring is het voor mijn bewustzijn."

„Kunt gij thans aanvoelen waar de „Vierde Kosmische Graad" leeft?"

„Hierin en hierachter, mijn meester. In en om ons bewustzijn."

„En wil zeggen?"

„Links en rechts en boven en onder mij, doch onzichtbaar voor het leven, dat die bewuste graad nog niet bezit. Ik kan een vergelijking maken door de sferen van licht, onze astrale wereld."

„Is het dan mogelijk, dat de Vierde Kosmische Graad de „Derde" overheerst?"

„Néén, dat is niet mogelijk."

„Waarom niet, André?"

„Omdat wij die bron van leven nog moeten verdichten. Wij hebben die

bewustwording nog niet bereikt, meester Alcar.”

„En dat betekent?”

„Dat wij uiteindelijk eerst de graad van leven moeten bezitten, willen wij als mens die wet vertegenwoordigen. En de Vierde Kosmische Levensgraad ligt en leeft boven ons bewustzijn. Wij moeten die wereld voor ons leven vergeestelijken en verstoffelijken.”

„Zo is het, mijn broeders. Dit universum lost eens volkomen op. En dat is weer eenvoudig, omdat wij deze ruimte overwonnen hebben. Maar door het vader- en moederschap is dat mogelijk. Maar het hierna wordt thans het dichtbij vertoeven, André. Waar wij leven, daar is ook de Albron aanwezig, doch door het evolutieproces krijgen wij die wetten in handen of wij komen niet verder. Wat de Zon als scheppende kracht zegt, openbaart zich voor ons leven als mens en dier, bloem en plant eveneens. Wij hebben dus hier een einde te beleven en dat is noodzakelijk of wij kwamen niet tot God terug. God manifesteerde zich door de „Albron” – door de zeven overgangen, dat zijn zeven werelden, ruimten, de Zevende is het Goddelijke bewuste „AL”! Het vader- en moederschap werkt dus evoluerend.

Het is dus duidelijk, dat de mens van de aarde moet verdwijnen. Indien wij dit alles op aarde brengen, lost daar die dood op. Een doodgaan is er hier ook en zullen wij straks volgen, maar alles is evolutie! Hoe arm aan gevoel is nu het leven op aarde? Daar staat men nog steeds voor een waarachtig sterven. Daar is het verlies, maar wordt het afbraak, wanneer men een geliefde ziet vertrekken en hierna beweent, omdat de dood er is. Is dat niet afschuwelijk, mijn broeders, nu wij zien hoe God het leven Zijn ruimte gaf? Miljoenen mensen op aarde kennen alleen de dood en doodgaan is verdergaan, is ont-waking, is wedergeboorte, dat ons straks duidelijk wordt, wanneer wij ook die wetten volgen.

Het is waar, God schiep bezieling. Hij schiep werelden voor de mens als Zijn kind. En wij beleven Zijn werelden door onszelf te verstoffelijken en te vergeestelijken. Als onbewust leven schiepen wij disharmonie, wij vergrepen ons aan Zijn harmonie, aan Zijn vonk van licht, leven en liefde en schiepen moord na moord. Of is dat niet waar? Wat hebben wij met ons leven gedaan? Dat wij ook die wetten zullen leren kennen, kunt ge thans aanvaarden, ik bedoel de harmonische Goddelijke wetten voor elke stoffelijke en geestelijke levensgraad.

Voel aan, dat het licht van de ruimte ijler wordt. Is dat niet voor al het leven? Wij als mens verijlen, vergeestelijken en verruimen ons leven en bewustzijn. Door het vader- en moederschap, u ziet het, beleven wij al de wetten, ook het kleurenrijk Gods.

Ook het leven op aarde zal veranderen. Het menselijke gewaad wordt

schoner, omdat er zeven graden voor deze evolutie zijn geschapen of het was niet mogelijk. Wat op aarde de grofstoffelijke levensgraad bezit, wordt ijler en gaat verder. Wanneer wij daar die wetten beleven, André, komen wij vanzelfsprekend voor Socrates te staan en leren wij, dat zelfs elke gedachte universeel diep is en moet worden, wil de geestelijke persoonlijkheid zich van de stofelijke wereld bevrijden. En dat is het toekomstige stadium voor al het leven.

De man als schepper moet voor het moederschap ontwaken, de moeder voor de scheppende levenskrachten, beiden vervullen één taak en zijn één voor al de werelden van God.

Wij stellen dus vast, voordat wij verdergaan, dat niet één planeet zich door eigen krachten heeft kunnen verdichten. Het vaderschap schiep het moederschap. En dat zijn de essentiële wetten voor al het leven. Ook het Universum heeft ze moeten aanvaarden.

En dan volgt er, dat de menselijke en dierlijke graden ons dat zullen bewijzen! Hierdoor heeft de God van al dit leven zichzelf kunnen manifesteren. De microkosmos zal de macrokosmos overwinnen, het leven van deze ruimte heeft ons die wetten in handen gegeven en verklaard.

Wij gaan eeuwigdurend verder, door vader- en moederschap schonk God ons die mogelijkheid.

Het einde van één leven is het betreden van het volgende. Dat moet het kind van de aarde weten. Heb geen angst meer voor uw dood, heb hem als „wet” lief, gij gaat verder!

Waarom heeft God ons geschapen? Met welk doel? Dat is u thans geschonken! Aan die heiligheid behoeft gij en al het leven niet meer te twijfelen. Graad na graad zal het ons aantonen. Maak u thans gereed om verder te gaan.”

Geachte lezer, thans komen wij tot het vergelijken met de aarde, wij maken ons deze wetten eigen, doordat wij denken en eerst hierna is dit alles, deze Goddelijke wijsheid ons bezit. De eigen graad van leven en bewustzijn zal u zeggen hoever u bent. Aan u, ook u gereed te maken voor de volgende wetten. In ons komt thans de stilte, de harmonie voor de ruimte. Want wat is harmonie? Waardoor is harmonie ontstaan en wanneer kan de ruimte en het leven van God zeggen: ik ben in harmonie met het oneindige? De wetten zullen ons dat verklaren.

Wat is een levenswet? Wat is Harmonie?, komt er tot ons leven.

Ik zie nu reeds, dat André het woord zal ontvangen. Wie van u heeft het? Wie voelt, wat wij moeten beleven en thans zullen ontvangen? Daarvoor stellen wij ons bewustzijn open.

En de God van al het leven weet, dat wij het waarachtige willen volgen. In ons leeft er dank, én het buigen van de menselijke persoonlijkheid! Geef ons

alles, wij willen dienen!

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

Kosmische Harmonie

André ontvangt thans de bezieling en het contact en zegt:

„De Kosmologie voor het vader- en moederschap, mijn meester, voert ons tot de Goddelijke Harmonische wetten. In de eerste openbaringen van God hebben wij de geestelijke harmonische wetten mogen beleven. Doch thans de stoffelijke, omdat God zich heeft verdicht. Ik voel nu hoe die wetten zijn ontstaan. Ik moet nábeleven, mijn meester, en zal u hierdoor antwoorden.

Deze wetten spreken nu tot mijn leven. Ik zie, dat ik kan terugkeren tot het eerste openbaringsproces voor de ruimte. Waarin ik nu leef zijn eveneens die wetten te volgen, want het éne leven schiep het andere, het vaderschap verdichtte het moederschap. Machtig is alles wat ik waarneem.

Ik zie bovendien hoe eenvoudig die wetten zich hebben verdicht. Maar wat ik waarneem is de ziel en de geest van het Universum en daardoor is de volgende splitsing geboren en kregen wij, het dier en Moeder Natuur onze zelfstandigheid. Omdat het Universum eerst als ziel en daarna als geest de „Almoeder” onderging, zette dit proces zich voort en dat werden de harmonische wetten voor de ruimte en al het leven dat zich zou verdichten. Het Universum zegt tot mij:

„Ik was eerst ziel en toen werd ik geest, daarna kreeg ook ik mijn stoffelijke wetten te beleven, doch dit proces duurde miljoenen jaren. Als mens zult gij ónze harmonische wetten beleven en in handen krijgen, want daarvoor kregen wij het leven. Is dat duidelijk? De essentiële wetten als het vader- en moederschap zijn het, waardoor de uitdijingsmogelijkheden als stoffelijke verschijnselen zichtbaar werden en kon het leven beginnen. De Maan en de Zon vertegenwoordigen mij voor de ruimte en geven die wetten door de splitsing van de verkregen persoonlijkheid aan uw leven door. Ook zij zijn door de „Almoeder” geboren! En de opvolgende levensgraden geven u daarvan het kosmische beeld, van disharmonie is er dus geen sprake. Hierdoor hebt ge te aanvaarden, dat de macrokosmos de microkosmos geschapen heeft. De Zon gaf ze door aan het moederschap voor de ruimte ... de Maan als de Eerste Kosmische Levensgraad, waardoor het leven zich verruimde en ontwaakte het menselijke en dierlijke moederschap.

In mijn ruimte beleeft ge dus harmonie, het wil ontwaakt bewustzijn betekenen. Maar voor alles verruiming. De Zon bezielde de Maan om het leven van God te dienen en het tot de „Albron” terug te zenden. Wat wil nu de kosmische harmonie voor uw leven betekenen? Die wetten kunt ge vaststellen en volgen, eerst dan begrijpt ge, hoe harmonisch alles is geschied en ziet gij op aarde wat de mens ervan heeft gemaakt. Gij stelt dan vast, dat de wet-

ten van God niet te bezoedelen zijn, omdat wij, dit leven van de ruimte, toch de Goddelijke harmonie blijven behouden. Zon en Maan is man en vrouw, is alles, omdat God het niet anders heeft gewild en zijn de wetten voor al het leven van de ruimte.

Het is de Kosmologie voor uw leven op aarde. Door de harmonische wetten hebben zich de levensgraden verdicht en tonen thans aan, hoe het verkregen bewustzijn geworden is ten opzichte van al het leven. Volg dit en gij zult voor God ontwaken.”

„Wat ik nu zie, mijn meester, is, dat dus de planeten en Zonnen die Goddelijke afstemming bezitten. Er is niets verloren gegaan in die miljoenen eeuwen, integendeel, harmonisch is het leven tot uitdijning gekomen en volgde de wetten van God op, er waren hierin geen stoornissen. De Goddelijke maar geestelijke openbaringen hebben zich verdicht en ook het kleurenrijk is aanwezig. Een bloem van de aarde nu, bezit die wetten en is een verstoffelijking in embryonale toestand. Maar een bloem vertegenwoordigt tevens de ruimtelijke harmonische wet of het leven ervoor had die uitdijning niet ontvangen. Ik kan thans die vergelijkingen maken, omdat ik het leven op aarde bezit. Aan de harmonische wetten stel ik het Goddelijke principe vast en kan dat weer volgen. Het moet u duidelijk zijn, dat wij de Goddelijke openbaringen stoffelijk beleven en elke wet zien en hierna betreden, dat het éénzijn met de ruimte is. Dat is het Goddelijke gebeuren, mijn meester.

De levensgraad als stoffelijk deel van God voert ons nu tot het volgende stadium. En dan betreden wij het harmonische vader- en moederschap. En juist daarin, mijn meester, heeft de mens disharmonie geschapen. Hoe is het vader- en moederschap op aarde beleefd? Wat hebben de mensen gedaan? In de ruimte kreeg het vader- en moederschap, door de harmonie, het leven ging in rust verder, nieuw leven en dat werd de volgende geboorte. Op aarde, als mens heeft de Goddelijke ziel daarin zichzelf vergeten en het leven vermoord. Zij verbrak deze kosmische harmonische wet, waarvan wij later het oorzaak en gevolg zullen zien en beleven, doch waardoor ál de ellende voor de mens is geboren. Heeft God daaraan nu schuld? Wat ik hier moet zien, mijn meester, wat ik moet volgen, dat is voor de mens op aarde.

Hier is alles harmonie, géén wet is gestoord, al dit machtige leven heeft in rust en vrede de uiteindelijke levensgraad bereikt en ging verder. Elke levensgraad kreeg dus hier in de ruimte die Goddelijke heiliging te beleven, door Zon en Maan kwam het leven zover. Dat is het betreden van het volgende stadium, de Universele geboorte, waarna de ziel als geest én stofwezen verder ging.

Volg ik het leven van de ruimte, dan kom ik voor die wetten te staan. Ik zie thans dat het éne leven verder is dan het andere, ook op aarde is dat te

beleven. Door het uitstralende licht van de Zonnen dijde het leven uit en de zeven opvolgende tijdperken gaven aan het leven die evolutie. Het zijn thans de zeven openbaringstijden door God beleefd en door al het leven is ontvangen. Wat dus de eerste geestelijke openbaringen tot stand hebben gebracht, vanuit de „Almoeder” geschiedde, zien wij thans verstoffelijkt terug. En aan de oorspronkelijkheid behoeven wij niet te twijfelen, de wetten als stof en als vader- en moederschap spreken. En mens, dier, bloem en plant zijn de embryonale verschijnselen ervoor. Al het leven nu voor de planeet Aarde, bezit de harmonische wetten, want daardoor is het leven tot groei en bloei gekomen.

De kosmische harmonische wetten zijn te volgen en te beleven, omdat wij ons eigen leven ontvingen. Doch waarom het de ruimte gaat, is, wat de mens met deze wetten heeft gedaan. Ik zei, dat het ene leven verder is dan het andere en hebben wij te aanvaarden, maar ook daarin zien wij die harmonische wetten verstoffelijkt. Door de harmonische wetten ging het leven verder. En aan haar eigen verdichting ziet de ziel hoe haar verkregen bewustzijn is. Maar is daarin, op dit ogenblik dus, de mens harmonisch? Is al het leven van Moeder Natuur op aarde harmonisch ingesteld op de Goddelijke openbaringen? Ik zie en ik weet thans, dat alléén de mens disharmonie heeft geschapen, het leven van Moeder Natuur was er niet toe in staat.

Omdat al het leven nu uit deze ruimte door God is beziëld, de harmonische wetten Gods de schepping zichtbaar verstoffelijkten, herkennen wij daaraan de verdichtingswetten voor Zon, Maan en planeten en sterren, waardoor de zelfstandigheid als een gestalte naar voren trad. Nu kon die gestalte het eigen verkregen bewustzijn voortzetten en beleefde hierna de nieuwe en volgende geboorte. Ik zie al dit leven, als deze harmonische wetten en mogelijkheden, élke vonk is erdoor beziëld en bezit de Goddelijke afstemming. Vanzelfsprekend is nu, dat élke vonk die uiteindelijke levensfase bezit of er was geen verdergaan, geen hogere ontwaking. Doch die ontwaking is te zien, omdat de ruimte zich heeft verdicht.

De kosmische harmonie is door God aan het leven geschonken, doch de sterren en planeten en Zonnen vertegenwoordigen thans die wet en sloten zichzelf af, waardoor de dampkring is geboren. U voelt zeker, hierdoor beschrijven al deze lichamen een eigen baan. Maar de „Albron” stuwde verder, aan die beziëling komt nu geen einde en zult gij straks zien. Daardoor echter overheerste het vader- en moederschap, de moeder trok zich terug, de Maan heeft dat met al haar geschapen leven moeten aanvaarden. Immers, dit zal de afstand voor het vaderschap vertegenwoordigen en stelt vast, dat al dit leven náár de eigen bewustwording de verkregen levensruimte bepaalt, en ook later de planeet Aarde te beleven krijgt. De harmonische wetten schiepen dus ver-

ruiming voor het planetenstelsel of het leven had stoornissen beleefd, naarmate de Zon zich verdichtte verwijderde de Maan zich van het vaderschap en dat geldt voor al het leven van de ruimte.

Elke vonk, naarmate de verstoffelijking voortgang kreeg, verwijderde zichzelf van het vaderschap en zette het leven voort. Elke vonk heeft dus het vaderlijke gezag voor de ruimte moeten aanvaarden en beleven. Doch doordat de ziel als geest de verstoffelijking onderging, traden de harmonische wetten naar voren en ontstond dit machtige geheel. Vanzelfsprekend is, dat thans het kleurenrijk naar voren treedt, doordat de Zon zich verdichtte.

Elke vonk van God, door Zijn splitsing geboren, vertegenwoordigt nu een eigen ruimte en wereld en is ziel, geest en stof. Hierna zien wij de verkregen persoonlijkheid. En onmiddellijk volgt thans de eigen „wil” ... door de God van al dit leven aan Zijn schepping geschonken. Ook die wetten zijn op aarde te volgen en te ontleden. Door de Heelalgraden kreeg de ziel van God betekenis en een eigen bestaan. En zichzelf in handen om Hem in al de ruimten die geboren zullen worden te vertegenwoordigen.

Zal nu de mens door de harmonische wetten van God Zijn „AL” later betreden? Ik zie nu, dat dit mogelijk is, omdat deze evolutie afstemming bezit op het „Albelevens”, waardoor die zekerheid komt. En gij weet dat het zo is, omdat wij de „Stem” vanuit het „AL” mochten beleven. Christus kwam immers van daaruit tot de Aarde terug! En de ruimte zegt nu:

„De Kosmische Levensgraden voor dit Heelal schiepen door het vader- en moederschap deze werelden voor de mens, het dier en bloemenleven om tot God terug te keren en Hem in het bewuste „AL” eeuwigdurend te vertegenwoordigen.”

„Ik moet beamen, mijn meester, zo is het! Zelfs de afstanden voor de ruimte beleven de harmonie. Indien Jupiter de plaats van de Aarde ingenomen had, had dit een kosmische stoornis gebracht, doch dat was nu niet mogelijk, omdat de verdichtingswetten de harmonie vertegenwoordigden en in handen kregen. Indien Mercurius de plaats van de Maan ingenomen had, was het leven van de Maan als Moeder gestoord en even later bevroren en was er van Kosmische Harmonische wetten geen sprake geweest. Doch de harmonische wetten zorgden voor ontwikkeling en evolutie, voor de ruimtelijke liefde en rust, het Heelal-éénzijn voor elke vonk! Dat stemt ons af op het baren en scheppen, waardoor elke vonk een eigen afstemming én wereld te vertegenwoordigen kreeg. De kosmische harmonische wetten vertegenwoordigen God dus door de rechtvaardigheid als verschijnselen in stoffelijke toestand, als leven, ziel en geest, als vader- en moederschap, licht, en wil zijn: „liefde”! Dat zult ge straks voor de ruimte en het menselijke leven vaststellen.

Tijdens de Goddelijke verschijnselen in astrale, dus geestelijke toestand

leerde ik niets anders kennen. Doch thans zijn die verschijnselen verstoffelijkt!

Ik ga verder, mijn meester en zie, dat elke planeet deze wet uit moet stralen en dat is het verkregen bewustzijn, elke vonk bezit die levensenergie en schept daardoor nieuw leven, voor deze ruimte en voor de Vierde Kosmische Levensgraad. Is u dat duidelijk? De wedergeboorte voor ál het leven dwingt de persoonlijkheid om verder te gaan en dat is dus dienen! Dat is de vertegenwoordiging van de Goddelijke „wil”! En dit zijn nu de zeven opvolgende levensgraden die ook God heeft moeten aanvaarden en wil zeggen, er waren tijdperken nodig om die ontwikkeling te bereiken. Het leven was in enkele uren niet zover en niet gereed! Dat plaatst mij onmiddellijk voor de Bijbel en zien wij alles anders, doch waarover u reeds gesproken hebt. Er zijn dus zeven graden geschapen voor het vader- en moederschap. En dat wil weer zeggen en is: zeven opvolgende tijdperken moet het leven volgen, voordat het waarlijk moeder en vader is. Die overgangen, mijn meester, voeren ons dus dóór het groei- en bloeiproces tot de uiteindelijke kern, dat nú eerst het moederschap en het vaderschap wil zijn; voordien zijn wij bezig om dat uiteindelijke stadium te bereiken en is ontwikkeling voor nodig. Ook de „Almoeder” heeft deze wetten gevolgd. Nietwaar, wij zagen haar telkens weer veranderen, doch dat is de Goddelijke ontwikkeling. Door dit veranderen betrad het leven als ziel en geest een verhoogd stadium en is ook nu nog op aarde te beleven, want deze wetten zijn niet veranderd.

Ook dood en leven beleven hun evolutiewetten als harmonische levensgraden. Nu de Maan stervende is, beleeft zij haar harmonische wet om tot de „Albron” terug te keren. Dat is haar verdergaan! Is het nu niet eenvoudig? Ik zie die wonderbaarlijke wetten voor mij en kan ook de levensgraden volgen. Straks moet mij het embryonale leven daarvan weer overtuigen, want wij zien dan de zeven opvolgende levensgraden voor de harmonische vooruitgang terug, omdat elke vonk als cel die wetten beleven moet. En die zijn later voor de planeet Aarde en al haar eigen leven. Dan sta ik meteen voor mijn eigen ontwikkeling en kan ik mij daar overtuigen van de Goddelijke waarheid, omdat ook mij die harmonische wetten werden geschonken.

En een meteor beleeft niets ander. Wanneer dit leven uiteenspat, uiteengerukt wordt doordat het stervensproces nadert, beleeft ook dat leven de harmonische wetten voor de ruimte, het leven beleeft het voortgaan en is ook voor dat bewustzijn evolutie. Dat leven helpt straks het leven van de Vierde Kosmische Graad verdichten. En wij weten thans, dat dit al is geschied, maar is voor een ster en meteor de volgende levensfase. Al het andere leven heeft deze harmonische wetten op te volgen.

U ziet het, mijn meester, zelfs de sterren beleven hun dood en verdergaan

op harmonische afstemming. Ook het sterven bezit die mogelijkheden en is noodzakelijk of er zouden stoornissen ontstaan en ook hierin zijn die niet te beleven. Ook al vliegen de stukken en brokken door de ruimte en tot de aarde, toch beleeft dit leven de harmonische wetten. Ook de mens bezit die Goddelijke heiligheid en krijgt hierdoor zijn eigen evolutie te beleven. De dood voor de aarde is dus volgens de harmonische wetten het verdergaan in de geest, het is onszelf gereedmaken voor het volgende stadium. En thans zie ik voor de ruimte, dat elke verkregen energie weer tot de „Albron” terug keert, er gaat dus niets verloren. Zo heeft de „Almoeder” het gewild!

Wanneer het volgende stadium betreden wordt, zijn de fundamenten daarvoor in deze ruimte reeds gelegd. Nietwaar, wij leggen de geestelijke fundamenten voor ons geestelijke bestaan in het leven aan Gene Zijde reeds op Aarde. Hierdoor kan ik dus mijn vergelijkingen maken en die zijn kosmisch verantwoord! En ook die nieuwe wereld bezit weer de Goddelijke Harmonische wetten. Immers, wanneer ik nu niet in harmonie ben met mijn eigen oneindigheid, roept de wet voor de „Liefde” mij het halt toe en dwingt mij om mij die harmonische liefde eigen te maken of ik kom nu geen stap verder. Maar hier in de ruimte zijn die wetten geschapen, mijn meester! Wij zullen dus al deze Goddelijke eigenschappen moeten overwinnen of wij zijn niet in staat om God volgens Zijn harmonische wetten te vertegenwoordigen. Dat is dan de opstanding, nietwaar, Christus gaf ons het Goddelijke voorbeeld. En de ruimte schonk ons die verruiming, deze zeven graden voor de harmonie, voordat wij kunnen zeggen: ik ben harmonisch en één met God en Zijn wetten, voor ziel, leven en geest, het stoffelijke lichaam en vader- en moederschap, hierna voor de liefde! Voelt u dat het zo is?

Maar ik ben er nog niet, mijn meester, ik moet meer volgen en beleven, de ruimtelijke bezieling stuwt ook mij voort. Het wonderbaarlijke dat ik nu onderga is, dat een ónbewuste vonk van God toch die harmonische wetten opvolgt. En dat zegt mij, nu zie ik mij op aarde terug, waar de mens zich ook bevindt, hoe de mens ook leven wil, wat hij ook doet, hij zal nooit in staat zijn om het Goddelijke Harmonische Plan te vernietigen en zullen wij op Aarde leren kennen, de Goddelijke schepping werkt verder. De ziel van de ruimte gaf deze wetten door aan de geest en de geest heeft ze mogen verstoffelijken. En dat is voor heel de natuur op aarde, dier en mens! Géén vonk van God kan eraan ontkomen. En dan zie ik opnieuw, dat Kosmische Harmonie wil zeggen, het éénzijn met God. Het is afstemming bezitten en beleven op Zijn Openbaringen, het is het beleven en het volgen van Zijn levensgraden om die tot evolutie te voeren, dat door het vader- en moederschap mogelijk is ! Als mens zijn wij dus als God is! Wij hebben als mens álles van de „Albron” gekregen. Harmonie is nu voor eeuwigdurend ... het beleven van een wet

door de liefde!

Dat wij als mens duisternis hebben geschapen, mocht ik door uw bewustzijn ontvangen en beleven. Dat een geestelijke sfeer een harmonische wet vertegenwoordigt, zie ik door de ruimte verstoffelijkt en zal de ziel als mens op aarde hebben te aanvaarden. Duisternis, mijn meester, bewuste duisternis, zoals de mens die te beleven kreeg op aarde, heeft God niet geschapen. Door het leven van God harmonisch te beleven, schenkt de ziel als mens zich eeuwigdurende vrede en rust en krijgt zij haar Goddelijke evolutie te zien en in eigen handen.

De mens wikt, maar God beschikt! De harmonische wetten zijn het echter, die de ziel als mens dwingen haar leven te vervolgen en die moederlijke en vaderlijke wetten te aanvaarden. Maar wat doet thans een geestelijke van de katholieke kerk. Wat doen miljoenen moeders op aarde? Zij vernietigen de schepping, zij smoren het nieuwe leven, oorlogen en mismaking brachten disharmonie, de mens heeft deze harmonie verstoord. Hoe kan de mens God vervloeken, doordat hij Zijn nieuw leven niet aanvaarden wil. Toch ontvangt de ziel op aarde telkens een nieuw leven, waardoor ik thans beleven moet, dat God tóch de wetten in handen houdt! En dat hebben wij ons als mens eigen te maken.

Waarom sloten de moederplaneten zichzelf af? Dat is de harmonie voor het eigen leven, voor vader- en moederschap. Voor licht, leven en liefde werden die evolutiewetten geschapen. Voor de mens op Aarde zijn ze niet anders. Wat op aarde dus menselijke verschijnselen zijn, waren hier en zijn voor de ruimte – wetten! Want hierdoor ontwaakt het leven voor de eigen verkregen levensgraad en dat betekent evolutie tot God terug! Hierdoor overwinnen wij dit Universum, mijn meester!

Wie als mens nu op aarde deze wetten opvolgt, heeft zich van Goddelijke harmonie verzekerd. Dat leven kan niets geschieden, dat leven zal geen karmische wetten beleven, maar is er één mens die dat zal en kan ontgaan? Hoe waren wij in de prehistorische tijdperken en nu op aarde? Wat wil de mens thans op aarde beleven? Haat, hartstocht en geweld. Heeft God dat geweld, hebben wij die wetten, die haat, dat mismaken van een leven in de ruimte kunnen beleven? Néén, die wetten heeft de „Almoeder” niet geschapen, ze zijn er niet! Maar een menselijk organisme is als een planeet, het bezit die wetten, afbraak kent de ruimte niet, op aarde werd het leven een chaos doordat de mens zich vergat, zich aan de wetten vergreep. Wat doet Adolf Hitler thans? Wat willen de Volken der Aarde? Wat wil de mens als enkeling beleven? Ook die stelsels hebben wij leren kennen, mijn meester, maar het Universum bezit ze niet!

De mens wikt, doch de harmonische wetten beschikken over al het leven

door de „Almoeder” geschapen. Wie als vonk van God de wetten niet opvolgt, beleeft de ellende ervoor en ervan en zal dat goed moeten maken. Ik voel en zie deze éénheid, de Maan heeft ze voor de bijplaneten geschapen, de Zon voor de sterren én zonnen. Ze zijn geboren door de ruimtelijke harmonie en door leven en dood, door de wedergeboorte.

Ook de planeten Mars en de Aarde hebben die wetten te aanvaarden. Al deze moederlijke lichamen vertegenwoordigen dan ook die harmonie. Want zij zijn erdoor ontstaan. Ze kregen die ruimte te beleven, omdat de „Almoeder” zich erdoor manifesteerde en daarin is geen verandering gekomen.

Onomstotelijk is vast te stellen, dat de eerste verschijnselen van de Goddelijke openbaringen tevens harmonisch hun weg vervolgden. Dit ganse zonnestelsel leeft erdoor.

En dit nu van de Aarde af gezien, mijn meester, is één wereld, één lichaam, is één wet, de wet voor Goddelijke evolutie. En dit kregen wij als mens in handen. De mens van de aarde is dus Universeel diep. Deze drie Kosmische Levensgraden zullen en moeten wij overwinnen. Dit heelal dijt uit, ook wij als mens, want wij kwamen tot de Aarde en wij gingen vanuit het oerwoud naar het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Nietwaar, dat zijn de zeven lichamelijke wetten, waardoor het innerlijke leven evolueert en overwinnen zal.

Miljoenen lichamen vormen thans één geheel. En is dat niet hetzelfde voor de organische stelsels van de mens? Miljoenen deeltjes vormen het organisme, maken deel uit van dit wonderbaarlijke lichaam en is nu tevens universeel diep.

Dit universum is harmonie, zoals ook het menselijke lichaam die harmonie bezit, doch waarvan men op aarde de wetten nog niet kent. U ziet het, mijn meester, wat wij nu beleven is het ontstaan van elk atoom. De bezieling ervoor schonk God aan het leven door Zijn verstoffelijking, Hij heeft zich daarvoor moeten splitsen. En wat beleeft de mens op aarde? Hoe het dier en het leven van Moeder Natuur? Ik zie, hoe onfeilbaar dit alles is geschied. Ik beleeft mijzelf, ga terug tot de aarde en sta dan voor al die ongekende wonderen, die ik nog als mens beleven kan. Maar ik kan mijzelf daar niet voorbij lopen, niet dieper voelen dan mijn levensgraad is en ik als bewustwording mocht bereiken en wil zeggen, dat de nieren de functie niet kunnen beleven dat het menselijke hart beleven zal en zie ik in de ruimte terug.

Immers, wat de Zon voor het vaderschap heeft gedaan, zou de Maan als Moeder ontvangen en voortzetten en een ster was niet in staat om voor planeet te spelen. Hierdoor zie ik, dat het éne leven ook niet verder is dan het andere, maar dient en werkt voor het ganse geheel, dat voor de ruimte de verdichting is en voor de mens het leven op aarde, omdat ons het vader- en

moederschap die éénheid schonk. Dat is de ontwaking voor het Universum en voor het leven van Moeder Aarde, de mens, dierenwereld en plant eenzelfde evolutie.

Het is de menselijke ontwaking voor het hoger gaan, waarvan wij weten, dat het de Vierde Kosmische Levensgraad is. Wat voor ons als mens het leven is, wordt straks het dienen, het éénzijn met al de wetten van God. De ruimte heeft die wetten aan ons geschonken.

Ga ik straks het leven op aarde verlaten, mijn meester, dan betreed ik een hogere levensgraad. En dan krijgt mijn bewustzijn afstemming op de sferen van licht of op de werelden die door mij in disharmonie werden geschapen die mij dan een Goddelijk halt zullen toeroepen. Dat heeft de mens na het stoffelijke leven te aanvaarden. Christus geeft nu aan het leven op aarde de Goddelijke wetten. Ik ga Zijn Goddelijk bewustzijn begrijpen, omdat Hij heeft kunnen zeggen: „IK” en mijn Vader zijn één. En indien gij als mens uzelf wilt verliezen, zult gij Mij ontvangen en dat is het Universum! Dat is het Goddelijke „AL”! En denkt de mens van de aarde raak te kunnen leven? Denkt hij, dat hij het leven van God, dat door de harmonische wetten geschapen en geboren werd af te kunnen maken? Adolf en zijn soort zullen goedmaken, wat zij mismaakten herstellen, daarvoor zullen zij baren en scheppen. Daarvoor zullen zij beide organismen beleven!

In de ruimte zie ik nu, dat het leven zichzelf zal baren en scheppen. En die Goddelijke wonderen liggen in de handen van de mens. Hier in harmonie, op aarde, voor het menselijke verkregen bewustzijn, is disharmonie en dat heeft de „Almoeder” ... heeft God niet gewild, nimmer bedoeld!

Ik beleeft de ruimte op aarde, mijn meester. Wanneer ik de liefde en de harmonie volg, staan de sferen van liefde voor mij open en niets houdt mijn ontwikkeling tegen. Niets is in staat om mij af te maken, indien ik de harmonische wetten beleven wil. Want dat is niet mogelijk. Ik kan er ook niet voor bidden, ik heb de wet harmonie te beleven als vader en moeder!

Dat is toch wel rechtvaardigheid. God beleefde deze wetten door de ruimtelijke rechtvaardigheid, want harmonie voert ons tot die éénheid van ziel, geest, leven en stof. En dat is het eigen leven geven aan het andere, juist dat, wat tot onze eigen levensgraad voor de menselijke bewustwording behoort of opnieuw scheppen wij disharmonie. Het scheppen en baren is thans, de harmonische wet beleven voor het vader- en moederschap, doch dat zal de wedergeboorte zijn. En dat is thans het betreden van de uiteindelijke bewustwording en kan het nieuwe leven beginnen.

Ik kan dus uitroepen voor de aarde: God heeft géén disharmonie geschapen. Wat gij daar als mens te beleven krijgt, dat zijn uw eigen geschapen wetten. Indien u daar disharmonie, ziekten en narigheden beleeft, is die el-

lende tot uw leven gekomen door uzelf! De „Almoeder” heeft ze niet tot de verstoffelijking gevoerd en God is een Vader van liefde! Wat wilt gij, mens van de aarde? Leer hierdoor uzelf kennen!

Deze Universele harmonie blijft bestaan totdat al het leven de aarde heeft verlaten en dat wil zeggen, dat het leven van deze ruimte de opgelegde taak heeft volbracht, zoals wij aan de Maan zien. Er kan dus geen macrokosmische stoornis ontstaan, zoals het Jehova kind van de aarde wil beleven en waardoor het zegt, dat dit Universum door het kwaad op aarde zal instorten. Dat is niet mogelijk, dat zijn menselijke gedachten en hebben geen mogelijkheid van bestaan, dat is in strijd met de harmonische wetten van dit universum. Zo zou ik nu reeds elke wet van de aarde kunnen ontleden, omdat de Goddelijke harmonische wetten mij daarvoor de mogelijkheid schenken. Elke sekte, godsdienst, een geloof is te ontleden door de Goddelijke harmonische wetten en zal ik straks op aarde beleven.

Wanneer de mens als geestelijke persoonlijkheid de sferen van licht betreden wil, kan dat alleen door het leven te aanvaarden en het door de harmonische liefdedetten te beleven. Maar de macrokosmos dient de microkosmos en wil betekenen, als mens worden wij Goddelijk bewust. Dat dit door de verschillende levensgraden mogelijk is, hebben wij reeds beleefd en hebt gij aan Gene Zijde de zeven sferen ontvangen. Dat zijn zeven natuurlijke werelden voor het bewuste verdergaan en ook dan weer een zelfstandigheid voor ál de karaktertrekken van God en beleven wij Zijn ziel, leven en geest, de verdichtings- en uitdijingswetten, door het vader- en moederschap en dat wordt de liefde in en rondom ons bewustzijn! Daardoor zal ons eigen leven stralen, mijn meester.

Kosmische harmonie dus, mijn broeders, wil zeggen, uzelf gereed te maken voor het leven van God. En dat is het dienen, maar is tevens, het verkregen bezit vertegenwoordigen en hoger gaan, het is het terugkeren tot de „Albron”!

Kosmische harmonie wil betekenen, dat God ons alles van Zijn leven gaf en Hij nu niets meer te schenken heeft. Maar wat doet nu het leven op Aarde als mens? Bidden en smeken om geluk, om alles, wat het leven gelukkig maakt, maar kan dat? Nu wij weten, dat wij álles van de „Almoeder” hebben gekregen? God en de „Albron” hebben nu niets meer te schenken. Door het verkregen leven hebben wij als mens alles ontvangen! Wij zijn Goden! En nu wij dat vaststellen, kan ik zeggen: wat heeft zich een God zelf nog te schenken? Voelt u thans, mens der aarde, hoe ongelukkig uw gebeden zijn? Dat gij niet voor uw geluk kunt bidden? U hebt het in eigen handen! Omdat u leven bent, vertegenwoordigt (u) álles voor uw God. Alles, er is geen ellende geschapen! De mens hoeft niet te bidden om het leven te zegenen, dat leven

is Goddelijk gezegend, is harmonisch af en bezit nu alles!

Ik ga achter miljoenen levenswetten voor de aarde kijken, mijn meester. Ik ga thans reeds voelen en zien, dat ik door slechts één verkeerde gedachte mijn Goddelijke afstemming bezoedel. Ik kan thans al die disharmonie op aarde volgen en beleven, ik ben in staat nu, om al die wetten recht te zetten, die door miljoenen kinderen van de aarde krom werden geslagen. Ik zie door elke levensgraad heen en kijk nu achter de waarachtigheid, doch nu sta ik voor de Goddelijke Harmonie! Waardoor zijn er op aarde ziekten geboren, ontstaan? Waarom is het leven in de maatschappij een chaos? Heeft God dat geschapen? Heeft de „Albron” die ellende op aarde gebracht? Wat wil de mens toch beginnen? Waarheen wil de mens van de aarde deze Goddelijke harmonie brengen? Heeft het kind van God de eigen Goddelijke levensafstemming begrepen? Wat doen wij met ons leven als mens op aarde? Ik kan verdergaan, mijn meester. Waardoor is er honger en gebrek gekomen? Waarom vermoordt het éne leven het andere? Waarom begrijpen de geestelijken van de aarde God nog niet? Omdat er geen ruimtelijke harmonie beleefd wordt! En door de Bijbel wordt dat nog erger. Immers, voor miljoenen kinderen van de aarde is dat Gods woord.

Hoort u, mijn broeders, mijn meester Alcar, wat de ruimte tot mijn leven zegt? Dat ik thans de eerste boeken ga beleven voor de „Nieuwe Bijbel”!

De mens moet eerst het Universum kennen en dat kan alleen door de geestelijke wetenschappen voor de ziel als mens en voor haar geestelijk leven, waarna het universele zal spreken. En dat zijn de harmonische wetten!

De mens van Moeder Aarde zal dit alles leren kennen en zich dan de harmonische wetten eigen maken.

Al dat gekerm op aarde heeft nu geen betekenis meer. God kan daar niet voor harmonie zorgen, dat heeft de mens zelf in handen. God schonk de mens die mogelijkheden. Wat daar thans gebeuren gaat, mijn meester, is door de „wil” van de mens geboren en niet door God. Wat hebben wij van onze eigen scheppingen gemaakt? Wat willen wij als man en vrouw? Wat willen de mensen daar, nu zij disharmonie scheppen en baren? Toch nog in rust en vrede leven? Niemand op aarde kan de mens antwoorden. Ik ben thans in staat om aan elk kind van God de Kosmologie te schenken! Ik kan elke wet ontleden en daarvoor zal ik mij geheel geven, omdat het mijn eigen schepping is!

Hoort u dit, mijn meester? Ik zeg het nogmaals: dít is mijn eigen leven en mijn schepping, maar wat hebben de mensen ervan gemaakt? Wanneer ik weer op aarde leef straks, dan leef ik in mijn eigen wereld en die ruimte behoort mij toe, ook al hebben de Volken der Aarde de eigen verkregen ruimte voor mij afgesloten. Mij behoort gans de aarde toe, omdat ik haar wetten

beleef en haar leven overwinnen zal. Daardoor gaf de aarde zichzelf. Zij leeft voor mij en mijn ziel, als man en vrouw vertegenwoordigen wij haar en de „Almoeder” ... „God”!

Is dat niet wonderbaarlijk? Is dat niet om alles in te zetten voor het goede, de harmonische wetten van God? Daardoor verruimt zich élke karaktertrek, voor ziel en geest en de persoonlijkheid. Dat verandert mijn wereld, mijn denken en voelen, mijn liefde, die ik door het vader- en moederschap onderga. En thans krijg ik die levensgraden te zien en te beleven en wordt dat mijn geestelijke en later mijn bewuste Goddelijke Heelalstadium.

Hoor thans de geestelijken op aarde spreken over God en gij loopt weg van deze heilige lieden. Zij voeren het leven van God nu van de wal in een modderige sloot en kunnen geen hand uitsteken om het leven van God te steunen, omdat zij géén wet naar de harmonie hebben geschapen, konden beleven, omdat zij een God die verdoemt vertegenwoordigen. Maar door de Kosmologie lossen al deze disharmonische gedachten op, ik zal deze Goddelijke harmonische ruimte op aarde vertegenwoordigen en dat is de Universiteit van Christus!

Kan het anders? Is het leven anders geschapen? Néén, doch de mens op aarde is nog niet zover! Eerst thans beginnen de meesters, begint Christus het leven van de aarde op te trekken, voordien was dat nog niet mogelijk, omdat de mens zichzelf niet kent. Ik zal licht brengen op aarde, mijn meester en de duisternis daar zal verdwijnen! Ik geef mij nu aan uw leven over, de ruimte zegt, gij zult verdergaan.”

En meester Alcar is gereed om te zeggen:

„Mijn leven, meester André, dankt u voor deze ontvangst. Alles is Goddelijke waarheid. Waarlijk, de mens is nu schuld aan zijn eigen ongeluk. God heeft die ellende niet kunnen scheppen, ook de „Albron” niet. De Harmonische wetten zullen de mens straks van een Vader van liefde overtuigen. Dat is dan de reine klaarte voor al het leven van God. Dan eerst ontwaakt het Universum in het leven van de mens. Eerst dán staat het kind van de aarde voor Goddelijke Voorzienigheid, waarvan thans geen wet waarachtig wordt beleefd. Wil Adolf Hitler door haat en afbraak de Goddelijke Voorzienigheid beleven en verkondigen? Wat is voorzienigheid? Het beleven van de Goddelijke Harmonie. Eerst dan treedt de voorzienigheid naar voren. De mens heeft dus daar de Goddelijke voorzienigheid te beleven, want die zal liefde betekenen en wie liefde beleven wil en geeft, is voorzienigheid geworden.

Hoor dat duivelse gepraat nu en vergelijk het door de Goddelijke harmonische wetten en gij kent het leven op aarde, maar ge weet bovendien hoe onwaarachtig een geestelijke is en de kerk te vertegenwoordigen heeft.

Wij beleven thans Goddelijk éénzijn. Het is de Goddelijke hartklop die in

ons bestaan ontwaakt. En dat heeft de „Almoeder” gewild. Doch dat plaatst ons voor deze wetten, waarvan wij ons de ruimte en de zelfstandigheid eigen moeten maken. Is er iets anders te beleven? Néén, dit is alles en eerst dán is de mens voorzienigheid geworden. En deze voorzienigheid voert u tot het ruimtelijke bewustzijn. Het is het liefdeleven voor de ziel, en daarvoor kreeg de Maan en Zon de eigen gestalte. De mens kent de wetten nog niet en is te begrijpen, doch nú spreken de meesters. Christus is het!

Al deze planeten en sterren dus, mijn broeders, vertegenwoordigen door de harmonische wetten de Goddelijke voorzienigheid. En dat heeft het kind van de aarde zich eigen te maken. Dat wordt de geestelijke bewustwording en brengt de Volken der Aarde tot elkaar. Maar géén Bijbel is ertoe (in) staat, alléén het leven van Christus, doch zoals wij Christus mochten leren kennen, niet als op aarde. Hij vergeeft de mens alles, maar de mens moet zich de harmonische wetten eigen maken of hij komt niet verder. En wat wil dat zeggen, meester Zelanus?”

„Ik ben gereed, meester en kan u antwoorden. Het wil zeggen, dat het éne leven het andere wakker heeft te schudden. Dat het éne leven het andere tot de Goddelijke evolutie heeft te voeren en dat is door het vader- en moederschap mogelijk. Dat zien wij thans in de ruimte. Ook al duurt het miljoenen jaren, dit leven keert tot God terug. De astrale wereld heeft zich kunnen verstoffelijken. En het vergoddelijken zal volgen.

En dan betreden wij als mens het Goddelijke „AL” en vertegenwoordigen Hem eeuwigdurend. Wij weten het, de „Alverdichting” heeft reeds plaatsgevonden, maar wij mensen moeten er nog aan beginnen. Daardoor was het, dat wij de planeten hadden te aanvaarden. Daardoor gingen wij verder en hoger. En de harmonische wetten zorgden voor de volgende voorzienigheid. Dat is dan de wederopstanding, mijn meester, doch hierna de wedergeboorte en gaan wij weer verder.

Wij gaan tot die wetten, roept de ruimte mij toe en dat kunt gij en ik en al het leven op aarde aanvaarden. Het zal de huidige mensheid steunen om dit Goddelijke woord te mogen ontvangen. Dit woord vertegenwoordigt de Goddelijke realiteit. Tot ons leven spreken de meesters, het Goddelijke gezag voor ál de werelden van God. En daarmee beleven wij deze ruimtelijke harmonie en kunnen ons hoofd buigen. Hiervoor zullen wij onze verkregen persoonlijkheid inzetten en waarvoor wij en ál het leven van Moeder Aarde zullen leven en sterven. Daarvoor zijn wij thans gereed, in liefde gaan wij nu verder.

Ik ben gereed, mijn meester, om de wetten van God in harmonie te beleven, daardoor beleef ik thans de sferen van licht. Voor mijn eigen Koninkrijk zet ik mij in, want de ruimte behoort mij toe en werd voor mijn leven gescha-

pen. Is dat niet het doel van de „Almoeder”! Kreeg God niet Zijn verstoffelijking te beleven voor ons bestaan en dat voor Zijn leven? Zijn wij niet tot éénheid gekomen? Leeft die éénheid niet in de sferen van licht? Wat wil een sfeer betekenen? Liefde, harmonie, welnu, mijn broeders, wat wil het kind van Moeder Aarde beginnen en ontvangen? Wat het daar thans beleven zal, mijn broeder André, dat heeft het voor zichzelf geschapen. Tot mij spreekt de bron van al het leven en ik en gij en al het leven in deze ruimte zullen het woord vergeestelijken en verstoffelijken, opdat het kind van Moeder Aarde ontwaakt!

Dit woord als wijsheid zal de mensheid steunen en zegenen. Maar een God die verdoemt is er niet toe in staat! Dat heeft ook straks niets meer te betekenen, dat zal vergeten worden en is dringend noodzakelijk!

Wil God het anders? Heeft Christus hiervoor niet gediend? Gaf Hij dan niet Zijn leven voor dit geluk, deze voorspoed? Maar wat wil de mens? Wat doet het kind van Moeder Aarde en wat heeft het gedaan? Hoe heeft het in de duizenden eeuwen die voorbijgingen geleefd? Is dat leven en bewustzijn in harmonie met het Universum, met de wetten van de ruimte? Met God? Met de „Albron” als vader en moeder? Met de Alliefde? Dat heeft zich het kind van de aarde nog eigen te maken. Is dit geen waarheid? Wat is nu een geestelijke? Een psycholoog? Niets, die mensen moeten nog ontwaken, mijn broeder André.

De harmonische wetten voeren ons uiteindelijk tot de vrede en rust voor al het leven van God en vanzelfsprekend voor Moeder Aarde. En die rust is het, die de planeten de ontwikkeling gaf en kon het universele bestaan verdergaan. Dat hebben alle planeten beleefd, de grote en de kleinere cellen van God, maar ontvingen de kosmische éénheid en daarvoor kreeg Moeder Aarde haar taak toegewezen en kon ook zij aan haar leven voor God beginnen.

Maar ga nog even verder, mijn meester, en wij zien wat de harmonische wetten tot stand hebben gebracht. Grijpt de mens in, is de mens in staat om op aarde deze heilige wetten te vertroebelen, staat het leven stil en is er van uitdijng geen sprake meer. Zien wij dit Kosmisch, dan moeten wij die harmonie terugzien, doch dan stelt dat vast, dat de Aarde en al de andere planeten juist dat van God hebben gekregen, waarvoor ze werden geschapen. En dat voert ons meteen tot de afstandstelsels voor de ruimte en heeft André en hebt u reeds over gesproken. Dat zegt, dat Mars de plaats van de Aarde niet heeft en niet moest beleven. Het leven was nog niet zover, maar Mars schiep nieuw leven en vertegenwoordigde een nieuw en volgend bestaan, dat de planeet Aarde zou worden. Zo zien wij, hoe deze Goddelijke éénheid zich heeft mogen en kunnen verdichten. En dat zegt weer, dat God aan al Zijn

leven als vonk het geluk van deze ruimte gaf en dat geluk is verdergaan, betekent bewustwording, en liefde. De planeten zouden een menselijke taak vervullen. En wij werden vader en moeder, daardoor kregen wij de Goddelijke schepping te beleven.

Voor de ruimte hebben zich de planeten verdicht, de mens op aarde ging verder, betrad de sferen van licht, ging opnieuw verder en hoger en bereikte de zevende sfeer, maakte zich opnieuw vrij en ging over tot de Vierde Kosmische Graad. Deze ruimte beleeft dezelfde wetten en dat gebeuren schiep ons, schiep alles, maar voor ziel en geest, voor dier en mens, voor plant en bloem, werd een zelfstandigheid geschapen. En dat is het volgende leven, de volgende bewustwording, de volgende levensgraad, maar voor alles onze liefde voor de „Almoeder”! Dat is ons licht, onze persoonlijkheid, ons vaderen moeder-zijn, harmonie, éénheid, één beleven, als twee bloemen van één kleur, tweelingzielen, omdat ook God Vader en Moeder is geworden.

Zon en Maan zijn volkomen één, zijn tweelingzielen geworden, werken en dienen, scheppen en baren, geven licht en ruimte, ziel en leven, geest en bewustwording weg aan het eigen kind, dat thans deze ruimte overwonnen heeft en het „AL” mocht betreden. Dat zijn de „Geboden” voor het menselijke wezen van Moeder Aarde, waarvoor de „Messias” naar de aarde terugkeerde en álles van Zijn leven gaf, om dat leven tot de God van al het leven op te trekken. Sterren en nevelen doen niets anders. Het kleinste insect heeft deze harmonie te beleven of het diertje stikt en sluit zich voor het volgende en verdergaan af. Door de harmonische wetten evolueert het leven, door disharmonie, mijn meester, scheidt het leven duisternis en afbraak, haat en geweld, juist datgene, waaronder deze mensheid nu weer gebukt gaat.

Volgt het kind van de aarde de wetten van God op, dan komt er vrede en geluk, voorspoedige ontwikkeling en wordt het eindige – óneindig, nimmer kan het kind van Moeder Aarde het geluk verliezen.

Het leven in deze ruimte gaat dus verder om de eigen taak af te maken. Al dit leven zal hogere stadia betreden en ook dan weer de God van liefde vertegenwoordigen. Wij zijn bewust geworden, ook de planeten en Zonnen, sterren en nevelen, waarvan wij de onbewuste graden voor ons zien en aanstonds zullen volgen. God weet, dat dit goed is, maar wij leren ook die wetten kennen. Eerst dan zien wij achter élke gedachte van God, élke wet door de „Almoeder” tot die verdichting gestuurd. En zijn die natuurlijke wetten op aarde te zien? Wat is daar bewust en onbewust? Wie als mens kan zeggen, ik ben bewust in alles? Ook de planeten en sterren, nevelen en Zonnen hebben die wetten te aanvaarden. Dat is de verkregen evolutie. Het bewuste moederlijke en vaderlijke, maar het onbewuste dienen bracht hen tot de waarachtige schepping, voor leven en dood, ziel en geest, ruimte en geestelijke, astrale

wereld. Zeker is, dat het leven hier verder moet, omdat er nog mensen op aarde leven. Omdat ook de ruimte zichzelf zal vergeestelijken.

Dit leven is nog stoffelijk, mijn broeders, maar wat dan, wanneer ook het Universum de geestelijke levensgraad heeft bereikt? Aan het licht van de Zon kunnen wij thans de liefde peilen, aan het groen van een bloem en plant op aarde, beleven wij de verkregen bewustwording. En die kracht zal vaststellen of het allerkleinste atoom zekerheid heeft om tot God terug te keren, doch die wetten en mogelijkheden werden ons door de Maan en Zon geschonken. Die zekerheid is er! Ik geef mij nu aan uw leven over.”

Meester Alcar zegt nu:

„Inderdaad, mijn broeders, de planeten en sterren hebben door de harmonie universele verdichtingen geschapen ... Door de levensgraden legt God Zijn liefde in onze handen. Thans is het voor ons mogelijk een wet te ontleden en het leven op aarde te overzien. Omdat wij Goden zijn, komen wij tot éénheid. Het is nu de reine klaarte die spreekt en zijn wij in staat om de levensloop van al dit leven te volgen. Ja, mijn broeder André, gij zult Goddelijke wijsheid vertegenwoordigen en wij brengen dit geluk op aarde.

Wat dus voor een geleerde op Aarde een moederlijke Zon is, voor het leven als ziel en als de astrale persoonlijkheid is het vaderlijk gezag. En dat heeft de geleerde zich eigen te maken. Wat voor hem van de Aarde af krachtige lichtuitstralende krachten zijn, is voor de ruimte liefde en harmonie, waardoor de Vierde Kosmische Levensgraad werd geboren. Het is het vaarwel voor ál het leven van de ruimte en het bewuste verdergaan. En is dat voor mens en dier, bloem en plant anders?

De mens, door zijn stoffelijk leven bezit alles. Hij bezit dezelfde wetten en zal hierdoor ontwaken. Straks zullen wij ook die openbaringen beleven en volgen. Eerst dan zult gij zien, hoe wonderbaarlijk Gods ruimten één zijn.

Door de Goddelijke harmonische wetten kwam dit tot stand, aanvaard het!

Aan ons werd gegeven dit te vertegenwoordigen, het Heelal te beleven, want zo diep is het leven van de mens op aarde en aan Gene Zijde. Heb dus heilig ontzag voor dit openbaringsproces. Heb liefde voor uzelf en de graad van leven die u werd gegeven, klaag nooit, want gij zijt als mens een godheid!

Wie niet aanvaarden wil, staat stil, maar moet tóch verder. Al het leven van God gaat hoger en keert terug tot het „AL”!

Zie en bevoel deze reine klaarte, mijn broeders. Word oprecht vader en moeder, roep ik het kind van Moeder Aarde toe, eerst dan opent gij uw eigen voorzienigheid, van demonen hebt ge geen Goddelijke Harmonie te verwachten. Ook niet van uw Bijbel, wanneer ge een God van haat en wraak wilt beleven, die voert u tot afbraak en ellende, tot de godsdienstwaanzin!

Zegt het niet álles?

Wij gaan verder en danken God voor al deze wijsheid. Wij zullen ons leven verruimen door de liefde!

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

De Bewuste en Onbewuste Levensgraden in het Universum

Om het volgende stadium te betreden beleven wij eerst opnieuw hetgeen wij hebben gevolgd, waarna wij gereed zijn om verder te gaan. En dan zegt meester Alcar:

„Welke sterren en planeten zijn nu bewust, gereed voor het vader- en moederschap? Welke taak heeft dit leven voor de ruimte te beleven en hoe hebben die wetten zichzelf geëvolueerd, vergeestlijkt en verstoffelijkt voor de ruimte? Ook die levenswetten als levensgraden moeten wij volgen, omdat wij straks op Aarde al deze verschijnselen terugzien. Ook de mens heeft ze moeten aanvaarden. En ook die wetten zijn hier te beleven. Wanneer ge uw eigen wetten kent, mijn broeders, het verleden en het heden, dan openbaart zich bovendien uw toekomst voor uw leven, doch waardoor ál dit leven de eigen „Wedergeboorte” te beleven kreeg. Dat is het toekomstige bestaan voor het Universum, ook als mens hebt ge deze wetten te aanvaarden.

De vraag, die in mij komt luidt: waarom heeft God niet ineens het leven afgemaakt? Die vragen worden op aarde gesteld, waardoor de mens voor zijn problemen komt te staan, doch die thans voor ons leven en bewustzijn zullen oplossen. God is immers Almachtig, vraagt men op aarde, waarom heeft „HIJ” het leven niet Zijn ruimte geschonken en die Almacht gegeven? Kon dat niet ineens? Waarom moet de mens door duisternis naar het licht? Waarom moet het leven van God door ál die levensgraden omhoog en tot Hem terugkeren? Duizenden vragen worden er op Aarde gesteld, géén mens is in staat om ze te beantwoorden. Gij, mijn broeder André, hebt gehoord hoe men op aarde God smeekt om te antwoorden, doch Hij zegt niets. Welke vragen worden er daar gesteld?”

André is gereed en zegt:

„Wat men op aarde vraagt, mijn meester, en niet begrijpt, door miljoenen mensen niet, is, waarom God zoveel ellende duldt. Waarom heeft God zoveel ellende geschapen. Welke wetten zijn het, die de mens door God te beleven krijgt? In de eerste plaats is er, waarom is een mens ziek? Waarom? Is God ziek? Waardoor zijn die ziekten geschapen? Waardoor kwamen er ziekten op Aarde? Waardoor is er zoveel leed ontstaan? Géén mens begrijpt het! Niet één geleerde kan op al deze vragen antwoord geven, mijn meester. Heeft God, heeft de „Almoeder”, die liefde is, gekken en dwazen geschapen? Waarom is dat? Dat vragen miljoenen mensen. Ook op aarde zien wij bewuste en onbewuste levenswetten. Waardoor zijn er krankzinnigen geboren? De geleerden vragen zich af, wat God heeft bedoeld om gekken te scheppen, de psycho-

pathie op Aarde te brengen. Já, mijn meester, ruimte, God, „Almoeder” ... dat vraagt men zich op aarde af. Ik ken de wetten, mijn meester, ik ben dan ook gereed om u te antwoorden. De ruimte wíl, dat wij deze wetten volgen. Eerst dán krijgt het kind van Moeder (Aarde) antwoord op al deze vragen.”

„Inderdaad, mijn broeder” ... gaat meester Alcar verder, „er leeft op Aarde waanzin. Natuurlijke en geestelijke waanzin. Ziekelijke en gezonde krankzinnigheid. De ruimte moet ons op al deze vragen antwoord geven. En dat is mogelijk, de wetten zullen ons die levensgraden tonen, eerst dan kunnen wij verdergaan. Doch volg thans eerst de wetten van de ruimte en dan kunnen wij stoffelijke vergelijkingen maken.

Willen wij die levensgraden beleven, dan betreden wij opnieuw de Goddelijke openbaringswetten voor al het leven door God geschapen. Immers wij staan voor bewuste en ónbewuste levenswetten. Wij volgen nu de wetten voor de menselijke ziel, die echter door het Universum het eigen leven ontvingen. En ook daarin beleeft de ziel het vader- en moederschap.

De Kosmologie van uw leven voert ons in die richting. Welke sterren zijn thans bewust, bewust voor het vader- en moederschap? Bewust voor ziel én geest? In mij komt thans: Zij die als Zonnen licht uitstralen, hebben dit bewustzijn bereikt. Het is de hoogste bewustwording voor een ster als lichtgevend organisme. Venus ... en andere lichamen, ontvangen allen hun kracht door het vaderlijke gezag in deze ruimte. Dus vanuit het Centrale punt ... zuiver scheppend toegediend. Andere sterren zijn echter bewuster en dienen nu de Zon, ze zijn volkomen één met de scheppende kracht voor het Universum, dit organisme. Zij vertegenwoordigen het vaderschap. Weer anderen zijn stervende. Zij hebben hun taak reeds volbracht.

Maar wanneer u zich op het huidige stadium voor het Universum instelt dan zult ge dit alles beleven en overzien wij het verleden en het heden van de ruimte en nemen dan waar waartoe al dit leven behoort. Het toekomstige beeld ervoor, voert mij reeds naar een hogere bewustwording, het geestelijke stadium van deze ster als lichtbron gezien. En dat zijn graden!

Ook op Aarde bevinden zich bewuste en onbewuste levensgraden. Ze zijn niet alleen stoffelijk, doch bovendien geestelijk. En omdat wij ze als mensen moeten beleven, zijn ze daarenboven te aanschouwen, want de makrokosmos en de mikrokosmos zijn één gebleven. Hierdoor zullen wij op al die vragen antwoorden, mijn broeder André, en dat is te volgen.

Keren wij terug naar de Aarde. De mens in het oerwoud bezit niet het stadium van bewustzijn, als de mens, die het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) heeft bereikt. Het menselijke wezen uit het oerwoud bevindt zich in het eerste stadium, beleeft de eerste levensgraad voor het menselijke bestaan op aarde. En dat tevens voor zijn ziel en geest en de men-

selijke persoonlijkheid. Het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) nu, mijn broeder André, bevindt zich in het hoogste stadium, dus de zevende levensgraad voor deze wetten als mens, voor ziel, geest en stof.

Maar voor de ruimte is nu alles anders. Nu zijn het sterren en planeten. En dat zijn tevens bewuste en onbewuste levensgraden en deze levensgraden hebben weer afstemming en verbinding met de mens van de aarde, want ook de mens heeft ze te beleven en ze zich eigen te maken. En is het nu niet wonderbaarlijk, dat wij vanuit de ruimte, dit Universum toch alles weer menselijk kunnen ontleden en opvangen? Dat heeft de „Albron” bedoeld. En voor álles gewild. Er zijn dan ook voor de mens géén disharmonische wetten geschapen, geen ellende, geen afbraak, dat heeft de God van al het leven niet gewild. Dat is de bedoeling van de „Almoeder” niet geweest. Integendeel, haar leven is en blijft „Liefde”!

Door de levensgraden hier in de ruimte hebben wij die wetten te aanvaarden. Niet één menselijke gedachte, die beleefd of uitgezonden wordt, vertegenwoordigt een levensgraad, doch thans voor de menselijke bewustwording, nietwaar, vertel ons waaraan ge denkt en wij kennen uw bewustzijn. En dat is het menselijke bewuste of het menselijke ónbewustzijn voor de wetten van God. Die wetten hebben wij in ons leven leren kennen en wij hebben ons het geestelijke bewustzijn eigen moeten maken. Of wij hadden de sferen van licht nimmer bereikt, doch wij zijn zover.

Ook voor de sterren en planeten zijn deze wetten, ook die lichamen moesten levensgraden volgen en daarin is ook het leven van de ruimte bewust en ónbewust! Ook dit leven van de ruimte heeft zich die Goddelijke wetten eigen te maken en eerst dan kan dit leven verdergaan. Eerst nu staat het leven voor de geestelijke bewustwording. En dat is duidelijk!

Maar die bewustzijnsgraad stelt thans vast, tot welke levensgraad een planeet en ster behoort. De geleerde van de aarde kent de soorten van sterren, doch die soorten vertegenwoordigen in de ruimte de – levensgraden en die zijn tevens voor mens, dier, bloem en plant, voor al het leven van God. Daarin zien wij nu de zeven bewuste en de zeven ónbewuste levensgraden terug, waardoor wij hierna in staat zijn om op ál de menselijke vragen op aarde te antwoorden. Het „AL” wil dus, dat wij deze levensgraden volgen. Dat deze lichamen bewust en ónbewust zijn, kent men op aarde niet, ook weet men daar niets van het vader- en moederschap af, waardoor deze levensgraden echter het eigen bestaan en de zelfstandigheid kregen. Nu echter de ruimte in het bewuste stadium leeft, die graad van bewustwording heeft bereikt, is dat voor ons te beleven en te ontleden.

Kijk thans, het éne leven is stervende, het andere is nog vol bewust en ook dat beleeft men op aarde. En omdat ook het Universum deze zeven levens-

graden bezit, waaraan wij de eigen bewustwording ontlenen, beleven en zien, komen wij verder.

De wetten nu, die wij als geestelijke mensen leerden kennen, mijn broeders, dus vanuit ons astrale leven, hebben afstemming op de wetten voor dit sterren- en planetenleven. Wat voor ons nu de ... tweeling ... toestand is, dat werd voor de ruimte een bijplaneet, omdat door het eerste organisme het volgende is geboren en dat zien wij als één afstemming terug. Aldus twee levens op één afstemming, door één leven geschapen, doordat het eerste leven zich als moeder heeft gesplitst. Is dat duidelijk? Zo zien wij hier dus bovendien – tweeling sterren, omdat het volgende leven uit het eerste is geboren en door de God van al dit leven is gewild, maar dat alléén mogelijk is door het vaderen moederschap. Dat wil zeggen, dat God ons die splitsing in eigen handen heeft gelegd en dat wij en al het leven ook die wetten hebben te volgen. En dan staan wij buitendien voor het afstoten en aantrekken van deze lichamen en wil zeggen, betekenen, dat élke vonk van God ook de eigen verkregen zelfstandigheid beleven wil en hierna verder gaat om zichzelf te evolueren. En eerst dán, wanneer de zevende levensgraad is bereikt, staat het leven voor de geestelijke óf de hoogste stoffelijke levensgraad en is het vader of moeder. Of het heeft een andere taak voor dit organisme te vervullen, waarover wij hebben gesproken. Nietwaar, nu staan wij voor de organen van dit macrokosmische organisme.

De ster nu die verzwakt, zal straks weer deel uit maken van de volgende wereld als ruimte, als Universum. Dat is dan de geestelijke geboorte. Ook wij als mens kennen die wetten en het dier, het leven van Moeder Natuur heeft ze te aanvaarden! Dat leven zal thans die nieuwe wereld helpen verdichten of bezit een taak voor dat nieuwe organisme. Het éne lichaam dient nu als zon, als uitstralend fluïde, het andere het moederschap of voor de ruimte als het gewaad, of als nevelen en vonken, die allen deel uit maken van het ruimtelijke organisme. Eerst nu, wanneer een ster de zevende levensgraad heeft bereikt, is dat voor dit leven bewustwording en vanzelf geestelijke ontwakning en zien wij voor de mens op aarde terug, ook daar zijn deze wetten in niets veranderd!

En ook nu staat het leven voor het verdergaan. De ziel als mens, wanneer zij het hoogste op aarde, dus het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl), de zevende graad voor het stoffelijke organisme heeft bereikt, (staat) voor haar „Karmische wetten”, haar oorzaak en gevolg, zij staat thans voor haar goedmaken. En nu, mijn broeders, staan wij meteen voor al die menselijke vragen.

Wij mochten zien, dat God geen disharmonie heeft geschapen. Wij hebben door de ruimtelijke wetten vastgesteld, dat de „Almoeder” alléén liefde

is en dat ook de mens en al het andere leven die wet voor de liefde heeft gekregen en in zich draagt. Dat wil nu zeggen, dat de mens disharmonie heeft geschapen en dat God met al die ellende daar, op aarde dus, niets te maken heeft. Niets ... nimmer heeft gehad, doch dat de mens van Goddelijke reine wetten demonisch bewustzijn heeft geschapen. De ruimte heeft dat niet gekund en leren wij thans kennen. Wat zijn nu „Karmische wetten”? Wat is oorzaak en gevolg? De mens moordt, haat, vernietigt op aarde wat God in liefde heeft beleefd, omdat de mens daar „ónbewust” is van zijn Goddelijkheid! Zijn Goddelijke afstemming. De mens heeft zich dus aan de Heelal-Graden vergrepen!

Dat de mens hierdoor leed en smart beleven moet, is zijn eigen schuld, door de eigen „wil” is hij daartoe over gegaan. God heeft zeven opvolgende levensgraden moeten aanvaarden om zichzelf te verdichten, ook al het leven dat door Zijn wetten het eigen leven kreeg. Hierdoor werd de mens een Goddelijke zelfstandigheid en in harmonie met het oneindige. Indien hij deze wetten volgens hetgeen wij hier waarnemen zou beleven en dat heeft de mens niet gekund. Al die ellende op aarde wil dus zeggen, de mens gaat door de stoffelijke én geestelijke wetten tot de Goddelijke evolutie. Néén, ineens heeft de „Almoeder” het leven niet kunnen afmaken, daar waren tijdperken voor nodig. En ook dat heeft de mens in zich op te nemen. Dit zijn de evolutiewetten en de zeven levensgraden voor het bewuste en het ónbewuste leven, waarvan de ziel als mens het vader- en moederschap in handen kreeg en verder ging!

En thans verder. Het universum dijt uit. Er is dus voortgang en evolutie. Nog heeft het Heelal het Goddelijke stadium niet bereikt. De zwakke sterren evolueren, zoals de mens evolueert. Hoort gij dit? Voelt ge de Goddelijke waarheid? De onbewuste levensgraden als sterren en planeten ontvangen hun krachten van de bewuste planeten, die voor de verdichting van de ruimte zorgdragen. Jupiter, Saturnus en vele andere planeten, die voor het vader- en moederschap een eigen taak ontvingen, zijn nú dus halfbewuste planeten voor het vader- en moederschap. Die lichamen hebben een taak voor het organisme ontvangen en niet voor moeder- en vaderschap! Zij dienen dus de stelsels. Zij dienen voor dit gigantische geheel als één organisme. God gaf hen deze mogelijkheid. En niets meer en niets anders! Een ster zuigt nu die aura in zich op en geeft eerst daarna het beleefde en verwerkte door aan de andere lichamen en delen van het organisme, waardoor deze Kosmische Harmonische wetten zijn geboren.

Wat wij hier als macrokosmische wetten beleven, zien wij straks dus voor het menselijke bestaan en ín het menselijke organisme terug. Ook daarin leeft de Goddelijke kern als ziel, leven en geest en is de stoffelijke mens! De

macrokosmos heeft echter al deze wetten voor de ziel als mens geschapen. Waren die wetten hier niet te beleven, dan hadden wij ze ook als mens nooit gekend. Het zijn de geestelijke wetten – uit de „Almoeder” geboren die echter de stoffelijke verdichtingsgraden tot stand hebben gebracht en miljoenen eeuwen heeft geduurd. Toch heeft het Universum ze verdicht en hebben wij mogen volgen.

Maar, voordat de Maan als Moeder zover was verdicht en haar leven ontwaakte, had deze ruimte zich de éérste levensgraden, vóór deze verdichting dus, eigen gemaakt. Ster en moederplaneet volgden deze wetten op, doch dóór het vaderschap, de Zon – verkregen. En dat werden deze stoffelijke openbaringen. Omdat het vaderlijke gezag, de Zon, deze taak heeft ontvangen, kon dit leven aan de eigen en Goddelijke evolutie beginnen. Toen konden de sterren en de planeten beginnen om zich zelf te verdichten en tot de geestelijke ontwaking te voeren, waarmee al dit leven nog bezig is. Doordat de Zon direct afstemming heeft op het Centrale „IK” van de ruimte, was dat mogelijk, waardoor de God van ál dit leven dóór Zijn scheppingen leefde. En dat zegt nu voor de mens op aarde, dat de mens, wáár hij zich ook bevindt en hoe zijn toestand ook moge zijn, God vertegenwoordigt! Ik geef mij thans aan uw leven over, meester Zelanus, omdat ik zie, dat gij de Goddelijke verbinding hebt ontvangen. Ga dus verder.”

En ik ben gereed en kan zeggen:

„Mijn beleven, mijn broeders – volgt op hetgeen gij mocht waarnemen. Dat zijn Goddelijke waarheden! Dit is „Albewustzijn” ... waardoor ik zie en beleven mag en het woord als wijsheid ontvang. Wat ik belev, mijn meester, zijn de sterren en planeten die het dichtst een plaats óm de Zon, het vaderlijke gezag hebben gekregen. Mijn bewustzijn stemt zich echter meteen op de Aarde af. Wat ik hier in het Universum beleven moet en mocht zien als Goddelijke waarachtigheid, dat bezit tevens het kind van Moeder Aarde. En dat zie ik daar als het kind, dat het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), het hoogste organisme, waartoe de kleurling behoort, voor de aarde heeft bereikt. Dat zijn dus menselijke vergelijkingen. Een levensgraad van de planeten en sterren die tezamen het vader- en moederschap vertegenwoordigen, is voor de ruimte het hoogste bewustzijn! Voor het menselijke wezen van de aarde één bewuste wet en bovendien een levensgraad voor het menselijke bewustzijn ten opzichte van ziel, leven en geest en de persoonlijkheid. Vanzelfsprekend voor de menselijke liefde! Ook de mens heeft zich zover ontwikkeld.

Voelt gij dit, mijn broeders? Wat de mens zich in de miljoenen jaren eigen heeft kunnen maken, dat is tevens het bezit van het Universum. En wat hier leeft en bewustwording kreeg, is weer het bezit van de mens. Wat dus op

aarde ónbewust is, is ook hier onbewust en wat op aarde bewustzijn kreeg, heeft ook in de ruimte bewustzijn te beleven en te vertegenwoordigen, dat alléén door het vader- en moederschap mogelijk is. En wat voor de sterren en planeten wetten zijn, zijn tevens voor de mens Goddelijke wetten! En wat hier evolutie is, is bovendien voor de mens Goddelijke „Evolutie”! Voelt u thans, hoe duidelijk het wordt? Wat voor de sterren en planeten wetten zijn voor deze Universele Evolutie, zijn wetten voor de ziel als mens, voor geest en persoonlijkheid. De mens moet zich de ruimtelijke wetten en levensgraden eigen maken. Maar het Universum heeft ze voor de mens geschapen!

De Zon straalt licht uit, ook de mens straalt doordat hij de wetten van God in liefde beleeft, licht uit! Hierdoor zijn de sferen van licht ontstaan. Indien dus de mens liefde wil geven en in liefde wil dienen, verzekert hij zich van Goddelijk licht! En dat licht zien wij in het leven achter de kist terug en dient het leven voor de geest! Dat is dan zijn astrale persoonlijkheid.

In de sferen, in ons leven dus, ons innerlijke licht, waarin wij en waardoor wij ons geestelijke leven en de persoonlijkheid in handen kregen, beleven wij deze wetten. Dat zijn nu de geestelijke zeven bewuste en ónbewuste levensgraden. Ons gevoelsleven, mijn broeders, heeft dus afstemming op een sfeer en dat is tevens een ruimte, die wij door de wetten van vader- en moederschap mochten verdichten en bouwen, waardoor wij dus één geestelijke, toch nog menselijke wereld voor God vertegenwoordigen.

Ook de sterren en planeten hebben dit voor zichzelf geschapen. Deze lichamen nu, die het dichtst bij de Zon leven, zij zijn het, die de bewuste krachten scheppen voor de ruimte en het eigen bestaan. Zij zijn het bovendien, die het hoogste bewustzijn vertegenwoordigen. De onbewuste levensgraden in de ruimte kent men op aarde niet, een geleerde moet zich deze studie nog eigen maken en er zijn weer andere planeten en sterren, die men van de aarde af niet ziet. Ook die kijkers moeten nog geboren worden. Zover is de wetenschap nog niet, dat de mens achter deze sluiers kijkt en het leven van de ruimte begrijpt.

Het is dus waarheid, mijn meester, wat wij hier in de ruimte zien, beleven wij tevens op aarde als mens. Want de ruimte heeft élke wet van Moeder Aarde geschapen. De mens op aarde is niet verder dan het Universum aan bewustzijn bezit en omgekeerd eveneens is dat voor de mens. Het Uitspannel van de Aarde af gezien – als bewustwording, is thans het gevoelsleven in de mens. Het Universum bezit dus dezelfde bewustwording als de ziel als mens die het hoogste op aarde vertegenwoordigt en daar heeft bereikt, dat het organisme is, dat de zevende en hoogste levensgraad mocht betreden. De levensbewustwording voor het planetenstelsel heeft de mens zich op Aarde eigen kunnen maken, omdat Moeder „Aarde” die wetten in handen heeft

gekregen. Is dat nu niet overduidelijk, mijn broeders? Doordat de „Albron” als liefde beide werelden het levenslicht gaf, geschapen heeft, kon dat proces verdergaan, doch altijd en eeuwigdurend door het „Vader- en Moederschap”.

De wereld als planeet wordt dus door de ziel als mens overwonnen en eerst dan gaat zij verder, ná goed te hebben gemaakt, wat zij in haar leven als ziel van God, tijdens het stoffelijke bestaan daar misdreven heeft. Dat zijn dan de Karmische wetten! Die niet door de „Almoeder” werden geschapen, maar door de mens! De mens heeft zich aan het andere leven van God, óók een Goddelijke afstemming vergrepen! Nietwaar, hij heeft dat leven verkracht, mismaakt en bezoedeld, gehangen en gemarteld, maar dat is in de ruimte nergens te aanschouwen. Dit leven is in Goddelijke Harmonie geboren. En dát is de schepping van God, voor ál de geschapen stadia is dat liefde én harmonie! Wat de mens ervan heeft gemaakt is afbraak, verdierlijking, hartsucht en geweld. Ga maar verder. Toch zal de mens zich ook daarvan vrijmaken en eerst dan begint hij aan zijn geestelijke ontwikkeling.

Aan Gene Zijde hebben wij de Goddelijke-Geestelijke schepping leren kennen. Nu betekenen lichtende sterren voor ons leven en bewustzijn, eigenschappen, eigenschappen voor onze Universele persoonlijkheid. Een karaktereigenschap dus, mijn broeders, heeft zich te ontwikkelen, zoals wij dat in de ruimte waarnemen en sterren en planeten hebben te aanvaarden. Dus ook de mens! Voor de mens is dus één eigenschap tevens een wereld en een ruimte of wij, als de persoonlijkheid, konden nimmer de God van al het leven bereiken, vertegenwoordigen. Deze eigenschappen krijgen dus eens Goddelijke afstemming. Ze maken deel uit van onze wereld, de sfeer waartoe wij behoren. Ze zijn de vonken van ons bestaan en licht, deeltjes van onze ziel en ons leven, deeltjes voor ons als vader- en moederschap. Dat zijn de stelsels en de eigenschappen voor het menselijke wezen. Ook ik keer tot uw leven terug, maar mijn broeder André gaat thans verder.”

En ook André is gereed en krijgt de Goddelijke bezieling te beleven zodat hij kan zeggen:

„Ik moet thans vergelijkingen maken, voor mijzelf en voor de aarde. Ik zie nu, hoe wij werden verbonden. Mijn eigen bewustzijn lost volkomen op. Ook dat van u, mijn meester. Indien ik mij op de levensgraden instel, dan volgt hierna het tot éénzijn komen en dat is voor mijn bewustzijn telkens weer de Goddelijke openbaring. Hierdoor begrijp ik elke wet. Dat moet men op aarde weten. En men zal het daar krijgen, mijn meester, omdat God het wil. Ik zie mijzelf op aarde terug en kan zeggen: já, ik vertegenwoordig daar de God van al het leven en de „Almoeder”! Machtig mooi is dat. Nu kan ook het leven van God spreken. En het kan van de eigen evolutie vertellen, waardoor het menselijke leven geopend wordt. Ik ken de onbewuste en bewuste

levensgraden van Moeder Aarde, ik leef eronder. Jazeker, ik weet hoe de mens zichzelf heeft vergeten en hoe hij het leven van God beleven wil. Wat doet thans Adolf Hitler? Wat willen al die kinderen toch? De wetten van deze ruimte komen toch tot de eigen bewustwording en die van de Aarde zijn niet aan te tasten, de mens zal zijn eigen fouten moeten herstellen.

Zeker is, dat weet ik, dat heb ik daar gevolgd, er zijn daar moeders die het „moederlijke bewustzijn” toch nog niet bezitten. Dat is halfwakend bewustzijn voor één levensgraad. Die moeders beleefden niets, maar zullen de wet als „moederschap” móéten ondergaan zoals het de ruimte heeft gekund, zoals de Maan als „Moeder” ze heeft ontvangen. Dat is, wat ik moet volgen en waarvan ik de wetten voor mij zie.

Nu echter beleven wij, dat ook het Universum deze onbewuste en bewuste levensgraden kent en heeft moeten aanvaarden. Die Universele éénheid moeten wij beleven en volgen. Dit is werkelijkheid! En die geestelijke wetenschap zal op Aarde ontwaken, eerst dan leert de mens zichzelf en zijn „Alvader en Almoeder” kennen.

De mens is dus, dat zien wij, van Goddelijke oorsprong. Maar de macrokosmos en de microkosmos zijn één. De mens leeft in ruimten, doch daarvan zal hij zich de wetten eigen moeten maken. En dat zijn de bewuste en onbewuste levensgraden voor ziel, geest, moeder- en vaderschap. Wij behoeven aan niets meer te twijfelen, mijn broeders, alles is wettelijk bepaald! En daarenboven rechtvaardig bewust!

Ik heb u begrepen, mijn meester, en tevens meester Zelanus. Mijn vergelijkingen stellen vast, dat de ziel als mens al deze ruimten overwint. Omdat zij zichzelf heeft te overwinnen, doch daardoor een Goddelijke weg bewandelt. Hierdoor keert zij tot de „Albron” terug. Het moet u dus duidelijk zijn hoe verder wij ons nu van de Zon verwijderen, des te zwakker de sterren zullen zijn. Is dat niet waar? Dat zegt, dat het leven rondom de Zon en het moederschap de hoogste levensgraden vertegenwoordigen voor de ruimte en dat zegt tot het menselijke wezen van Moeder Aarde, dat de mens, die liefde geeft en door liefde wil dienen, ook daar voor God het hoogste beleven zal. Is dat niet duidelijk? Is dit niet essentieel? Niet alles? Ja, mijn meester, dat is juist! En eerst dán komt de Goddelijke afstemming en kern tot de reine ontwakings, ook bewustwording, waarvoor de sferen van licht werden geschapen.

Wat voor de mens op Aarde niet mogelijk lijkt, mijn meester, dat leeft niettemin in zijn handen, dat is het Goddelijke bezit van de mens. De ziel als mens is door God geschapen om de ruimten van God te vullen en te bevolken en hierna te vertegenwoordigen. Zoals het geestelijke bewustzijn voor ons leven ontwaakt, heeft bovendien dit Heelal moeten beleven. Ik beleeft thans die zeven levensgraden voor de ruimte. Wat voor ons als mens

van de Aarde zeven opvolgende levensgraden zijn, die wij lichamenlijk zowel geestelijk beleven en waarvan wij ons de ruimte eigen moeten maken, zijn bovendien voor de ruimte de voorkomende levenswetten, die de sterren en de planeten hebben te volgen en te beleven, willen zij bewust worden en het hoogste voor God bereiken. Nu voedt de éne ster de andere. Ze hebben met elkaar te maken, ook de mens voedt het andere, eigen leven, door de moeder geschapen. En dat is voor al het leven van God, maar hier leren wij die wetten kennen. Hier werden die mogelijkheden geschapen. En die levensgraden zijn weer met elkaar verbonden. Ook op aarde is dat te beleven.

Zwakke sterren beleven dus één van de zeven levensgraden, voordat zo'n lichaam het hoogste kan betreden en vertegenwoordigen. Dat wil mij zeggen en is Goddelijke waarheid, voor dit uitdijende Heelal zijn zeven opvolgende levensgraden geschapen, die vol bewustzijn hebben te vertegenwoordigen en die hoogte nog niet hebben bereikt, doch waardoor dit leven verder kon gaan, zoals ook de mens van de aarde te beleven kreeg. U sprak immers en ik mocht die wetten leren kennen, over het oerwoudstadium en het blanke ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Een ster beleeft dus als een planeet volwassen bewustzijn en eerst dán is het leven van de ruimte gereed om vader- óf moederschap te beleven. En niet één wet is te vernietigen, niets houdt dit verdergaan en die evolutie tegen, omdat dit leven door de „Almoeder” tot de geboorte kwam. En daardoor de Goddelijke afstemming bezit!

Ook voor de mens zien wij deze levensgraden als stoffelijke én geestelijke werelden van menselijk bewust en onbewust leven terug. Die wetten kent men op aarde, doch men weet alléén niet, waarvoor God ze geschapen heeft. Ook daar hebben dus mensen, miljoenen kinderen van God het hoogste bewustzijn nog niet bereikt. En dan zie ik, mijn meester, dat bewustzijn of ónbewust leven niets te betekenen heeft, omdat tóch al die levensgraden één wereld vertegenwoordigen en de mogelijkheid bezitten om verder te gaan. Ook het Universum moet voortgaan om dit leven te vergeestelijken. Hierdoor komt het leven tot groei en bloei en is het gereedkomen voor de Vierde Kosmische Graad!

Wij beleven dus, dat al deze sterren en planeten tot het bewuste en onbewuste vader- en moederschap behoren, doch straks het hoogste voor de ruimte zullen beleven. Inderdaad, mijn broeders, dit is werkelijkheid. Dat hier lichamen oplossen, het stervensproces beleven, is voor God het verdergaan, is evolutie, is nieuw leven en geboren worden, dat wij als mens tevens hebben ontvangen, willen wij tot God terugkeren. De bewuste en onbewuste levensgraden voor de ruimte verbinden ons tenslotte met de wereld waartoe wij behoren. Elke levenswet wordt tóch door de ziel als mens, het dierenrijk en het leven van Moeder Natuur, Goddelijk voortgestuwd.

En wat geschiedt er nu op Aarde? Op aarde beleven wij als mens deze wetten, vanuit het onbewuste tot het bewuste voelen en denken en werken, en dat is voor vader- en moederschap, maar bovendien voor kunsten en wetenschappen. Totdat wij het hoogste hebben bereikt en dan verdergaan. Voor de mens is dat het betreden van de astrale-geestelijke wereld.

Dit alles is Goddelijke waarheid. Maar dat wil zeggen, dat eens de Aarde onbevolkt is en dat de ruimte de eigen taak heeft volbracht. Ook die Goddelijke waarheid krijg ik thans te beleven.

Elke levensgraad, elke verdichtingswet, mijn meester, zien wij voor de mens op aarde terug. Die straks vader- en moederschap is, maar tevens een karaktereigenschap, waarover meester Zelanus gesproken heeft. En hierna als een karmische wet, dus als oorzaak en gevolg. Ze zijn voor leven en dood. Wij komen dan voor het eigen maken te staan van die levenswet, het verder en hoger gaan in de geest en het vertegenwoordigen van onze astrale, geestelijke wereld. U mocht dat reeds beleven, ook ik zal na mijn stoffelijk einde op aarde die werelden betreden en dan verdergaan. Ga ik disharmonische wetten beleven, sta ik stil in mijn Goddelijke ontwikkeling en dat is tevens waarheid, omdat God het niet heeft gewild.

Op aarde is dus het leven niet anders beziend. Ook daar leren wij al de onbewuste en bewuste levensgraden kennen. In duizenden levensfasen zie ik de ruimtelijke wetten terug. Hebben wij eenmaal de grens voor ons leven bereikt, dan volgt vanzelfsprekend het hoogste beleven en dat is dan de geestelijke afstemming. En eerst dan kan de ziel als mens zeggen, ik heb mijn „kringloop der Aarde” volbracht. Ook het leven van deze ruimte zal die kringloop volbrengen en dan verdergaan voor de Vierde Kosmische Graad.

Deze ruimte schiep dus zeven kosmische levensgraden voor de mens. En wij als mens maken ons die wetten eigen om tot God terug te keren en Hem in het „AL” te vertegenwoordigen.

Wanneer er nu op aarde een mens sterft, dat geen sterven is, is dat de verkregen evolutie, maar is voor de ruimte het oplossen van een ster, een nevel of ander lichaam. Mét de ziel als mens gaat dus ook dit ruimtelijke leven verder en hoger. Omdat hierin geen stoornissen zijn. En dat is voor de (ziel als) mens precies hetzelfde, want één begint zij toch aan een hoger en geestelijk leven, de vonk in de ziel, de Goddelijke kern stuwt haar verder en brengt haar tot het ruimtelijke bewustzijn. Is dat nu niet eenvoudig? Ik geef mij nu aan uw leven over, mijn meester, en zal u volgen.”

Meester Alcar gaat dan ook onmiddellijk verder en geeft ons:

„Inderdaad, kunnen wij telkens weer uitroepen, zo is het. Dit behoort tot de Kosmologie en is voor al het leven van God, het is de wijsheid vanuit het „AL” voor het kind van Moeder Aarde beleefd en ontvangen, het zijn de

eerste boeken voor de Nieuwe Bijbel! De mens beleeft zeven levensgraden, voor het organisme, voordat hij van de aarde heengaat. Ook het leven van de ruimte heeft deze wetten in handen gekregen. Aan het licht van een levensgraad herkennen wij dus de eigen en verkregen bewustwording, voor het vader- en moederschap zijn dat dezelfde wetten. Wanneer hier een ster de ruimte verlaat is dat het einde. Voor ons als mens is dat de zevende sfeer in het leven achter de kist. En dan staan wij voor de „Mentale Gebieden”, die ons thans met de Vierde Kosmische Levensgraad verbinden. U ziet nu, dat beide ruimten één zijn, ik bedoel, dat de mens géén andere wetten te beleven krijgt dan wij in het Universum waarnemen en hebben te aanvaarden.

Er is nergens een stoornis vast te stellen. Verschil is er niet. Al dit leven is één! Nergens is er ónrechtvaardigheid te zien. En hierdoor kreeg al het leven van God dezelfde rechten te beleven en werd voor het vader- en moederschap bewustwording. Dat werd dienen!

De moederplaneten nu, mijn broeders, bezitten dezelfde wetten als de moeder als mens op aarde, en de planeet Aarde als moeder gaf ze in handen van de mens, haar kind. En het vaderschap is in niets veranderd. De ónbewuste levensgraden echter, voeren ons tot de menselijke psychopathie. Waarvan wij de natuurlijke en de ónnatuurlijke kennen, de ziekelijke en de gezonde en wil zeggen, dat Moeder Aarde de ziel als mens deze levensgraden te beleven heeft gegeven, waardoor de ziel als mens naar het volmaakte moederschap gaat. De andere wil zeggen, de mens heeft die natuurlijke wetten overschreden en zocht haat, afbraak, waardoor die onnatuurlijke naar voren traden en het kind is, dat nu het maatschappelijke harmonische heeft verloren. Wij kennen immers ook die wetten.

En die zijn stoffelijk, dus lichamelijk én geestelijk, wij kennen dus stoffelijke en geestelijke krankzinnigheid. De mens in het oerwoud beleeft nu de natuurlijke bewuste wetten, eerst dán, wanneer de mens voor het hogere leven komt te staan, doet hij verkeerd en scheidt disharmonie, doch zal voor elke levenswet ze moeten overwinnen, eerst dán komt het verdergaan.

Voelt het leven dit op aarde? Néén, maar wij zullen het kind van de Aarde overtuigen. En alweer hebben wij vast te stellen, dat álles door God geschapen één is. De psychopathische levensgraad werd dus door de mens geschapen en tot leven geroepen.

En thans zal het u duidelijk zijn, dat de planeet Mars nog géén bewust leven als mens en het allerhoogste voor deze ruimte kan scheppen. Dat is in handen van Moeder Aarde, gelegd, gegeven, geschonken. De Universele levensgraad voor de ruimte werd dus door de Zon als het vaderlijke gezag geschapen en in handen van het moederlichaam gelegd en ook dat is het bezit van man en vrouw op aarde. De man scheidt en legt zijn bezit in handen van

de moeder, de ruimte beleefde niets anders.

En de moeder in de ruimte gaf haar leven door en zien wij, hoe wij als mens ons leven ontvingen. Het één dient het andere, maar door het vader- en moederschap kregen deze wetten verruiming en bewustwording. Dat alles is harmonie en harmonie bracht ons tot de Goddelijke liefde.

Wat is nu het baren van en voor de moeder van de aarde? Is dat géén liefde beleven? Wanneer de mens dus de harmonische wetten voor het baren en scheppen opvolgt, beleeft de ziel als mens reeds het Goddelijke harmonische plan, de „Albron” als Moeder, doch kreeg daardoor ál de eigenschappen van God en de „Almoeder” in handen. Door te baren en te scheppen zullen wij de God van al het leven ook voor álles vertegenwoordigen. Wie het moederschap veracht, staat stil! Wie geen vader wil zijn staat stop en kan niet verder voor deze Universele ontwikkeling op Goddelijke afstemming. Want dat is de bedoeling van God en kregen wij als mens te beleven.

Wanneer wij later de bewuste en onbewuste levensgraden op Aarde voor het menselijk organisme volgen en ontleden, leren wij ook daar al deze wetten kennen. Wij hebben dan te aanvaarden, dat al het leven in de ruimte de verkregen levensgraden aan het embryonale leven doorgeeft, dat de macrokosmos één is met de microkosmos of er was geen hoger gaan mogelijk. Bovendien zullen wij dan beleven, dat wij door ons denken en voelen, het beleven van hartstocht en geweld, aan de versnippering van de persoonlijkheid zijn begonnen. De lichamelijke wetten voeren ons echter tot de Universele éénheid en levensgraad.

Wat wij thans zien is dus, dat de Maan als de Eerste Kosmische Levensgraad nieuw leven heeft geschapen, waardoor de Tweede en Derde zijn geboren, waardoor wij zien, dat het Mars bewustzijn afstemming vindt op het menselijke organisme, dat voor de Aarde in het oerwoud begint. Ook daarin zullen wij deze universele éénheid vaststellen.

Vergelijken wij nu deze evolutie met de menselijk stoffelijke voor de Aarde en daarbij de geestelijke ontwaking, moeten wij aanvaarden, dat hierin geen kloven overbrugd behoeven te worden, omdat het innerlijke leven voortdurend één is met het stoffelijke organisme. Dat wil zeggen, dat de ziel Aarde als planeet gereed is om het leven van de Tweede Kosmische Graad op te vangen en dat het menselijke bestaan ook daar kan beginnen. Als mens krijgen wij dus al deze levensgraden te beleven.

En dan kunnen wij aanvaarden, dat de ruimtelijke wetten – menselijke wetten zijn. Zoals al dit leven hier in de ruimte één is, beleven wij dat als mens op aarde. Omdat Moeder Aarde ze voor de ziel als mens heeft geschapen. In niets is er enig verschil te beleven. In niets is er van ontwrichting sprake, noch van onrechtvaardigheid.

Een ster die stervende is, uitdooft, daarna uiteenspat, uiteen wordt gerukt door de krachtiger organismen van het Universum, zodat de stukken en brokken de Aarde bereiken, gaat verder en hoger en blijft een vonk van God, blijft het leven behouden, doch gaat tot het nieuwe leven, waarvoor zij heeft geleefd. Het is de wedergeboorte voor het Universum! Dat is de kist voor dit leven, maar het menselijke organisme beleeft niets anders, ook die vonk lost op.

Voor de grotere planeten is het stervensproces anders. De Maan is nu stervende. Zij lost rustig op en dat duurt miljoenen jaren. Toch beleeft zij dit gekist worden van haar lichaam, dat volgens de macrokosmische wetten geschiedt, maar géén geleerde van de Aarde kent en begrijpt, omdat hij voor het Universum leven en dood niet begrijpen wil. Maar straks dient de Maan voor nieuw leven, ook al weten wij, dat dit reeds plaatsvond. En dat wil dus zeggen, dat de Maan voor het huidige stadium reeds haar Vierde Kosmische Graad geschapen heeft.

Sterren en planeten, mijn broeders, beleven dus de zeven levensgraden door de Almoeder geschapen en dit leven gaf ze ons als mens. Ze zijn tevens voor het dier- en plantenleven, voor élke vonk van God. Ze waren voor de ruimte geestelijk en werden stoffelijk, ze hebben zich verdicht en verruimd, ze zijn vader en moeder, ziel en geest, leven en licht, maar harmonisch en liefdevol!

Wat dus voor de ruimte de Vierde Kosmische Levensgraad is, dat werd voor ons de geestelijke astrale wereld eerst, waar wij opnieuw deze zeven bewuste en onbewuste levensgraden te beleven krijgen en dat zijn de hellen en de hemelen, de duistere en lichtende sferen, het is geluk en harmonie, vrede en rust, rechtvaardigheid en begrijpen, het beleven van de Goddelijke wetten door de „Almoeder” geschapen. Hierdoor heeft de Almoeder ons de wetten in handen gelegd en kunnen wij verdergaan om haar als Moeder in het bewuste menselijke „AL” als Goden te vertegenwoordigen! Ik zeg, als „Moeder”, omdat zij moeder is voor alles, vanzelfsprekend bezitten wij daarin het vaderschap.

Wat wij nu hellen noemen, is niets anders, dan een ónbewuste levensgraad. Wie dat woord uitgevonden heeft, weet niemand, maar de kerk heeft schuld aan alles. Er zijn géén hellen, ook al spreken wij erover, want het kind van Moeder Aarde weet nu niet beter, zijn dit de zeven ónbewuste levensgraden, die de mens en ál het leven van God te overwinnen heeft.

U ziet thans, wat het Universum ons te schenken heeft. Deze zeven levensgraden voeren ons tot het begin en het einde van een levensgraad en dat is het begin van een ster, een planeet, wij zien ziel en geest en stof en hebben dat alles door de eerste openbaringen mogen volgen. De bewuste levensgraden in de ruimte vertegenwoordigen vader- en moederschap, dat is nu licht en

duisternis voor de mens, maar als Goddelijke vonk zullen wij ons de ruimte van één levensgraad eigen maken, waardoor wij de ruimte van deze „wet” overwinnen. Kan het nog eenvoudiger? Waar blijven thans al die menselijke vragen: waarom God de schepping niet ineens af heeft gemaakt en al die duizenden meer? Die liggen in handen van de mens, maar hij is het, om ze tot evolutie te voeren. Nog duidelijker zie ik alles, wanneer mijn leven deze wetten ondergaat. Nietwaar, God heeft gewerkt, de „Almoeder” heeft deze verdichtingsgraden moeten aanvaarden en de mens als deel van dat Goddelijke leven heeft iets anders te doen? Is het leven op Aarde niet machtig? Wat doet de mens met zijn Goddelijke geschenken? Ze zijn nog niet begrepen, de één leeft zich uit door het andere leven, men zoekt daar het disharmonische, waardoor al die ellende geschapen is.

Ja, mijn broeder André, thans kunnen wij antwoorden. Nu krijgt het kind van Moeder Aarde de wijsheid van Christus te beleven en daarvoor dienen wij. Gij kunt nu reeds zien en vaststellen voor welke eeuw u dient. Ik zeg u, géén kind van Moeder Aarde heeft dit voor uw leven mogen en kunnen beleven. Maar wij komen die wetten tegen en telkens ontleden wij dan het menselijke ten opzichte van de ruimte, waarna het eigen bezit als mens naar voren zal treden, opdat de mens daar op Aarde aan een nieuw leven zal beginnen. Want daarvoor kwam Christus als de „Messias” naar de Aarde. Wij zullen miljoenen wetten ontleden voor het kind van de Aarde, opdat het voor God en de Almoeder ontwaakt. Eerst dan komt er vrede en rust.

Het Universum is door de mens te ontleden, zien wij nu, door het hogere bewustzijn komen wij tot de ruimtelijke eenheid. Elke menselijke gedachte zien wij ruimtelijk vergeestelijkt en verstoffelijkt. Elke verdichtingswet als een geestelijke en stoffelijke levensgraad is een openbaring voor de mens. De kracht van de Zon als de scheppende macht voor dit macrokosmische lichaam, is tevens het licht voor ons als mens, doch dat wordt de wijsheid, de kennis, het bewustzijn op aarde en voor de geestelijke Astrale wereld. Het licht van de Zon is een bewustzijnsgraad geworden en zal zijn de bloedsomloop voor de mens, waardoor het menselijke hart de tik van deze ruimte te vertegenwoordigen kreeg. Die berekening heeft de „Almoeder” niet alleen kunnen maken, maar „ZIJ” heeft de wetten ervoor beleefd, vergeestelijkt en verstoffelijkt.

Waar wij ons ook zullen bevinden, mijn broeders, daar zien wij deze zeven bewuste en onbewuste levensgraden terug. Elke sfeer kent ze in ons leven. In al de werelden door God geschapen hebben ze het kleurenrijk Gods ontvangen. En waarom wij mensen dan niet? Wij maken ons deze wetten eigen.

Elke voetstap, iedere ademhaling, elk woord, iedere gedachte, alle stof, kunst, begaafdheid, bezitten zeven graden voor ontwikkeling. Hierdoor,

meester Zelandus, hebt gij de boeken „Geestelijke Gaven” kunnen schrijven en ziet u, dat deze boeken afstemming hebben op de ruimtelijke wetten. In de sferen van licht is het leven niet anders. De ruimte ontwaakte erdoor, het leven kreeg bewustwording en kon aan de eigen opgelegde taak beginnen. Moet men dan op Aarde nog wanhopen? Moet men daar vragen, waarom God niet ingrijpt? Kan men daar zeggen, dat God geen Vader van liefde is? Op elke vraag kunnen wij nu reeds antwoorden en wat dan, wanneer wij het menselijke, de zeven levensgraden voor de ziel en geest als mens betreden? Eerst dán ligt het leven op Aarde voor de mens open. De ruimte ontwaakte, de ruimte kreeg er bewustwording door, ook al het andere leven van God. Bent u thans overtuigd, dat gij Goden zijt?

Wanneer nu een ster het hoogste voor de ruimte heeft bereikt, heeft zij nieuw leven geschapen, dat wil dus zeggen, dat ook zij een geestelijke bewustwording heeft beleefd. En eerst ná haar verdwijnen ondergaat zij de wedergeboorte en is voor haar bewustzijn de Vierde Kosmische Graad.

Wanneer wij nu als mens een daad doen op Aarde, móét die geestelijke afstemming bezitten en die afstemming voert de persoonlijkheid tot de harmonie en hierna tot de liefde. Heeft de mens zijn fouten goedgeemaakt, dan vertegenwoordigt hij daardoor een geestelijke afstemming in het leven achter de kist en is nu bezit en zover om zich voor de Vierde Kosmische Graad gereed te maken. Is het niet zo? Wij hebben ons die wetten en werelden, die bewuste levensgraden eigen moeten maken en konden er niet aan ontkomen. De wét dwingt ons ertoe. Al deze levensgraden of wat wij ook volgen voor de ruimte, zijn dus Goddelijke wetten. Het leven van de ruimte had deze wetten op te volgen en ook wij als mens, het dier en het leven van Moeder Natuur. Is het niet wonderbaarlijk, mijn broeders, dat wij de bewuste en onbewuste levensgraden overal op aarde terugzien? In de wateren en op het land, in de lichtende en duistere sferen, in de lucht, vogel en ander soort dier hebben deze graden te beleven of zij komen niet verder. Van de huiskat komen wij nu tot de tijger in het oerwoud, van de oerwoudbewoner tot het blanke ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl), van Zon, Maan en sterren tot de sferen van licht en uiteindelijk tot de „Vierde Kosmische Levensgraad” ... een volgende ruimte op kosmische afstemming.

Het huidige stadium voert u tot het toekomstige bestaan voor al het leven. Hierdoor zal het licht van de ruimte veranderen, maar tevens voor de geestelijke mens. Ook voor het leven in de natuur. En dat zegt weer, dat het leven uitdijt, dat het leven van God evolueert, dat het leven van God de „Almoeder” te vertegenwoordigen heeft. En dát zegt, het leven is ééuwigdurend!

Omdat er nu menselijke Goden in het „AL” leven, kunnen wij aanvaarden, dat het Universum waarin wij leven zeven hogere graden geschapen heeft.

En die zeven graden werden vergeestelijkt en verstoffelijkt. Dat lijkt allemaal bovennatuurlijk, maar er is géén bovennatuurlijke levenswet te beleven en te zien, omdat alles toch weer menselijk wordt! En menselijk wordt beleefd, menselijke gestalte heeft gekregen, menselijk tot die bewustwording wordt gebracht. Is de bewustwording voor een ster nu anders dan die van de mens op Aarde? Néén! Is die bewustwording in de sferen van ziel en geest anders? Néén! Is die bewustwording voor een oerwoudbewoner anders dan de ruimte ons te beleven geeft? Néén! De mens krijgt élke wet van de ruimte te beleven en dat wordt bewustwording, is evolutie, is vader- en geheiligd moederschap, is licht, rust, vrede, volmaaktheid, éénzijn met de „Almoeder”!

Dit is het machtige beeld, dat wij als mensen voor de ruimte hebben te beleven, het is het beeld voor het kind van Moeder Aarde, de toekomst, het „Koninkrijk Gods” voor de aarde en de sferen van licht. Voor de „Universiteit van Christus”!

Door duizenden mogelijkheden zien wij de „Almoeder” verstoffelijkt. Telkens komen wij daarvoor te staan en zullen dan de ontledingen moeten beleven, volgens de levensgraden kijken wij achter het „Almoederlijke” wonder.

Wij zien thans, wat de planeet Aarde en haar kinderen te beleven krijgen, door het vader- en moederschap verruimt zich de menselijke gedachte, en krijgt het innerlijke leven bewustwording. Kan het anders beleefd worden? De ziel als mens staat voor miljoenen wetten en zal ze zich eigen maken. En in het Goddelijke menselijke „AL” zien wij onze éénheid!

Dit voert ons dus naar leven en dood. Indien er geen sterven aanwezig was, was er geen verdergaan. Maar de Maan en andere lichamen zijn zover!

Ik vraag aan uw bewustzijn, mijn broeders. Is het kind van de Aarde in staat dit alles te dragen? Dan kan ik u zeggen, já, want als mens zijn wij erdoor geboren. Toch denkt men op aarde, dat er planeten in de ruimte leven met hoger bewustzijn. U ziet thans, dat dit niet mogelijk is. Wij nemen waar dat Moeder Aarde het hoogste bewustzijn voor de ruimte te vertegenwoordigen heeft. Ook de omvang van een planeet heeft nu betekenis en ook die wetten zullen wij straks, indien dat nodig blijkt te zijn vaststellen. Eerst op de Vierde Kosmische Levensgraad komen wij tot Goddelijke vergelijkingen ten opzichte van dit Universum.

En dat zijn weer de wetten voor élke vonk van God, voor het uur en de seconde, voor vader- en moederschap, voor licht, ziel, geest en liefde. Er is blijvende evolutie voor het leven van God, de ruimte dient! De ruimte is „Liefde”! En dat zal u straks duidelijk worden.

Betreden wij een wet, dan staan wij voor Christus. De blijvende evolutie brengt ons tot Golgotha en tot het „AL” terug waar Christus nu de „Almoeder” vertegenwoordigt! Wij betreden straks als mens van de aarde dan de

sferen van licht of één van de andere werelden door de ziel als mens tot de geestelijke bewustwording gebracht. Dit zijn nu de zeven bewuste en ónbewuste levensgraden voor elke vonk van God.

Het nietigste vonkje is van deze levensgraden verzekerd. Het kleinste insect beleeft ze en krijgt hierdoor ruimtelijke levensvatbaarheid, indien dat leven tot de schepping behoort, omdat wij tevens nog de náscheppingen kennen, dat zeggen wil, er is leven dat géén bewuste sfeer te beleven krijgt omdat dit leven het – wormbewustzijn bezit. En ook dat zullen wij later volgen en ontleden, willen wij elke vonk van God die hogere bewustwording schenken.

Het vaderlijke en moederlijke gezag stuwt het leven verder. Héél deze ruimte is erdoor geschapen, van wet tot wet, van verdichting tot de volgende levensgraad ging het leven verder. Eén vonkje van licht is dus zo diep als ook de „Almoeder” aan diepte bezit. Door de wetten voor de ruimtelijke evolutie is dat te volgen en vast te stellen. Elk atoom bezit deze levensgraden, bewuste en onbewuste wetten, waardoor het atoom de eigen zelfstandigheid kreeg. Daarom is ook elke vonk weer ziel, leven en geest en een deel van de „Almoeder”! Daarom is elke vonk van God een vergeestelijkte en stoffelijke wet, geboorte en wedergeboorte, Goddelijk diep aan waarachtigheid en rechtvaardigheid, er is géén disharmonie, noch leugen en bedrog voor de „Almoeder” te beleven, elke vonk heeft licht, leven en geest en zal liefde worden.

Elke vonk dus, mijn broeders, wij hebben dat telkens opnieuw te herhalen en vast te stellen, is diep en bewust, is één met God, waarvoor het zal leven en evolueren! Omdat God zich door het stoffelijke leven als een wet geopenbaard heeft, zijn dat voor ons leven als mens de stoffelijke én de geestelijke bewijzen. Dat zijn de levensgraden! Waardoor wij God voor welk stadium ook, als mens vertegenwoordigen! Is er nu nog verschil gemaakt voor dit Goddelijke gebeuren? Néén en duizendmaal néén! Elke vonk van God kreeg hierdoor dezelfde rechten en kunnen wij tot de Aarde en haar kinderen roepen: er is géén verdoemdheid! Er zijn ook geen brandende hellen te beleven en er is géén laatste oordeel, dat zijn menselijke scheppingen en die hebben voor de ruimte niets te betekenen!

Wat leren wij nu door de ruimtelijke wetten? Gij leert uw godheid kennen. Gij ziet uw godheid gestalte krijgen. Gij ziet thans, dat gij één zijt met de „Almoeder”, ook al zijt ge mens van de aarde. En waar ge ook leeft, gij zult verdergaan, het oerwoud leeft straks in uw maatschappij, gij hebt uw bewustzijn voor dat leven en die levensgraad geschapen. Immers, alles zult gij achterlaten, alles is geleend goed, maar uw leven vertegenwoordigt alles, elke levensgraad zegt het tot uw persoonlijkheid. Aanvaard dit alles, het is Goddelijke waarheid! Al deze wetten behoren u toe. Ze leven onder uw menselijke hart. Maar gij hebt ze u eigen te maken. En dat wordt uw bewustzijn.

Dat wordt uw vader- en moederschap. Dat wordt de sfeer waarin ge leven zult! Wij als mens maken ons het gevoelsleven van de „AL-moeder” eigen! En dat is álles! Méér is er niet, waarvan de wetten ons nu overtuigen.

Is de „ALmoeder” gevoel? Já, maar dat gevoelsleven werd vergeestelijkt en verstoffelijkt. Door de zeven bewuste en onbewuste levensgraden was dat mogelijk. En nu leert de mens zijn Goddelijke afstemming kennen.

Ik vraag u, meester Zelanus, waarom heeft nu Moeder Aarde haar plaats bij de Zon gekregen? Waarom is de Maan voor ons leven geboren en voelen en zien wij haar als Moeder?”

„Ik ben gereed, mijn meester, en zal u antwoorden. De verdichtingswetten zijn het en het menselijke bewustzijn, waardoor wij als mens die ruimtelijke éénheid in handen kregen. De levensgraden zijn het, die Moeder Aarde de plaats die zij inneemt, konden schenken. De Maan schonk ze aan Moeder Aarde, omdat de Aarde het kind is van Zon en Maan. Moeder Aarde heeft hierdoor het hoogste beleven ontvangen en is nu in staat gesteld haar organisme, waaraan door de andere levensgraden als moederlijke bezieling is gewerkt, af te maken. Moeder Aarde ís die hogere bewustwording, mijn meester, omdat zij door het vorige bestaan haar leven kreeg. En dat zien wij op aarde terug, beleven wij als mens, zodat wij de sferen van licht kunnen betreden. Dat is dan het „Hiernamaals”! Doordat de levensgraden zich konden verstoffelijken door Zon en Maan, kregen de volgende vonken van God die bewustwording te zien en is het terugkeren tot de „Albron”!”

„Dat is waarheid, mijn broeders, de planeten Maan en de Aarde, als Moeder en kind gezien, gaven bewustwording aan deze evolutie. Moeder en kind zijn volkomen één, maar ook Mars en Aarde zijn dat, omdat wij voor het menselijke voelen en denken wéér die eerste overgang voor ons zien, dat het oerwoudstadium is. De planeten, moeder en kind hebben voor de ruimte dit werk verricht en legden het in onze handen. Maan en Aarde schiepen dus één leven, één bewustwording, één lichaam, waarvoor het innerlijke leven opstond en die wetten dan ook te aanvaarden kreeg. Ook al heeft de planeet Mars een eigen taak te aanvaarden gekregen, de Maan als Moeder is één met haar kind! Ze beleven één doel, hebben één taak en zijn beiden „moeder”! Moeder voor het eigen leven en dat is de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur! Kan het eenvoudiger?

Het wil dus verklaren, dat de Maan ons leven, haar scheppingen vrij heeft moeten laten, zij heeft haar bewustzijn de ruimte ingestuurd omdat het leven tot God, tot de „Albron” zou terugkeren. De Goddelijke afstemming ín elke vonk stuwde zichzelf verder en hoger en is nu de Goddelijke evolutie geworden.

Bezie thans uw eigen verleden en gij kent uw scheppingen als mens!

Dat zegt, dat wij vanuit het ónbewuste – de bewuste levensgraad konden én mochten vergeestelijken en verstoffelijken en hierna het bewuste denken en voelen vertegenwoordigden en hiernaast vader en moeder werden op Kosmische afstemming, waardoor ook wij evolueerden.

Nu is de Maan stervende, mijn broeders, en ook dat zullen wij aanstonds volgen. Zij heeft haar taak volbracht, omdat zij al deze zeven bewuste en onbewuste levensgraden geschapen heeft. Zij keert tot de „Albron” terug, doch haar astrale leven zien wij op de „Vierde Kosmische Levensgraad” vergeestelijkt. Zij zal daar wéér de „Moederplaneet” zijn, doch dan zien wij haar verruimd terug, met als kern de eeuwigdurende hartelijkheid, ook de verruimde liefde en als rechtvaardigheidsbegrippen haar voortplanting en vergeestelijkte bewustwording. Daarvoor heeft zij hier te sterven. Ik vraag u thans, meester André-Dectar. Wat heeft dit sterven voor de Maan nog te betekenen?”

„Ook ik ben gereed, mijn meester, omdat het „Albewustzijn” door mij en tot mijn leven spreekt. Dat heeft niets meer te betekenen, niets en ook voor de ruimte niet, omdat dit is als het menselijke gewaad dat een verrotting ondergaat en zien wij aanstonds wettelijk verklaard. Natuurlijk, dit heeft weer betekenis voor de harmonische wetten, immers, indien de Maan als orgaan ineens zou oplossen, stortte dit geheel in.”

„En dat wil zeggen, meester Zelanus?”

„Dat de mens deze zelfde wetten te beleven krijgt.”

„En voert ons, meester André-Dectar?”

„Tot de crematie terug, mijn meester, waarvan wij thans vaststellen, hoe verkeerd dat is, hoe afbrekend en óngeestelijk berekend dat gebeuren het menselijke harmonische oplossen bespoedigt en daardoor vermindert.”

„Ik dank u voor deze antwoorden, mijn broeders, en u ziet thans, voor welke gevolgen wij komen te staan. Maar, wat wij aanstonds zullen volgen, voor het stervensproces hier heeft de dood van de Maan niets meer te betekenen, omdat zij een nieuw organisme heeft geschapen – voor de Vierde Kosmische Levensgraad, waarvoor zij het hoogste te vertegenwoordigen heeft gekregen. Wij zullen daar eerst Goddelijke, maar geestelijke wonderen beleven, die wij door deze ruimte wéér verstoffelijkt zullen zien.

De dood dus voor het menselijke organisme op aarde is als „wet” één gebeuren, doch doordat een planeet ruimtelijke bewustwording te beleven heeft gekregen, lost zij op volgens de universele wetmatigheid en moeten wij aanvaarden. Maar het sterven en het terugkeren is één wet, één gebeuren. Nóg zullen wij zien, dat de Maan als lichaam en moeder ook deze krachten voor haar verdergaan zal opzuigen en stellen wij ruimtelijk vast, dat de „crematie” als uitgevonden technische hulp ruimtelijke afbraak is voor de

volgende wetten, die het organisme door de wedergeboorte in handen krijgt en eerst dán zal beleven en ondergaan. Daarom, mijn broeder André, hebben wij de „crematie” reeds in ons eerste boek ontleed en is dringend noodzakelijk voor de ziel als mens, omdat zij zich thans van de harmonische wetten voor het stoffelijke sterven verwijdert.

Ik mocht u voor de eerste boeken veel wetten verklaren, doch wat wij nu te beleven krijgen grenst aan het ongelooflijke en is toch waarheid. Door de bewuste levensgraden komen wij zover. Hiervoor maken wij deze reizen, het „AL” wil, dat de mensheid op Aarde ontwaakt. Wat wij beleven is ónze geboorte uit God. En niet één levenswet kunnen wij voorbijgaan, elke vonk van God wil thans beleefd worden, waardoor het leven op Aarde ook tot uw bewustwording spreekt. Dat is niet vreemd meer en natuurlijk bewust zal het gebeuren dan antwoorden.

Moeder Aarde ontvangt deze Goddelijke wijsheid, omdat zij ook het hoogste voor deze ruimte vertegenwoordigt. Zij heeft voor ons als mens Goddelijke betekenis, omdat zij die taak ontving. Ook haar ontwaken zullen wij daardoor leren kennen. Wij zullen haar heilig moederschap aanvaarden en daarna haar wetten eigen maken. Eerst dán beleven wij de Goddelijke liefde als mens, die door de Maan werd verdicht. De mensheid móét ontwaken, omdat Christus daarvoor naar Moeder Aarde is gekomen. De wetenschap zal evolueren en straks al deze wetten aanvaarden, waardoor een geleerde kosmisch bewustzijn krijgt. En dan hebben kerken en dominees niets meer te betekenen. Dan kan de kerk het eigen hoofd buigen en heeft zo’n kardinaal naar ons te luisteren en kan ook hij de wetten aanvaarden. Hij kan dan aan het vader- en moederschap beginnen. Maar hoeveel wetten worden er door de kerk thans gesmoord? Verkracht? Mismaakt? Bezoedeld? Duizenden wetten worden door de kerk ónmenselijk en ónruimtelijk gemaakt. Daarvoor is Christus niet naar de Aarde gekomen. De wetenschap zal straks aantonen, dat de Bijbel met ónwaarheid begint, door Zon en Maan krijgen zij die wijsheid in handen en te beleven. En dan staat de mensheid voor het „Koninkrijk Gods”! Voor een nieuw bewustzijn, voor eeuwigdurende vrede en rust.

U moet thans aanvaarden, dat wij mensen het hoogste bewustzijn kregen door God en de „Almoeder” geschapen. De Maan gaf haar leven, haar ziel en geest voor onze ontwikkeling en de andere planeten volgden haar wetten en levensgraden op, waardoor deze éénheid en harmonisch bewustzijn geboren is. Wij als mens kregen het Goddelijke denken en voelen te beleven, waardoor wij dan ook in staat zijn „HEM” voor ál Zijn graden te volgen. Door de Universele openbaringen kregen de verschijnselen nieuw leven en bewustwording. Ook wij als mens!

Waarom beschrijft nu elke planeet een eigen baan? Omdat dit het be-

wustzijn is voor dat macrokosmische organisme. En dat bewustzijn legt het moederschap weer in onze handen en is óns leven geworden. Ook dat heeft dus moederlijke en scheppende betekenis, doch wordt de voorzienigheid, rechtvaardigheid én straks ons verkregen bezit, onze reine liefde! Daardoor is ál het leven ontwaakt!

Indien gij dit aanvaarden kunt, mens der aarde, zou ik willen zeggen, be-treed dan uw eigen ruimte. Als ziel van Zijn ziel hebt gij uw eigen godheid te vertegenwoordigen en zult ál de wetten geestelijk overwinnen! Het is ook uw kosmische wandeling voor de ruimte. En dat alles ligt in uw bereik, omdat gij scheidt en baart!

Omdat gij uw leven geeft aan de moeder als man, baart zij, scheidt zij voor uw leven nieuw leven, hierdoor gaat ge tezamen verder! En tot uw godheid terug!

Ga dus, begin nú gij nog op aarde zijt.

De bewuste levensgraden kennen wij nu dus aan de uitstralende levenskracht. Het moederschap aan het baren, door het geven van het eigen leven, het dienen. En dan treedt de eigenlijke gestalte naar voren, waarvan wij de persoonlijkheid kunnen volgen en voelen, zodat het bewustzijn zal en kán spreken. Weet nu, al deze Zonnen en Planeten dienen ons als mens. Al deze Zonnen en planeten geven hun eigen levenskracht voor de mens, opdat de mens tot God kan terugkeren. Méér is er niet, doch dit is alles! De ruimte schonk ons het lichamelijke éénzijn, man en vrouw van de aarde beleven niets anders en dat is de Goddelijke voortplanting en die heeft niets uit te staan met de menselijke maatschappelijke wetten, de verruiming van geest, omdat dit het innerlijke dus geestelijke evolutieproces vertegenwoordigen moet.

Elk lichaamsdeel zien wij dus in de ruimte terug, waardoor wij onze zintuigen kregen en hoe die tot bewustwording zijn gekomen, dat zullen wij beleven, wanneer wij het organische bewustzijn voor élke vonk die deel uit maakt van het menselijke organisme volgen en zullen ontleden. Eerst dán zult ge de menselijke wonderen leren kennen. Dan zien wij, hoe het menselijk oog is ontstaan en zullen de wetten ons vertellen, waarom de mens „twee” ogen bezit en niet één. Ook die wetten zullen ons van de eigen bewustwording vertellen en eerst dán zien wij hoe wonderbaarlijk de bewustwording voor de „Almoeder en Alvader” zijn geweest, dat niettegenstaande ons leven is geworden. Het „Alziende” oog zal dan tot ons leven spreken, omdat ook de mens die „Alkern” bezit of wij hadden het licht niet ontvangen. Maar de mens ziet, hij heeft ogen gekregen om zichzelf en zijn scheppingen te bewonderen, hij begrijpt echter niet hoe die wetten zich vergeestelijkt en verstoffelijkt hebben, maar ook dat is door de ruimte te beleven.

Sluiten wij deze ontleding af, dan kunnen wij zeggen, mijn broeders, de bewuste en ónbewuste levensgraden vertegenwoordigen álles van de aarde. In niets heeft God onrechtvaardigheden geschapen! In niets!

Wanneer wij straks het uitdijende Heelal als graden voor deze bewustwording voor ons zien en wij dan volgen, leren wij ook die wetten kennen en begrijpen wij, dat het vaderlijke gezag het moederlijke van zich af drukt, waardoor de „middelpuntvliedende krachten” zijn ontstaan en de harmonische werking naar voren trad. En daardoor kreeg Moeder Aarde en haar Moeder, kregen al de planeten en sterren een eigen baan te beschrijven. Dat is dus geen „zómaar” aanvaarden, doch plicht, dat zijn wetten voor de geestelijke en stoffelijke verdichting, voor de eigen bewustwording. En dát, mijn broeders is één van de machtigste wonderen door de „Almoeder” tot het leven en de verstoffelijking geroepen en ook die zullen wij straks vaststellen. Dát is het grootste wonder voor de ruimte, eerst dán zien wij deze Universele, maar Goddelijke éénheid voor de sterren en planeten, voor het vader- en moederschap, maar boven alles uit voor „Moeder en Kind”. Stel u daar nu reeds op in want gij zult hierdoor uw kosmische examenen afleggen. Ook mij worden deze wetten voorgelegd. Eén van ons zal ze echter beleven. Ik weet nu reeds welke wetten dit zijn en ik weet tevens, het is het allerreinste en machtigste voor de ruimte.

Het vaderlijke gezag van de ruimte zegt dus, kom in mij en ik dien u. En ook dat zien wij op aarde terug, doch nu door de moeder. Ook zij zal daar zeggen, kom in mij en ik zal dienen, want zij geeft het leven en de bewustwording aan de vonk van God. De moeder kan zeggen op aarde: leer mij kennen, vaderlijk gezag en ik schenk u de alwetendheid voor onze ruimte, ons éénzijn als man en vrouw, als vader en moeder, als barendende en schepende kracht, mijnheer pastoor, dat gij smooit, mismakkt, omdat gij denkt het beter te weten dan uw God van al het leven!

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—

—o—o—

—0—

De Wetten van Leven en Dood voor het Universum

„Bewustwording, mijn broeders” ... gaat meester Alcar verder ... „is moederlijk en vaderlijk leven, maar wil liefde zijn. Bewust- of ónbewustzijn is toch één wereld, omdat het één uit het andere geboren is en omdat al het leven tot God zal terugkeren. Dat zegt, de ruimte evolueert, doch door dood en leven. Ga daarin over en leer ook dat kennen, komt er tot mijn eigen bewustzijn en wij volgen u. Dat is de Stem vanuit het bewuste Goddelijke „AL”, die tot ons spreekt en ons nog altijd volgt. En voor u en mij en al het leven van God is deze Goddelijke liefde.

Soms hebben wij even de dood en het leven aangeraakt, omdat wij die wet voor een andere levenswet hadden te belichten, doch nu staan wij voor „dood en leven” van deze ruimte. Eerst nu komen wij tot deze eenheid. Al dit geschapene gaat door de dood én het nieuwe leven verder en hoger, maar evoluerend tot de bewustzijnsgraden en betreden mens en dier, bloem en plant het volgende bestaan, waardoor wij echter de Goddelijke „rechtvaardigheids-wetten” leren kennen, want indien er geen dood was, bestond er tevens geen Goddelijke rechtvaardigheid, omdat thans het leven die rechten werden ontnomen. Hoort u het thans, mijn broeders? Het sterven voor de ruimte is een rechtvaardigheidswet, zo ook voor mens, dier en bloem, voor al het leven. Indien gij u hierop wilt afstemmen dan gaan wij verder. Tevens geef ik mij aan uw voelen en denken over, omdat de ruimte uw leven wil bezielen.”

En het is André die met de wetten van leven en dood verbinding krijgt en kan antwoorden:

„Waarin ik nu leef en ín mij gekomen is, mijn meester, is voor mij het éénzijn met de sterren en planeten, die thans het stoffelijke leven met het geestelijke voortgaan verwisselen. Voor ons als mens is dit op Aarde het sterfensproces. Maar het wil zijn en ís voor God ... het betreden van het leven, ná de beëindiging van de eigen kringloop, de astrale wereld. Het betreden dus als het innerlijke leven, de geest, het leven achter de kist. Dat is het verdergaan in de geest! Ook voor het Universum zijn deze wetten geschapen en wij kregen ze door de ruimtelijke wetten in handen en te beleven, waardoor ook wij verder konden gaan. Maar hoe kijkt het kind van Moeder Aarde naar deze wetten? Hoe worden deze levensgraden beleefd? Hoe ziet het kind van Moeder Aarde de dood? Dat is verlies, afbraak, dat kind schreit zich leeg, omdat het de dood niet kent, niet als eigen evolutie ziet, zodat hierdoor al die narigheid geschapen is. Er sneuvelen thans op Aarde miljoenen mensen, maar er is nog niet één mens gestorven, wat daar sterft is noodzakelijk,

maar dat is stof, de ziel als geest gaat thans verder en hoger, zij vervolgt haar evolutie! Néén, mijn meester, dat heeft het kind van Moeder Aarde nog niet begrepen. Wat wil leven en dood voor het Universum zeggen, tot ons leven schenken? Ik moet dat even volgen.

Miljoenen mensen aanvaardden daar reeds dat er geen dood is. Miljoenen anderen zien alléén de dood, die niet alleen hen maar ook elke wet van deze ruimte vernietigend slaat en is er voor niets hoop meer, geen leven meer, niets dan ellende blijft er achter en voor de mens over. Maar de ruimtelijke wetten voor ons leven verklaren ons anders het leven voor ziel en geest, zodat wij thans verder kunnen gaan om ook deze rechtvaardigheidsgraden te ontleden. Een dood is er niet, de ziel betreedt daardoor andere werelden, roept deze ruimte mij toe en geef ik aan het kind van de Aarde terug, opdat het ook voor leven en dood zal ontwaken.

Voor het leven op aarde verklaarde u mij al deze wetten, mijn meester, en schreef u de boeken „Een Blik in het Hiernamaals”. Nu beleef ik de ruimtelijke wetten voor leven en dood. Door tal van verschijnselen is nu door mij vast te stellen of er hier leven en dood is. Zeker, wij weten het, maar nu daal ik in die wetten af, ik krijg ruimtelijke éénheid te beleven, zodat zich die wetten zullen openbaren.

De Maan en met haar andere planeten en sterren zijn stervende. Dat is het verdergaan voor het leven van God, ook voor de mens van de Aarde werden deze wetten geschapen. Dat is het betreden van nieuwe werelden. Het sterven is „Evolutie”. God heeft dit van tevoren overzien, ook voor de Almoeder waren deze wetten niet anders, omdat hierdoor het leven de mogelijkheid kreeg om verder te gaan. Het leven zou eerst de levensgraad afmaken, doch daardoor, door de „dood” dus ... stond de andere en volgende levensgraad gereed om de ziel van God op te vangen. En toen kreeg het leven als de vonk van God het verschijnsel te beleven, dat voor het kind van de Aarde nog steeds „het doodgaan” is. Ik ben thans één met de sterren en planeten voor het proces – leven en dood!

En wat ik nu zie, is voor mij een machtig schouwspel. Ik ga over tot de stoffelijke wetten voor het sterven, ik zweef thans door de ruimte en onderga deze éénheid. Al dit leven moet sterven of het gaat niet verder, ook de Aarde lost eens op, doch dan heeft zij haar taak als de Maan volbracht. Dat is dan het sterven voor de planeet en tevens haar wedergeboorte, voor de „Vierde Kosmische Levensgraad”. Al deze sterren en planeten moeten sterven voor de ruimte of er was geen evolutie. Wat wil nu de mens van de aarde beginnen? Wat heeft dat leven nog te vragen?

Ik zie, dat in de ruimte steeds nieuw leven komt en dat wil zeggen, dat men dat van de Aarde steeds weer zal zien en ontdekt men daar een nieuwe

ster. Maar de vorige is verdwenen, zij ging verder, doch dat zegt mij nu, dat het leven in de ruimte, dit Universum, nog uitdijt, nog bezig is zichzelf te verdichten en voor het toekomstige bestaan nieuw leven scheidt, nu eerst het vader- of het moederschap beleven zal. Ziet gij het anders? Néén, dat is niet mogelijk, want dit zijn de wetten voor leven en dood.

Daarginds zweeft Moeder Aarde. Wij kennen haar leven. Al dat leven moet verder door de dood. Een andere wet is er niet geschapen door God en dat is te begrijpen, nu wij deze wonderen mogen aanschouwen. Al dit leven gaat het astrale tegemoet en is voor de mens als leven niet anders te zien, omdat de mens deze wetten op te volgen heeft. Het menselijke sterven verschilt in niets, dat is één gebeuren, het is hier het uiteen rukken van een ster, het oplossen van een planeet, voor de aarde het verdwijnen van het menselijke organisme, voor dier en bloem is dat hetzelfde proces. Machtig is dat, omdat het ons met de Goddelijke wetten voor de wedergeboorte verbindt. En dus niet met ellende of enige afbraak. Om dat te beleven moet de ziel als mens zich overgeven. Dat zijn de wetten van de ruimte en krijgen Gode gedankt de mensen niet in eigen handen of zij remden zichzelf en gingen niet meer verder, zij schiepen thans disharmonie voor God en al deze openbaringen. Is het niet waar, kind van de aarde?

Indien de mens deze wetten in handen kreeg, hij beleeft ze, omdat de Goddelijke evolutie het leven dwingt om verder te gaan, schiep de mens als de persoonlijkheid onrechtmatigheid, ónwil, ónzijn en ónbeleven, daardoor stond de Goddelijke evolutie van het menselijke wezen van de Aarde stil en vernietigde de mens de eigen schepping, dat thans niet mogelijk is. Maar de dood moet worden begrepen en eerst dán is er vreugde in de mens. Moeder Aarde laat haar kinderen nu schreien, zij weet immers, straks komt haar leven tot die geestelijke wetenschap en eerst dan wordt het leven op aarde volgens de ruimtelijke wetten beleefd. En dát is het geluk voor elke vonk van God. De „dood” nu, mijn meester, voert al het leven tot dit ongekende geluk, het nieuwe leven binnen, dat voor de ziel als mens, ná de beleefde stoffelijke kringloop, de astrale wereld is.

Daar leeft Moeder Aarde, de Maan, leven Venus, Jupiter en Saturnus, leven miljoenen vonken van God en al die levens zullen hier sterven en toch verder leven, want sterven héét en wil zijn: evolutie-wedergeboorte! Is dat nu niet wonderbaarlijk om het te mogen weten? Nu is er geen verlies meer, thans wordt het eeuwigdurend éénzijn! Al dit leven van de ruimte zal zich alleen gereedmaken voor het stervensproces, wanneer ook de vonk die evolutie heeft beleefd, eerst dan is het verdergaan mogelijk. Dat wil dus voor de Aarde zeggen, ook al verliest de moeder haar kind, dat is geen verlies, dat het leven verder moet, hoger, terug tot God. Ook zij als moeder heeft deze wetten te

aanvaarden en zien wij hier in de ruimte, omdat de Maan stervende is en met haar ander leven. Dit leven van de ruimte gaat naar de Vierde Kosmische Graad, maar ook wij als mens en met ons al het andere leven.

Wat heeft het Universum ons nog meer voor dood en leven te zeggen? Dat die Grote Beer, de Lier, de Zwaan, Castor, Pollux en vele andere sterren en planeten, zoals men ze op Aarde noemt en geen ruimtelijke betekenis bezit ... straks uit dit Universum verdwijnen, omdat er een dood is! Ook al duurt dat nog tijdperken, voor vele lichamen miljoenen jaren, zij zullen „verdwijnen” ... doodgaan ... dus oplossen en dat is het verdergaan. Zij maken zich gereed voor de Vierde Kosmische Graad. Zij hebben dan voor deze ruimte hun taak volbracht. Deze levens lossen langzaam op en is het stervensproces op macrokosmische afstemming.

Het Noorden en Zuiden, Westen en Oosten zal dan voor deze ruimte leég zijn, doch dan heeft de mens het „Geestelijke Hiernamaals” bereikt. Méér is er nu niet nodig. Dat is alles, maar de sterren en planeten gaan met ons verder en hoger. Dat is Gods bedoeling voor al het leven.

Nog heeft Moeder Aarde tussen al dit leven een machtige taak te vervullen. Haar leven overheerst elke ster en iedere planeet. Wat willen astrologen vanuit de ruimte trekken en berekenen, nu wij voor de Aarde als het hoogste bewustzijn van het Universum staan? Ik zie dit even en ga verder, mijn meester, eerst later zullen wij ook deze wetten volgen en ontleden en dan het kleinzielige gedoe ervan beleven en vaststellen. Kán een onbewuste planeet de mens bezielen? Is daar Jupiter toe in staat, nu wij weten, dat Moeder Aarde het hoogste heeft gekregen?

Ook de enorme belichaming van Mars heeft niets te betekenen voor de hoogste bewustwording van de Aarde en heeft het leven van Moeder Aarde als mens straks te aanvaarden. Die enorme belichaming overtreft de Aarde niet en heeft voor dood en leven betekenis, omdat hier achter toch het Universele éénzijn leeft. Dat zegt nu, dat Mars en Maan eerder zullen sterven dan de Aarde, dat moet volgens de opvolgende levensgraden voor dit bewustzijn, en krijgt het leven op Aarde eens van de Aarde af te zien. Dat is dan voor Mars de eigen dood en het verdergaan.

En wat nu te zeggen van de machtige Jupiter? En hierna van Saturnus met haar ring als levensbaan verdicht? Hooft u dit, mijn meester? Ik zie nu hoe zij haar ring gekregen en verdicht heeft, waarvan wij later de wetten zullen beleven. Maar hoe denkt het geleerde kind van Moeder Aarde erover? Dat kind kan dit wonder, dat een natuurlijke wet is voor de uitdijings- en verdichtingswetten nog niet begrijpen, omdat dit geleerde wezen de schepping niet kent! Maar zie omhoog en ver van uw leven weg, gij zult toch dit éénzijn volgen en hierna het Goddelijke woord als ik ontvangen en beleven.

Die duizelingwekkende vaart zegt ons niets meer, nu wij de ziel, de geest van het planetenorganisme mochten leren kennen, ook de afstand van de Zon voor de Aarde niets, als lichtjaren gezien, het gaat ons nu om het vader- en moederschap, om dood en leven, eerst daardoor spreekt het stoffelijke ontzag van het Universum voor mens en dier. Voor het leven van Moeder Aarde. Zie omhoog en gij ziet deze planeten en sterren en kijk naar beneden, links en rechts, waar wij ook zijn zien wij – leven en dood. Ik bén nu „middelpuntvliedende kracht” geworden, mijn meester, waardoor ik nu in staat ben al dit leven te ontleden, maar waarvan ik thans „leven en dood” voor mij zie. En daarvan kennen wij elke wet, zodat wij in staat zijn om de Goddelijke, geestelijke wetenschap voor de Universiteit van Christus te vertegenwoordigen.

Nu zie ik, beleef ik bovendien, dat het juist de machtige planeten zijn, die geen vader- noch moederschap bezitten, omdat zij dit ruimtelijke organisme in leven moeten houden, totdat het laatste bewustzijn als mens en dier deze ruimte overwonnen heeft. En dat zijn de sterren en planeten die het eerst aan deze verdichting zijn begonnen, want zij maken deel uit van het „long-systeem”, dus kernen van bewustzijn voor het Universele organisme. Alles sterft hier, zelfs het gewaad voor het Universum zal sterven. Het zijn juist die lichamen die voor de Vierde Kosmische Levensgraad h er zijn begonnen om die wereld te scheppen, waarvoor zij hun eigen levensaura hebben gegeven en all een door het stervensproces mogelijk is. Wat nu de macrokosmos ons als micro-bewustzijn te beleven geeft, voor dood en leven dus, is het bezit van de menselijke ziel. Hierdoor keert zij immers tot haar God terug.

Mijn beleven, meester Alcar, voert mij dus door de „dood” tot de wedergeboorte terug. Dat is van essentieel belang voor elke vonk en dat zal zo blijven. U ziet, ook het Universum ondergaat evoluerend het sterven. Want hierdoor zijn er andere Zonnestelsels geboren, ook voor deze ruimte. Doordat het stoffelijke leven sterft, zijn de Vierde, de Vijfde, Zesde en Zevende Kosmische Levengraden ontstaan. Gij zult straks die wetten leren kennen.

En dat zijn werelden die men niet van de Aarde af ziet, noch beleven kan, omdat die voor de geestelijke ontwaking zijn geschapen. Dat zegt, als de mens daar op Aarde sterft, zij het verhoogde geluk ontvangt of de mens uit het aardse oerwoud kreeg nimmer iets anders te beleven. Wil de astronoom nu die werelden zien, dan moet hij kijkers scheppen die geestelijke werelden zien, doch dat is niet mogelijk, hoewel de mens, die over miljoenen jaren nog op Aarde leeft, zijn wetenschap ruimtelijk heeft verstoffelijkt en zal hij in staat zijn het Heelal te bevliegen en te beleven van de Aarde uit, omdat hij zich d n geestelijk en stoffelijk leviteren kan. Wil de astronoom de Vierde Kosmische Graad zien, dan zal hij zijn instrumenten moeten vergeestelijken en wil de atoomgeleerde die splitsing beleven, dan staat ook hij voor deze

zelfde wetten. Dat wordt dan ruimtelijke bewustwording voor al het leven van God en is alléén door het doodgaan te ontvangen!

Voelt u dit machtige wonder, mijn meester, broeder en zuster van de Aarde? Dit zijn Goddelijke wetten. En de ziel als mens maakt zich deze wetten eigen door de – dood, want doodgaan is nieuw bewustzijn beleven, is verdergaan, is tevens en bovendien ruimtelijke ontwaking. Verlang om het leven op Aarde te mogen behouden en gij staat op een dood punt en kunt nu niet verder. Omdat God u liefheeft en de „Almoeder” het zo heeft gewild, zult gij daar moeten sterven, want het is uw ruimtelijke en Goddelijke bewustwording.

Door de dood én het daarachter levende verdergaan, krijgt de ziel haar volgende evolutie te zien. En eerst dan kunt ge zien hoe diep uw leven is, ook God, nu kunt gij bewust verder. En hebt ge uw dood lief, is er geen ellende, noch armoede en verlies te zien, dit is en blijft geluk!

Kan de mens van de Aarde nu zeggen: ik ken mijzelf? Néén, maar dat is thans wel mogelijk geworden, wij leren nu hoe wij zijn geboren. En wat de ruimte voor ons dagbewuste denken en voelen, voor vader- en moederschap te betekenen heeft. En eerst dan kijkt de ziel als mens achter haar liefde en begrijpt zij zich als moeder en vader. Nu kan zij dienen! Thans kan zij haar ruimtelijke – kus – ontvangen en die is Universeel diep.

Het sterven is geboren worden voor de ruimte! De dood is een Goddelijke zegen voor de ziel als mens en voor al het leven door God geschapen. Daardoor zal ik als mens mijn eeuwigdurende geluk ontvangen of het was niet mogelijk. De uitdijingswetten heeft de dood in handen gekregen. Was er geen dood, mijn meester, dan was er geen voortgang, dan waren er ook geen opvolgende levensgraden geboren. Want de dood zond ons naar de volgende levenswet en dat werd de nieuwe geboorte, voor ziel, leven, geest en stof, hierna de menselijke persoonlijkheid.

Dood nu niet op aarde, omdat gij de vonk van God uit dat leven slaat! Als gij daar té vroeg het leven verlaat, is dat een disharmonische wet scheppen en die brengt leed en smart voort, die scheidt haat en afbraak en verdierlijking, ja ál die afschuwelijke duisternis. Ik ben thans gelukkig, mijn meester, dat ik niet meer doden zal. En dat wil zeggen, ik ga nu harmonisch verder, mijn eigen dood zal het daar voor het organisme zeggen en ik als de astrale-geestelijke persoonlijkheid wil dat aanvaarden, omdat die „Magere Hein” mij zegevierend liefheeft! De dood bracht ons tot het uitdijende Heelal, tot de Heelal graden en levenswetten, daarom is de ruimtelijke dood menselijke zegen geworden.

En tenslotte, mijn meester, zullen de ónbewuste levensgraden bewust worden en bewustzijn genieten door de dood. Welnu – Magere Hein, de ruimte heeft u lief en zal u voor eeuwigdurend blijven liefhebben. Ik zal alles doen

om het kind van Moeder Aarde tot uw ontwaking te voeren. En dat is het verdergaan voor elke vonk van de „Almoeder”! ... Uw en mijn God!

Door de dood, mijn broeders, krijgt het leven nieuwe incarnaties te beleven. Er gaat dus niets verloren, want door de dood keert het beleefde leven tot de Albron terug, waarvan de ziel als geest een verhoogd bewustzijn te vertegenwoordigen heeft. Dat is voor ons het leven achter de kist. De astrale wereld, dat zijn de sferen van licht. Wij zien dus, het één heeft met het vorige te maken en die levens zijn één en blijven één. De wetten voor de ruimtelijke evolutie dwingen dus de sterren en de planeten om de dood te aanvaarden, want hierachter leeft het nieuwe en volgende leven.

Is dat nu niet machtig? Is dit niet om er alles voor te willen geven? Het organisme trekt zich dus vanzelf terug en geeft de ziel haar Universele vrijheid. Zo kan de ziel als mens haar taak voor God en Zijn ruimten afmaken. De wetten voor leven en dood dwingen elk insect zich te geven, omdat dit de verruiming is. En als laatste zien en beleven, krijg ik nu nog: het is noodzakelijk voor de mens als kind van God, omdat dit het waarachtige terugkeren tot de Albron is en betekent! Ik geef mij nu weer aan uw leven over, mijn bezieling eindigt thans.”

En meester Alcar is het, die mij het contact geeft en kan ook ik bewust verdergaan.

„Hoe eenvoudig, mijn broeders, is alles. Hoe eenvoudig wordt het. Ik zie opnieuw de levensgraden en door de levensgraden kan ik mij oriënteren. En dan betreed ik onmiddellijk het leven op Aarde, ga ik verder, omdat die wetten overheersend spreken. De stof legt de ziel af, de geest en het verkregen bewustzijn als de dood komt. Het stoffelijke organisme keert eveneens tot de „Albron” terug, waardoor wij zien, dat er géén vonkje verloren gaat. Gelukkig of ongelukkig, de ziel als mens gaat verder en betreedt nu de geestelijke wereld.

Aan ons leven kunnen wij het bewustzijn van de ruimte volgen en aanvoelen, doch dat legde ons de dood in handen. Door de dood kunnen wij zeggen, dit behoort mij toe, want hij is het, die ons tot de eigen zelfstandigheid heeft gebracht. Het Universele stervensproces is nu overwinning van het tijdelijke. Het gigantische gebeuren voor deze ruimte werd Goddelijk éénzijn. Want hierdoor traden de wetten naar voren. En nu kreeg Zon en Maan, ook Moeder Aarde, leven en dood in handen en is voor ál het leven van God rechtvaardigheid. De dood dient dus, heeft ons lief en brengt ons tot al de levensgraden. Wanneer wij straks de stoffelijke wetten beleven voor de ziel als mens, stellen wij eerst ruimtelijk deze genade voor de ziel vast en ziet zij, dat de dood zegenbrengend is geweest voor haar wezen en persoonlijkheid. En eerst dan stijgt er een zucht van verlichting op uit dat menselijke

vaderlijke en moederlijke hart en heeft zij zichzelf door de dood overwonnen.

Dan kan zich het gevoelsleven openbaren, doch thans wordt zwart niet wit meer, maar hemelsblauw, wij zien dan de zeven verdichtingstijden voor het Goddelijke én menselijke kleurenrijk terug. En die groeien en verdichten zich nu door het bewuste vader- en moederschap, omdat de ruimtelijke liefde voor de ziel als mens is ontwaakt. Was er geen dood, mijn broeders, dan kregen wij nimmer onze geestelijke tweelingziel te beleven en dat is toch ons Goddelijke éénzijn! Dat is onze „Wayti” ..., mijn broeder André, voor het leven achter de kist. Wie wil die liefde niet beleven? Wie wil zeggen, dat de stoffelijke liefde Goddelijk is voor de mens? Door de dood kregen wij die „Wayti” onder ons hart en heeft de moeder haar schepper, heeft de vader de moeder te schenken, de „grote dood” gaf het ons in handen!

Liefde kregen wij door de dood te beleven en niets anders! Mijn broeders, ik maak mij gereed voor mijn liefde, machtige dood, geef mij nog meer te beleven en ik zal haar tot de Goddelijke ontwaking voeren.”

Meester Alcar gaat verder en geeft ons leven:

„Inderdaad, mijn broeders, zo is het wonder geboren! Ik ben God voor alles dankbaar, vooral voor deze wijsheid. Ook ik leef door de dood in mijn liefde. Ook ik heb lief gekregen door de dood ...! En dát zegt de ruimte, dit Universum tot ál het leven van God!

Het vader- en moederschap voert ons tot leven en dood, maar de persoonlijkheid maakt zich die wetten eigen en is bewustwording!

Wanneer wij zover zijn zult gij ook die genade op Goddelijke afstemming beleven, doch dan betreden wij de Vierde Kosmische Levensgraad. Door het Kosmische bewustzijn manifesteerde zich de dood en kreeg al het leven de zelfstandigheid, de nieuwe gestalte in handen en te beleven. Doch hierdoor overwinnen wij deze ruimte. Wereld of planeet, ster of nevel, al dit leven gaat door de dood verder en evolueert!

Dat zegt waarlijk, dat deze ruimte oplost. Andere organismen komen tot verdichting en zullen een taak aanvaarden. Elke ster, iedere planeet, bloemen- en plantenleven, water en levensadem, evolueren, doch door de dood, omdat doodgaan niets anders is dan evolutie. Het is het einde beleven van een levensgraad.

De ruimte is gereed, het vader- en moederschap gaat verder, wat er hier nog geboren kan worden is een ster en wat nevel, meer niet, omdat de planeten zich hebben verdicht. Dat is de Kosmologie voor al het leven van God, doch de Maan als – Moeder heeft de ziel als mens geschapen en ook dat wonder zullen wij leren kennen. Of er miljoenen lichtjaren nodig zijn voordat het licht van een ster of Zon de Aarde bereikt, zegt niets, dat is straks de ruimte en de diepte van de menselijke persoonlijkheid. Of Venus te beleven

is, dat weet men reeds op aarde, doch de eigenlijke taak voor dat organisme moet men nog leren kennen. De Zon is halfwakend bewust, doch de Albron stuwt ook nu nog verder de eigen levenskracht tot vader- en moederschap ... totdat al dit leven de Vierde Kosmische Levensgraad heeft bereikt en kan deze ruimte sterven.

Doodgaan is dus een nieuw leven aanvaarden ... Dat is het bewustzijn voor de ruimte en het kind van de aarde heeft deze wet te aanvaarden. Maar miljoenen kinderen van God zien de dood als het verlies van alles en schreien zich leeg, weten van universele éénheid niets, bezitten alleen een geloof en dat verdoemt, is een God van wraak en vernietiging. De ruimte geeft ons echter de wetten in handen voor de reïncarnatie voor al het leven van God. God gaf ons Zijn leven, Zijn persoonlijkheid, Hij schonk het verdergaan, het bewuste weten en het uiteindelijke éénzijn in het „AL"! Deze wetten heeft de mensheid zich eigen te maken. Dat wordt de Universiteit van Christus. Die wetten hebben wij te beleven en ons eigen te maken, willen wij de „Albron" tot bewustzijn brengen voor ons eigen bestaan. En dat is voor ál het leven, elke vonk, iedere ziel heeft haar weg tot God terug te vervolgen. De mens zal God door de dood leren kennen, door de dood Zijn wijsheid ontvangen, doch door de wetten van vader- en moederschap. In de ruimte zien wij het ontstaan voor leven en dood terug en straks op Aarde voor het menselijke gevoelsleven.

Is een geleerde op Aarde zover? Néén, hij kan de wedergeboorte niet beleven door zijn dood. Hij is nog niet in staat om de allesomvattende werkelijkheid in zichzelf te zien, te beleven, hij moet voor al deze wetten nog ontwaken. Hij kent het organisme-ruimte nog niet. Hij weet nog niet hoe dit alles is geschapen. Ook de theosofie, de leer der Rozenkruisers, mijn broeder André, hebben deze diepte nog niet bereikt. Alles is toch eenvoudig, zij echter zien alles anders, omdat zij de God van al dit leven nog niet kennen.

Maar wat Mars en de bijplaneten beleven, de mens en het dier, macro- of microkosmisch leven, blijft hetzelfde, groot en klein heeft geen betekenis, echter wel en voor alles het vader- en moederschap, leven en dood! Aanstonds zullen wij leven en dood op de Maan zien en dan kunt ge vaststellen hoe haar sterven is geweest. Kom nu, wij zullen ons éénmaken met haar sterven."

Thans vliegen wij naar de Maan, in korte tijd hebben wij haar ruimte bereikt, omdat wij ons verplaatsen op de kracht van de bewuste menselijke wil. Indien dit voor het kind van de Aarde onwaarschijnlijk lijkt, de Vierde Kosmische Levensgraad zal u, geachte lezer, van machtiger wonderen overtuigen. Immers, wanneer een priester uit Tibet reeds in staat is om zichzelf te leviteren, in korte tijd honderden dagreizen in slechts drie dagen te volbrengen, hoe is dan het leven van de geestelijke persoonlijkheid in de astrale

wereld? Wij gaan van planeet tot planeet. André heeft al deze machtige wonderen leren kennen en gij zult ze beleven wanneer u het leven achter uw kist te beleven krijgt. De mens zal deze ruimte overwinnen en kan dan zeggen: ik heb mij deze onmetelijkheid eigen gemaakt. Ik heb de wetten van de „Almoeder” overwonnen, ik ben één met deze ruimte, omdat de dood mij de nieuwe geboorte schonk.

In enkele seconden zijn wij daar, zijn wij één met de Maan als Moeder en kunnen wij haar dood beleven.

„Zie nu” ... zegt meester Alcar ...”beleef haar dood, eerst dán zijt ge in staat de wetten van God te aanvaarden. Zie al deze kraters. Voel aan wat ze tot uw bewustzijn hebben te vertellen en gij kent leven en dood voor de ruimte.”

Wat wij zien zijn al de kraters, die men van de Aarde af waarneemt. Wat de geleerde van de Aarde af ziet, is niets anders, dan haar dood. De Maan heeft, dat zien wij, nimmer de verdichting van de Aarde en andere planeten gekend. Dat was niet mogelijk. Ik kan dan ook antwoorden, wanneer mijn meester mij vraagt:

„Welke verdichtingswetten heeft de Maan voor de dood beleefd, meester Zelanus? Is dat tot uw leven gekomen?”

„Ja, mijn meester, ik ben met deze wetten voor leven en dood verbonden. Het is duidelijk, de Maan als de Eerste Kosmische Levensgraad heeft die verhardingswetten en verdichtingsmogelijkheden van de Aarde en Mars en andere planeten niet gekend. De Maan heeft de ziel geschapen en natuurlijk, voor haar stadium tevens een organisme, maar de ziel als mens en al het andere leven heeft geen landelijk bewustzijn gekend. Kijk maar, mijn broeders, ik ben met dat stadium tot éénheid gekomen. Is dat nu niet eenvoudig? De Maan heeft haar leven, vanuit de „Almoeder” gekregen, verdicht. Dat proces heeft miljoenen jaren geduurd. En toen haar laatste vonk het uiteindelijke stadium had bereikt, kon zij aan haar stervensproces beginnen. En wat zie ik thans? De stof als aarde verdicht zich verder, maar wij zien die bagger, die stof in de wateren, de innerlijke organen voor de Maan en kunnen thans vaststellen hoe die verdichting plaatsvond. De kraters zijn ontstaan door haar laatste ademhaling, mijn meester. De ziel als geest voor dit machtige lichaam, als bewuste werkende kracht, loste op, doch had in die eeuwen nieuw leven geschapen voor de Vierde Kosmische Graad. De eerste levensgraad voor de dampkring is het die oploste, mijn meester. De Maan bezit als al het leven zeven graden van verdichting voor haar afsluiting en ook die leer ik thans kennen.

Deze kraters zijn het, die haar dood hebben te vertegenwoordigen. (Zo) als de stervende mens, is dit hier voor haar bewustzijn geschied. De laatste ademhalingsverschijnselen hebben deze kraters geschapen. En toen heeft

zich de stof verhard als massa en (dat) is het beeld voor het huidige stadium.”

„Zo is het inderdaad, mijn broeders. U ziet het thans, de Maan is het éنية planetenleven dat stervende is in de ruimte. De bijplaneten hebben haar gevolgd. Ook de bijplaneten hebben de dood moeten aanvaarden, die afstemming hebben op haar bewustzijn en die hun taak voor de ruimte hebben volbracht. Ook Mars maakt zich reeds gereed om te sterven en wat wil dat zeggen, André?”

„Dat het leven van Mars zich heeft verdicht en dat de ziel als mens de Aarde én de andere geschapen werelden als ruimten heeft bereikt. Het „AL” is immers bewoond. Hieraan kunnen wij de ouderdom van de ruimte vaststellen, mijn meester.”

„Ook dat is mogelijk, jazeker, aan de verstoffelijking zien wij de verschijnselen. Maar u ziet het, de Maan is stervende, zij heeft voor de ruimte haar taak volbracht en de dood voor de „Albron” moeten aanvaarden, doch waardoor zij voor zichzelf en de „Almoeder” nieuw leven schiep. De Vierde Kosmische Graad zal ons aantonen hoe zij daar aan haar leven begonnen is.

De mens zal deze wetten leren kennen en eerst dán begrijpen, hoe eenvoudig toch het leven weer is. De mens van de Aarde ziet de Maan aan één zijde, maar u ziet het, er is niets anders te beleven, haar lichaam is één verschijnsel. Indien de mens als geleerde de Maan wil bereiken, dan kan hij hier zijn eigen dood aanvaarden. Ook al zal hij maatregelen treffen en zich van ademhaling voorzien, zuurstoffen dus, toch kent hij de wetten niet van de ruimte en zal de Maan ook niet bereiken, omdat hij door tal van ruimtelijke krachten uit zijn gareel wordt geslingerd, zal aangetrokken worden en eerst dán het luchtledige te aanvaarden krijgen. De luchtledige ruimten tussen elke vonk van God voor de ruimte, zult gij aanvoelen, indien gij uw leven op de dampkring zult afstemmen.

Het stervensproces voor de Maan is mogelijk gemaakt, omdat de eerste dus bewuste dampkring oploste. De zes andere graden voor haar ademhaling zorgen er thans voor, dat zij niet uit haar evenwicht wordt gerukt of er zouden kosmische stoornissen ontstaan en dat is thans niet mogelijk. Hierdoor echter kan zij sterven. Miljoenen jaren duurt het nog, voordat zij volkomen is opgelost. Van de Aarde af ziet men haar kleiner worden. De mens van die eeuwen zal dit beleven. Andere macrokosmische lichamen zullen volgen. Sterren en planeten verdwijnen, dood en leven lost op, omdat de mens door de ruimte het leven kreeg en verder gaat. Dan is dit leven niet meer nodig, de wetten zijn beleefd en de ziel als vonk van God heeft zich deze ruimte eigen gemaakt.

Ik vraag u nogmaals, is de geleerde op Aarde in staat om dit alles voor zijn wetenschap vast te stellen? Kan hij dit allesomvattende bewustzijn daar

beleven? Kent hij de diepte van dit leven en bewustzijn? Néén, maar dat komt, doch de „Universiteit van Christus” schenkt hem deze mogelijkheden. Het is toch wel merkwaardig, nu wij weten, dat de Maan het zieleven heeft verzorgd, dat zij haar taak reeds heeft volbracht? Waarom is Mars en zijn de andere planeten nog niet zover? Waarom heeft de Aarde die hoogte en diepte, haar stervensproces nog niet bereikt? Omdat de Aarde een andere taak ontvangen heeft en zij het kind is van Zon en Maan, zal zij voor miljoenen jaren nog leven bezitten en haar taak als de Maan dat heeft gekund afmaken. Máár, de Aarde zal geen kraters vertonen, want dat is niet mogelijk. Zij zal haar dood beleven, zeker is dat, maar wij kennen haar organisme, haar andere verdichtingswetten en kunnen daaraan zien, dat zij een verhoogd bewustzijn bezit voor mens, dier en het leven van Moeder Natuur.

Ik geef de geleerden te denken, ik plaats hen voor duizenden wetten, waaraan zij de verdichting voor de Maan kunnen volgen. Hier zal de mens géén goud, noch smaragden en diamanten vinden, dat is niet mogelijk, omdat de Maan deze verdichting nimmer heeft gekend. Dat zijn stoffelijke verschijnselen, maar Moeder Aarde heeft zich anders mogen verdichten en dat was alleen mogelijk ... door ... mijn broeder André?”

„Door de ontwikkeling van het vaderschap, mijn meester.”

„Dat is het! Dat is de Goddelijke waarheid. De Zon als de scheppende kracht voor de ruimte heeft dat tot stand gebracht. Maar waarheen voert het ons, meester Zelanus?”

„Tot het Kleurenrijk, mijn meester. Dat wil zeggen, dat wij niet alleen het kleurenrijk terugzien door Moeder Natuur, het bloemenleven, doch tevens als verdichte stof, de edelgesteenten geven ons het antwoord.”

„Ook dat is de waarheid! Dat zijn de verschijnselen en de wetten, waardoor de Aarde het leven van Mars en Maan zou afmaken, de Aarde zou het menselijke organisme verfraaien. André heeft dat reeds beleefd door de reizen voor „Het Ontstaan van het Heelal” en hebben wij te aanvaarden. Mars en de Aarde zullen dit stervensproces niet beleven. De innerlijke erupties van de Aarde hebben dan ook niets anders te betekenen, dat zij zichzelf door haar afstemming verdicht. Haar innerlijke stelsel is daarop ingesteld. Wij zouden over dit alles duizenden boeken kunnen schrijven, doch wij volgen geen biologie, maar levende bewustwording voor de ziel als mens, als geest en als het kind van God en de „Almoeder”, waarvoor wij deze reizen moeten maken. De erupties van de Aarde zijn talrijk, waardoor wij zien, dat zij haar leven door de innerlijke structuur verdicht en nog steeds bezig is om haar lichaam te verzorgen en tot de geestelijke levensgraad te voeren. Maar stel u thans in op het machtige wonder, dat wij aanstonds te beleven krijgen en waarover wij reeds hebben gesproken. Wij zijn thans in die omgeving en hebben dit

wonder voor de ruimte en de „Almoeder” vast te stellen, doch waardoor gij uw eigen examen in handen krijgt.

Ik ga even verder om enkele andere wetten te volgen en die menselijke ruimte te schenken. Ik ga verder om onze vergelijkingen af te maken, eerst dan zal de volgende levensgraad tot uw leven en het kind van Moeder Aarde spreken en leren wij voor alles de „Liefde-Wetten” voor de ruimte kennen!

Maar dit zijn de verschijnselen voor leven en dood. Op Aarde moet men dit aanvaarden. Dit wordt de wijsheid voor heel de mensheid. Hierdoor krijgt de ziel als mens haar ruimte te zien. Zij krijgt hierdoor Kosmische betekenis. Omdat zij door leven en dood zich verstoffelijkt heeft. Zij krijgt hierdoor haar evenwicht in handen en te beleven en staat dan voor haar eigen relativiteitswetten, haar bewuste en onbewuste gedachtenleven, haar dood, die haar voortstuwt. Dat zijn rechtvaardigheidswetten voor God, éénheid voor ziel en geest, voortgang, evolutie! De Aarde schiep het leven en het bewustzijn voor het menselijke organisme, hiernaast voor de ziel, maar de Maan heeft de „ziel” geschapen! De ziel, die hier geboren is, ging door het leven verder en kreeg miljoenen levens te beleven.

Dat zijn de universele wetten voor leven en dood! Op Aarde moet men dit zo zien en aanvaarden of de wetenschappen komen niet verder. Vanzelfsprekend is, dat de ziel als mens hierdoor ontwaakt en zichzelf leert kennen.

Wat heeft nu een ster te betekenen? Zij bracht licht voor de ruimte. Dat is het halfwakend bewustzijn. Dat is vaderschap. Maar dit moeder- en vaderschap, u ziet het nu, gij kunt dit aanvaarden, wordt slechts door twee macrokosmische lichamen vertegenwoordigd. Al dat andere leven zijn kinderen van Zon en Maan. Kan het anders, dat toch alles weer heel eenvoudig wordt? God is Vader en Moeder en Zijn leven zou vader- en moederschap ontvangen en beleven. Wat is nu het bezit van de mens als kind van God? De mens is vader en moeder geworden! De mens vertegenwoordigt dan ook door het vader- en moederschap álles! Dat is álles, uit de „Albron” ontstaan en verkregen en wordt het bezit van de mens voor ál de geschapen werelden. Is het niet wonderbaarlijk? Toch hoogst eenvoudig en daardoor zal de mens van deze eeuw ontwaken.

Vraag nu nog eens, wie en wat is God? Moeten wij spreken over de God van het kwikzilver? Spreken over een God die metaal heet? Spreken over de God van al het edelgesteente? Wij volgen de God van al het leven, voor ziel en geest, voor de menselijke – maar Goddelijke persoonlijkheid als deeltje van de „Albron”. Kent gij reeds de God van het radium, uranium, van het plutonium in uw eigen tijd, André? Of de God van fosfor en het neoplasma, de bron die mogelijk maakte, dat al dit leven zich kon verdichten? De vonk Gods kreeg ziel, leven en geest, vader- en moederschap van de God die mil-

joenen krachten schiep, levensgraden voor het elektronen bewustzijn, of het volgende stadium: de God van de levensgraden voor de elektrostata, de ionen en atomen, vuur en water, ziel en geest, die zult ge leren kennen, indien u leven en dood als één leven ziet! Of het is niet mogelijk en roept gij voor uw eigen bewustzijn het ruimtelijke halt uit. Weet echter, elke vonk, hoe die vonk ook is als stoffelijk verschijnsel, door de verdichtingen ontstaan, bezit ziel van haar ziel, leven van haar leven, en geest van haar geest, waarvoor de Maan als de Moeder voor de ruimte haar taak ontving. Door elke levensgraad als stoffelijk verschijnsel te volgen, leert gij de diepte van uw eigen leven kennen en zult ge begrijpen, dat God als Albron niet ... verdoemen kán! Indien hieruit één cel verdoemd werd, hoe nietig ook, dan ondermijnde dit reeds het Goddelijke plan en zouden er stoornissen ontstaan.

In elke vonk leeft dus de bron van al het leven en dat is God! Het leven van een ster voert u in die richting, doch elk insect van de Aarde eveneens. In dat leventje is God aanwezig door ál Zijn eigenschappen en stoffelijke verdichtingen. Als levensgraden voor het vader- en moederschap, als ziel en geest. Hij is het, die ons dat alles in handen legde. Die maakte, dat wij Goden werden. De Maan vertegenwoordigt Hem door al haar stoffelijke en geestelijke verschijnselen, maar vooral door haar „Dood”! Of er was geen verdergaan mogelijk!

Toen de Zon aan het eigen leven begon, als het „Centrale-Stelsel” ... de voedende bezieling en de eigen verdichting had ontvangen en de Maan aan haar leven begon, en er rondom haar moederschap nieuw leven kwam en zich als zij dat heeft gekund begon te verdichten en het menselijke „embryonale leven” begon, beleefde de ruimte voor dit stadium een machtig wonder. Dat werd evolutie! Het werd de evolutie voor uw eigen bestaan en het was dood en leven. Doordat de Maan haar stralen als bewuste kracht uitzond, dus door het vaderschap tot het leven en de geboorte geroepen, kregen eveneens al die sterren en nevelen de eigen bewustwording te beleven en kon dit gigantische proces beginnen. Dat heeft echter biljoenen eeuwen geduurd. Maar het „Albewustzijn”, dat hebben wij beleefd, gaf aan dit leven de eigen plasma, dat thans niet meer nodig is, ook al is de „Almoeder” nóg stuwend voorbereidend, gevend, dienend haar leven van zorgzame vitaliteit, zoals de moeder op Aarde haar kind verzorgen zal, wanneer dat leven de verkregen zelfstandigheid betreden moet. Nu al dit leven gereed is en volwassen, gaat het natuurlijk op eigen kracht en bewustzijn verder en wordt vader of moeder óf vertegenwoordigt het innerlijke leven voor dit organisme op macrokosmische afstemming. Dat daardoor miljoenen lichamen een plaats hebben gekregen als deel van dit organisme, is duidelijk.

Voordat ik nu „leven en dood” afsluit, omdat ik voel, dat de „dood” voor

het Universum tot mij zegt: ga verder, vraag ik u nogmaals, want dat is noodzakelijk, u op al die andere wonderen in te stellen. Weet echter, voor het huidige stadium is de Goddelijke Schepping voltooid! De cel als vonk van God heeft het „Koninkrijk Gods” ontvangen! Zie dit alles en ontwaak erdoor! Thans naar de liefde voor dit organisme en wij hebben ons menselijke hoofd te buigen. Ik ga aanstonds verder.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

-o-o-o-o-o-o-o-

De Goddelijke Liefde-Wetten voor het Universum

Wilt gij, mijn broeders, thans tot de Kosmologie van uw leven en voor het Universum doordringen en elke levensgraad voor de Goddelijke rechtvaardigheid en het liefde-leven zien, dan moet gij het Goddelijke éénzijn aanvaarden als de eerste wetten voor elke cel, iedere vonk, doch waardoor de harmonische liefde-graden naar voren treden. Om tot die liefde af te dalen, zullen wij door de hoogste meesters worden verbonden, waarna dit Universele éénzijn tot uw bewustzijn komt. Hierdoor overtuigen wij het kind van Moeder Aarde en komen wij tot de éénheid van ziel tot ziel, van gevoel tot gevoel, waarna de persoonlijkheid als de geestelijke bewustwording tot ons spreekt.

Rondom ons bevinden zich Goddelijke wonderen. Maar de mens is het machtigste wonder door God geschapen. Wanneer het kind van de aarde spreekt over: God schiep de „Mens” naar zijn beeld, dan is de mens onmetelijk diep en niet zo kleinzielig, als de dominee dat leven ziet, doch dan staan wij voor de ruimten die de ziel als mens te beleven heeft gekregen en eens zal overwinnen! Het kind van de aarde kent dus deze wonderen nog niet, ook al is de geleerde in staat iets van de sterren en planeten te vertellen, zo diep is hij nog niet gekomen. De diepte die wij beleven, mijn broeders, als liefde, is voor hem op aarde een groot raadsel en toch, ál dit machtige leven wil „Liefde” betekenen! Het is niets anders!

Indien de mens zich zou kunnen verbinden, dan voelt hij niet alleen de Goddelijke liefde, doch beleeft die door de harmonische wetten en kijkt thans achter zijn eigen verkregen bewustzijn. Dat is elke seconde van en voor het uur mogelijk. Doch de mens en de geleerden zoeken en blijven zoeken. Hij zoekt naar het ogenblik van zijn Kosmische geboorte, hij staat er bovenop maar ziet het niet, omdat hij die Goddelijke éérste fundamenten niet kent. Ik zeg u echter, de mens en zijn geleerde gevoelens is in staat die fundamenten te zien en ze daarna tot de ruimtelijke ontleding te brengen, waardoor dood en leven voor de stoffelijke wereld overwonnen wordt! De mens leeft erdoor en reageert eronder, doch is verwaasd door de Bijbel! De mens kan nog niet geloven, dat hij een schepper is op macrokosmische afstemming, hij staat als een hulpeloos kind naar al deze wonderen te kijken. En dat, mijn broeders, is nu Kosmische „Liefde”!

Door de harmonische wetten, dat weten wij thans, heeft God zich als Liefde gemanifesteerd. Hij gaf ons Zijn liefde als wetten en levensgraden, doch door het vader- en moederschap en kregen wij verbinding met de andere,

daaropvolgende ruimten. Omdat nu de aardse geleerde in het bestaande kijkt en zoekt, ziet hij zijn verleden niet, ook al tracht men tot dat stadium door te dringen. Het huidige stadium kan hem wonderen tonen, natuurlijk, doch ook dat fundament leeft hier in het verleden en heeft de Maan als moeder verstoffelijkt. Die wonderen zijn nog aanwezig en te beleven doch men moet er de levensgraden voor volgen en het uur voor de stoffelijke bewustwording van elk stadium, eerst dán manifesteren zich de Goddelijke wonderen als stoffelijke werelden, doch dan staan wij meteen voor de „Alliefde”!

De harmonische wetten hebben nu de „liefde” geschapen en wil zeggen: indien wij en al het leven de wetten voor deze Goddelijke harmonie opvolgen, wij tevens Zijn liefdebron aanraken en eigen maken. En dat wil zeggen, mijn broeders, dat wij hierdoor Zijn leven en persoonlijkheid moeten overwinnen! Wanneer wij straks het stoffelijke en menselijke leven volgen, dan betreden wij de disharmonische wetten van de mens en zien dan, wat door God werd geschapen en wát de mens door zijn eigen „wil” heeft verknoeid, verhaspeld, verduisterde en mismaakte. Dit zijn de alles vertegenwoordigende „wetten” voor leven en dood, voor vader- en moederschap, voor ziel, leven en geest, voor sferengeluk en stoffelijke volmaking, omdat deze wetten ons met de God van al het leven verbinden! Wat wij thans zullen volgen, voert ons dus tot de miljoenen vragen en de duizenden waaroms van de mens, waarna wij volgens de Goddelijke wonderen als openbaringen gezien, op elke vraag kunnen antwoorden!

Hierdoor stellen wij dus onherroepelijk vast, dat God een „Vader van Liefde” is!

Dat is thans ons Goddelijke éénzijn! Indien de mens dit niet aanvaarden kan, dan loopt hij zich ten opzichte van God te pletter! Hij loopt zich te pletter tegen zijn onbewustzijn en ongelooft, maar de openbaringen van God schenken ons die éénheid. Wij kunnen dus verdergaan. Thans staat onherroepelijk vast, dat God Liefde ís! De wetten hebben ons die openbaringen getoond, doch door dood en leven. Dat is voor ál het leven het harmonische volgen van de wetten. Dat wordt hierna eerst de Universele verruiming. Immers, het leven van God heeft de wetten harmonisch beleefd. Maar wij kennen het leven op Aarde en weten, dat dit niet is geschied. Daarom wil Christus, dat het kind van de aarde zichzelf leert kennen en dat de ziel deze harmonische éénheid ziet. Had het kind van de Aarde harmonisch het leven van Christus ontvangen, dat Christus heeft gewild, had Hij als het Goddelijke bewustzijn het kind van de Aarde andere, deze wonderen geschonken. Doch doordat het leven op Aarde Zijn liefde niet heeft begrepen, was het Goddelijke bewustzijn niet in staat de mens van de Aarde met de Goddelijke liefdewetten te verbinden.

God schiep openbaringen in stoffelijke en geestelijke toestand. Volgen wij het leven op Aarde en in de ruimte, dan komen wij voor die bewuste en onbewuste gevoelens te staan, maar waarvoor de ruimte het bewustzijn heeft beleefd en nimmer disharmonie heeft gekend. Dat is alleen op Aarde te beleven en te zien. Maar het leven vertelt ons thans hoe die wetten beleefd zijn. De vraag is nu, hoe die diepte te moeten peilen om het eigenlijke leven ervoor te leren kennen, waarna wij voor die harmonische wet komen te staan en eerst nu de reine Goddelijke liefde zien. Dat zijn thans de réaliteitswetten en wil zeggen, dat de ziel de Goddelijke liefde in handen heeft gekregen door de verstoffelijking ervan. Vanzelf komen wij nu voor de Heelalgraden te staan als – liefde en als een harmonische wet. De Universele stelsels als macrokosmische lichamen voor het uitdijende Heelal, dat door de ziel als mens overwonnen wordt, wanneer deze wetten harmonisch-liefdevol, zoals God dat heeft gekund, worden beleefd.

Doordat wij ons bewustzijn met het andere leven kunnen verbinden en deze éénheid beleven, is die harmonische wet als liefde te voelen. En dat is tevens voor het kind op Aarde mogelijk en beleven wij, dat door het vader- en moederschap de wet liefde niet alleen beleefd wordt, doch hierna verstoffelijkt het eigen bestaan als nieuw leven heeft aanvaard. En dat is het kind voor de moeder! Indien nu de mens in harmonie zou zijn met zijn gedachten- en gevoelsleven, dan waren er geen disharmonische toestanden op Aarde ontstaan, doch wij weten, hoe de ziel als mens haar wetten en haar leven heeft beleefd. Komen wij tot die éénheid, mijn broeders, dan openbaart zich dus de liefdewet onder het menselijke hart, en is nu het verdergaan én daarenboven het bezit van de ziel als de astrale persoonlijkheid achter de kist.

Kan de mens deze wetten volgens de harmonie beleven, is er van angst en beven geen sprake meer en is God geen vader van haat, doch een Vader van Liefde! En eerst nu beleeft de ziel als mens al deze Goddelijke wonderen.

Waarin wij thans leven, daarin bevinden zich de harmonische wetten, die wij als Goddelijk-Geestelijke wonderen mochten zien. Dat is het Liefdeleven voor de „Almoeder” en zij gaf haar liefde door als een verstoffelijkte verdichting. Hier leven die wonderen, mijn broeders. Wilt gij ze thans beleven, wilt gij ze zien, stem u dan op dit bewustzijn af en gij krijgt God als een Vader van Liefde te zien.

Ik weet, dat dit mogelijk is. Maar voel aan, wat Zon en Maan voor die fundamenteën hebben beleefd en zij voor zichzelf mochten baren en schep- pen, doch waardoor wij vaststellen, dat elke verdichting of levensgraad daarenboven een liefde-wet is. Hoe nu de liefde is geboren, kunt ge waarnemen en dat dit het éénzijn is van ziel tot ziel, geest en leven, dat weet u reeds, doch tevens van stof tot stof. Hier, in deze omgeving, door het Maan-moederlijke

gevoelsleven, kunt gij de allesomvattende wet voor de harmonie en de liefde beleven, doch bovendien het verdergaan, kortom al de verstoffelijkte wonderen voor de mens en het leven als dier, bloem en plant. En dat zegt u, waarmede de hoogste meesters ons willen verbinden en het aardse kind willen schenken.

Indien het machtigste wonder niet door de Maan als Goddelijk fundament was verstoffelijkt, wanneer hier het moederlijke géén zelfstandigheid had gekregen, wanneer hier niet de Bron van al het leven tot de ruimte had gesproken en indien hier, God Zijn schepping niet had overzien en boven alles uit, de „Almoeder” géén denken en voelen voor de wedergeboorte had gekend, dan kan ik u nu reeds zeggen, was de schepping als een kaartenhuis in elkaar gestort! Maar dat is niet gebeurd en was toch mogelijk geweest, als de harmonie er niet was geweest én vanzelfsprekend de Liefde of wij hadden geen leven gekend.

Daarmee willen de meesters ons verbinden. Néén, André, op Aarde kent men deze wetten nog niet. Stel u zelf in, stem u af op dit wonder, opdat het tot uw leven zal spreken, is de vraag die tot mij komt en ik aan uw leven door heb te geven, wilt gij ook dit machtige wonder overzien. Nader deze harmonische wet door uw liefde, ga schrede na schrede verder, bewijs wat gij thans hebt geleerd. In uw leven en onder uw hart, zal ook dit wonder zich openbaren!

Ik weet echter, dat gij zult weten wat ik bedoel, mijn broeders, toch is dit wonder allesomvattend voor uw leven en bewustzijn en de grote gebeurtenis voor de Maan als liefdeleven. Wat zij hier heeft gekund, is voor de ganse schepping – voor elke cel de plichtsbetrachting geworden, de éniige en waarachtige mogelijkheid, waardoor het Goddelijke moederschap aan de eigen verstoffelijking begon, maar waardoor het liefdeleven naar voren trad.

Dat zijn dan de wetten voor Zon en Maan, is de liefde voor deze twee macrokosmische lichamen en zij legden het in handen van de mens, het dier en Moeder Natuur. Hier zijn deze openbaringen te beleven en te aanschouwen. Intussen kunt ge uzelf op het wonder instellen en vragen opwerpen, doch waardoor de reïncarnatie spreekt en al die andere levende wonderen, die wij tot dit ogenblik mochten ontleden en beleven.

U, meester Zelanus, kent de wetten van de ruimte, u hebt uw Kosmische bewustzijn in handen gekregen, maar voor André is dat niet zo eenvoudig, voor hem is het nu moeilijker om deze wetten te beleven, omdat hij nog op Aarde leeft en daarvoor gevoel achterliet en het organisme behoeft. Ik ga even terug naar de Aarde om bezit te nemen van zijn organisme, zodat hij zich volkomen in het geestelijke beleven voor deze ruimte, liefde kan instellen. Begrijpt gij dit, mijn broeders, dan is dat voor André als aardse persoon-

lijkheid – de genade van de meesters. Ik ga dus, u zult deze wetten beleven en voor uw eigen bewustzijn vaststellen, doch op eigen kracht. Aanstonds kom ik terug, in slechts enkele seconden ben ik op Aarde.”

Meester Alcar liet ons alleen. Ik kreeg het woord en kon tegen André zeggen en verklaren:

„Het wonder, André, waarover meester Alcar spreekt, móét in uw leven ontwaken. Ik kan u daarbij niet helpen. Maar de Maan schiep Moeder Aarde. De Maan bracht leven voort. De Maan legde die fundamenten, voor de geboorte en de liefde voor al het leven als eerste fundament vast. Dát moeten wij volgen. Het wonder, komt er tot mij - bracht de Maan door de Zon, als het vader- en moederschap tot de verstoffelijkte Goddelijkheid. Het vaderlijke gezag van de ruimte, de Zon, is het machtige wonder tegemoet gekomen en is bewust moederschap geworden. Dat werd, komt er tot mij en ik zie het wonder, de wederopstanding voor al het leven. Het bracht éénheid tot stand, doch door deze éénheid betreden wij de ruimtelijke liefde als een wet. Het heeft tevens éénheid gebracht tussen de planeten en de sterren, ook de nevelen kregen die wetten te beleven, opdat het vader- en moederschap géén belemmering zou ondergaan om die Goddelijke liefde te verstoffelijken. Ik geef me aan je leven over, André, en eerst dan zal het wonder je daarvan alles vertellen.”

André krijgt thans het hoogste bewustzijn, dat wij in de ruimte kunnen beleven en het contact is met de Maan als moeder. Hij gaat onmiddellijk verder en zegt, maar hij voelt, dat hij thans op volle kracht denken kan, omdat meester Alcar zijn organische leven vrijmaakt:

„De openbaring waarmee ik verbonden ben, mijn broeder Zelanus, behoort tot de ongelooflijkste wetten door God aan de Maan als Almoeder voor de ruimte geschonken. Het stemt mijn leven af op de geboorte voor de Maan als Moeder. En dat op macrokosmische afstemming. Jazeker, dit wonder is allesomvattend. Het wil zeggen, dat het mij met de geschapen levensrechten voor al het leven van God verbindt! God heeft dit overzien. Ik ga dus dichter tot het wonder. Indien dit niet was gebeurd, dan was het leven van God verongelukt. Het was hier gesmoord! Het was het halt geweest voor al het leven! Maar ik moet verder.

God plaatst ons hier voor Zijn Harmonie als Liefde! Hij plaatst ons voor een Kosmisch raadsel, als liefde beleefd. Doch voor alles machtig als realiteitswet. Ik voel, dat de Maan als Moeder tot mijn leven spreekt en dat is ontzagwekkend. Ik voel bovendien, dat u met mij meegaat om dit wonder te beleven en dat meester Alcar ons volgt, ook de hoogste meesters. Maar wát is het wonder, waar leeft het? Wat zal het zijn? Ik voel thans Moeder Aarde, ook zij heeft ermee te maken. Ik volg Moeder Aarde ten opzichte van deze open-

baringswetten en voel thans de „wil” van de Albron, die zich manifesterend, doch moederlijk laat voelen en beleven. Die openbaring is nu overheersend geweest voor het begin van al dit leven. En dat wonder is te beleven. Wij kunnen die éénheid nu ondergaan. Ook van de Aarde af is dat te zien. Ook dat is mogelijk geworden, omdat de Aarde het volgende stadium te beleven kreeg. En de geleerden van de Aarde komen er nog niet achter, omdat zij deze wetten niet kennen. Maar het verschijnsel heeft zich harmonisch voor de liefde verdicht. Het is scheppen en baren. En toch is alles eenvoudig. Dat zal ik aanstonds zien. Maar ik ga verder!

Ik zie nu, dat het leven, de Maan dus, zichzelf hierdoor met de Aarde heeft verbonden. Ik daal thans in haar leven af en krijg „dood en leven” te zien. Hier is het wonder geboren, doch Moeder Aarde kreeg het wonder als een harmonische Goddelijke wet te beleven en ging het leven verder of ook daar waren wij gestikt en was dat ons halt geweest, maar het was er niet, omdat de Maan nieuw leven gaf, het vooruitzicht om te baren en te scheppen. Is dat niet wonderbaarlijk? Néén, de astronomen komen niet achter dit wonder, omdat zij zichzelf niet willen kennen. Ze smoren dit bewustzijn. Zij kennen de Goddelijke Astrale Schepping nog niet. Zij kennen de ziel niet als mens, de psycholoog is nog onbewust en hij is het, die door zijn studie die bron van leven en bewustwording openlegt. Lichtjaren hebben hierin geen betekenis, niets te zeggen, omdat dit vader- en moederschap wil zijn. Dit is een Universiteit op zichzelf, mijn broeder – ik ga verder.

Ja, ik zal tot deze openbaring komen en wel op eigen kracht, maar door de Maan als – moeder word ik beziend. Inderdaad, ik begrijp nu, waarom meester Alcar naar mijn organisme is gegaan of ik had deze diepte niet kunnen beleven. Het is het geschenk van zijn leven voor mijn bewustzijn. Ik ga intussen deze kraters bewonderen en zie thans, dat héél de Maan één verschijnsel is, waar wij zijn, beleven wij die kraters als de dood.

Ik sta thans op het wonder en zal het beleven. Ik leef er zelf door of ik had door dit wonder geen levensvatbaarheid gekregen. Ik leef en zie en voel en dat is mijn geboorte. O, mijn God, nu kom ik tot éénheid. Het is waarlijk opstanding. Het is van óngekende diepte en toch eenvoudig, maar het overtreft alles, omdat hierdoor het ruimtelijke leven kon beginnen. Het heeft afstemming op God en op al de wetten door Hem geschapen. Voor het terugkeren tot God spreekt het wonder, voor élke levensgraad als macrokosmisch bewustzijn, voor mens en dier. Het is ongelooflijk en toch zo dichtbij mij. Ik zie nu het embryonale leven voor de Maan als moeder.

Hierin leeft het, meester Zelanus. Ik zie ook het vaderschap. De Zon als Vader stuwt vanuit het Centrale levenscentrum de verkregen plasma uit en die wordt door de Maan als Moeder opgevangen. Indien de Maan zich nú,

op dit ogenblik, om haar „as” had gewenteld, dan was het leven, het embryonale begin gesmoord, afgekoeld en waren wij op dat ogenblik als mens gestikt. Maar indien Moeder Aarde zichzelf niet had gedraaid, dan waren wij levend verbrand en is het wonder voor de liefde en het Universele baringsproces, is het openbaringswonder voor de ruimtelijke wetten voor de harmonie en het liefdeleven.

Ik heb dus moeten beleven, waardoor God Zichzelf heeft gemanifesteerd. Ik stelde vast ... mijn meester ... meester Alcar is teruggekeerd ... dat dit het allerhoogste wonder is voor de schepping, voor al de planeten en zonnen, voor het vader- en moederschap en de wedergeboorte. Ik dank u, mijn meester, dat ik deze machtige genade mocht beleven. De Maan vertoont zich maar aan één kant van de aarde gezien en dat heeft afstemming op haar moederschap, voor de geboorte van al het leven en is in niets veranderd. Had zij, wat de Aarde heeft moeten beleven, zichzelf om haar as gewenteld, zoals haar kind dat heeft moeten volgen, waren wij en al het leven hier gesmoord. Bij het ontstaan van de schepping hebben Zon en Maan zich het eerst kunnen verdichten en bleef het moederschap die verwarmde plasma aanvaarden, doch hierdoor verdichtte zich het leven in embryonale toestand. De Zon als het vaderlijk gezag zond die kracht uit en de Moeder als de Eerste Kosmische Levensgraad zoog die heilzame werking in zich op. En omdat de Zon die krachten voor het huidige stadium nog niet bezat, beleefden zij deze Goddelijke en ruimtelijke éénheid. Daardoor is Zon en Maan één leven, zijn het tweelingzielen.”

„Inderdaad, mijn broeders, dat is het wonder. Waarom, vroegen wij ons in het begin van deze reis af, is er nacht op aarde? Dat is voor de afkoeling noodzakelijk. Of het leven zou verbranden. Maar wat wil de Bijbel nu? Wat heeft de Bijbel hiervan verteld? Niets, géén woord, want de Bijbelschrijvers waren nog niet zover. Het is dus waarheid, hierdoor heeft Moeder Aarde zichzelf weer beschermd. Doch opnieuw door Zon en Maan, door de middelpuntvliedende krachten, het aantrekken en afstoten, de verzorging van het vader- en moederschap. Waarom ligt Mars nu zover van de Zon af? Omdat zij dierlijk leven zou baren en voor de groei- en bloeiprocessen had te zorgen, wat door de Aarde afgemaakt werd. Afstanden hebben dus alléén voor het vader- en moederschap betekenis. Dat heeft het bewustzijn van de planeet zelf geschapen. En zijn nu de harmonische wetten voor het liefdeleven van God.

Het is dus tevens duidelijk, dat de Aarde nimmer dit verdichtingswonder van de Maan beleven kan, omdat de Aarde een andere verdichting heeft beleefd. Moeder Aarde zal nooit dit kraterachtige stervensproces te aanschouwen geven, want dat is niet mogelijk. De Maan verdichtte zichzelf voor de

ziel als overheersende wet, de Aarde voor het organisme!

Welnu, mijn broeders, dat is dus leven en dood! Maar hierdoor zien wij en kregen wij als mens ons leven in handen. Hierdoor zijn er geen ruimtelijke stoornissen ontstaan. Daarom is dit de allesomvattende wet voor de harmonische liefdes-graden als vader- en moederschap beleefd. Indien er geen nacht op aarde was te beleven, stierf ook nu nog het leven. En was er geen Zon, waren wij in korte tijd reeds gestikt, zodat wij kunnen vaststellen, dat de harmonische wetten voor het liefdeleven voortgang hebben gebracht. En wanneer de mens die opvolgt, is er van duisternis geen sprake meer en komt er vrede en rust op aarde!

Miljoenen jaren heeft dit proces voor de Maan geduurd. Intussen kwamen andere lichamen door haar bewustwording gevoed tot uitdijning en verdichting en kon het leven van de Maan verdergaan. Eerst kregen de bijplaneten bewustzijn en later de eigenlijke levenswet als Tweede Kosmische Graad en voor het volgende en hogere bewustzijn de Vierde Kosmische Graad. Niets is echter in staat geweest om de Maan als Moeder voor deze ruimte uit haar baan en ruimte te wringen.

Toen de Maan aan haar verdichtingsproces zou beginnen, dus haar astrale-Goddelijke afstemming zou verdichten, leefden Mars en de Aarde in deze ruimte, doch zouden eerst later tot verdichting komen. Toen de ziel als mens nu ... en het dierlijke leven die bewustwording had gekregen, het uiteindelijke voor de Maan had bereikt, kon de mens verdergaan, omdat de volgende levensgraad door de Maan als Moeder was verzorgd. Hierdoor beleven wij de ruimtelijke harmonische wetten, doch zien thans, hoe liefdevol het eerste leven voor het volgende, het „kind”, heeft gezorgd. Later zijn dus de drie Kosmische Graden geboren, doch door Zon en Maan als de vader en de moeder voor de ruimte, waardoor „leven en dood” betekenis kregen voor al het leven.

Gij kunt thans aanvaarden, dat Moeder Aarde het is, die haar taak voor God en ál de beleefde wetten zal afmaken. Dat zij daardoor een langere levensduur gekregen heeft, is duidelijk. Hoe sterker de Zon werd, des te ruimer en bewuster werd het leven en waren de verdichtingen. Maar tevens de éénheid voor het vader- en moederschap als harmonische wetten, door de éénheid als liefde beleefd. U ziet nu dat God oppermachtig is, maar dat wij mensen die macht in handen krijgen en stellen wij vast, dat wij Hem in álles zullen en moeten vertegenwoordigen. Daarom is het vader- en moederschap steeds overheersend bewust en dat geldt voor elke levensgraad, voor dier en mens, voor Moeder Natuur. Het vaderlijk gezag voor het leven blijft tot het einde van de ruimte het moederlijke gezag beïnvloeden, omdat hierdoor het leven verder gaat.

Door duizenden stoffelijke en geestelijke verschijnselen kunnen wij deze

wonderen ontleden, doch wij komen hier terug, om het embryonale leven voor ons als mens te volgen, en komen wij hierop terug. Immers, ontdoe het kippenei op aarde van de moeder, haal het telkens onder de natuurlijke of technische moeder vandaan en wij zien afbraak, afkoeling en tenslotte mismaking en de dood. Maar nu géén nieuw leven, omdat hier dus stoornissen zijn ontstaan en dat is hier voor de Maan van universele harmonie. Dat heeft de moeder de macht en de kracht ontnomen om haar baringsproces te voltooien en haar liefdeleven voor God af te maken. Maar God als de „Almoeder” heeft dit voorzien en overzien! En thans ging het leven verder!

De Maan, Mars, elk moederschap heeft het nieuwe leven in duisternis te scheppen. Alles wat aan de oppervlakte leeft, heeft bewustzijn en dat bewustzijn kreeg door het moederschap scheppend fundament. In niets zien wij dus stoornissen. Klimatologische omstandigheden hebben wij niet leren kennen, althans in dit stadium niet, dat wil zeggen, de geestelijke levensgraad zorgde voor de stoffelijke ademhaling en kon dit verdichtingsproces en uitdijingswonder zich verder ontwikkelen.

Wanneer wij straks al deze wetten voor het embryonale leven volgen, komen wij opnieuw dit harmonische liefdeleven tegen en gaan dan verder. Het leven dijt uit, omdat de Maan als Moeder zichzelf splitste. Stel u thans daarop in en wij beleven ook die wonderen.”

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

God als het Stoffelijke Uitdijende Heelal

„Wat is nu verruiming, uitdijing, bewustwording, ontwaking voor de ruimte? Dat is ...”, gaat meester Alcar verder, „thans te beleven en kunt gij uw leven en bewustzijn voor openen. Aan u, meester Zelanus, om daarmee één te zijn.”

En ik ben gereed en kan zeggen, omdat ik de wetten voor me zie: „Door de eenheid van Maan en Zon beleven wij nu andere wonderen, waardoor wij het Uitdijende Stoffelijke Heelal volgen en beleven. Eerst nu, mijn meester, wordt ons duidelijk, dat elk atoom én de levensvonk een ontzagwekkende ontwikkeling heeft moeten volgen, voordat de stoffelijke en hoogste verdichtingsgraad was bereikt. Het Astrale Heelal heeft zich daarvoor gesplitst en dat werd de stoffelijke Kosmos. Bovendien hebben wij gezien, dat dit volgens de wetten van leven en dood, de wedergeboorte zou geschieden. Niets kon dit Góddelijke proces verstoren. De „Albron” waakte over al dit leven. Toen echter de stoffelijke openbaringen zichtbaar werden, begon de ruimte aan de eigen verdichting, de eigen evolutie en stond vast, dat wij als mens die wetten zouden ontvangen, wilden wij tot God kunnen terugkeren.

Elke vonk beleefde dit Goddelijke wonder als verdichtingswet, door het embryonale begin zijn wij tot het eigen bestaan begonnen. De Maan zorgde voor het zieleleven en het eerste lichamelijke geboren worden voor de ziel, waarna de bijplaneten volgden en waardoor wij Mars konden beleven om ons stoffelijke en innerlijke leven te kunnen voortzetten. Maar waarom, vraag ik thans, hebben Maan en de Aarde het menselijke wezen moeten vertegenwoordigen? Waarom kregen zij voor het moederlijke gezag die taak in handen?

Mijn leven moet aanvaarden, dat deze planeten een eigen wereld vertegenwoordigen en die evolutie ten opzichte van de ziel als mens zouden bespoedigen. Ik zie deze wetten en straks zullen wij ze leren kennen, omdat dit ons regelrecht tot de „Vierde Kosmische Levensgraad” voert. Eerst dan beleven wij de uitdijingswetten voor ons leven en de ruimte. En daarenboven heb ik nog te aanvaarden, dat elke macrokosmische wet of levensgraad door de mens beleefd wordt en waarvan hij zich de wetten als wedergeboorte eigen maakt en wij die wetten zoals de ruimte ze heeft moeten beleven hebben te verstoffelijken en te vergeestelijken. Hierdoor stond vast, dat ook ons menselijke bestaan zou uitdijen en volgens de wetten van het Universum verruiming en ontwaking kreeg. Dat werd ons verkregen bewustzijn!”

„Is dat juist, André?”

„Ja, meester, ik heb dat alles leren kennen.”

„Is uw leven één met deze wetten? Zo ga dan verder.”

André is gereed en zegt:

„Ook de planeet Mars stond géén seconde te ver verwijderd van het vaderschap, de Zon. De ontwikkeling voor ons menselijke bestaan, mijn meester, zal ons daarvan overtuigen. Die diepte is te beleven en te peilen. Omdat wij als mens de macrokosmische levenswetten in handen krijgen en die bewustzijnsgraden betreden, is dat het uitdijingsproces. Hierdoor kwamen wij van ziel tot ziel en van gevoel tot gevoel met de ruimte tot eenheid. Daarna kwamen wij voor het eigen maken te staan. Dat heeft ons behoed voor stoffelijke stoornissen en gingen wij verder.

God legde echter ín elke vonk van Zijn leven deze harmonie en de kracht om uit te dijen, om te evolueren, om Hem later in het „AL” te vertegenwoordigen.

Wat ik thans waarneem, mijn meester, dat is het embryonale stadium. Volgen wij die wetten en levensgraden, dan beleeft uw persoonlijkheid het uitdijende Heelal. Maar als een geestelijke en stoffelijke gebeurtenis. De Maan schiep het embryonaal leven voor de ziel, maar de planeet zelf volgde haar leven en verruiming op en al het andere leven bleef niet achter. Voor de Maan was het hoogste stadium, door de ziel als mens en het andere leven beleefd, het vis-bewustzijn. Op de planeet Mars heeft de ziel als mens zich opgericht en het dierlijke – maar menselijke toch reeds bereikt, dat uitdijing is, verruiming werd voor al het leven. U ziet het, elke planeet dijt uit, ook de ruimte. Het leven kreeg door het vader- en moederschap die verruiming. Dat zagen wij verdicht en als verschijnsel door de „dood”! En die ziel als mens maakt zich die verruiming door de wedergeboorte eigen ... Dat wil dus zeggen, dat de wedergeboorte een Goddelijke wet is. Een allesoverheersende wet wil zijn vóór het uitdijen, vóór het terugkeren tot God. Want beleefden wij geen uitdijing, was ervan terugkeren geen sprake.

De vierkante meter in het begin van de schepping dijde uit tot een wereld. De cel groeide uit tot het menselijke- en planeetbestaan. Doch ook het innerlijke leven verruimde zich en dat werd het verkregen menselijke bewustzijn voor al de ruimten door God geschapen. Hierdoor ziet de ziel als mens en het andere leven zichzelf uitdijen en dus groeien. Dat is een wet, die haar zegt, dat zij zegevierend dit machtige Heelal overwinnen moet. Dat deze ruimte voor de ziel als mens is geschapen. Het Alvermogen is voor haar geschapen! God legde dit in onze menselijke handen.

De ruimte dus als Heelal waarin wij leven, heeft deze wetten ontvangen en gaf ze aan ons leven door. De macrokosmos groeit, dijt uit, bloeit en verdicht zich, Zon en sterren en planeten dijen uit voor de eigen bewustwording. Macro- en microkosmisch bezien is elke vonk van God geboren om

een ruimtelijke bewustwording te krijgen, omdat ook God die diepte bezit. Wat dus het embryonale leven te aanvaarden kreeg, mijn meester, is direct de Goddelijke afstemming.

Op de Maan beleefden wij onze eerste levensgraad als embryonaal bestaan. Miljoenen jaren heeft het geduurd, voordat wij het visstadium konden betreden, doch dat ogenblik is gekomen en gingen wij weer verder. Dat is uitdijning! Het is tevens geestelijke ontwaking en stoffelijke ontwikkeling, het is alles, omdat dit het terugkeren tot God is. Miljoenen jaren hadden wij nodig om de Maan als Moeder te beleven, toch hebben wij ons die ruimtelijke en macrokosmische diepte eigen gemaakt. Intussen veranderde ons denken en voelen, onze persoonlijkheid, waardoor wij het uitdijen in handen kregen.

Voor het universum is dit evolueren niet anders, al deze macrokosmische vonken beleven echter dezelfde wetten. Voor de ziel als mens worden dit de eigenschappen, waardoor de menselijke persoonlijkheid naar voren treedt. Voor ons werden het eigenschappen, voor de planeten verdichtingswetten. Kunt gij dat volgen? Door het vader- en moederschap hebben wij die verdichtingswetten beleefd, doch kregen hierdoor gevoel en dat verruimde ons innerlijk leven.

Ik ga verder. Het Heelal dijdde uit. De stoffelijke levensgraden komen tot zichtbaar stoffelijk baren en scheppen. Waar zich leven bevindt, verandert de ruimte en het leven. Wij zien het kleurenrijk ontstaan en vooral, dat die zelfstandigheid een eigen vertegenwoordiging bezit voor God. En wij als mens overwinnen al die machten en krachten, al deze ruimten, omdat God ze voor het hoogste wezen heeft geschapen.

De planeten die voor het moeder-proces geschapen zijn, krijgen thans bewustzijn. Kracht en uitstraling door de Zon toegediend en kan het uitdijen beginnen. Elk leven zet die krachten in en zet dit proces voort, want elke cel dijt uit! En dat alles komt ons als mens en het dier, bloem en plant ten goede. Mens en dier ontwikkelen erdoor, maar het stoffelijke Heelal is het dat ons die mogelijkheden en middelen schenkt. Een machtig plan is het, het dijt uit en krijgt evolutie te beleven op macrokosmische afstemming.

Nu eerst is vast te stellen, mijn meester, hoe het Heelal zichzelf voor stoor-nissen heeft behoed en zich de uitdijingswetten hebben geopenbaard. Het is de Zon, die Maan, Mars, Aarde dwingt hun banen te beschrijven. De Zon is het, die deze machtige levens op afstand houdt, doch hij bezielt, stuwt en laat het vaderlijke gezag voelen, zodat het leven rondom hem zijn persoonlijkheid én bewustwording als uitstralende kracht en energie te aanvaarden en te verwerken kreeg. De Zon verruimt zichzelf, dijt uit, door de ontbrandingskamers als vergeestelijkte en toch stoffelijke plasma tot die bewustwording gebracht. Thans is het vaderlijke gezag van de ruimte tot éénheid met het

moederschap gekomen en zal later menselijk verdicht worden, waardoor de mens als man zal scheppen.

Maar de vonk van God krijgt omvang, levensblijheid en bewustzijn, die stoffelijk en geestelijk is. Utdijend is dit wonder tot die ontwikkeling gekomen, het is het plan van de „Almoeder” en God als Vader! Hiervoor heeft God als de God van al het leven „Zichzelf” ... vergeestelijkt en verstoffelijkt! Wat nu hierin dus ruimte blijkt te zijn, is voor ons als mens geestelijke en lichamelijke bewustwording. Het is het beeld straks voor de Aarde en dan bevinden wij ons onder al de Volken, omdat wij hierdoor de Aarde als planeet en bewustwording overwinnen. Ook weer niet alléén geestelijk, doch door de stoffelijke levens tevens lichamenlijk. Het is een machtig wonder, mijn broeders, waarmee ik verbonden ben en de helderheid is als kristal zo schitterend lichtend ... als het zonlicht voor de dag, zie ik deze wetten vergeestelijkt en verstoffelijkt, uitdijend verdergaan. Ik geef mij nu aan uw leven over.”

Meester Alcar gaat weer verder en zegt: „Inderdaad, mijn broeders, dit is Goddelijke „wil”, dit Uitspansel vertoont ons een geestelijk en stoffelijk einde, want dat heeft André ons doen leren kennen. Niet alleen dat de sterren en planeten en al het leven in de ruimte zich ontwikkelt en uitdijt, doch bovendien het gewaad. Het Uitspansel dijt uit! Want dat is reeds Goddelijke oneindigheid, ook al weten wij, dat wij eens deze ruimte zullen verlaten. Naarmate de macrokosmos zich ontwikkelt, wordt ook het vader- en moederschap verruiming, ontwaking en bewuster voor ziel en stof én als kleur, omdat al dit leven ontwaakt. Wij zien de jeugdijaren voor dit Heelal. Betreden wij het huidige stadium, zijn die kinderjaren reeds voorbij, maar willen wij menselijke berekeningen maken, dan is vast te stellen hoe oud de ruimte op dit ogenblik is, want dat is aan al het leven te zien. Doch later komen wij tot deze wetten en dalen er dan in af. Wij weten nu, dat ook de ruimte een gewaad heeft en dat dit gewaad scheidt en baart, dat het uitdijen is voor dit leven als plasma.

André zegt en zag, dat deze ruimte een stoffelijk en geestelijk einde laat zien en dat is waar. Want elke ster en Zon, planeet bereikt eens het volwassen stadium en zal dan verdergaan. Zoals ook wij mensen het beleven en het dier, bloem en plant, voor elke cel van God zijn deze wetten berekend en geschapen.

Wat voelt men op aarde van dit alles? De geleerde weet, dat het uitdijende Heelal hem tot een onmetelijkheid voert. Wij kijken hier echter achter, omdat wij de levensgraden kennen, de verdichtingen hebben gevolgd en voor alles, het vader- en moederschap. Voor de astrale persoonlijkheid als mens is dat tevens mogelijk en leert de mens zichzelf kennen. Wij beleven thans graad na graad, wereld na wereld voor de uitdijingswetten, wij zien hoe de

centrale bron dit alles geschapen heeft, maar hoe wet na wet die verdichtingen onderging en staan wij voor een geestelijke én stoffelijke openbaring.

Wat wij hierna beleven, is het ontwaken voor al het leven. En dat kan de heer geleerde vaststellen, omdat hij op Aarde de verstoffelijking voor zich ziet. Maar nu hij de ziel als de astrale persoonlijkheid niet aanvaarden kan, staat hij machteloos en loopt hij zich te pletter!

God schonk ons door Zijn uitdijende levensruimte het terugkeren tot het „AL”! En dat hebben wij en al het leven te aanvaarden. Door de uitdijingswetten krijgt het innerlijke leven deze evolutie te beleven en kan de ziel zich de wijsheid eigen maken. Hierdoor krijgen wij ons uiteindelijke doel in handen. En dat spreekt voor al het leven van God. Het wil zijn, dat wij Hem vertegenwoordigen! Wij zetten Zijn baren en scheppen voort en dijen uit! Dat is het menselijke gevoelsleven geworden. Moeder Aarde gaf ons het organisme, wij hebben haar wetten te beleven. Zij schonk ons haar stoffelijke en geestelijke openbaringen. En ook die wetten leren wij kennen.

Daal ik echter af in het leven van een ster en vraag ik mij af hoe zij geschapen is, zal zij mij zélf antwoord geven. Zij zal mij bezielen en verklaren hoe zij de verdichtingswetten voor het uitdijen onderging. En dat is mogelijk voor al het leven, omdat wij voor God en de Universiteit van Christus dienen!

Dit is Goddelijke waarheid, mijn broeders, en Universele éénheid, liefde en geluk. In de sferen van licht hebben wij deze wetten voor ons leven en bewustzijn geestelijk kunnen vaststellen. Ze behoren ons toe en wij leven thans in een ontzagwekkende ruimte. Als mens gingen wij van planeet tot planeet, bewust hoger en verder, maar het vader- en moederschap verbond ons met de volgende stap, het nieuwe leven. Dat werd de levensruimte voor de ziel als mens.

Het uitdijende Heelal is dus aan te voelen en te volgen en hierna te ontleden. Indien de ziel als mens van Moeder Aarde naar geestelijke harmonie en verruiming dorst, zichzelf verrijken wil, de Goddelijke wetten voor alle levensgraden en vooral voor het vader- en moederschap volgens de ruimte beleven wil, ziet zij zich ontwaken! En dat is het bezit voor haar persoonlijkheid ...! Nu kan zij haar ruimte volgens haar verkregen bewustzijn bepalen en ziet zij haar eigen ónmetelijkheid. Maar bovendien haar menselijke, geestelijke én stoffelijke bewustwording, haar geluk en haar machtige liefde!

Van ónoverkomelijke hinderpalen is er geen sprake, die zijn er niet! Zij staat voor haar onmetelijkheid voor de liefde. Die is ónuitputtelijk en diep, zoals zij aan gevoel en wilskracht en persoonlijkheid, ten opzichte van de schepping bezit. Het moederschap schenkt haar de mogelijkheden om die diepte te vergeestelijken en te verstoffelijken. Door haar „wil” en liefde, ondergaat zij deze ruimtelijke éénheid. Dat is in handen van man en vrouw

neergelegd!

Volg het stoffelijke leven op Aarde, mijn broeder André, het groei- en bloeiproces, het baren en scheppen voor al het leven en ge staat voor het uitdijende Heelal. Het leven van God ligt thans voor u open. Zie dan hoe de ziel voor al het leven zich heeft verdicht. Volg die ontwikkeling, volg het kind van God, maar tevens het innerlijke leven en gij herkent dan die Universele persoonlijkheid. Eerst dan weet ge, dat dit wonder Goddelijk verantwoord is. En het uiteindelijke voor alle stof is te zien en te beleven. Het is daarom, dat de ziel als geest het stoffelijke leven zal verlaten en haar astrale bewustzijn voortzet. Om ook daarin te evolueren en zich gereed te maken voor de Vierde Kosmische Graad.

Het uitdijingsproces heeft dus weer afstemming op andere wetten en die openbaringen voeren ons tot het „AL”, doch door leven en dood, het vader- en moederschap.

Het moet u thans duidelijk zijn, dat de uitdijingswetten het leven naar het allerhoogste bewustzijn voeren, en dat daardoor de verstoffelijking plaatsvindt. En dat zeggen ons de zeven levensgraden die door God zijn ontstaan. Een vonk draagt en vertegenwoordigt dus deze zeven overgangsstadia of er zouden stoornissen ontstaan en die zijn er nu niet. Heel de natuur is erdoor beziel. De Goddelijke afstemming is het echter, die de ziel dwingt om verder te gaan en deze levensgraden te volgen.

Het is vanzelfsprekend, dat de macrokosmos deze wetten voor het menselijke leven heeft geschapen en verdicht. Door het uitdijingsproces is de ziel in staat gesteld die levenswetten te beleven en zich eigen te maken. Dat is stuwen en bezielen. Dat wil echter zijn, harmonie en liefde, zoals wij zo-even hebben gevolgd. Het stoffelijke uitdijende Heelal schenkt aan ons leven het eeuwigdurende leven en de Kosmische vruchtbaarheid. Onsterfelijkheid, wetten, geluk, zekerheid voor eeuwigdurend.

Waarlijk – mijn broeders, al dit leven spreekt over de verstoffelijking van het astrale gewaad als vonkbestaan, als ziel, geest, voor de levensgraden en het vader- en moederschap. Macro- en microkosmos hebben één taak ontvangen om het leven te vergoddelijken, doch daardoor treedt de eigen zelfstandigheid voor de ziel als mens en het andere leven naar voren. Nu het Goddelijke „AL” bewoond is, kunnen wij verdergaan.

Hierin beleeft de geleerde van de Aarde zijn ontwaking, omdat de sterren en planeten, het Universum, de levensgraden, vader- en moederschap die uitdijing hebben geschonken. Hij zal zich moeten afvragen, welke betekenis de ruimte heeft voor zijn leven en bewustzijn, eerst dan ontwaakt het innerlijke leven. Zijn uitdijend Heelal!

De uitdijingswetten, mijn broeders, maakten de menselijke ziel onmete-

lijk. Het vaderlijke gezag dijt uit en gaf het door aan het moederschap, ook hierin is die Goddelijke en ruimtelijke éénheid te beleven, in niets is er onwaarschijnlijkheid te zien.

Wat leert ons nu het Uitdijende Heelal? Wij zien ons geplaatst voor de bewuste en onbewuste levensgraden van deze ruimte, waarvan de uitdijingswetten elke levensgraad dwingen te evolueren. Door God zijn deze wetten te beleven, voor de mens en al het leven van God.

Ook al is een bloem voor ons bewustzijn onbewust, zij dijt uit en keert tot God terug. Ruimtelijk of menselijk denken komt tot éénheid, het vertegenwoordigt één wereld. Door het Universum zijn wij als mens tot bewustwording gekomen en zullen na deze ruimte te hebben beleefd, verdergaan. Dat is de persoonlijkheid, ook zij dijt uit en heeft dit alles te aanvaarden. Wat heeft God de mens te schenken? Is God een Vader die het leven vernietigen wil? Op Aarde zijn deze wetten te beleven, de mens vernietigt Goddelijke harmonie, vader- en moederschap, wat in reine liefde is geschapen, werd bewust afgemaakt.

Al het leven dijt uit! Volg dat op Aarde en gij beleeft Universele wetten. Kijk naar de levensgraden en beleef het vader- en moederschap. Zie naar de ziel, haar leven, alles dijt uit. Elke gedachte wordt universeel diep. De mens zal dit overwinnen. Maar de mens heeft deze wetten te aanvaarden, ruimte en mens zijn één. Het uitdijende Heelal zien wij in het nietigste insect terug. De levensgraad zal bepalen voor welke stoffelijke én geestelijke bewustwording u staat, u bevindt, het leven zélf zal het u zeggen. Wat is geloof? Wat is wijsheid? Wat hebben de groten op aarde geweld? Waarvoor leefde Socrates? Plato? Pythagoras en de véle anderen, die zich hebben gegeven om tot uitdijning te komen? Dat wordt de „Universiteit van Christus”. Daarvoor leven en sterven wij. Elke levensgraad door de ruimte ontstaan zien wij dan ook op Aarde terug.

Wilt ge deze wetten beleven voor het dier, volg dan dat leven en gij ziet het, bewust of onbewust, doch het dijt uit. Het leven gaat verder en moet tot God terug.

Van het ontstaan af heeft dit leven de uitdijingswetten moeten aanvaarden. Vanuit het embryonale stadium kregen de levensgraden bewustzijn. Het menselijke leven en het dierlijke bestaan hadden deze wetten te volgen en te aanvaarden, omdat dit het terugkeren tot God is. Al het leven op Aarde dijt uit, zei ik u zo-even, wij gingen vanuit de wateren tot het landelijke bewustzijn. Zegt dat dan niets voor de Aarde? Nog niet, omdat men daar de beginstadia nog niet kent, doch dat komt spoedig en eerst dan leert het kind van Moeder Aarde zichzelf kennen.

De ziel als mens dijt uit, omdat zij God te vertegenwoordigen heeft? Om-

dat zij de „Albron” is! Daarvoor heeft de „Albron” als Moeder de ruimten geschapen.

Zie hoe de wateren zich hebben verdicht. Volg het zaadje in de bodem. Kijk naar licht en duisternis. Naar bloem en plant, volg deze stoffelijke en geestelijke wetten en gij leert uzelf kennen. Ga na, wat tot uw leven en uw bewustwording behoort en gij staat voor uw ziel, uw geest en uw ruimtelijke persoonlijkheid.

Het kind bij de moeder ontwaakt, het groeit en duwt zichzelf tot de menselijke ruimte, toch komt het volwassen stadium en de dood, waarvan men de wedergeboorte niet begrijpt. Maan, Zon en sterren hebben die uitdijingswetten gekregen, waarom wij mensen dan niet?

De hoogste meesters willen, mijn broeder André, dat de ziel als mens op Aarde zich Goddelijk voelt, dat zij zal begrijpen, dat het leven voor haar is geschapen. Dat zij afstemming heeft op God en dat zij al de geschapen ruimten te overwinnen heeft. Waarin zij zich ook bevindt, zij blijft Goddelijk! Ook al is zij onbewust, zij zal ontwaken, daarvoor ontvangt zij haar volgende levens. Zij is Universeel met haar wetten verbonden voor de „Almoeder”!

En wat dan te zeggen, wanneer wij voor de karaktereigenschappen komen te staan? Ook die evolueren, ook die hebben zeven graden te beleven voordat de geestelijke levensgraad, de geestelijke is bereikt. Eerst dan begrijpt de mens wat liefde is. Eerst nu staat zij als mens open, de ziel zal dus haar harmonische leven moeten verruimen en daarvoor zijn de uitdijingswetten!

Kom, wij vertrekken, wij zullen ons opnieuw met de ruimte verbinden en voor het kind van de Aarde de vragen stellen. Maak u vrij van iedere beïnvloeding, zie naar deze mogelijkheden en gij hebt uw antwoord gereed.

Dit leven is voortgebracht om te sterven en te leven. De ziel als de geestelijke persoonlijkheid gaat verder. De ruimte is zuiver gebleven en onbesmet van menselijk denken en voelen. Wat de mens op Aarde heeft gedaan is thans te zien. Waardoor heeft het leven ziekten geschapen? Kan God als een Vader van liefde ziekten scheppen, nu wij de uitdijingswetten hebben leren kennen? Kan God – kan de „Almoeder” ons tot die afbraak voeren? Waarom stelt de mens al deze vragen? Omdat dit leven zichzelf en de Goddelijke wetten nog niet kent. Doch daarvoor zorgen de meesters en kwam Christus naar de Aarde!

Ook op aarde zijn deze wetten te beleven, zoals u weet, het kleinste insect bezit ze. Al het leven gaat door de wedergeboorte verder en beleeft de Goddelijke harmonie als uitdijingswetten voor ziel, geest, leven en stof. En dat alles voor de bestaande schepping, maar wat dan, wanneer wij voor het ongedierte staan? Zelfs tot dat leven hebben zich de uitdijingswetten geopenbaard. U zult al die levensgraden zien, eerst dán dringt het tot uw leven door hoe

machtig het leven is.

En wat te zeggen van de menselijke „wil“? Of heeft de mens geen wil gekregen, nu wij voor deze liefde staan? Heeft God, heeft de „Albron” ook die wetten niet aan het eigen leven vastgelegd? Miljoenen levensgraden zullen wij volgen, eerst dan komen wij voor het Goddelijke-Menselijke „AL” te staan en kunnen dan onze hoofden buigen. Wat heeft de „Almoeder” de mens als het eigen leven geschonken? Alles! De oneindigheid van haar levend bewustzijn.

Het uitdijende Heelal, schonk „ZIJ” aan haar leven! Dat legde zij door vader- en moederschap, de zeven levensgraden aan onze voeten. Zegt dat niet alles? De bewuste en onbewuste levensgraden zijn echter voor die openbaringen en daarvan hebben wij ons de ruimte eigen te maken.

Het wil de mens van de aarde zeggen, dat hij het oneindige in elke graad beleven zal. Leed en smart lost op. Dat heeft de mens zélf geschapen! Oorlog en vernietiging eveneens. Ziekten en ander ellende lossen op, wanneer de mens zichzelf begrijpt, want door de ruimtelijke wetten werd al die afbraak niet geschapen. Hierdoor ontwaakt het leven van God, omdat het eens zal weten, dat ál deze wetten voor de menselijke persoonlijkheid geschapen werden. En wat zien wij dan, mijn broeder André?”

„Door de wedergeboorte verder en hoger, mijn meester.”

„En verder, meester Zelanus?”

„Naar het vader- en moederschap op geestelijke afstemming en er zijn geen smarten, noch verdierlijkte toestanden te beleven op Aarde, nu wordt het leven op Aarde harmonisch bewust. De mens zál scheppen en baren en dat is tevens voor de katholieke kerk. Ook dat leven zal de wetten beleven.”

„Inderdaad, wij zouden thans reeds duizenden vragen kunnen stellen, doch dat komt later, wij volgen thans de uitdijingsmogelijkheden voor de ruimte, mens, dier, bloem en plant, voor licht en duisternis, voor ziel en geest, voor elke karaktertrek, maatschappelijk bewustzijn, voor kunsten en wetenschappen. Nu eerst wordt het leven op Aarde en in de sferen van licht machtig bewust, waardoor de menselijke liefde voor al het leven van God ontwaakt. Heeft dit alles iets te betekenen? Wij zien nu, dat álles betekenis heeft, doch waarachter wij zien, om voor ons eigen bestaan de Goddelijke waarachtigheid en het eeuwigdurende vast te stellen. Wat is nu het aller-noodzakelijkste op Aarde voor de mens, André?”

„Het vader- en moederschap, mijn meester.”

„Dát is het, hierdoor gaan wij en zal al het leven verdergaan. Ja, kerk, uw leven heeft het vader- en moederschap te aanvaarden. Door godsdiensten schept het leven van God disharmonie! Het leven is geboren om te baren en te scheppen, ook gij, als man en vrouw volgen wij daardoor de uitdijingswet-

ten en overwinnen daarna eerst de Kringloop der Aarde. Het is het evolutieproces voor elke vonk van God.

Maar wat zien wij? Beleven wij? Dat Maan, Zon en Aarde die macrokosmische levensmogelijkheden aan elke vonk van God hebben geschonken, dat voor alles de stoffelijke ontwikkeling het is geweest, waardoor wij het volgende en nieuwe leven konden betreden. Dit is Universele zekerheid! Dat is bewustwording, het wil zijn de ruimte van God onder het menselijke hart tot de universele ontwaking te voeren.

Het uitdijende Heelal ontleedt de kerkelijke kletspraat. De uitdijingswetten verklaren de schepping voor Bijbel en mens! De uitdijingswetten brengen ons leven tot Christus terug! De uitdijingswetten schiepen de sferen van licht. Deze zijn het, die de mens ruimte schonken voor de maatschappij, universele waarachtigheid gaven voor het vader- en moederschap, zodat mens en dier verder konden gaan.

De uitdijingswetten van het Heelal gaven aan de vonk van God bezieling, de levensgraden voor de ontwaking, de Goddelijke rechtvaardigheid, omdat al het leven die wetten bezit. Er is geen zaadje of dat leven dijt uit en kreeg daardoor Goddelijke betekenis.

Deze wetten, mijn broeders, brengen ons leven en bewustzijn tot de macrokosmische graden. En dat wil zeggen, dat wij nu de zeven Kosmische Utdijingsgraden leren kennen. Ze zijn voor hier licht, ziel, geest en stof en ze zullen voor de volgende graden als werelden ook die Goddelijke afstemming bezitten. Hoe heeft zich dit Universum kunnen verdichten? Dat mochten wij aanschouwen, maar het moet u duidelijk zijn, dat al het leven van deze ruimte vooruitstrevend ingesteld is op die hogere bewustwording.

Wat zien wij thans? Welke wetten kregen die bewustwording te belevén? Toen wij de „Albron” beleefden, zagen wij die zeven overgangen voor ons leven en denken tot bewustzijn komen. Toen de „Almoeder” haar levensaura uitzond, dat hebben wij gezien, mijn broeders, waren er miljoenen eeuwen nodig, voordat die aura zichtbaar werd. Dat leven ging veranderen, telkens weer had die aura een ander bestaan te aanvaarden en dat waren de verdichtingswetten die wij thans verstoffelijkt voor ons zien. En dat proces ging door, wij zagen de ruimte veranderen, totdat het gouden licht naar voren trad. Maar wat is nu gouden licht? Wat heeft dat licht te vertellen? Volg die ontwikkeling even en wij kunnen daardoor de zeven stoffelijke levensgraden volgen, als licht en plasma, als werking en als geboorte, verdichting en verharding, waardoor wij later zien, dat elk stukje steen die wetten heeft gekregen en had op te volgen. Maar er is ontzettend veel te belevén, indien u dit proces voor het leven op Aarde volgt en belevén wilt. Voor de ruimte voert het u tot de Vierde Kosmische Graad, daarna gaat ge wéér verder om

de Zevende te betreden en eerst dan kunt ge zeggen: ik vertegenwoordig de „Almoeder”!

Licht is nu bewustzijn! Zeven overgangen waren het, had dat plasma te volgen, voordat dit leven licht werd. Maar toen had het leven bewustzijn gekregen en bewustzijn betekent weer, dat de vonk van God zich die wet als leven én bewustwording eigen heeft gemaakt. De „Almoederlijke” levensbron verdichtte zich dus door die graden voor het bewustzijn en toen kon het leven als het stoffelijke deel verdergaan om zichzelf tot die bron terug te brengen.

Dat zijn thans de Zeven Kosmische Levensgraden geworden. Op deze reis, mijn broeder, André, komen wij niet meer tot de Vierde Kosmische Levensgraad, wij moeten aanstonds tot de Aarde en uw organisme terugkeren, de tijd die ons door de nachtelijke uren werd geschonken is beleefd. Wij stellen nu nog de „Zeven Uitdijings Wetten” voor de kosmos vast en keren dan terug, maar de volgende reis plaatst ons voor die wetten en gaan wij verder, omdat wij door deze uitdijingswetten het Goddelijke „AL” zullen beleven.

Stel thans vast, dat de „Almoeder” zeven tijden nodig heeft gehad om zichzelf te baren. Dat is de „God” van al het leven geworden. Toen is het Universum vaneen gescheurd. Weer komt er duisternis, omdat biljoenen vonken door die splitsing de duisternis hadden te aanvaarden. In deze ruimte was er weer duisternis, maar door de schepping tot stand gekomen. Dat is te vergelijken met het zaadje dat men op Aarde in de grond stopt. Het is zichtbaar en verdwijnt, maar het splitst zich opnieuw en zie, nieuw leven is er geboren.

Dat wil dus zeggen, dat door deze splitsing nieuw leven tevoorschijn zóú treden, want achter dit alles leeft de „Almoeder”. De Aarde nu, als stof is voor ál het leven de „Albron”, als moeder stuwt zij en bezielt zij haar leven, doch ook nu zien wij zeven tijdperken terug, voordat dit zaadje zichzelf heeft verstoffelijkt. Die wetten worden door de mens, het dier, bloem en plant, water en levensadem beleefd, maar door de ruimte kregen al die levensgraden de eigen bewustwording.

Hierdoor moet u duidelijk worden, dat willen de meesters en dat wil het uitdijingsproces u aantonen, dat God als deze ruimtelijke persoonlijkheid licht werd door de Zon, maar dat dit uitstralende licht Goddelijk plasma is gebleven in half-stoffelijke toestand. Licht ís bewustzijn. Doordat de Maan als het moederschap aan het eigen leven kon beginnen, kregen wij ons te beleven, begon ons embryonale stadium, doch door de planeten, door de zeven uitdijingswetten als levensgraden gezien.

Elke vonk bezit dus zeven diepten, voordat het leven als ziel én geest de zelfstandigheid kreeg. Ik moet u thans aantonen, dat wij dierlijke, stoffelijke, ruimtelijke en Goddelijke uitdijingswetten te beleven krijgen en zult gij straks aanschouwen, waarvan (wij) reeds de voordierlijke-embryonale stadia

hebben gevolgd. Maar wat is nu dierlijk en vóórdierlijk?

Sprekend wij over dierlijke graden, dan zien wij het leven voor het dierenrijk. Een menselijke dierlijke levensgraad is echter onbewustzijn en dat bewustzijn heeft afstemming op het leven van het dier, zodat wij nog niet kunnen spreken van menselijke bewustwording, omdat wij die levenswetten op Aarde beleven.

Het dier dus, vertegenwoordigt als wij, zeven levensgraden, waarvoor dat leven geschapen is. Hoe het dier geboren werd, dat zien wij eerst later, weet nu echter en aanvaard dit, dat het dier en al het leven van Moeder Natuur uit óns bewustzijn de eigen geboorte, het eigen bestaan heeft gekregen, zullen u later de wetten voor die wereld bewijzen. De macrokosmos bezit nu zeven overgangen, zeven graden voor het eigen bewustzijn, voordat dit gewaad was verdicht. Voelt u, wat dit zeggen wil? Wij spreken thans over ruimtelijke, menselijke én dierlijke uitdijingswetten. En in al die levens zien wij die zeven tijdperken terug, wil het leven voor de verkregen bewustwording het hoogste beleven.

En ook dat leven heeft bewustzijn. Wij staan thans voor dierlijk bewustzijn, als gevoel en als licht, voor de ruimte is het licht, voor het leven door dit ontstaan is het gevoel. Maar elke gedachte zal eens voor de mens licht uitstralen en eerst dan de ruimte als levenswet vertegenwoordigen.

Het wordt dus duidelijk, dat deze zeven uitdijingswetten als levensgraden de mens en het dier tot het ruimtelijke bewustzijn hebben opgetrokken, en dat wij verder moeten gaan willen wij de Kosmische Graden leren kennen.

Wij mochten tevens zien, dat de Eerste Kosmische Graad door de Maan als Moeder vertegenwoordigd wordt. Hierna stelden wij vast, dat de planeten met elkaar verbonden zijn, ver uiteen liggen en toch die ruimtelijke éénheid hebben behouden. Hoe hoger wij nu komen, des te volmaakter wordt het leven ten opzichte van de „Albron”. Het véraf zijn wordt thans het dichtbij vertoeven, mijn broeder André. En ook die wetten als uitdijingsstadia zullen wij op de volgende reis leren kennen.

Waar het de ruimte om gaat is nu, dat wij de ruimtelijke uitdijingsgraden scheiden van de menselijke en de dierlijke. Maar dat wij door de Eerste Kosmische Levensgraad de dierlijke bewustzijnsgraden leren kennen en komen wij verder en hoger, zien wij de menselijke én daarachter de geestelijke ontwaking. Hierdoor, dat hebben wij gevolgd, stelden wij vast, dat er voor de ziel als geestelijke persoonlijkheid, zeven duistere en zeven lichtende sferen als werelden zijn geboren. Dat zijn nu voor ons leven de zeven ónbewuste en de zeven bewuste werelden voor de menselijke persoonlijkheid. Toen de „Almoeder” dus aan haar baren begon, beleefde zij niets anders. Ook dat waren zeven bewuste en zeven ónbewuste levensgraden voor het uitdijingsproces,

waarna het uiteindelijke beleefd werd. Dat was het Heelal in geestelijke toestand gezien, als het gouden licht voor de ruimte, doch toen kwam de Goddelijke splitsing en begon er meteen een nieuw stadium, de menselijke én de dierlijke, voor bloem en plantenleven. Dat was toen het begin van de Eerste Kosmische Levensgraad, maar als Moeder en kreeg de Maan te beleven.

Die Zeven Kosmische Levensgraden zijn dus thans voor deze ruimte niet te beleven, omdat deze ruimte slechts drie graden vertegenwoordigt. Doch deze drie bijeen schiepen de Vierde Kosmische Graad en dat is aan alles wat wij zien en beleefden te volgen, zodat wij dit hebben te aanvaarden. Straks komen wij zover. Dit Heelal stuurt ons dus bewust verder. Het Uitdijende Heelal heeft een einde te beleven en te aanvaarden gekregen. De geestelijke levensgraad is er nog niet, maar de geestelijk en toch stoffelijke ruimte kreeg door deze drie levensgraden voor dit uitdijingsproces de eigen zelfstandigheid en dat werd de Vierde Kosmische Graad.

Wat is nu een graad? Een levenswet? Een zelfstandigheid? Wat vader- en moederschap is, dat weten wij. Wat heeft het u te zeggen, André?"

„Ik ben een levenswet, mijn meester, en een levensgraad. Mijn graad van leven stelt voor mij vast, tot welk rassoort (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) ik behoor. Dat is een graad voor het menselijke bewustzijn. Maar dat is tevens een wereld, een sfeer en zal zijn uiteindelijk ... liefde, harmonie. Doordat ik mijn leven beleven kan, verandert mijn levensgraad, verandert mijn wereld, mijn sfeer, mijn denken en voelen, begrijpen, waarheid, licht, leven en liefde, vader- en moederschap en tenslotte mijn „wil”, mijn kunst, mijn álles.”

„Zo is het, en dat heeft het kind van de Aarde te leren en zich nu voor het eigen Goddelijke stadium eigen te maken. Dat zijn de uitdijingsmogelijkheden, stelden wij zo-even vast, voor elke gedachte. De mens kan dus doen wat hij wil, hij kan zich niet van de Goddelijke levensgraden vrij denken. De levensgraad zegt hem, dat hij tot het leven behoort, hij kan niet buiten de uitdijingswetten en de levensgraden leven, hij is leven en bewustwording geworden, omdat hij de „Albron” te vertegenwoordigen heeft. Dat zijn de fundamente die wij voor deze reis en voor de uitdijingswetten hebben te leggen, omdat wij evoluerend verder kunnen gaan.

Hoe de mens nu ook denkt, hoe hij voor zichzelf ook leven wil, hij ondergaat tóch de uitdijingswetten en die sturen hem tot God, het bewuste „AL” terug. En dat wil zeggen, dat wij mensen, hoe wij ook verlangen, wat wij ook willen doen, ook al bidden wij dag en nacht, ook al zijn wij nóg zo rein en kuis, de uitdijings-levensgraden dwingen ons om het vader- en moederschap te aanvaarden; het zegt tevens, dat géén godsdienst ons het „AL” schenken kan, want wij hebben deze wetten te beleven en ze ons eigen te maken! Voelt

ge thans, wat dit zeggen wil?

Dat de mens bidden heeft geleerd, is machtig, want daardoor buigt hij zijn menselijke hoofd voor de schepping, de „Almoeder” en God, als een Vader van liefde. Maar wij weten nu, dat géén gebed ons kan helpen om die levensgraden te bereiken, wij hebben ons de scheppende uitdijingswetten door het vader- en moederschap eigen te maken. En zegt bovendien, dat de prehistorische mensen buiten godsdienst, ook zonder het gebed het „AL” hebben bereikt. En ook die wonderen zult ge leren kennen!

Wat men de Aarde nu geschonken heeft, kunst, wijsheid, de godsdiensten en de gebeden, dat alles staat naast de Goddelijke schepping. Dat is machtig, maar dat is niet het essentiële, de levensgraden en levenswetten alléén zijn in staat om met de God van al dit leven tot de ruimtelijke éénheid te komen en dat is steeds weer het vader- en moederschap!

Ge kunt op Aarde doen wat gij wilt, indien ge de schepping veracht staat het innerlijke leven stil. Eens zult gij er toch aan moeten beginnen, en dat gebeurt ook, omdat de Goddelijke afstemming in de mens het leven dwingt om tot de „Albron” terug te keren.

Zo moet ge het Goddelijke scheppingsplan voor het menselijke bestaan zien en beleven. God heeft ons niet op een dwaalspoor geleid, dat hebben de godsdiensten gedaan en de Bijbel heeft daaraan schuld. God schiep zichtbare levenswetten en die kunnen wij volgen en beleven. Dat is hetgeen het kind van Moeder Aarde te leren heeft. Dit is het oriënteringsvermogen voor de ziel als mens en haar geestelijk leven. Heel deze schepping roept het u toe en kunt ge aanvaarden en beluisteren. Voel thans meteen aan, dat God u als Zijn vonk liefheeft! Voel hierdoor aan, dat Hij harmonie is en dat altijd zal blijven. Eerst dán leert ge uw eigen Goddelijke afstemming kennen.

De uitdijingswetten voeren ons tot de Goddelijke harmonie, de levensgraden tot al die Goddelijke eigenschappen, waarvan de liefde de hoogste is. Al deze Kosmische Levensgraden zijn erdoor geboren. Ze zijn erdoor verstoffelijkt en hebben er zich door verruimd. Door de wetten voor het vader- en moederschap zien wij de daarachter liggende werelden voor ziel en geest. En dat is de zelfstandigheid voor de mens, dat wil dus zeggen, de mens kán zeggen, ik ben een ruimte en een sfeer, maar ik ben liefde en vader en moeder geworden, waardoor ik dit alles vertegenwoordigen zal. Wij kunnen zeggen: kom nu in mijn geestelijk Koninkrijk. Wij kunnen de mensen ontvangen, maar ook die miljoenen kinderen kunnen ons ontvangen en zullen ons liefhebben, omdat wij thans de ruimtelijke, de universele liefde bezitten. Dat hebben de uitdijingswetten als levensgraden in onze handen gelegd!

Zo hebt ge het Goddelijke wonder te zien. En zo zult gij als Goddelijke vonk levensblijheid krijgen waardoor God Zichzelf geschapen en verruimd

heeft. Al de stoffelijke ruimten zijn erdoor verstoffelijkt en vergeestelijkt.

Waarlijk, mijn broeders, wij keren tot het Goddelijke bestaan terug. Deze ruimte bezit dus zeven overgangsstadia, waardoor het volgende leven kon beginnen en dat is de Vierde Kosmische Graad geworden. Bezie thans dit Uitspannel. Volg ook de menselijke en de geestelijke graden en vergelijk ze met uw eigen onmetelijkheid, uw afstemming op God. Eerst nú buigt ge uw hoofd, omdat ge thans weet, dat gij een godheid zijt! Wat wij hier zien en beleven, dat zien wij straks veranderd terug, maar de levenswetten zijn dezelfde gebleven, omdat deze Goddelijke wetten ook in het „AL” de verkregen zelfstandigheid hebben behouden.

De uitdijingswetten, mijn broeders, verbinden ons weer met de Wedergeboorte voor de ruimte. En die wetten volgen wij straks, dus door de wedergeboorte gaan wij dan tot de Vierde Kosmische Graad. Ook dan zult gij opnieuw wonderen beleven. De wedergeboorte voor het Universum zal uw leven natuurlijk en bewust verruimen, tot de Goddelijke ontwaking brengen. Ziet ge thans, de Maan schiep nieuw leven voor deze ruimte, maar zij schiep tevens hoger gaan voor zichzelf. En ook dat zien wij op Aarde terug, doch in handen van de mens en al het leven van God.

Een planeet bracht leven voort, voor de eigen evolutie en toen dat leven gereed was, zag die ziel als macrokosmisch leven de eigen voortzetting, de uitdijingsmogelijkheden om zélf verder te gaan. De Zon schiep voor deze ruimte leven, doch dijde uit, zo, dat er een hogere afstemming ontstond, ontwaakte en dat werd dit leven voor de Vierde Kosmische Graad. Zo hebben sterren en planeten de Goddelijke verstoffelijking moeten opvolgen en schiep deze ruimte als gewaad een ander, dat alles tot het uitdijende Heelal behoort.

Doordat de Maan als de Eerste Kosmische Graad zich splitste, schiep zij een nieuw leven. Wat beleeft de „Almoeder” nu? Wat beleeft God? De „Almoeder” én God beleven Zichzelf! Wij hebben dus het menselijke bestaan en het dierlijke volkomen uit te schakelen. En dat wil zeggen, dat God geen mensen noch dieren, noch bloem en plantenleven heeft geschapen, doch zichzelf!

Voelt ge ook dit? Dat is dan het allerlaatste wat wij voor nú hebben te volgen en moeten beleven. Dit is voor deze Goddelijke reis, mijn broeder André, en kunt ge aanvaarden.

Dat zal de mens op Aarde nog niet kunnen begrijpen? Indien hij dóór wil denken, dan komt hij zover. En het is weer eenvoudig, omdat wij steeds hebben kunnen waarnemen, dat wij en al het leven God moeten vertegenwoordigen. En dat wil nu zeggen, dat wij Goddelijke levensgraden zijn. Mens en dier, bloem of plant, licht of duisternis, vader- of moederschap, ziel, geest en al die duizenden verschijnselen blijven slechts verschijnselen, omdat het

„Leven” de Goddelijke afstemming bezit en te vertegenwoordigen heeft. Gij maakt u niet druk als mens, maar uw leven is het! Gij kunt een mens vernietigen, het leven is niet te vernietigen! Dat wil nu tot ons bewustzijn zeggen, dat wij „Het Leven” zijn en ons leven is Goddelijk bewust, doch thans, in een menselijke levensgraad en zegt, dat wij bezig zijn om onze godheid tot de „Albron” terug te brengen. God schiep mensen en andere levens, maar dat is „HIJ” ... eeuwigdurend „Zélf”! Wij kunnen nu dus reeds zeggen en uitroepen: wij zijn Goden!

Is dit duidelijk? Wat de mens op Aarde bezit, wat hij tot stand brengt voor het eigen leven, dat doet hij voor zichzelf! Dat doet hij voor de vertegenwoordiging van zijn godheid. En dat zien wij later in het „AL” terug; dat leren wij eerst op Goddelijke afstemming kennen, wanneer wij de mens als een organisme volgen en waarna wij reizen voor de zielswetten zullen maken, zodat ónze Godheid naar voren treedt.

Dat vertellen ons de uitdijingswetten, mijn broeders. En deze gevoelens kreeg ik van de hoogste meesters, het „AL” geeft ons, dat wij Goden zijn. Dat élke vonk van God straks het „AL” stadium te vertegenwoordigen heeft.

Wanneer de mens nu spreekt over: hoe kan God dat goedvinden? Dan kunnen wij antwoorden met: dat bent u zelf! Wij kunnen antwoorden door: als u ziek bent, is dat uw eigen schuld. Wanneer ge oorlog voert, is dat uw eigen wil! De „Albron” heeft u dat niet opgedrongen. „De „Alliefde” heeft dat niet in u gelegd en dat geweld. Dat bent u thans zelf! Elk mens vertegenwoordigt de Goddelijke afstemming en het menselijke wezen is dus een godheid.

De „Albron”, de „AlGod”, het „Alleven”, de „Alliefde” leeft achter élke vergeestelijkte en verstoffelijkte openbaringswet en wil zeggen, dat wij géén mensen zijn, maar Goden en dat wij geen recht van klagen hebben, noch bezitten, omdat wij als mens door élke gedachte en scheppingsdaad dé God in ons bedriegen of beliegen, „HEM” versjacheren of mismaken, já „HEM” belasteren en hangen, doden en vervloeken, want dát heeft God in die handen gelegd en dát heeft de „Alliefde” geweten, omdat wij die liefde, die „Alwetendheid” uiteindelijk weer, doch thans als een bewuste en zichtbare godheid bezitten.

Begrijpt gij dit, mijn broeders? Wij zullen al deze wetten vaststellen. Er leven géén mensen en dieren op Aarde, geen bloemen en planten, dat alles is Goddelijk „Leven”. Bedrieg een mens en gij bedriegt God! Belieg uzelf en gij beliegt uw godheid! Volg de duisternis en gij verduistert uw lichtende godheid, geef haat en gij smoort uw Goddelijke liefde. Wat wilt ge nu, mens der aarde, beginnen? Hebt ge nog meer vragen te stellen, dan zullen wij uw vragen door de Kosmologie van uw godheid beantwoorden! En dat wij daartoe in staat zijn, kunnen de wetten u thans zeggen, élke vonk kan u daarvan

overtuigen.

Aan u, geachte lezer, hierover na te denken! Wij zeggen u, gij kunt er niet aan ontkomen. Wij gaan verder, de volgende reis voert ons en u tot uw „AL”stadium en bewustzijn, gij zijt dan tot uw godheid teruggekeerd. Begrijp thans, nu gij nog op Aarde zijt, welke liefde gij wilt beleven én hierna wilt ontvangen. Open u zelf als moeder voor de scheppende krachten en gij zijt „Tweelingzielen”, gij zijt eerst dán vader en moeder, waarvoor ge zult leven en sterven.

Als mens beleeft ge op aarde de „menselijke afstemming” van uw „Almoederlijke Bewustzijn”. Als mens beleeft ge vaderschap, maar die is daar stoffelijk-menselijk bewust, waarvan miljoenen mensen nu nog de dierlijke levensgraad vertegenwoordigen. Wat heeft de „Albron” nu gewild om aan u het leven te schenken? Dat kunt ge thans weten!

Toch zeggen wij u, als instrumenten ván de en vóór de „Universiteit van Christus” ... dat gij als mens God zijt in uw eigen toestand. Dat het dier uit uw leven geboren is, dat zullen de wetten u straks zeggen en u ook daarvan overtuigen.

Bedenk nú, gij zijt „G O D”! En thans valt al uw leed weg, ook uw smart en elke narigheid, gij hebt u zelf door de miljoenen levens die achter u liggen, vergeten, verduisterd, mismaakt als mens, uw Goddelijke afstemming die ín u leeft heeft dat nóóit geweld!

Hier, mijn broeders, zullen wij eindigen, dit is het einde van deze reis voor de ontwaking van de mensheid! Gij, meester Zelanus, zult door uw broeder André, de wetten ontleden en ze voor de aarde verstoffelijken. André, volg en beleef elke levenswet op Aarde, ontleed het leven, voor de ziel, geest, vader- en moederschap, voor de „liefde”. Sta open voor al het leven van uw godheid en laat het tot uw bewustzijn spreken, eerst dán zult gij door uw mens-zijn de God van al uw leven tot ontwaking brengen. Daarvoor leeft de mens! Hierdoor ontwaakt het leven en keert het terug tot de „Albron”! Mijn leven en bewustzijn sluit zich thans, het Goddelijke „AL” heeft gesproken. Thans keren wij terug naar de aarde.”

André kijkt om zich heen. Hij zal anders op Aarde terugkeren, hij zal zich duizenden eeuwen ouder voelen. Bewuster, liefdevoller, omdat hij thans weet, dat hij een godheid is! Dit is ruimtelijk éénzijn, geachte lezer, maak u deze wetten eigen. Welke liefde schenkt ge uw scheppende ziel, uw man of vrouw? Klaagt ge? Mismaakt ge het leven? Doet ge mee aan de vernietiging? Leert ge daar hoe ge de wetten hebt te beleven? Dacht ge uw „godheid” tot de ruimtelijke ontwikkeling te voeren door haat en geweld? Wie wilt ge dienen? De duisternis of het licht, de haat of de liefde, de harmonie of de disharmonie, het vertrouwen of het wánbegrip? Golgotha of satan in de

mens? Dat hebt ge zelf uit te maken. Dat leeft echter in uw handen! Volg ons, gij volgt uzélf! Door de wetten voor ons leven komen wij tot de ruimtelijke ontwaking!

Intussen hebben wij de Aarde bereikt. André daalt in zijn leven af. Nu hij zijn stoffelijke ogen openmaakt, kan hij tot ons roepen:

„Wayti’s? Mijn Goddelijke-menselijke dank voor alles! Ik zal voor deze wijsheid niet sterven, maar ik zal ervoor blijven „leven”!

Een andere ..V2 zegt hem nu reeds, welke weg hij moet gaan, en heeft te volgen, die van Adolf Hitler voert hem naar de duisternis, die van Christus tot de „Albron” terug!

„Dag, mijn meester?”

„Mijn André?”

„Meester Zelanus, straks ben ik gereed.”

„Ik weet het, André, aanstonds ben ik daar.”

En de God van ál het leven weet ín de mens, dat Hemel en Aarde vóór en dóór alles eeuwigdurend éénzijn. Welnu, het dagelijkse leven kan weer beginnen. En thans denken, nábeleven!

Mijn God, ik behoef U niet meer te danken, wanneer ik de wetten volgens Uw ruimtelijke uitdijingsgraden volg, ben ik daar als Gij zijt!

En dat alles zal ik mij nu eigen maken!

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—o—

Door de Wedergeboorte naar de Vierde Kosmische Levensgraad

Onmiddellijk, nadat André is ontwaakt, begint hij te denken. Ongelooflijk schoon was deze reis en ontzagwekkend de wijsheid, diep en heilig zijn de wetten en heel natuurlijk en zelfs te begrijpen, maar dat zal men op Aarde nog niet aanvaarden. Wat wil de mens? Wat wil deze wereld? De mens is een godheid, de mens zal al die ruimten overwinnen; indien hij ernstig wil, wordt het leven op Aarde als een paradijs. Doch de uren hier worden steeds moeilijker, het leven zwaarder en de angsten groter. Hoe moet ik dit nu verwerken, denkt hij. En toch moet het, al het leven zal mij helpen dragen. Maar hij blijft met het Heelal in verbinding, de levensgraden willen reeds tot zijn persoonlijkheid spreken en wanneer hij zich maar even op de Maan instelt, komt er al:

„Geef je maar aan mij over, André. Ik zal je helpen dragen. Ik ben wel oppermachtig voor je leven, maar ik gaf je immers alles? Ik zal je straks wel van je organische stelsels bevrijden. Ga nu verder en maak je deze wijsheid voor de Aarde eigen, André, al mijn kinderen zullen je steunen. Maak je gereed voor de volgende reis, mijn kind.”

„Ja, moeder, ik zal eraan denken. Dank voor alles. Ik ken je bijna. Wat is het mooi om dit alles te mogen weten. Hoe heb je voor het leven gezorgd? Hoe machtig is je verdichting geweest.”

„En dat is nog niets, André. Als je straks mij leert kennen, toen ik mij splitste, toen de mens aan zijn embryonale bestaan kon beginnen, toen de eerste menselijke liefde geboren werd en de mens zijn „zintuigen” kreeg, dat is iets machtigs, mijn zoon, waar je geen woorden voor hebt. En dan al die andere miljoenen levenswetten.”

„Zal ik dat wel kunnen verwerken, moeder?”

„Natuurlijk, als je eerst maar de wetten kent, dan neem je al mijn leven vanzelf in je op. De levensgraden brengen je naar je volgende stap. En thans jezelf volgen, dat is het machtigste wat er is, André.”

„Ik weet het, moeder. En dan zal ik tevens de ziel voor al het leven leren kennen, nietwaar?”

„Je zult de ziel leren kennen voor al het leven, voor elke levensgraad en zelfstandigheid, voor mens en dier, ook de ziel van al mijn kinderen die mijn leven aan Moeder Natuur schonk. En dat is heel veel, André.”

„Dat begrijp ik, moeder. Het water zal mij nu wel vragen willen stellen en dan kan ik antwoorden.”

„Zij weet alles, André. Haar bewustzijn is kosmisch, vergeet niet, al mijn

leven heeft zich niet versnipperd.”

„Dat begrijp ik. En ik zal mijn best doen.”

„Heel goed, André, dat is het. Zo moet het. Je zult je niet meer afvragen waarom wij nu tot je leven kunnen praten, je weet het! Je zult je niet meer afvragen waar al dit leven geboren werd, je hebt de ruimtelijke-gelegde fundamenteën gezien. En daardoor kun je thans verdergaan. Ik weet alles van mijn kinderen, elke seconde zijn wij één. Dat kan altijd geschieden, André. Wanneer je de wetten kent, ben je één met al het leven. Ook de lagere levensgraden openen zich voor je bewustzijn. Bewust of onbewust heeft geen betekenis meer om dit éénzijn te ondergaan, het nietigste insect kan je alles van het eigen leven vertellen.”

„Hoor je die V2 ... moeder?”

„Natuurlijk hoor ik dat. Al het leven hoort het gekraak op Aarde.”

„Wat moet God hier nu van denken?”

„God denkt niets, Hij legde het in handen van Zijn leven. Heb je dit goed gevoeld?”

„Ja, moeder, de mens is God, Zijn leven is het, dat thans hier de boel op stelten zet en dat leven zal eens ophouden.”

„En dat komt, mijn zoon, onherroepelijk komt het. Deze onbewuste massa zal thans leren hoe het niet moet en wat wél gedaan moet worden om vrede en rust op Aarde te brengen. Wanneer het kind van God weet hoe de eigen wetten zijn ontstaan, zal dat leven veranderen.”

„Ik begrijp het, moeder.”

„Geef je wetten door, André, en je voert je eigen leven tot het „Albewustzijn” terug, waarvoor vele levensgraden reeds openstaan. Denk over alles na en indien je mij beleven wilt, stuur je gedachten tot mij en ik zal tot je komen.”

„Dat is heel lief, moeder, ik zal het doen.”

Die Moeder Maan, toch, denkt hij. Toch hoorde hij elk woord, het gaat van gevoel tot gevoel en dan verstoffelijken zich deze gevoelens. Hierna weet je wat het leven te zeggen heeft. Had je dit ook, Ramakrishna? Pythagoras, heb je dit ook beleefd? Oude Egyptenaren, waren jullie reeds zover? Hebben de Tempels van Ra, Ré en Isis je deze heilige éénheid geschonken? Néén, hè, dat was toen nog niet mogelijk, jullie waren nog niet zover. Jullie hebben zo'n reis niet kunnen maken. Mijn hemel, machtig is het, want ik zal ál de wetten van God leren kennen. Ik kan mij alles eigen maken in dit leven en straks ga ik in de astrale wereld verder. Is dat even 'n vooruitzicht? Is dit even geluk, vrede en rust én geheiligde liefde? Zou je zo'n kus niet willen beleven? Ik kreeg zo-even van Moeder Maan een ruimtelijke kus. Dat was een druk vanuit haar levensgeluk, haar levende hart voor mezelf. Wereld, wat wil je toch?

Mensen, wat wil je toch? Dienen voor Satan? Je geven voor die narigheid en ellende? Dacht je, dat je hierdoor het bewustzijn voor de ruimte kreeg? Om je te geven voor haat, kwaad, afbraak?

De Maan heeft gelijk, denkt hij. Ik moet dit machtige werk op aarde weten te dragen. Het kind van de ruimte zal mij helpen. De mens kan dat niet, omdat de mens die wetten nog niet kent. De mens voelt deze ruimte niet en dan heb je niets te geven, je innerlijk leven weigert. Bewustzijn is gevoel en dat is weer de liefde voor de mens. Als je gevoel hebt, kun je het moederlijke hart optrekken en dan kom je tot deze ruimtelijke en natuurlijke éénheid. En is dat niet het verlangen van de mens? Leeft hij niet voor de liefde? Is het leven op Aarde niet alles, wanneer je liefde hebt en beleven kunt? Wat wil de vrouw als moeder geven, wanneer zij geen liefde bezit, geen gevoel? Dan is het een dood meubel, onbewust en heeft zij zich die andere en verhoogde gevoelsgraad eigen te maken. Ik ga begrijpen, dat elke gedachte je liefde en gevoelswereld als een ruimte smooit, wanneer je die zachtheid niet wenst te geven. Mijn hemel, Crisje, wat ga ik een wijsheid zien, wat ga ik nu diep tot het leven, wat is dit toch machtig.

Het leven moet zich het gevoel eigen maken en dat doet de persoonlijkheid. Ook die persoonlijkheid bezit zeven graden om het hoogste voor de menselijke liefde te beleven, eerst dan kun je zeggen: ik ben moeder. Ik heb nu echt lief.

Hè, Socrates? Hoor je het? Wanneer ben ik liefde? Wat is het, heb jij je tijdens je leven afgevraagd, als ik mij gelukkig voel? Wat is gevoel? Dat kan ik je thans vertellen. Ik weet thans, waar het gevoel voor de mens is geboren. Waar wij mensen aan dit gevoel zijn gekomen. Maar dat heb jij tijdens je leven niet geweten, jij hebt die wetten en werelden niet gezien. Is dat niet waar? Ik heb de „Almoeder” mogen zien en beleven en hierna de vergeestelijkte en verstoffelijkte levensgraden voor de ruimte. Aanstonds gaan wij naar het bewuste menselijke Goddelijke „AL”. En dan? Dat hebben jullie niet gezien, noch gevoeld. Maar het denken gaat goed, Socrates, best gaat het, merk ik, ik zal mij nu alles van de „Almoeder” eigen maken. En eerst dán zal ik gereed zijn voor de moeder van de Aarde om haar mijn liefde te geven. Voel je deze ruimtelijke kus, Socrates? Had jij deze niet willen beleven? Nu brengen die lipjes je tot de reine klaarte, tot de „Almoeder” terug en is de „Moeder” van de Aarde een Goddelijk wonder, dat je met hart en ziel lief kunt hebben, omdat je de wetten voor ziel en geest hebt leren kennen.

Hoe is de man voor de moeder en hoe de vrouw voor haar schepper? Dat zie je hier. Dat kun je beleven. Een dier bezit meer liefde dan de mens en de mens is het allerhoogste door de „Almoeder” geschapen. De mens kent nog geen liefde, maar de man kent zichzelf niet! Ze weten hier niet waarvoor ze

leven, dit stel levensgraden, deze twee zielen. Wanneer zijn ze van één kleur en één gedachte?

Hij maakt zich gereed en rent even later de straat op. In één nacht is hij miljoenen eeuwen ouder geworden. Zoals hij gisteren dacht en voelde, behoort tot het verleden. Het leven lacht hem toe, ook al is de mens en het dier uitgemergeld, wordt dat leven geslagen en getrapt, het leven is machtig, mooi, ongelooflijk schoon. Wat wil eten en drinken zeggen? Niets!

Even later praat Moeder Water reeds tot zijn leven en bewustzijn.

„Dag, André?”

„Dag moeder.”

„Was het geweldig?”

„En of.”

„Heb je de levensgraden leren kennen voor de ruimte en die van mij, André?”

„Ja, moeder, honderdduizenden wetten heb ik leren kennen.”

„Is het niet om je leeg te schreien van geluk, André?”

„Ja, moeder, het is machtig.”

„Je gaat tot Loea?” (Later in dit hoofdstuk wordt duidelijk wie Loea was.)

„Ja, ik zal daar aanstonds schilderen. Wij maken nu reizen en beleven veel en om dat te breken ...”

„Je schildert niet, André, je gaat straks de wetten verstoffelijken. Meester Zelanus begint.”

„Je hebt gelijk, moeder. Ik dacht in het verleden en dat moet niet. Ik heb dat al beleefd. Maar alles is best. Ik ga mij, dat voel ik thans, op het ruimtelijke beleven instellen. Ik moet dat eerst beleven. Néén, wij zullen nu niet schilderen, ik heb kunst genoeg. Jongchi leeft thans ergens anders. Maar hij zal direct komen, wanneer wij hem nodig hebben.”

„Ik weet het, André. Wat heb je nu machtige gedachten in je, André. Zag je dat allemaal bewust?”

„Ja, moeder, elke levensgraad kan het je vertellen. Het is als wij het thans beleven. Wat wil je, mijn lieverd?”

„Hoe was moeder?”

„Best, ze keert rustig terug.”

„Ja, hè, daaraan kan geen mens iets veranderen. Moeder lachte me gisterenavond toe. Jij was daar al. Ik zag je daar met de meesters. De mens zag haar hier als het laatste kwartiertje. Is het niet koddig, André?”

„Dat is het, moeder.”

„Als je straks één bent met haar, wil je haar dan zeggen, dat ik elke seconde haar leven kussen zal?”

„Dat weet ze immers.”

„Maar ik wil haar mijn bloemen schenken, André. Hoe lief en goed is zij voor ons geweest. Je weet nu zeker al, hoe ik en met mij al die andere graden van haar het levenslicht kregen?”

„Dat gaan wij straks volgen, moeder.”

„Ik begrijp het, dan zie je, hoe je zelf tot het leven bent gekomen. En dat is toch wel de moeite waard. Is het niet?”

„Zo is het, moeder.”

„Heb je gezien, dat mijn vriend boom z'n armen bijna kwijt is? Die andere daar, waarmee je gesproken hebt, zei mij: ik zal zorgen, dat André vandaag of morgen een arm van mij krijgt. Hijzelf, zegt hij, wil dat gezaag niet beleven, dat voel ik en dat kan ik begrijpen, maar nu zal ik er zelf voor zorgen. En voel je, André, hoe hij dat zal doen?”

„Néé, maar ik denk het te voelen.”

„Wel, je zult het zien. Morgen of overmorgen is het zover. Dan staat zijn armpje voor je deur, daarvoor heeft hij mensen nodig en die heeft hij al ontmoet. Je krijgt hout van zijn leven en daar willen wij nu voor zorgen. Weet je en geloof je, dat wij dat kunnen?”

„Ja, moeder, ik weet thans, jullie kunnen alles.”

„Dat is fijn, André, vertrouwen is éénzijn. Als je daarvan niets bezit, komen ook die wetten niet tot werking. Is het niet natuurlijk? Wij kunnen alles, indien je deze harmonie beleven wilt. Praat tot het leven, geef je volkomen over en „hét leven”, waarvan de mensen denken dat het God is, zorgt altijd voor je. Heb je nog andere verlangens, André?”

„Néén moeder.”

„Geen honger?”

„Ook niet, moeder.”

„Heb je dan geen trek in mijn leven? Wil je zien, dat ik leven bezit? Wil je een visje, André?”

„Néé, moeder, ik zou je leven nu niet kunnen eten.”

„Kijk daar eens? Dáár, dicht bij je. Zie je z'n dikte niet? Je zou hem zo kunnen vangen. Het leven van mij komt je al tegemoet. Is het niet wonderbaarlijk, André? En toch zo eenvoudig. Ik wil, dat ze tot je komen. Is dat nu niet lief? Já, ik, André, als de moeder van al dit leven, kan je met dit verbinden. Als ik wíl, dat zij tot de mensen komen, eten zij uit je hand. Ze leggen zich neer, je kunt je hand uitsteken en je hebt weer te eten. Ander leven als mens krijgt dat niet. Wanneer ze de levensaura zien en voelen, vliegen ze weg, duiken ze onder, ze willen niet dienen voor ónbewustzijn, hoe geweldig ook voor hen het doodgaan is. Immers, direct komen zij tot de levenswetten voor het verdergaan. Zie je dat ook, André?”

„Ik zie ze, moeder. Ja, ik zie thans de ruimte voor je leven. Is dat even

machtig? De ziel als water. De geest als water, mijn moeder, de ruimte ook én de vele levensgraden als verstoffelijkte werelden, gá ik in je zien en beleven.”

„Zie je, André, dat is nu éénzijn. En mijn kinderen voelen dat. Daarom komen ze tot je. Wil je zien, dat ik heerlijke dikkerds bezit?”

„Ja, graag, kan dat nu?” „Kijk zelf ... daar komen ze al. Ik stuur ze tot je bewustzijn.”

„Waarachtig, moeder, ik zie ze. Het is niet te geloven, maar ik zie ze. Heb je ze nu waarlijk tot me gestuurd?”

„Natuurlijk, mijn André. Weet je dan niet, wat Christus heeft gedaan?”

„O, je bedoelt dat met die vissers?”

„Dat van zijn Apostelen, bedoel ik.”

„Dat voel ik.”

„Wel, hoe dacht je, dat Christus dat heeft gedaan, André?”

„Hij zag immers, dat daarginds vis leefde en toen konden de Apostelen hun netten uitgooien.”

„En toen hebben ze netten vol vis uit de wateren gehaald. Nietwaar? Maar Hij sprak tot dit, mijn leven. Hij vroeg aan mijn leven eerst of ik zo goed wilde zijn om mijn leven tot Hem te sturen.”

„En dat heb je toen gedaan, moeder?”

„Ja, dat hebben wij gedaan en gekund.”

„Waarom wij?”

„Omdat dit delen zijn van mijn „Oerbron” en levend bewustzijn is geworden, zelfstandigheden uit één levensgraad verstoffelijkt, spreken wij van „wij”! Dat doet trouwens al het leven. Jij spreekt toch ook over mensen en dieren, bloemen en planten en ruimten?”

„Je hebt gelijk, moeder. En toen luisterde je leven?”

„Wij waren nogal niet gelukkig, dat de „Messias” ons vroeg Hem dat wonder te schenken. Toen mochten wij voor het hoogste bewustzijn dienen, André.”

„Dat begrijp ik, moeder.”

„Karrenvrachten vol hebben de Apostelen uit ons leven gehaald. Maar zij wisten niet, hoe dat gebeurde. Daarvan begrepen ze toch niets en hadden ze „HEM” achter Zijn rug uitgelachen. Dat was te veel geweest voor het Goddelijke „IK”! Dat voel je toch zeker? Nietwaar, hebben zij later niet moeten bewijzen wat ze wisten en hadden beleefd? En toen? Toen kraaide er een haan, André! Een ander liep van Hem weg. En weer anderen dachten niet meer aan Goddelijk bewustzijn. Jazeker, Johannes was een kei. Die had meer gevoel in zichzelf. Hij was de enige die alles onderging en aanvoelde vanuit de levensbron, waardoor ook hij het eigen leven had gekregen. Maar wij zullen daar nog wel eens over praten. In elk geval, je ziet nu, dat ik de macht

bezit, om mijn eigen leven tot je te sturen. En dat doen mijn kinderen gaarne. Kijk maar, ze willen niet weg. Maar wacht nu eens, als er andere mensen komen? Eén wenk en ze verdwijnen. Doch dat ben ik, André. Ik waak over mijn leven en stuur ze, als het zover is tot de mens. Eerst dan mag je mijn leven vangen en eten. Dacht je niet, dat er in alles de ruimtelijke orde is te zien en te beleven?”

Maar meestal stuur ik mijn nágeboorte tot de mensen. Dat is het kleine grut, André, het leven, dat tot mijn ná-scheppingen behoort. Dat mogen ze vangen, omdat dit leven voor zichzelf wil oplossen. Maar over mijn eigen levensgraden waak ik en moet ik waken of mijn levenswetten als graden komen in gevaar, sterven uit, dat je onmiddellijk geloven zult, maar waarvan die onbewuste massa géén wet kent. Je begrijpt mij toch?”

„Ja, moeder, ik begrijp je. Je bedoelt de ná-scheppingen. Ik ken die levenswetten nog niet, maar ik kan ze volgen, omdat ik mijn eigen ontstaan mocht leren kennen. Ik weet wat je bedoelt, maar de dierenwereld moeten wij nog ontleden. Dat komt straks.”

„Zo is het. En eerst dan weet je wat ik bedoel. Maar ik zal je even zo'n beeldje geven, dan weet je het nu ook en is het wijsheid voor je dagbewuste „ik”, dan stoort het je niet. Zie je het nu?”

„Ja, moeder, ik zie het. Machtig is ook dat.”

„Zo is het, mijn zoon. Zie je, André, dat zijn ná-scheppingen. Of zouden de geleerden denken, dat zo'n worm een hemel te beleven kreeg? Wat zijn vlinders? Wat zijn rupsen. Vliegen en al die levensgraden voor de ná-scheppingen, waarover de kleintjes hebben gesproken? Dat zijn ná-scheppingen. En daarvan bezit ik verschillende graden. Dat goedje wil leven, natuurlijk, maar uit het laatste rottingsproces kwam het voort. Mijn andere graden, dat weet je nog niet, maar je zult ook die leren kennen, kregen het eigen bewustzijn vanuit je menselijke levenscel. Vanuit je „Oerbron” als lichamelijke wet, kwam het tot bewustzijn en dan eerst weet je welke vis je eten kunt. Is dat nu niet eenvoudig? Waardoor heeft een „koe” het leven en het bestaan gekregen? Die wetten zul je leren kennen, maar ik ken ze! Waardoor is de dierenwereld ontstaan, André? Uit je zélf! Waardoor mijn leven! Uit onze „Almoeder”! Maar moeder en moeder zijn is een groot verschil. Dat weet je immers al? Zo zouden wij verder kunnen praten, is het niet? Maar ik zie, je wilt weg, je moet weg en ik heb dat te aanvaarden. Zul je aan mij denken, lieverd?”

„Vanzelf, moeder.”

„En heb je „Wayti” al goedemorgen gezegd?”

„Nog niet, maar dat doe ik vanavond nog, moeder.”

„Zul je het niet vergeten?”

„Néé, dat nooit, ik vergeet jou ook niet meer.”

„Dan ben je een deel van mijn hart, André, en je zult het blijven.”

„Weet ik, moeder.”

„Dus géén visje, André?”

„Néén, moeder, maar ik dank je voor alles. Ik zou je leven nu niet kunnen eten.”

„Begrijp ik. En nu tot straks. Goede reis, André. Vergeet niet aan mij te denken, als je in het „AL” bent. Kijk naar mijn leven als je voor mij staat en aanschouw dan mijn Goddelijk bewustzijn en mijn afstemming. Ik zal daar zijn als kristal. En op de Vierde Kosmische Levensgraad? André, voel jij je thans gelukkig?”

„Ik kan het niet op, moeder.”

„Dat begrijp ik.”

„Dag nu, mijn lieverd.”

„Dag, André-Dectar?”

„Gedag ...”

„Ja, ik hoor je al niet meer. Ons contact is verbroken ...!” Ben ik even gek, valt er over zijn lippen en toch? O, die moeder. Moeder Water, wat ben ik toch gelukkig. Ik zag die vis. Ik voelde haar vis en dat leven had ik zomaar uit het water kunnen halen. Was dit nu geen werkelijkheid? Zag je die dikkerds? Já, ik zag ze. Waarom stak je je handen niet uit, je rammelt immers van honger? Ik niet, boom, ik heb geen honger. Maar je zag ze toch? Já, ik zag ze. Dan is alles in orde.

„Wat is nu in orde?”

„Ik zou het Moeder Water zeggen, als je dit niet geloven kunt.”

„Maar ik zag haar leven immers.”

„Dan is het goed, dan heb ik niets meer te zeggen.”

„Wat wil dit betekenen, boom?”

„Dat de mensen ons niet langer voor de gek moeten houden. Dat is het waar wij nu zelf voor waken.”

„Dus jij wilt Moeder Water beschermen?”

„Ja, dat willen wij en zij beschermt mij, óns dan. Ik wil alleen weten, of je zag, dat zij haar leven tot je zond. Meer is er niet.”

„Maar ik zeg toch, dat ik haar leven zag.”

„En ik zei toen, dat het goed was. Dan is alles in orde. Dan begrijpen wij elkaar. En je hebt geen honger?”

„Néé, ik niet, ik zou haar leven nu niet kunnen eten.”

„Dat is te begrijpen, maar je moet het nu niet te ver zoeken. Waar moet nu ál dat leven blijven? Waarvoor is het geboren?”

„Om gegeten te worden door de mens?”

„Néén, mijn vriend, dat is het niet. Om de organen te dienen waardoor ze

het leven hebben gekregen.”

„Is dat wat?”

„Já, dat is het.”

„En jij weet precies, waarover wij hebben gesproken?”

„Ben ik dan een stiefkind? Heb ik mijn leven niet uit haar gekregen? Is zij mijn moeder niet? En kan een kind niet met de eigen moeder praten? Denk maar aan je niertjes en je bent er al.”

„Mijn hemel, já, boom, je hebt gelijk.”

„Zie je, André, dát is het. Maar dat leer je nog kennen. Bedankt nu. Ik ben blij, dat je mij zomaar niet voorbijliep. Waarlijk, je wordt bedankt. Ook ik zal je niet vergeten.”

„Weet ik, maar ik moet verder.”

„Ga dan gerust ...!”

„Goeie kerel, die je bent?”

„Goed mens, je maakt me blij.”

„Dan doen wij beiden iets goeds.”

„Voor vandaag já, maar morgen ook.”

„Begrijp ik, ik zal ervoor zorgen.”

„Dan is alles best.”

„Dag nu.”

„Geloof, hoop en liefde is machtig, André, maar het „weten” is de bezieling voor het geloof en dan heeft de hoop niets meer te betekenen. Wat je nu overhoudt is de „liefde”. Kus mij eens?”

„Voel je mijn kus?”

„Ja, vanzelf. Mijn God, een menselijke kus is het.”

„Je laat me lachen, vriend.”

„Dat zeg je, maar dat doe je niet. Hoe wil dat onbewuste kind mij kussen?”

„Ik begrijp het. Gelukkig nu?”

„Já, en hoe. Kom je gauw tot mijn leven terug?”

„Ik beloof het je.”

„Dán ... tot het zalige éénzijn.”

„Geluk, voorspoed en sterkte.”

„Van dit álles voor jezelf en je haalt het!”

„Dank je hartelijk.”

Weer even later rent hij de trappen op bij zijn vrienden. Wanneer hij echter voor de mensen staat, voelt hij zich straatarm en maakt rechtsomkeert, dat natuurlijk niet begrepen wordt. Toch is dat een fout, denkt hij, dat moet ik overwinnen. Ik moet met de natuur kunnen praten en even later tot de mensen of ik haal de reis niet. Maar eten kan ik niet, moeder, vriend boom, dat is já een heksenketel. De natuur weer in, denkt hij. De mensen zijn le-

vend dood. De mensen kijken je in je ogen en dan wordt je gestoken. Wat is het leven van Moeder Natuur toch anders. Moeder Water, ik houd het niet meer onder de mensen uit. Heb je nog iets te zeggen? En dan komt er tot zijn bewustzijn:

„Ben je al bij mij terug, André?”

„Ja, moeder. Ik voelde me daar gestoken.”

„Dat kan ik begrijpen. Moeilijk wordt het. Maar dat mág niet. Wat zullen de meesters hier van zeggen, André?”

„Ik weet het al, moeder, het is verkeerd. Ik zal ook dat moeten veranderen of ik houd het hier niet meer uit. Bedankt voor je les, moeder. Ik had die levens in mij op moeten nemen. Nu denken ze natuurlijk over gekke dingen en heb ik nu iets gek gedaan?”

„Maar dat snappen ze toch niet, André?”

„Néén, dat begrijpen ze niet. Ik zal maar teruggaan.”

„Ook dat is verkeerd. Dat moet je nu niet doen. Je doet maar alsof je ergens heen moest. Verzin voor die levens maar een smoesje. Begrijpen doen ze het toch niet. Je moet het toch overwinnen, André. Dat had je mij de eerste keer, toen wij dit contact beleefden eens moeten vertellen. Dan had ik je tot mij getrokken en was je leven daar gans voorbij. Nu ga ik je beschermen. Hoor je dat?”

„Ja, moeder, ik dank je.”

„Wel, ik zal je iets anders vertellen. Je zult mijn gedachten thans iets anders opvangen. Dan beleef je mijn verschillende graden, André. Voel je het al?”

„Ja, moeder.”

„Is het niet wonderbaarlijk? En toch zo eenvoudig. Doch de mensen kunnen dat niet. En toch voelen ze, dat ze voor elkaar niet openstaan. Heeft Loea je gestoken?”

„Néén, zij niet, maar die rukwind daar. Dat armoedige mensje van haar is het. Alles is het, die ganse omgeving trekt je je leven uit. Ik kan dat niet hebben nu.”

„En toch moet het. Als je dat eenmaal in je hebt, gaat alles vanzelf, André. En dan leeft het antwoord onder je hart. Zoals de goeie Aarde is geboren, krijg je het antwoord en die gevoelens in je. En dan staat de mens voor de ziel én het leven. Eerst nú nemen ze gedachten over, komen ze tot deze éénheid. Maar dat als mens te voelen en te beleven, is weer heel iets anders.

Ik heb de mens als ziel leren kennen. Ik beleefde die ziel, André. En de mensen mij niet. Dat hebben ze nog te leren. Zou je denken, dat ze dit kunnen geloven? Ik weet wel zeker van niet. Je wordt uitgelachen. Maar ga nu eens even verder? Ga terug tot mijn moeder. Wat zullen ze nu zeggen? Nu ben je géén mens meer. Thans word je van links en rechts gestoken. En dat

noemen ze hun liefde! Dat wil nu gevoel zijn. Dat hebben ze elkaar te schenken. Je moet er niet aan twijfelen, ze hebben dit nog niet. Máár het is er! Jij zult het aan de Aarde en haar kinderen doorgeven. Goddelijke wezens zijn het in een menselijke toestand, waarvan de levensgraden voordierlijk, dierlijk en stoffelijk bewustzijn genieten. Maar dit voert ons naar de geestelijke levensgraad, André.”

„Ik weet het, moeder.”

„Ben je daardoor 'n ietsje geschrokken?”

„Néé, dat niet, maar ik kan het mezelf nog niet vergeven.”

„Dat is dan je winst, André. Zo moet je alles beleven, dan leg je voor jezelf nieuwe fundamenten. Ik zou kunnen walgen van al die graden als mens. Moet je nu die gulzige ogen bezien. Kijk zelf, die man daar hunkert naar wat eten. Maar voor hem komt er geen visje. Dat zou hij wel willen, maar wat heeft hij ervoor over? Niets. Ik bereik er niets mee. Daarvoor is ons bewustzijn en leven niet. Als ze dit weten, schenken wij ons bewustzijn in liefde. En dan krijgen ze terug wat ze ons hebben gegeven en wij het leven door kregen, mijn kinderen dan. En toch, André, als ze zelf komen, die zwaarmoedigen, dan neem ik ze in mijn armen. Hoeveel gaan er nu uit het leven weg door zelfmoord?

Ik zal je Kosmologie geven. Indien de mensen wisten, André, dat de Maan als Almoeder ... voor deze ruimte dan ... mij heeft geschapen, dan kregen ze die wijsheid als voedsel te eten en te drinken. Wat heeft Christus ze gezegd in die tijd? En wat doen ze nu? Eet en drink van Mijn vlees en bloed. Dat kunnen wij ook, doch als levenswijsheid is dat bedoeld! Doch dán zullen ze „HEM” leren kennen. Ze zullen Hem anders liefhebben. En dan eerst maken zij géén te vroeg einde aan hun levens. Ze hebben geen begrip hoe het dan is.

Weet je nu, dat het leven van Moeder Natuur in mij en door mij geboren is? Op de Maan kreeg al het leven een ziel. En toen ging het verder. Hoger en verdergaan door de stoffelijke, lichamelijke openbaringen. En je weet nu, waarheen ik straks ga. Hoe ongelooflijk ook, ik ga verder. Als ik hier sterf, André. Ik los op. Ik dien hier nog miljoenen jaren. Ja, zo lang duurt mijn leven, omdat ik ruimtelijk bewustzijn bezit.

Ik heb reeds mijn Vierde Kosmische Graad geschapen. Is deze stem iets zachter, André?”

„Ja, moeder.”

„Deze bezit de kosmische afstemming. Doordat ik zélf me van deze wetten vrijmaak, spreekt mijn ruimtelijk bewustzijn tot je. Niets houdt mij tegen, André, niets, dat is tevens voor al het andere leven.

Daarom is het zo dom, dat de geleerden mij alleen als water zien. Ik ben

door duizenden werelden gegaan en moest mij die wetten eigen maken. Waarom denken die geleerde zielen niet verder en wat dieper? Jij denkt, dat kunnen ze nog niet. Néén, ook Socrates heeft het niet gekund. Maar eerst dan staan ze voor de ruimtelijke frisheid. Voor mijn groei- en bloeiproces. Groen als op de Vierde Kosmische Graad en bewustzijn als van Hem is. Is dat nu niet jammer? Je voelt nu zeker, dat ik ben als een kind. Vind je me zo echt lief?"

„Ja, moeder. Ik zou nu meisje willen zeggen.”

„Dat zou je kunnen, André. En is niet zo verkeerd, want ik ben het immers.”

„Ik zie het, moeder.”

„Je weet nu, dat wij elkaar op de Vierde Kosmische Graad terugzien. Bedenk nu eens, André, hoe daar ons leven is. Ik ga eerst als ijle stof scheppen. Ik ga tot de wetten van het Universum, maak mij intussen gereed voor het hoger gaan en ben één met al mijn zusters en broeders. Ik zorg tevens voor al mijn verdichtingen en vóór alles, mijn moeder-zijn. Ja, André, ik blijf hier, totdat er geen mensen meer leven. Maar je zult zien, dat ik ook voor dáár reeds mijn organen schiep. Dat is daar ziel van mijn ziel en leven van mijn gevoel. Zag jij het anders?"

„Néé, moeder, zo is het.”

„Moet je luisteren, André. Gisteren hoorde ik enige mensen tot elkaar praten. Ik zeg je, ze leren niets! Geloof me, wanneer deze oorlog straks voorbij is, stel je vast wat ze hebben geleerd. Thans kun je ze onder je hoedje vangen. Maar als ze alles bezitten, vergeten ze Hem opnieuw. En dat hebben ze toch zélf in handen. Waarom weigeren ze niet om te doden? Voelen die mensen niet, wat ze nu doen? Is dat weigeren zo moeilijk? Het dierlijke gevoelsleven, André, dat doodt, dat staat voor alles open en kent geen liefde. En toch zeggen ze, die mensen dan, dat ze liefhebben. Je kent zeker het gepraat van die dominees. Dat leven stuurt waarachtig de mens een oorlog in. Dat is nu zĳn wijsheid voor God. Dat mág, zegt dat ongelukkige kind. Maar dat mág nu net niet! Wat zou je denken van zo'n menselijk insect? Voel je dat bewustzijn, André?"

„Ja, moeder, het is armoede.”

„Vertel ze, André, hoe God gezien en beleefd moet worden.”

„Dat doe ik immers, moeder.”

„Vertel ze vooral, dat God nooit goedvindt, dat Zijn ander leven vernietigd wordt! Wij voelen ons ziek, wanneer wij horen, dat een geestelijke goedvindt, dat de ziel van God moordt! Wij zijn ziek door al dat ge-siegheil, André. Ook daar hebben wij verstand van. Ze zullen erin stikken! Maar dacht je, dat er één van die miljoenen aan de eigen verrotting denkt? En dat komt omdat

die gedachten „rottend” zijn ten opzichte van de Goddelijke schepping. Ook die van de dominees én de kerk! Ja, zij ook, die moeder is afschrikwekkend armoedig.

Ik riep die mensen toe: grote ellende die je bent, ga uit mijn leven weg. Ga hier vandaan, want ik heb toch niets aan je bewustzijn. Ik wil je zelfs beschermen. Hoor je mij niet? Maar ze hoorden mij niet, André. En daar-ginds gingen ze overboord, ineens, schreeuwend hebben ze er een einde aan gemaakt en liggen thans in mijn armen te rotten. Ze zitten vast aan dat verhongerde skelet, ze leven al die tijd in mij, totdat het eigenlijke uur van sterven komt en betreden ze hun voortgaans-wetten. Jij kent dat immers? Jij hebt „De Kringloop der Ziel” van meester Zelanus gekregen. Maar ik, André, heb die onbewusten op te vangen en kan niets beginnen, omdat ze mij nog niet kunnen beluisteren, zij deze éénheid niet beleven. Dat is het enigste wat verschillende mensen kunnen, zichzelf van kant maken. Maar wat dan, straks, als ze niets meer bezitten? Dan zul je eens wat zien, André.

Toen ik riep: grote ellende, ga weg van mij, trok ik ze zelfs tot mijn leven ... iets heeft ze aangeraakt en dat was, André, omdat zij, zoals ik je al eens verklaarde, ín mij het eigen leven kregen. En nu wordt het gevaarlijk. Ik riep: je moeder zegt, doe het niet! Ophangen vonden ze verschrikkelijk. En dat is waar, André. Nu blijven ze naast dat kleedje hangen, aan die houten balk, totdat het wettelijke einde komt en gaan ze verder. Ik vind ophangen iets vies, dan is verdrinking beter. Is het niet zo?”

„Je hebt gelijk, moeder, maar alles is erg.”

„Dat wil die wereld niet weten, mijn liefde. Dat willen die mensen nog niet begrijpen. Links en rechts gaan ze weg. De één springt uit het raam en 'n ander zoekt het door z'n gas, z'n ruw geweld, maar elke zelfmoord is waanzinnig gedoe. Als ze dat leren, André, dan heb je ze iets Goddelijks geschonken. Van mij krijgen ze een gewaadje te dragen. Ik stuur ze niet naakt weg. En dat kleedje is dan om verder te gaan, meer betekenis heeft het niet. Ze moeten nu zélf zorgen voor een ander en dat krijgen ze terug, wanneer ze voor hun karmische wetten komen te staan. Je kent dat immers. Dán kunnen ze hun ellende beleven. Maar dan weten ze niet, vanwaar die narigheid tot hen komt, doch kijk eens even terug? Zie eens enige levens terug, André? Daar ben jij nu van af. Ook jij hebt je meermalen doen verongelukken, totdat je het „weten” bewust in je voelde en is nu de angst, angst, door de ellende die je ééns hebt beleefd, die wetenschap kennen ze, voelen ze ook, sommigen dan, of héél deze mensheid zou er een einde aan maken. Is het niet zo?”

„Ja, moeder, zo is het. Dat is waarheid. Er zijn mensen, die het niet kunnen doen. Maar die zeggen ook: ik weet niet waarom, maar ik ben zo angstig. Ik heb de moed niet om het te doen. En dat is nu uit vorige levens over geble-

ven. Já, je hebt gelijk, moeder. Dat is het gevoel voor nú, maar dat „gevoel” hebben ze eens beleefd en dat sloeg een gat in hun zielen. En nu komen ze niet meer tot die vreselijke zelfmoord.”

„Is het niet machtig, André, dat wij deze enorme wetten mogen beleven en bepraten?”

„Ja, moeder, het is ons weten.”

„Moet je horen ... André, ik zei nog tegen die armen van geest: élk stoffelijk minuutje zul je beleven, want dat is je eigenlijke wet. Doch ook dat kreeg ik niet tot het gevoelsleven gestuurd. Het dagbewustzijn weigerde beslist, ik kon niet verdergaan. Ik zei ook nog, dat elk stoffelijk weefsel werkt en dient om verder te gaan. En wil dat niet zeggen, dat de ziel éérst het organische leven en die ruimte moet beleven? Eerst dan kan zij verdergaan. En die mensen maken er een einde aan en moeten nu van voren af aan beginnen. Zij beleven geen wetten, André, deze zielen willen stukken overslaan en dat kan niet. En dan volgt de stilte, de stilte van de wereld van het „onbewuste” ... het gereedkomen voor het nieuwe leven, doch duizenden zijn hen voor, omdat die harmonisch verder gingen. Heb je over de menselijke-harmonische wetten nagedacht, André?”

„Ja, moeder, maar ik moet nog aan deze ruimte beginnen.”

„Doe het, André, en je krijgt het „Kosmische-Bewustzijn” voor ál de levensgraden van God.”

„Ja, moeder, ik doe het.”

„En dan staan we voor de eigenschappen van zo'n ziel als mens. Zijn dit nu bewuste eigenschappen? Dit is armoedig gedoe. Dat dagbewustzijn is nog niet menselijk, maar ónmenselijk-dierlijk en dan moet je onthouden en aanvaarden, dat een dier zulks niet eens doet. Het dier zoekt geen zelfmoord. Het dier kan dat niet, een mens wel. En dat is nu het hoogste wezen? De menselijke eigenschappen, André, bezitten bovendien de zeven graden voor het ontwakingsproces. Is dat nu niet Goddelijke éénheid? Je hebt alles van Hem!

En dan zijn er nog mensen, André, die er door elk wissewasje een einde aan willen maken. Moeder Aarde roept ze toe: zeg wacht eens even? Voor dat nietsje wil jij er al een einde aan maken? En weer anderen gooien hun kinders van zich af. In zakken gestopt smijten ze mij hun leven toe. Is dat niet om je gek te ergeren? Ze willen wél de pretjes, maar niet het leven en ook dat raakt de evenwichtswetten, de wetten voor harmonisch verdergaan, die voor ruimte en sferengeluk één taak vervullen. Moeder Aarde is moe van al die ellende. Ze heeft er bijna genoeg van. Toen het „joodje” tot mij kwam, riep ik:

„Wil je je afkomst verloochenen?” De man keek me vuil aan en ik meende het toch goed met hem. Waren wij niet allen Joden? En waarlijk, André, hij

hoorde mijn stem en vroeg:

„Wie kan mij vertellen, wat ik niet mag en wil doen? Jij soms?”

Eigenlijk had dit leven gelijk, maar hoe vind je zo'n joodse geschiedenis? Ik riep tot hem terug:

„Splits je toch, stommerd? Splits je leven en aanvaard Christus! Aanvaard de „Messias” en je hebt nooit last meer van „nazi-narigheden”. Verbind je met een christen. Leg je joodszijn af en je hebt Hem. Vermenigvuldig je met dat andere leven van God, je vertegenwoordigt immers maar 'n kale godsdienst? Wist je dat niet, joodje? Dan zal ik het je vandaag zeggen. Je bent al een begenadigde ...” riep ik hem toe, André, „om dit te mogen en te kunnen beluisteren.” En toen vroeg ik nog: „Ben je je afkomst aan het verbloeden?”

Toen kreeg ik te horen: „stik wijf” ... En toch was ik niet kwaad, André, omdat ik voelde en beleefde – dat dit menselijke bestaan me voelde. En dat vergoedde alles, het gaf mij liefde te voelen. Even zo'n aanraking, nietwaar – en je voelt de ruimtelijke kus in je en tot je komen. En daarvoor sta je open en doe je alles, geef je alles, het is enorm wat je te beleven krijgt op zo'n ogenblik. Daarom vraag ik je weer, André, zul je mij nooit meer vergeten? Zal je mij nu voor eeuwigdurend blijven liefhebben?”

„Ik doe het, moeder, voor eeuwigdurend is het.”

„Ik voel het, André, het is alles. En toen zei dat joodje tegen zichzelf nog: Wat moet ik in vredesnaam? En ik gaf hem terug:

„Wil je ook nog in naam van „Vrede en Recht” praten, nu jij jezelf wilt laten verongelukken? Foei, ga aan de ren en verdwijn hier. Jeruzalem?”

En toen hoorde ik weer–„stik wijf” ... en dat klonk nu anders, hard was het, maar dacht je, André, dat hij begreep wat ik bedoelde? Ik vloog in zijn hart en legde daarin: „Ben je vergeten, dat je de „Vrede en het Recht” de „Vrede en zijn Naam” aan het kruis hebt geslagen?”

Je had hem nu moeten zien, André. Giftig werd dit leven. Maar ik kreeg er juist nu trek in en zei toen:

„Is dat soms niet waar? Jullie als kinderen van Caiphas ... zien in Adolf Hitler je wederopstanding terug (zie artikelen 'Hitler' en 'Joodse volk' op rulof.nl). Dóór Adolf sta je thans voor je „film de la Jeruzalem” ... Adolf slaat je, maar h́ij is Caiphas!”

Toen hij van mij wegrende, gaf ik hem als mens het laatste, mijn kus. En toen, André, veegde hij z'n snuitje af, keek naar z'n ster en gooide me daarna terug:

„Je hebt toch gelijk. Wie je ook bent, die tot mij gesproken heeft, je hebt gelijk. Ik dank je. Ben jij het moeder? Of ben jij het, vader? Is het soms Nathan? Leeft Isaak nog? Of zijn jullie al vergast? Ik dank je, mijn lieve moeder, maar ik ontnem me nu mijn leven niet meer. Ik aanvaard nu alles.

Jij was het immers, moeder?”

Zie je, André, die dacht, dat ik zijn moeder was. Dit was vorig jaar, eigenlijk net voordat wij tot elkaar kwamen. Die dacht, dat zijn eigen moeder tot zijn leven sprak, maar ik was het! Die moeder van dit kind, heeft Adolf weggesleept. Z'n vader en zusje ook, ook zijn broer. En hij begreep dat hij „Jeruzalem” niet verloochenen kon. En dat zij zover komen, dat kan ik me begrijpen. Toch zie je, hoeveel kracht ik nog bezit om mensen te helpen. Dat is er een uit miljoenen. Zullen de anderen voor hun schepping waken? Je voelt het zeker, hij reageerde prachtig. Já, André, mijn krachten zijn bewust, ik kan dát!

Geen uur later stond ik diezelfde dag voor een nieuw gebeuren.

Nu is het een mooie vrouw. Ze weet het niet meer en wil zich in mijn armen werpen. Wat dacht je, dat ik haar zei? Ik zei, doe uw plicht. Ontvang het christenkind. Word moeder en laat Adolf begaan, je begrijpt immers toch niets van dit „oorzaak en gevolg”? Schep een nieuw hart, mijn kind. Doe het toch! Fris is de wind, is het niet? In mij is het nóg frisser! En waarachtig, ze hoort mij. Nu is het gekste van alles, ál die mensen denken, ineens komt het, ik meen dus de gevoeligen, dat Hij het is die praat. God horen ze praten, maar ik ben het!

Dit kind ging van mij weg. Ze wist het ineens en zou moeder worden. Hierdoor redde ik haar leven. Moeder én moeder raken elkaar vlug, André. Zij schreide van geluk, geloof ik, néén, dat weet ik. Anderen zeggen eerst „stik”. Doch even later liggen ze aan je voeten.

Ik heb haar toen gevolgd en ik zag, dat ze zich volkomen voor het moederschap heeft geopend. Wat ík in haar tot ontwaking bracht. Weet je, waardoor het zo heerlijk is, als je naakt tot mij komt en je wilt zwemmen? Dan voel je mijn ruimte, André, en vele mensen weten dat reeds. Já, dat is echt éénzijn. Maar dát beleven wij thans van ziel tot ziel, is het niet zo?”

„Ja, moeder. Ik vond dat van het joodje erg lief van je en van deze moeder ook.”

„Dat dacht ik wel, je kunt er iets van leren. Ik heb haar, dat schone kind een halsbandje geschonken. Je voelt het zeker al. Dat ding zal ze nu niet meer missen en je kunt er beter een van mij krijgen dan van die „Magere Hein” ... die er niet is. Maar nu eens wat anders, vanavond krijg jij je „arm” ... André. Ik krijg dat teken nu.”

„Ik zal het je komen zeggen, moeder.”

„Maar wij beleven thans machtige gebeurtenissen. Ook droevige taferelen. Indien de jood dat „wolken gekijk” laten kan, betreedt hij de nieuwe bewustwording. Nietwaar, hij denkt nu, dat „Christus” op de wolken zal verschijnen, doch dat denkt een katholiek ook, ook die arme dominees wagen er zo

nu en dan een oogje aan, waar ze toch niets mee te maken hebben, doch zo zeker zijn ze nu van zichzelf, ze klampen zich overal aan vast. Wat heeft die „joodse” strohalm nu te betekenen voor een christen? Niets! Maar je moet die levens maar eens volgen. Het martelproces wat zij thans beleven is niet te vergelijken met hetgeen ze zichzelf opleggen wanneer ze er een einde aan maken. Toen een ander joodje tot mij kwam maakte ik het korter en riep dat leven toe:

„Ga weg van mij, Christus verrader?”

Je had hem moeten zien rennen, André. Ook een man; met de moeder heb ik een ander contact, maar die joodse mannen zijn hardhoriger en wilder. Ze willen alles bezitten, omdat ze hun Bijbel kennen. De moeder is anders opgevoed. Ik meen het, riep ik hem achterna, je hebt Christus verraden en nu krijg je nooit geen rust meer. Denk maar niet, dat straks de wereld medelijden (met) je heeft. Dat dacht je, maar de tijden zijn veranderd. Dat kon vroeger, maar nu niet meer. Dat was in Jeruzalem mogelijk, maar dit is geen Jeruzalem meer, ook al beleef je dezelfde goedheid, dezelfde fundamenten. Alleen het bewustzijn is anders, 'n ietsje veranderd. Toen rende hij nog vlugger van mijn leven weg en hij dacht: thans gá ik naar het offerblok, ze willen mij villen en killen. Maar zeg het nu zelf, André, is dat iets voor deze eeuw? Hij dacht aan offers, aan zijn halsje, maar bloed van zijn bloed is oud leven en voedt niet langer het leven van de ruimte. Wat hij mij nog toe riep luidde:

„Dat zal ik mijn eigen ras (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) zeggen.” En ik riep nog: „Doe dat, dan ben je tenminste zeker van die „Dertig Zilverlingen” ... je krijgt je eigen leven de munt terug, bloedwraak?”

En die tijd, André, komt nu. God kan niet goedvinden, dat zij Christus hebben vernietigd (zie artikel ‘Joodse volk’ op rulof.nl). Nu kun je wel op de katholieke kerk schelden, zij heeft in elk geval het leven van Christus verdedigd en moeten toegeven, ook al is de rest van haar leven duisternis. Een ander riep ik toe en ook dat leven mocht ik redden en waarschuwen: vergrijp je niet aan een ander leven van God, je staat dan voor het eigen verongelukken. En die schold mij uit voor „rotvent” ... en dat is nu God, hij zag God als een man. Moet je zo'n apenliefde, André? Het is nu echt een tijd voor die ouwe Darwin.

Die met zijn „Ape” gedoe. Het is net iets voor zijn leven. Dit is erger. Ik zei tegen die man nog ... dacht jij, dat je alleen geslagen werd? En is het niet waar? Worden de christenen niet geslagen en getrapt? Je moet nu maar kijken, André. Trouwens, jij kent deze wetten, jij hebt de „Volkeren der Aarde” al in je handen gekregen. De man of de vrouw, die het meeste en diepste karma bezitten, worden thans als volk geslagen. Hierdoor krijgt het joodse kind zo'n vreselijk pak slaag (zie artikelen ‘Joodse volk’ en ‘Hitler’ op rulof.

nl). Het kind van het Joodse ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) kan nu wel kwaad worden, maar dit is heilige waarheid. Christus was het, die men op Golgotha aan het kruis sloeg en kan dat God goedvinden (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl)? Waardoor heeft Adolf zijn haat tegen het jodendom gekregen? Dacht je, dat een mens zo uit zichzelf kon haten? Dat bestaat niet. Je krijgt niets in je bewustzijn, dat er niet ingeslagen werd. Dat is het, waardoor Adolf zijn eigen ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) achterna zit, maar dat wordt niet begrepen.

Een ander joodje wilde meer weten. Hij vroeg mij, waarom zijn ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) zo geslagen werd. En die kon ik antwoorden. Toen ik zei, dat Christus ook voor hem op Aarde had geleefd en dat nu zijn ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) een pak slaag nodig had om goed te maken (zie artikel 'Joodse volk' op rulof.nl), gaf hij mij te horen, dat dit geen slaan meer was, dit was afmaken. En toen kon ik hem gelijk geven. Even later, de man voelde me ook, gaf hij mij echter:

„Vies wijf, vuile vent, wat kun jij toch kletsen.”

Toen wist ik het ook ineens. Net wat ik eigenlijk dacht. Als je denkt dat je ze hebt, ben je ze kwijt ook. Als je denkt, dat je met eerlijke mensen te doen hebt, verkopen ze je bezit. En toch ging ik hem achterna en wilde er alles aan wagen, om tot dat leven door te dringen. Ik zei, dat dit de „Eeuw van Christus” was. Je had hem moeten horen lachen. Eeuw van Christus? Bedoel je, riep hij mij toe: die Rabbi van Jeruzalem? Dat was een charlatan, een dweper, als je het weten wilt. Wat moet je nu zeggen, André? Ik gaf hem nog: leef je dan maar uit. Dan is er geen leven meer voor je eigen ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl). Je hebt toch die charlatan straks te aanvaarden. Hij schreeuwde mij nog toe, dat ik mij niet met een „legende” moest bemoeien en mijn kinderen de borst moest geven en of ik dat gehuilebalk niet eens hoorde. Ik moest toen toegeven, André, dat dit leven knap met mij één was. Natuurlijk voor zijn eigen probleem. In elk geval, ik heb bereikt, dat ook hij de benen nam toen hij mijn stem hoorde. Ook al denkt het joodse kind dat dit alles niet voor hem is, toch zul je zien wat Adolf klaarmaakt. Dat zijn diepe wonden, André, néén, dat zijn vele honderdduizenden doden meer. Ik heb ook nog gezegd: maak je vrij van je eigen symboliek, maar dat werd niet meer begrepen. Hijgend kwam het leven thuis en zette zich achter die leeg gebrande kachel neer om te denken. Ook die man dacht, dat zijn broer hem te pakken had gehad. Wel iets gek, als ze voor de waarachtigheden staan gaan ze occulte wetten beleven. Dat dacht ik tenminste.

Dat zo'n man je direct voor wijf uitscheldt is armoedig. Maar deze tijd, André, is het. Wie gevoelig is kan veel leren. Wie wil krijgt alles omdat thans de ruimte spreekt.

Een ander was gevoeliger. Hoor je mij nog, lieverd?"

„Ja, moeder, ga verder, ik volg je in alles.”

„O, je was even zover van mij weg, zie je?"

„Dat klopt, moeder, want ik maakte mijn eigen vergelijkingen.”

„En heb ik gelijk?"

„In alles!"

„Dat andere leven vroeg me, André, ik ga dus verder, als je nog even tijd hebt ... of Caiphás nu soms op aarde was. Ik zei, ja! En toen kwam er direct: dán is het Adolf Hitler. Zie je wel, dan heb ik toch goed gevoeld. Ons ras (zie artikel 'Er bestaan geen rassen' op rulof.nl) heeft zichzelf bezoedeld, riep die man mij toe. En toen wist ik, dat ondanks alles toch alles goed is. De mensheid ontwaakt. Deze kern zal zichzelf uitdijen, André. Geloof je ook niet?"

„Ja, moeder, zo is het. Die man zal ervoor zorgen, dat de massa hem aanvaarden zal.”

„Weet je, als ik niet wist waar Judas leefde, zou ik hebben gedacht, die ís het! Want die bewustwording is wakker, die man zal de eerste fundamenten leggen. En daarom is er niets verloren gegaan. En die man zei nog: als wij dit kunnen aanvaarden, dan leven wij morgen al in het paradijs. Was dat even een goed antwoord, André? Er komen er zoveel tot mij. Ik kan ze allemaal niet bereiken, ze missen die gevoeligheid.

Maar hoe was Loea, André, je hebt met haar toch geen narigheid?"

„Nee, moeder, met haar krijg ik nooit narigheden, ze is immers mijn moedertje.”

„Ik weet het, herken je haar uit het oude Egypte? Ik ken haar leven, haar ziel, André. Zal ik je laten zien, wat..ik weet en dat ik haar ken?"

„Doe het eens?"

André krijgt thans een visioen van Loea te zien. Loea is de moeder van Dectar geweest, voordat Dectar naar de Tempel van Isis ging en door de hogepriesters werd ontdekt. Het boek „Tussen Leven en Dood" vertelt van Dectar. Het is het leven van André in de Tempel van Isis, doch van zijn moeder wordt niets verteld. Loea's vader was een jager en dit kind simpel. Op een tocht, de vader besloot om een nieuw terrein te zoeken, werden ze door leeuwen aangevallen, vader en moeder dood, Loea werd gevonden door een andere jager, die haar verzorgde. Op zestienjarige leeftijd was Loea reeds verkracht. In dit simpele leven komt echter door het moederschap bewustwording. Het innerlijk komt tot een besluit en verdwijnt, alleen, met meeneming van haar eigen vee. Dagreizen verder – besluit Loea, aan de rand van een bos, haar bivak op te slaan. De moeder inspireert haar kind van achter de kist. Haar kind groeit in haar en dan wordt zij door priesters ontdekt, die haar zullen helpen bij de geboorte. Dan wordt Dayar geboren. Op zesjarige leef-

tijd zien de priesters, dat dit leven begaafd is. Dayar vertrekt naar de Tempel van Isis, Loea krijgt haar verzorging, maar is haar kind kwijt. Waar heeft zij geleefd en van welke volken der aarde heeft zij nieuwe levens mogen ontvangen? Loea gaat verder, ook Dayar. Nu leeft Loea op aarde. Meester Alcar verbindt hem met deze ziel, hij geneest haar. Dat was een machtig ogenblik voor André én Dectar, hij herkent haar onmiddellijk, toen zijn meester hem dit visioen schonk, dat Moeder Water hem thans opnieuw toont. En dan vraagt deze moeder:

„En, André, heb ik goed gezien?”

„Ja, moeder, het is een wonder. Alles is waarheid. Hoe kun je dat toch?”

„Omdat ik elke ziel als mens, die lief is, volgen kan. Maar jij hebt nu je moedertje terug. Is ze lief voor je en kan ze alles begrijpen?”

„Lief is ze, zij is in alles liefde en ze gelooft het, maar kan zij de diepte voelen van deze machtige problemen, moeder?”

„Néén, want dan zou ze tot haar eigen verleden moeten kijken en dat kan zij niet, André. Welk mens zou dat in deze tijd kunnen? Jij kunt het, maar je weet hoe moeilijk het is.”

„Ik begrijp het, moeder. Maar Loea is lief, nóg zie ik haar schuchterheid van vroeger. Ik heb haar vele levens gezien, moeder. Vreselijk was het. Wat duurt het lang voordat de mens bewust wordt.”

„Zo is het, eeuwen zijn er nodig, vele levens, doch dán is de mens een Goddelijk kind. Ik hoor nu zeggen, het komt vanuit de ruimte tot mijn leven: word een christenkind, doch door de wetten. Niet door de kerk, want zij verdoemt je opnieuw. Indien je de ruimte beleven kunt en het leven, dan stralen je ogen, dan leeft je menselijke hart en je ziel straalt, zoals de sferen van licht dat bezitten. En er is slechts één ras op aarde en dat is de mens. En je bent nooit meer alleen, nooit meer. En eerst dán leef je voor „HEM” en de „Almoeder”!

Is dit het niet, André?”

„Ja, moeder. Ik dank je voor alles. Ik ga nu. Ik ga mij gereedmaken voor de volgende reis. Vannacht zal ik het Goddelijke „AL” zien, moeder.”

„Ik weet het, mijn zoon. Ik zal je helpen dragen.”

„Dank, mijn moeder.”

„Dag, mijn kind, de zegen van mijn leven.”

„Mijn kus terug, moeder.”

„Heerlijk is het!”

„Laat het je dan sterken.”

„Voor eeuwigdurend, dat weet je zeker. Ik zal Loea mijn gedachten zenden, ze is het waard.”

„Dank je, hemelrijk?”

„Als je maar weet, André, dat ik mijn hoofd buig voor je bewustzijn.”

„Ik weet het en nu ... tot straks.”

„Vergeet je vrienden niet.”

„Ik zal dat overwinnen, moeder. Ik vind het jammer, maar ik mocht dit niet missen.”

„Dan is alles in orde, André. En thans ... gá, maak je gereed.”

Van verre hoort hij haar nog praten. Is dat even wat? Hoe is het mogelijk. Ben ik gek of is zij het? Maar mijn hemel, hoe machtig mooi is het toch, die stem is zo duidelijk. Het is éénzijn met de ruimte en het leven. En dan stapt hij zijn woning binnen. Nu kan „Jozef” antwoorden, toch blijft hij het dag-bewustzijn bezielen, omdat hij zo nu en dan een ruimtelijk antwoord moet geven. En dan valt er:

„Waar was je? Ben je bij Loea geweest? Hoe is het daar?”

„Best, mijn kind, heel goed, Loea voelt zich heerlijk. Als het zo doorgaat krijgt zij haar kindje over drie weken, zegt ze.”

„Wat heb je gedaan?”

„Niets, ik heb een korte wandeling gemaakt, ik heb wat kracht opgenomen door de natuur. En dat doet een mens goed in deze tijd.”

Wat moet hij zeggen? Kan hij haar vertellen, dat hij gepraat heeft met Moeder Water? Dat Moeder Water alles van Loea weet en dat er hout komt van zijn vriend boom? Dat gaat te ver. Dat is nog niet voor mensen en toch? Mijn hemel, als ook zij dit eens kon beleven en dan tezamen zo'n wandeling maken, dit éénzijn genieten? Dat is het paradijs, moeder. Wayti? Heb je mij kunnen volgen? En onmiddellijk is er al:

„Ik heb immers die liefde gekregen. Vraag het al het leven en het zal je vertellen, dat het elke kus ontvangen heeft. Wanneer je tot één graad spreekt, André, dan beluisteren al die andere miljoenen graden het gebeuren en aanvaarden dan je liefde. Dat heeft „HIJ” en onze „Moeder” immers bedoeld nietwaar?”

„Je hebt gelijk, lieverd. Wayti?”

„Wat is er, André?”

„Ik maak mij gereed.”

„Ik weet het. Zul je even aan mij denken in het „AL”?”

„Ik vergeet het niet, mijn „Wayti”!”

„Dan ben ik gelukkig. Mijn Prins?”

„Mijn Engel? Ik moet nu denken, hoor je het?”

„Ik weet het al, tot later, mijn leven.”

„Tot straks, mijn lieverd.”

„Moet je horen” ... komt er nu ... „Vanmorgen in de rij werd er verteld, dat de Duitsers vijf jongens achter een auto hebben gebonden en ze gewoonweg

dood hebben geslept. Dus achter een auto vastgebonden, totdat ze dood waren. Is dat nu niet verschrikkelijk? Zo doet de mens op dit ogenblik, je zou angstig worden om te leven.”

„Ja, kind, dat is erg. Maar wat hebben die jongens gedaan?”

„Ze hebben ergens eten willen halen en gingen aan de ren, toen die Duitsers ze wilden pakken. Niets anders, zeggen de mensen, is er gebeurd. Is dat niet des duivels?”

„Dat is het, maar ja, dat hadden die jongens anders moeten doen..”

„Waar dit naartoe moet, dat weet geen mens meer.”

„Naar een hogere bewustwording, mijn kind.”

„Het is afschuwelijk.”

„De mens moet thans zorgen uit handen te blijven van demonen. Dat is alles, meer is er niet. En als je dat kunt, kom je erdoor, anders niet. De mens moet nu aan zichzelf denken. Duizenden mensen worden er afgeslacht, dat toch niet nodig is. Velen zoeken hun smarten en ellende zelf. Wat wil thans het leven van God beginnen? Wat wil de mens? Sluit je aan bij deze bende en je dient Satan. Maar wist je dat niet? En dat gesnauw van die Duitsers heeft niets te betekenen. De mens heeft te leren en dat wil hij niet.

Hij moet kleur bekennen en dat wil hij niet. Hij zál er toch aan moeten beginnen. Dat is deze tijd, God wil het niet, heeft er ook niets mee te maken, dit is mensenarbeid.”

De middag gaat voorbij door te mediteren. Het is avond. Hij zit op het platje. Er wordt gebeld, iemand loopt hard de trappen af. Wat is dat? Voor de deur staat er een zak met hout. De complimenten van je vriend boom. Sleep dat maar binnen, stook wat, heb ik woord gehouden, André? Dat leest en hoort hij – vanuit dit leven komt het tot in zijn hart. Hij kan wel schreien van ontroering, maar hij doet het niet. Zeker een lezer van onze boeken gedaan, komt er van daar uit de keuken. Zal wel. Maar dit is een wonder. Dit is God Zélf! Hoe is het mogelijk, mijn boom, jullie kunnen denken. Je weet wonderen te verrichten. Mijn leven zal je danken. Ik zend je mijn kus, mijn beste kus.

Bijna is het tijd. Er gaan V2's over, drie-vier, allen op Londen gericht. Adolf schiet zijn persoonlijkheid de ruimte in en weet niet wat hij doet. Maar dat komt nog! Hij zal leren, dat het zo niet moet. Hij takelt af! Hij verliest het. Hij steekt zichzelf. Dat van de nederige boom, ís het! Iets anders is er niet te beleven. Dát is hetgeen God wil. Je éénzijn beleven met alle levensgraden en dan eerst kan het leven je dienen. Dan komt er eten en drinken en vet, je zult het zien en beleven, kindje, zo zeker als jijzelf er nog bent. Dít is het! Dit wordt het ook! En dan zal het leven als ín het paradijs beleefd worden en heeft de God van ál zijn leven bedoeld!

Is er nog iets anders te beleven en te bedenken? Néén, dan gaan wij rusten. En direct hoort hij Wayti zeggen:

„Kom je, André? De meesters verwachten je al. Ja, ik ben het.”

„Ik kom aanstonds, mijn lieverd. Wij gaan verder voor de Kosmologie. Steeds dieper en dán kan meester Zelanus ook deze reizen vastleggen. Hij rust al. Nog wordt er gepraat, doch dat houdt zo op, daarvoor zorgen de meesters. Hij is niet van plan zijn uittreding te storen. Maar dat doen de meesters, dat hoort erbij, ook zij zal heerlijk slapen, maar hij zal tot het „AL” gaan. Hoe zal ik mij morgen voelen, denkt hij? Anders, ruimtelijk en Goddelijk, wellicht. Het kan niet anders. Toch komt er nog over zijn lippen:

„Ja, mijn kind, het is bar. Maar wie thans leed en smart beleven moet, staat voor zijn eigen oorzaak en gevolg. Natuurlijk, wij moeten voorzichtig zijn. Dat eten van gisteren was geen eten meer, je hebt gelijk. Ik kan er niet meer tegen, ik denk dat ik aan water al voldoende heb. Ja, ik weet het, ik zag die katten- en hondenstaarten onder de drek op straat liggen, de mensen eten hun dieren op. Dat is jammer? Men zegt, dat een kat lekkerder is dan een konijn, zal wel, maar je ziet het, elk woord van de meesters is nu voor ons heilige waarheid. Adolf schijnt haast te hebben, daar gaat er weer een.”

Stilte. Ook hiernaast is er stilte, de mensen leggen zich neer, in bed is het het beste. Moeder Maan roept al. Zijn leven staat open, de eerste verschijnselen voor de uittreding voelt hij reeds in z'n voeten. Toch denkt hij nog stoffelijk, aards, doch dan krijgt zijn innerlijk leven vleugelen en voelt hij zich vrij van de stelsels, de bloedsomloop mindert. De Maan is het nu, die hem vrijmaakt van de Aarde en geeft hij zich aan over. Waar zijn de meesters? Tot hem komt:

„Stel u in op de Wedergeboorte. Wij zijn gereed, André.”

Achter de kist staat hij voor de meesters. Weer ziet hij de Aarde onder zijn voeten verdwijnen, de ellende is voor hem opgelost. Wij zweven weer in de ruimte van Gods oneindigheid. Meester Alcar denkt, ook wij mediteren. We komen tot éénheid met de Kosmische stelsels, wij vliegen. Telkens weer is dat voor ons leven een openbaring. André kan dat beamen. In de ruimte wordt het lichter, wij komen boven de dampkring van de Aarde uit. En wij weten wat dit alles te betekenen heeft. Dat zegt, dat wij de sfeer der Aarde hebben verlaten. Wat is de mens machtig. Dit is ons en uw bezit. Wij zijn waarlijk Goden.

Wat wij thans voelen en beleven is de wedergeboorte voor dit Heelal en zullen thans die wetten volgen, die ons met de Vierde Kosmische Levensgraad en het „AL” stadium moeten verbinden. Steeds dieper dalen wij tot die wetten af, waardoor wij het aardse, dus stoffelijke en geestelijk-menselijke bewustzijn afleggen. Dat doen wij bewust! Omdat wij weten!

En dan hebben wij de afstemming voor de wedergeboorte bereikt en spreekt meester Alcar:

„Hier waren wij, mijn broeders, toen wij naar de aarde moesten terugkeren. In deze toestand, tussen sterren en planeten, het ogenblik, dat het universum zou veranderen, ijler en ijler wordt en wij verbinding kregen met het volgende stadium, de wedergeboorte. Ik voel mij thans één met dit wonder van God. Zegenend geluk komt er tot mijn leven. Deze atmosfeer, u ziet het, wordt ijler. Wij dalen tot dit Goddelijke wonder af en beleven nu de hogere levensgraden voor de macrokosmos. Bent u gereed, André?”

„Ja, meester.”

„Aan u, ons met de volgende levensgraad te verbinden.”

En André-Dectar is gereed en kan zeggen:

„Deze ruimte en atmosfeer is geboren, mijn broeders, doordat elke ster en iedere planeet, héél deze ruimte nieuw leven heeft geschapen. Door de wedergeboorte heeft al het leven moeten baren en scheppen en voor de vooruitgang moeten zorgen, waarvoor de openbaringswetten zijn geschapen. Omdat elke vonk de Goddelijke zelfstandigheid zou ontvangen. Ook deze ruimte! Wij betreden het geestelijke vader- en moederschap in stoffelijke toestand en met het verkregen verhoogde bewustzijn, de bewustwording voor het Universum. Ik zie nu, deze ruimte heeft een ander gewaad ontvangen. Dat is de „Reïncarnatie” voor het Universum.

Al dit leven volgt dus één weg. Zoals ons de Goddelijke Openbaringen hebben aangetoond. God heeft dat gewild, maar de „Almoeder” heeft dit leven bezielde, wij vertegenwoordigen haar leven. Aldus, door de wedergeboorte naar de „Vierde Kosmische Levensgraad”! Door het vader- en moederschap hoger en dieper, tot het „AL” terug! Die levensgraden verwachten ons, mijn meester, omdat wij als mens die ruimten in bezit zullen nemen.

Dit Universum schiep een ander. De Derde Kosmische Levensgraad baarde de „Vierde”! Gij ziet het! Gij ziet nu, dat het opnieuw duister wordt, omdat dit de overgang betekent om vanuit de Derde de Vierde Levensgraad te betreden. En toch zijn beide werelden één. Tussen licht en duisternis leeft de Goddelijke energie, zoals gij die kent in de sferen van licht. Deze werelden zijn één, omdat ze door elkaar zijn ontstaan, de Derde Kosmische Levensgraad leefde voor de Vierde, omdat dit leven „dood en leven” te beleven kreeg. Wij hebben die wetten leren kennen. En dit is de reïncarnatie voor deze ruimte. Het leven van deze ruimte zien wij dus aanstonds vergeestelijkt terug. Toen de menselijke ziel de zevende sfeer in het leven achter de kist had bereikt, was de Vierde Kosmische Graad gereed. En toen ging het leven verder.

Dat zegt nu, dat al het leven van God de ruimtelijke levensgraden heeft moeten aanvaarden. Maan en Zon en al die andere lichaamsdelen, zonden

die krachten de ruimte in.

Toen die taak was volbracht, mijn meester, ontstond daardoor de Vierde Kosmische Graad. Het Goddelijke verdichtingsproces openbaarde zich opnieuw. De uitdijingswetten zorgden ervoor, waarna de verdichtingswetten volgden. Wij beleven thans, dat het leven van de ruimte menselijke levensrechten heeft geschapen. En die zullen wij beleven en ontvangen, dat is onze ruimte. Dat is een nieuw en volgend Universum voor ons verdergaan. Iets anders zie en beleef ik niet.

Die nieuwe ruimte ontstond dus, doordat al het leven van God nieuw leven kon scheppen en baren. En dat is onze evolutie!

Toen de Derde Kosmische Graad die levenskrachten uitzond, nam deze incarnatie een aanvang. Zo heeft de Vierde Kosmische Levensgraad zich kunnen verdichten. Doch de ziel als mens ging verder en betrad die ruimte, dat u straks duidelijk wordt.”

„Wij danken u, André-Dectar, voor dit antwoord. Dit is waarachtig, het zijn de levenswetten die wij nu zullen volgen, zij zullen ons met de Vierde Kosmische Graad verbinden en beleven wij dat éénzijn. Wij gaan dus verder en dieper en zijn ook daarvoor gereed. Gij zult nu de levenswetten zien veranderen voor deze ruimte. Zoals wij dat in de sferen van licht beleven, komt er straks steeds meer licht tot ons leven en eerst dan hebben wij die verhoogde bewustwording bereikt. Maar voelt gij nu, hoe wonderbaarlijk het leven op Aarde is, indien de mens dit alles wil begrijpen? Voelt gij, hoe ontzagwekkend het leven van Moeder Aarde wordt? Straks, natuurlijk, dat duurt nog even, maar komen doet het, beleeft de ziel als mens op Aarde het paradijsbestaan. Die bewustwording betekent liefde! In mijn leven komt nu deze éénheid. Al het leven spreekt tot mijn bewustzijn en leren wij thans kennen. Het volgende stadium trekt ons tot die bewustwording. U ziet het, wij verlaten de Derde Kosmische Levensgraad. Oneindig is deze ruimte en toch, wij beleven hét einde voor dit leven en keren tot God terug. Aanstands komt er nieuw licht tot ons denken en voelen, als de dageraad voor de Aarde manifesteert zich de Vierde Kosmische Levensgraad. En dat licht is bewustzijn, is geestelijk voelen en denken en wil zijn „liefde”! Wij gaan verder, mijn broeders.

Spoedig zullen wij thans de Vierde Kosmische Levensgraad bereiken. Deze stof wordt ijler. U ziet het aan de uitstraling die tot ons komt. Het blauwachtig waas van de Derde Kosmische Graad heeft plaatsgemaakt voor het violetachtige bewustzijn, maar door een gouden licht als zilverachtig groen overstraald, waardoor wij het kleurenrijk vertegenwoordigd zien. Elke levensgraad bezit thans verhoogd bewustzijn, nieuw leven en gevoel, het Uitspansel evolueerde. Dat is het teken en het verschijnsel, dat wij de Derde Kosmische Graad hebben verlaten, mijn broeders.

De Moeder-planeet zal ons opvangen en de verbinding schenken, die zij met de bijplaneten bezit. Het licht, dat wij zien, is door het verhoogde liefdeleven geboren. Gij ziet nu reeds het vaderlijke gezag van de Vierde Kosmische Levensgraad tot u komen. Een Zon van ongekende schoonheid is het, die levenslustig het moederbewustzijn dient. En dat zullen wij als mensen mogen aanschouwen. Stralend en gelukkig is dit leven, mild en zacht, volkomen één in liefde. Ingesteld om te baren en te scheppen. Alléén de hoogste meesters uit de „Zevende Sfeer” hebben de Vierde Kosmische Graad beleefd. Voelt u, mijn broeders, wat dit voor ons zeggen wil en te betekenen heeft? Wij beleven een Goddelijke genade, doch vertegenwoordigen daardoor de „Universiteit van Christus”! Aan het uitstralende licht, zult gij de verhoogde bewustwording vaststellen en uzelf kunnen oriënteren, wilt gij het verdergaan bewust in uw leven opnemen. Thans kunt ge reeds vergelijkingen maken met de Derde Kosmische Levensgraad en komt ge tot éénheid met deze wereld als Universum.”

Wij voelen thans, geachte lezer, dat dit Universum ín ons komt. Hoe is het mogelijk, denken wij, maar wij staan voor deze waarachtigheid en beleven het Goddelijke wonder. De Derde Kosmische Graad schiep nieuw bewustzijn. Wij beleven de vaderlijke krachten van dit Universum, wij staan wéér open voor het moederschap. Dáár is de „Vierde Kosmische Graad”!

Wij kijken! Wij beleven het wonder! Wij zijn niet in staat om één woord te verstoffelijken of te vergeestelijken, zo machtig is het, wat wij nu waarnemen. Om de Zon liggen de planeten verspreid. Wij tellen zeven planeten, waarvan het „Moederlichaam” het bewuste en hoogste gevoel bezit. Al die organismen hebben hun taak weer aanvaard en dienen „de Mens”! Deze gigantische éénheid spreekt tot ons leven, de helderheid van dit bewustzijn lacht ons toe. Wij zijn wéér één en dan zegt meester Alcar:

„Gij ziet het, mijn broeders, wat de Derde Kosmische Levensgraad voor zichzelf door de wedergeboorte geschapen heeft. Om de Zon als het vaderlijke bewustzijn, zien wij tevens zes andere Zonnen, zodat het vader- en moederschap thans één is, dat door de uitdijingswetten is geboren. Al de planeten beschrijven ook nu een eigen baan, doch deze afstemming is ruimtelijk bewust en wil zeggen, dat het leven die ruimtelijke éénheid tot één wereld heeft gevoerd. In de Derde Kosmische Levensgraad zagen wij verschillende werelden voor het Zonnestelsel, hier is alles één. Ik bedoel dus, dat nu het leven één bewustwording dient, één liefde bezit, één licht, dat wij voor de Derde Kosmische Levensgraad niet konden beleven, omdat daarin de eerste fundamenteën werden gelegd. Die wetten zult gij aanstonds beleven en zien.

En denkt ge, meester Zelanus, dat de Moeder-planeet zich ook hier maar aan één kant laat bewonderen? Is het mogelijk, dat wij de wetten van de Der-

de Kosmische Levensgraad hier terugzien? Of zullen wij andere harmonische geboorten beleven? Zullen wij veranderingen ontvangen?”

„Wat ik zie, mijn meester, is voor deze ruimte van Goddelijke strekking en zal ik aanstonds aanvaarden. Wilt u ons met die wetten verbinden? Of zullen wij ook nu het Goddelijke visioen ontvangen?”

Meester Alcar ontvangt die éénheid. En wij nemen waar, dat die heilige bezieling tot hem komt. De hoogste meesters volgen ons, aan de uitstraling die meester Alcar ontvangt, kunnen wij dat zien. En dan zegt de meester:

„Wij moeten ons op verschillende kosmische veranderingen instellen, mijn broeders. Dat komt er nu tot mijn leven. Niet alleen voor het planetenstelsel, ook voor mens en dier, bloem en plant, voor het leven, licht en de liefde, voor elke levensgraad. De vonk van God heeft zich verruimd en beleeft nu de geestelijke-stoffelijke afstemming voor het terugkeren tot de „Albron”!

Dat wil dus zeggen, dat al dit leven ijler is geworden. De leeftijd van de mens en al het andere leven dijt uit. Wij gaan immers tot de Goddelijke oneindigheid. Dat zegt, dat wij voor ontzagwekkende verschijnselen komen te staan als levenswetten en geboorten. Op de Maan is dat begonnen, zo verder en naar de Aarde, waarna wij als ziel de ruimte mochten overwinnen. Al het leven heeft deze wetten te aanvaarden en te beleven gekregen.

U ziet, dat de planeten dicht bij de Zon leven en (zo)als de Aarde heeft moeten aanvaarden. Ze liggen om het scheppende gevoelsleven verspreid. Hierdoor die harmonische éénheid. De planeten hebben die afstand voor het leven geschapen en beleven die verbinding. De stof evolueert, ook Moeder Aarde zal eens, ook al duurt dat nog miljoenen jaren, haar vergeestelijkte bewustwording beleven. Omdat al dat leven ijler wordt, de wedergeboorte beleven moet, werd de Vierde Kosmische Graad geboren. De planeten liggen voor de Derde Graad verspreid, hier bezitten ze die éénheid. Is dat juist, meester Zelanus?”

„Ja, meester, ik heb u begrepen.”

„Dat is inderdaad juist en aan de verschijnselen vast te stellen. De ziel als mens is tevens zover, zij heeft de hoogste sferen bereikt en is gereed om verder te gaan. Is die harmonie niet machtig? De wetten voor de verdichting, de afkoeling zijn anders, omdat de planeten dicht bij het vaderlijke gezag liggen. Die vergelijking kunt ge maken door de Aarde te beleven en dan geestelijk verdergaan. De Aarde beleeft het hoogste bewustzijn, doch deze stof is ijl als wij in de vierde sfeer beleven. En toch stof! De bijplaneten bezitten in deze ruimte de bestaansgraad, hier bevinden zich dus „zes” overgangsstadia als graden, als bewuste planeten en levenswetten en dat wil ons zeggen, André-Dectar?”

„Dat de éénheid van de Derde Kosmische Graad hier, zoals wij al mochten

vaststellen, door één levensgraad vertegenwoordigd wordt. De overgangsstadia voor de Derde Kosmische Graad bevinden zich hier in één organisme en dat zijn de zes bewuste planeten, die thans door de Zeven Kosmische Graden die ene wereld en ruimte vertegenwoordigen en waarvan de Moeder-Planeet de hoogste graad bezit. Dat is dus ook hier de „Moeder” voor de ruimte als Universum.”

„Ook dat is waarheid, mijn broeders. Wij beleven ook hierin dus de zeven levensgraden, doch als één groot lichaam, voor deze ruimte. Hierdoor heeft zich het vaderschap verdicht, ook die zeven overgangen als levensgraden heeft hier het vaderschap ontvangen. En dat zegt ons meteen, dat er géén nacht meer beleefd wordt, want dat is nu niet meer mogelijk en niet noodzakelijk, omdat dit leven die weerstand bezit. Het leven van dit Universum ligt en leeft dus óm het vaderschap, doch al deze graden voor de evolutie hebben die bewustwording door de Derde Kosmische Graad verkregen. En dat is te begrijpen. De bijplaneten vertegenwoordigen dus hier, als éérste bewustwording ook de eerste planeet, waarna de andere volgen óm het Moeder-Lichaam heen en niet verspreid, maar door direct contact met elkaar verbonden. De eerste planeet is dus hier tevens de eerste bewuste levensgraad, maar nu bewust, omdat de mens zijn Derde Kosmische Graad overwonnen heeft. Alles is dus anders, maar dat andere voert ons tot het „AL” terug en is te beleven. Dit is nu kosmische orde en harmonie, waarvoor dit leven het eigen bestaan kreeg en wij mensen moeten overwinnen.

Doordat dus de ziel als mens de „zevende sfeer” had bereikt, ook voor deze ruimte de wereld van het onbewuste betrad, de wereld voor de wedergeboorte, was er opnieuw harmonie gekomen tussen Universum en de Microkosmos. Het is de Eerste Levensgraad die gereed is voor de ziel als mens. En dat is nu ook voor deze ruimte het moederschap. Maar ruimte en mens zijn thans volkomen één, het leven van de ruimte is niet verder, niet bewuster, dan het bewustzijn van de ziel, de mens, het dier en Moeder Natuur. Al dit leven bezit één afstemming, is van gevoel tot gevoel één en omdat de Goddelijke wetten in niets zijn veranderd, kan het leven ook hier beginnen.

Deze wereld nu als een lichaam gezien, voert ons terug naar de sferen van licht. Wij bezitten deze afstemming in de vierde sfeer en weten, dat wij zeven graden bezitten om het hoogste te bereiken. Zo'n levensgraad is nu dus een planeet geworden, waardoor de mens ook voor deze wereld het hoogste kan bereiken. Hierdoor leren wij echter kennen, dat de Derde Kosmische Levensgraad niet meer is, niets meer wil en kan zijn, dan een wereld, die voor het evolutieproces als mens en ander leven, deze fundamenteen heeft gelegd. De Derde Kosmische Graad behoefde niets anders te scheppen. De Derde Graad is voor het leven van God een ontwakingsruimte, mijn broeders, en

deze Vierde Kosmische Graad is ruimtelijk bewust ontwaakt! Voelt ge, hoe eenvoudig alles toch weer wordt, nu wij de levensgraden kennen? Het leven zélf bezit die afstemming en gaat rustig verder en hoger, dit Goddelijke Evolutieproces is ook niet tegen te houden, omdat het leven als „GOD” tot Zijn bewuste stadium zal terugkeren.

Doordat dus de ziel, komt er tot mij, als mens gereed was en de sferen van licht had bereikt, had zich tevens de Vierde Kosmische Graad verdicht en kon hier het leven beginnen.

De moederplaneet voor deze ruimte, is hier niet door de eerste levensgraad vertolkt, doch door de zevende. Dat wil dus zeggen, mijn broeders, dat de Maan als Moeder hier reeds haar „AL” taak vervult. Zij heeft zichzelf door de Derde Kosmische Graad dit moederschap eigen kunnen maken. Zij heeft die moederlijke gevoelens ook hier verdicht, doch thans door de mens, omdat wij het zijn die haar weer zouden overwinnen, doch zij is het, die haar leven gaf om die baring in te gaan en te ontvangen. Hierdoor is het „Moederlijke Gevoelsleven” vanzelfsprekend het allerhoogste, dat wij ook voor deze en de volgende ruimten zullen beleven, maar waar wij géén veranderingen meer zullen zien. Ook het „AL” bezit deze afstemming, deze éénheid! Toen dus het leven in deze ruimte begon, werd al dit leven alléén door het vader- en moederschap gedwongen het leven te aanvaarden. En zie, de Zon als de scheppende en Centrale bewustwording, is gereed, omdat ook de „Albron” dit leven opvangt.

Dit hebben wij te aanvaarden en u ziet de werkelijkheid voor u. De Mens beleeft nu zeven ruimtelijke levensgraden om hier het hoogste te beleven en eerst dan betreedt de ziel als mens en met haar al het andere leven, de Vijfde Kosmische Graad. De zeven levensgraden om de Goddelijke evolutie te beleven, zijn dus gereed gekomen als bewuste planeten voor vader- en moederschap.

Gij kunt u thans reeds een beeld vormen hoe het Goddelijke „AL” is. Alleen het licht zult gij veranderd zien, élke levenswet is daar als wij voor de Derde en deze Vierde Kosmische Levensgraden kennen. Maar het leven dijt uit en keert terug naar de Goddelijke afstemming! Eerst in het „AL”, de Zevende Kosmische Levensgraad is de mens Goddelijk bewust.

Elke vonk van de Derde Kosmische Levensgraad zien wij dus hier terug en maakt deel uit van dit macrokosmische organisme. Zoals Moeder Aarde voor de Derde Graad dient, is hier het hoogste, de „Moeder-Planeet”! En daar zult ge beleven, dat de mens duizenden eeuwen te beleven heeft, voordat hij kan zeggen, dit zal eindigen, thans ga ik verder, niets houdt mij tegen. En dat zegt bovendien, dat de mens naar het eeuwigdurende wakkerzijn evolueert. Hij zal hier door één leven duizenden tijdperken beleven, eerst dán

komt het stoffelijke einde, zoals wij op aarde door de „dood” kennen en ook daar evolutie is en betekent.

Voelt gij dit, mijn broeders? Gij ziet daarginds de grootste planeet en de andere lichamen, die tezamen voor deze ruimte de Vierde Kosmische Graad vertegenwoordigen. Rondom de Zon, de vaderlijke krachten, zei ik u zo-even, hebben tevens de scheppende krachten een eigen plaats en taak te vertegenwoordigen en ingenomen, om het ontwaakte menselijke en dierlijke leven van de Kosmische Derde Graad op te vangen. Deze lichamen wentelen allen om de eigen „as” ... doch de zeven bewuste graden voor de scheppende harmonie, vertolkt en vertegenwoordigd door zeven Zonnestelsels, maken, dat er hier geen nacht beleefd kan worden. Aanstonds zult gij dit machtige wonder aanschouwen.

Hoogstwaarschijnlijk zult ge volgen en willen beleven, dat dit mogelijk is, doch de wetten van deze ruimte willen u overtuigen. Dit Universum schiep dus de zeven overgangsstadia, maar is in verbinding met de geestelijke Astrale wereld van de zevende sfeer aan Gene Zijde, de mentale gebieden, zoals wij de ruimte voor deze wedergeboorte noemen.

En dat moet ons nu duidelijk zijn. Hoe hoger wij aan Gene Zijde, dus ín onze eigen geestelijke wereld kwamen, des te bewuster werd ons denken en voelen voor vader- en moederschap en de verdichtings- en uitdijingswetten. Wij kunnen dus zeggen en aanvaarden, dat de zevende sfeer voor ons leven niet bewuster kan zijn dan de Vierde Kosmische Levensgraad aan bewustwording bezit. Maar met dat verschil, mijn broeders, dat wij hier opnieuw een stoffelijke ruimte betreden. Voor ons leven zijn dus de sferen geestelijk bewust, voor deze ruimte stoffelijk bewust, zodat wij opnieuw door de wedergeboorte een Goddelijke wereld mogen overwinnen en ons, door het vader- en moederschap deze oneindigheid eigen kunnen maken.

Heeft de ziel als mens dus de zevende sfeer aan Gene Zijde bereikt, dan maakt zij zich gereed om de Vierde Kosmische Levensgraad te betreden en aanvaardt opnieuw het „Embryonale” bestaan. Hoe deze persoonlijkheid als mens deze wetten thans beleven zal, dat volgen wij op de volgende reizen. Eerst dan leren wij het bewustzijn van de mens op deze planeten kennen. Zo nu en dan kunt ge voor uzelf en voor de Derde Kosmische Graad vergelijkingen maken, opdat ge dit zult begrijpen. Maar het bewustzijn van de mens heeft deze ijheid bereikt en is in harmonie met élk weefsel van deze ruimte, mens én ruimte dus zijn opnieuw in harmonie gekomen? Néén, beide werelden waren in harmonie! Er zijn nimmer stoffelijke, noch geestelijke stoornissen ontstaan.

Wij zien, dat de zeven levensgraden om de scheppende kracht liggen verspreid. Elke planeet bezit thans een bewuste levensgraad. Ook de Zon. Hier-

door heeft het stoffelijke leven en organisch voelen en denken, ook deze harmonie kunnen verstoffelijken. Vanzelfsprekend is, dat de scheppende kracht als Zonnen milder zijn dan die van de Derde Kosmische Levensgraad, doch daardoor bewuster! Waardoor ál het leven een hogere bewustwording heeft betreden. Het stoffelijke leven heeft hier een vergeestelijkt karakter gekregen. En dat is te begrijpen. Het leven is bezielder en het kleurenrijk Gods zal voor deze ruimte alles van de Aarde overstralen. De mens en het andere leven van God gaat tot het volmaakt Goddelijke.

De mens nu, mijn broeders, komt er tot mij, die de zevende sfeer heeft bereikt, dus vanuit ons astrale geestelijke leven, betreedt de mentale gebieden, zinkt terug tot het embryonale bestaan en wordt ook voor deze ruimte door het vader- en moederschap aangetrokken. En dan gaat het leven voor de Vierde Kosmische Graad beginnen. Eerst over miljoenen eeuwen zal de mens deze ruimte hebben overwonnen, doch die biljoenen levens worden thans in vrede en rust, door de geestelijke-macrokosmische liefde, beleefd. De mens kent hierin geen stoornissen meer, het leven is thans Goddelijk harmonisch, doch voor het bewustzijn van de Vierde Kosmische Graad.

De sterren en zonnen bezitten hier dus meer bewustzijn en kracht en milder licht, dan op de Derde Kosmische Levensgraad. Hierdoor is al het leven stralender, de stof doorschijnender geworden. Door de ijlheid van deze stoffelijke substantie, is het licht en het leven in deze ruimte bovennatuurlijk vergeestelijkt, bezielender dan ooit tevoren werd beleefd.

Wat wij dus in de sferen van licht bezitten en ons eigen mochten maken, mijn broeders, is voor deze wereld stoffelijk bewustzijn geworden. Deze wereld is één afstemming, één gevoel, één weten, één liefde, als zeven levensgraden en ruimten verdeeld, waardoor wij het verhoogde bewustzijn voor deze wereld verstoffelijkt zien. Nietwaar, de Derde Kosmische Graad wordt vertegenwoordigd door drie opvolgende ruimten als planeten en één bewustwerkend Zonnestelsel. Hier zien wij de zeven levensgraden tot éénheid gekomen en wil hier dus één organisme zijn, één leven bezitten en vertegenwoordigd door het vader- en moederschap als één ruimte, één lichaam. De Derde Kosmische Levensgraad heeft slechts de drie eerste levensgraden voor de ruimte en als Universum kunnen beleven. De vonk van God bezit de zeven levensgraden, natuurlijk, maar die levensgraden zien wij hier macrokosmische éénheid beleven, zodat dit universum die verhoogde bewustwording ook beleven kan. Vanzelfsprekend is thans, dat het leven van God als mens en het andere leven zich die verruiming eigen kan maken, doch dat voor ons Universum en voor de Aarde dus, niet mogelijk was, waardoor wij kunnen aanvaarden, dat de Derde Kosmische Levensgraad, zoals ik u reeds zei, de fundamenteen heeft gelegd voor deze wereld.

Deze wereld als universum schenkt ons dan ook een heel ander beeld dan de Derde Graad bezit. In de Derde Kosmische Graad liggen al de planeten verspreid door het Universum, voor deze wereld hebben ze die ruimtelijke uitdijingswetten bereikt en zich eigen gemaakt. Hier hebben ze allemaal een directe plaats in de omgeving van het Zonnestelsel ontvangen, waardoor deze hogere evolutie is geboren, doch het leven zélf heeft die weerstand door de Derde Graad gekregen. De Centrale bron stuwt al dit leven tot het hoogste stadium, dat het „Almoederlijke” bewustzijn voor deze ruimte is. Wat Moeder Aarde dus beleeft, hebben zich al deze levensgraden eigen gemaakt, doch thans voor de geestelijke-stoffelijke bewustwording. Hoe ongelooflijk ook voor de geleerde op Aarde, maar de Derde Kosmische Levensgraad schiep dit Universum!

Het wonderbaarlijke is nu, dat het Zonnestelsel de zeven levensgraden voor deze eigen evolutie in handen gekregen heeft en dat de zeven overgangsstadia in deze ruimte die zelfstandigheid kunnen beleven. Elke levensgraad voor het vader- en moederschap heeft zich dus losgemaakt van die verbinding, die éénheid, die wij in de Derde Graad mochten beleven. Zo zien wij nu dat élke vonk als macrokosmisch geheel een eigen taak te vervullen heeft gekregen, omdat het leven zou evolueren. Door deze evolutie kreeg elke zelfstandigheid als planeten en Zonnen een graad te vertegenwoordigen voor het ruimtelijke én menselijke bewustzijn.

Sluit een planeet zich nu voor het Universum af, dat de Aarde doet en de nacht valt, wordt het leven hier opgevangen door één van de Zonnen, zodat wij hier alléén ’n schaduwbeeld beleven, wat voor Moeder Aarde de nacht is. Hier is die afkoeling niet meer nodig, want het leven is geestelijk-stoffelijk bewust, van verbranding en afkoeling is er nu geen sprake meer. Het leven heeft hier een hogere bewustwording bereikt. En dit Universum stuwt het leven hoger en verder, tot het „AL” terug. Wij gaan dus tot het eeuwigdurende wakker zijn!

De Maan kende geen andere wetten, hier zijn die uitdijings- en verdichtingswetten verruimd, omdat al het leven uitdijt. Voor deze ruimte zijn thans die wetten herboren, zodat deze evolutie naar voren trad. En dit alles wil alléén zeggen: Goddelijke Ontwaking! Maar de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur, van de „Aarde” dus, heeft de Vierde Kosmische Graad bereikt.

Dit universum is dus volkomen in harmonie met de menselijke ziel. De mens heeft zich gereedgemaakt, hij schept voor zichzelf geen stoornissen meer, er zijn hierin geen ziekten te beleven, graad én graad voor de stoffelijke wetten, vader- en moederschap, bleven zuiver. Dat wil dus zeggen, dat de mens thans zijn eigen levensgraad beleeft en dat hier niet meer mogelijk

is, dat de vierde met de zevende levensgraad voor het menselijke organisme baart en scheidt, de eerste graad dient de éérste en niets anders! U weet immers, dat wij mensen tijdens ons oerwoudbewustzijn de levensgraden hebben mismaakt? Daardoor zijn er op Aarde zoveel ziekten ontstaan. Dat is hier nu niet meer mogelijk, omdat de mens de wetten heeft leren kennen. Hij leeft in deze ruimte in volkomen harmonie, zoals ook de planeten en sterren het aan ons bewustzijn tonen.

Is dit nu niet wonderbaarlijk? En toch eenvoudig, omdat wij ons Universum, de Derde Kosmische Levensgraad mochten leren kennen.

Hier behoeft de mens niet meer te wachten voor de nieuwe geboorte, ook die stoornissen kan hij voor deze ruimte niet meer beleven. Hier is geen moord, noch bezoedeling te beleven, al het leven bezit Universele harmonie. Ga in gedachten terug naar de Aarde en u kunt voor uzelf vergelijkingen maken, doch later volgen wij deze wetten voor de ontwikkeling als mens. Hier keert de ziel als mens ná haar heengaan onmiddellijk terug. In zeven uur, volgens de aardse berekening, krijgt zij een nieuw leven. Zo harmonisch is nu haar leven als mens geworden. Daardoor overwint zij deze ruimte. Dus ook voor deze ruimte is zij vader en moeder, die wetten van God zijn in niets veranderd. Nietwaar, de ziel komt uit de zevende sfeer tot deze wereld en is nu een vorst van liefde! Zij bezit die ruimtelijke liefde en is één met al het leven van God.

De mens in deze ruimte leeft alléén voor zijn eigen Goddelijke bewustwording en heeft niets anders te beleven. Die levensgraden zullen ons later van deze Goddelijke waarachtigheden overtuigen.

Betreden wij thans, mijn broeders, de levensduur van de mens en het leven van God, dan staan wij voor ongelooflijke heiligheden, die door de „Almoeder” werden geschapen, doch waardoor wij de eerste openbaringen mochten beleven voor de Derde Kosmische Graad. Dan moet het u duidelijk zijn, dat de mens hier reeds het uiteindelijke beleven kan en dat hij voelt, dat het eeuwige bestaan ín en onder zijn hart ontwaakt, waardoor hij in staat wordt gesteld zijn Goddelijk bewustzijn te aanvaarden en te vertegenwoordigen. Dat wordt het Goddelijke levensplan voor de mens als „GOD”! De mens in deze ruimte gaat voelen, dat hij waarachtig een godheid is en dat ál dit leven voor hem geschapen werd. Hij staat thans voor zijn godheid op deze afstemming en heeft die dan ook te aanvaarden.

De levensduur voor de mens en al het leven van God, krijgt hier dus reeds Goddelijke betekenis, krijgt hier „Albewust” voelen en denken. En dat blijft vader- en moederschap, dat is echter de „Liefde” waardoor de mens ál dit geschapen bewustzijn vertegenwoordigen moet, omdat hij als mens een godheid als leven en ruimte is geworden. Dat is wel heel iets anders dan de mens

er op Aarde van maakt en voor zijn leven voelt. U kunt thans dit machtige verschil van bewustzijn beleven en volgen, waarvan op Aarde echter nog niets begrepen wordt, omdat de mens dáár eerst voor het menselijke-Goddelijke ontwaken moet, waarna, ook dat is u duidelijk, de geestelijke bewustwording volgt en gestalte krijgt.

Deze mens, mijn broeders, die op de Maan heeft geleefd en die miljoenen levenswetten als ruimten heeft leren kennen, bezit thans een bewustzijn, die geen vergelijking meer met de Aarde bezit, maar die thans kan zeggen: dit heb ik mij eigen mogen maken! Deze ruimte heeft de mens zich geschapen. Dat is zijn bezit geworden en toch, hij moet nog verder en hoger. Dit is de ruimtelijke bewustwording voor de ziel als mens en met haar ál het andere leven, dat wij op Aarde kennen en door de „Almoeder” werd verdicht.

Wat wij thans beleven, mijn broeders, is wonderbaarlijk voor het kind van Moeder Aarde. En toch te begrijpen, immers, wij gaan tot onze Goddelijke afstemming terug. Ook hier zal de mens deze planeten overwinnen.

Wat de planeten voor de Derde Graad mochten ontvangen, is hier niet meer te beleven. Die ruwe en harde atmosfeer heeft zich verwijld en vergeestelijkt. Aan het einde voor Moeder Aarde, dus over miljoenen eeuwen, zal ook Moeder Aarde even deze afstemming bezitten. Omdat ook ons Universum evoluerend verder gaat.

Is u thans duidelijk, dat de bijplaneten van de Derde Kosmische Graad, hier bewuste levensgraden geworden zijn? Dan voelt ge tevens, dat het leven de uitdijingswetten verstoffelijkt en verruimd heeft. Doch altijd – doordat de Derde Graad de fundamenteen heeft gelegd. En dán, mijn broeders, zien wij dat ons Universum hier ... luister nu goed en volg dit alles, de „Eerste Levens” graad te vertegenwoordigen heeft gekregen. Al het leven nu uit onze ruimte, dat bewustzijn, schiep de „Eerste Moeder Planeet” en eerst daarna, ontstonden de „Tweede, Derde, Vierde, Vijfde, Zesde en de Zevende” Graad voor deze ontwikkeling, waarvan de Zevende het „Almoederlijke” te vertegenwoordigen heeft. Máár, u ziet het nu, van stukken overslaan was ook hier geen sprake. De bewustwording van de Derde Graad, ons Universum, schiep het allereerste stadium en uit dat leven begon de „Tweede Graad” als voor de Maan nu de bijplaneet, maar hier een bewuste en volgende levenswet, aan het eigen bestaan, waarna de volgende graden het levenslicht ontvingen.

Ook kunt ge nu aanvaarden, dat wij hier geen donkere rassen (zie artikel ‘Er bestaan geen rassen’ op rulof.nl) meer zullen zien, want dat is niet mogelijk. Het bewustzijn van het menselijke en dierlijke weefsel heeft zich die ruimte eigen gemaakt. Het lichaam is dus van een verhoogde, geestelijk-stoffelijke substantie, de bewustwording van ons Universum is overwonnen, omdat Moeder Aarde die mogelijkheid reeds heeft beleefd.

De eerste planeet stuwt nu het leven naar de volgende graad, dat de Tweede Levensgraad is en alleen door vader- en moederschap beleefd wordt. Maar in al de levenswetten is de ziel als mens bewust, ook het leven van Moeder Natuur. Een vogel hier bezit ruimtelijk bewustzijn en dat leven zal tot de mens als het hoogste bewustzijn spreken, dat André en wij reeds beleven. Doch nu voor hem in de sfeer der Aarde.

Beleeft de ziel, komt er tot mij, haar Eerste Levensgraad, dan betreedt zij bovendien de rechten van haar zelfstandigheid, die voor deze ruimte tevens Goddelijke rechtvaardigheid bezitten en zegt, dat ál dit leven haar toebehoort en zij tot de ontwaking heeft gebracht. Het hoogste beleven hier is thans, het bewuste éénzijn met God! En nu, mijn broeders, zie ik, dat de ziel als mens dóór haar bewustzijn thans haar eigen levensduur bepalen moet. Wat wij nu op Aarde hebben beleefd, wat de ruimte voor ons leven heeft willen aantonen, hebben wij thans te aanvaarden als Goddelijke realiteitswetten, die zeggen, dat wij naar ons bewustzijn de duur van ons leven bepalen, doch dat dit een Goddelijke rechtvaardigheid is! Op Aarde heeft de (ziel als) mens zichzelf uit die levensharmonie geslingerd, door afbraak en bewuste en onbewuste vernietiging van haar leven, zijn al die vroege overgangen, als voor haar de sterfbedden zijn, ontstaan. Hier is dat voorbij, waardoor zij nu als mens haar ruimtelijke levensduur beleven kan. Hier, op de Eerste Levensgraad (de eerste fase van de vierde kosmische levensgraad) beleeft zij reeds honderden jaren voor één leven, zodat zij op de zevende graad (de zevende fase van de vierde kosmische levensgraad) duizenden jaren beleven zal voordat zij dat leven kan beëindigen. Het spreekt vanzelf, dat haar levensduur verruimen moet, omdat zij tot het eeuwigdurende evolueert.

Straks, wanneer wij deze wetten voor de „Ziel als Mens” volgen, zult ge al deze scheppingen leren kennen. Ouderdom bestaat hier niet, in deze ruimte, alleen bewustzijn. En dat is gevoel, leven en voor alles, liefde! Doordat zij de levenswetten in liefde beleeft, gaat zij rustig verder en hoger. Eindelijk zal zij haar dag beleven als een eeuwigdurende waarachtigheid, doch dan heeft zij het „ALbewustzijn” bereikt.

In deze ruimte hoeft zij niet meer te ploeteren, zij geniet van haar leven en bezit alles als mens. Dat is de menselijke ziel als een ruimtelijke persoonlijkheid, maar al het andere leven leeft ín haar hart en voelt zich nu door de mens gedragen. Dat is het menselijke dienen en liefhebben. Rust en slaap voor de mens van de Aarde is nu dus zwakte, is ónbewustzijn. Elke gedachte wordt Goddelijk bewust, elk verschijnsel, de ziel als mens voor deze ruimte heeft zich zover gebracht, zij bezit in alles het ruimtelijke bewuste denken en voelen, ook de planeten en Zonnen hebben die evolutie verstoffelijkt en vergeestelijkt. In alles is die éénheid te beleven. U voelt zeker, mijn broeders,

dat de nacht voor de Aarde ónbewustzijn is. Zo zien wij élke levenswet tot bewustzijn komen, want wij gaan tot de Goddelijke, eeuwigdurende waarachtigheid, voor het scheppen en baren, als mens, ook dáár in het bewuste „AL” zullen wij dienen en ons geschapen leven verzorgen.

Ook deze ruimte lijkt onmetelijk, toch beleeft het leven een einde. Wij weten waarom. Het leven van de Derde Kosmische Graad verdwijnt hier voor uw ogen, omdat élke levensgraad een kosmische verruiming heeft gekregen. Al dit leven dijt uit, de levensduur, de gedachte, élke trek door de mens beleefd, is ruimtelijk diep en bezit Universele afstemming. Wat weet men op Aarde van al deze Goddelijke zaken af?

En zo zien wij al het leven verruimd en bewuster terug. Elke levensvonk is thans „liefde”! Elke wet baring en schepping, licht, ziel en geest, doch verstoffelijkte levensadem voor mens, dier, bloem en plant. En dit is eerst de „Vierde Kosmische Graad”, hoe is nu het leven in het bewuste Goddelijk-Menselijke „AL”? Gij zult ook die wereld zien, mijn broeders.”

Meester Alcar keerde terug tot zijn eigen bewustzijn. Nu konden wij onze gevoelens ruimte schenken en dit alles beleven en in ons opnemen. Wij hebben gevoeld, dat het bewustzijn tot ons leven sprak, dat deze ruimte zélf zich aan ons bewustzijn wilde openbaren, doch door de stem van een mens die tot deze ruimte behoort. Wij overdenken al deze wetten en in deze ruimte zien wij de Goddelijke waarachtigheid. En nu komt er opnieuw tot ons leven:

„Gij hebt dit alles kunnen volgen? Ook uw leven is één met deze wetten. En gij ziet het, dit leven is waarheid, dit leven is ziel van Zon en Maan en ziel van Zijn ziel. Dit is menselijke bewustwording. Wij hebben onze kringloop der aarde volbracht, wij leefden tijdens de prehistorische tijden van Moeder Aarde, doch gingen verder en kregen universele éénheid. Waarlijk, wij verteenwoordigen Zijn weg, Zijn waarheid én het Leven! Gij ziet het, wanneer de mens Zijn leven wil volgen, zich al de levenswetten van God openbaren, verruimen en vergeestelijken. Omdat gij de levenswetten voor de Derde Kosmische Levensgraad hebt leren kennen, kunt gij thans de opvolgende harmonie volgen. U zult ze als levensgraden zien. Zeer juist is, dat u begreep, dat gij dóór uw Universum als vader en moeder de openbaringen stoffelijk onderging en waarvoor ge daar zoudt leven en sterven, ook hier hebben wij diezelfde wetten te aanvaarden gekregen. De menselijke intuïtie op Aarde wordt eens bewust weten, de Vierde Kosmische Graad heeft ons dat weten geschonken. Dat is hier eeuwigdurende bewustwording! Waardoor het Heelal zich heeft verdicht!

De geestelijke afstemming van de stof kunt gij volgens uw eigen levensgraden en uw bewustwording in de sferen van licht ontleden en voor de Aarde vergelijkend volgen. Dat wil zeggen, dat elke vonk zich macrokosmisch ver-

ruimen moet en daarna de eigen zelfstandigheid zal vergeestelijken. Indien gij dit voelt en aanvaarden kunt, scheidt gij voor uzelf menselijke bewustwording, voor het leven, vader- en moederschap en de liefde. Eerst dán kunt gij verdergaan. God schonk ons Zijn leven, doch wij weten thans, dat wij Hem door de ruimten en ons bewustzijn hebben te vertegenwoordigen. Wij zijn nu zover gekomen. De Vierde Kosmische Levensgraad bevindt zich reeds in de Goddelijke reine, geestelijke én stoffelijke klaarte. Dat is bewustzijn, harmonie, waarvan de wateren u de wetten zullen verklaren. Zegevierend gingen wij vanuit de zevende sfeer ons leven tegemoet en ons bewuste vader- en moederschap heeft ons daarvan overtuigd, omdat de Derde graad deze wereld heeft geschapen en verdicht, betraden wij deze ruimtelijke harmonie. En dat was het ogenblik, dat de menselijke ziel door deze wereld aangetrokken werd en zagen wij opnieuw ons embryonaal bestaan, doch wij beleefden thans die uren bewust. Voelt gij, wat dit zeggen wil? Wij bleven bewust ónze geboorte volgen en beleven, bewust in alles, één met onze moeder, vanaf de allereerste seconde. Is dat op Aarde te aanvaarden? Toch zal de mensheid straks al deze wetten leren kennen.

Het toekomstige beeld voor ons eigen bewustzijn spreekt nu reeds ín ons hart, waardoor wij ons verhoogde verdergaan beleven en ons éénzijn is met de Vijfde Kosmische Graad. Het behoort tot onze ruimtelijke ontwaking. Hoe verder wij dus komen, des te welsprekender is de God van al het leven voor onze persoonlijkheid. Voor vader- en moederschap. Voor ons leven, licht en onze liefde! Wij gaan Zijn macrokosmische gestalte zien, omdat wij Zijn scheppingen vertegenwoordigen, kregen wij Zijn éénheid. Ook Zijn kleurenrijk vertelt ons van de eigen openbaringen en al het andere leven van Moeder Natuur volgt ons.

Het wil zeggen, dat, wat gij tijdens de eerste openbaringen mocht aanschouwen, de zeven ruimtelijke levensgraden eigen heeft gemaakt. Herkent gij mijn stem, mijn broeders? Ik was het, die toen tot uw leven sprak. U ziet nu, dat wij u hebben gevolgd en dat dit alles voor de „Universiteit van Christus” is! Toen gij de „Almoeder” beleefde, was dat uw Goddelijke éénheid, die ook nu in niets is veranderd. Ook deze ruimte is „Moederlijk” bewust.

Al het leven van deze wereld is Goddelijke-Heiligheid en wil Eeuwigdurende bezieling zijn. Dat voert u tot de levende realiteit en tot uw persoonlijk, maar Goddelijk bezit, waarvoor gij man en vrouw, vader en moeder zijt geworden. Hierdoor behoort u Zijn ruimte toe en hebt gij Hem door uw liefde te vertegenwoordigen. Gij kent immers uw tweeling-liefde.

Het oerwoudstadium van Moeder Aarde, zult gij in deze ruimte niet meer aanschouwen, noch voor- en nájaar, deze natuur heeft ook die éénheid overwonnen en zich eigen kunnen maken. Noord, Zuid, West en Oost zijn

tot éénheid gekomen. Het stervensproces heeft zich volgens de geestelijke openbaringen verruimd, zodat het verschijnsel, van de Aarde gezien, tot het verleden behoort, omdat planeten en sterren en het menselijke organisme de wedergeboorte volgens deze bewustwording ondergaan. Ook die wetten zult gij leren kennen. Aan dit bewustzijn kunt gij vaststellen, dat dit Universum al de oerstadia heeft overwonnen.

Gij hebt waargenomen, dat het vaderlijke bewustzijn voor dit Universum de zeven levensgraden heeft ontvangen en dat dit noodzakelijk is en volgens de verdichtingswetten natuurlijk, kunt gij opnieuw volgens uw eigen levensgraden controleren. Doordat wij als mens die hoogte in de Astrale wereld konden betreden, werd dit hoger- en verdergaan ons bezit. Hierdoor is het mogelijk om het „AL” te bereiken.

Omdat het leven ruimtelijke bewustwording kreeg, werd de nacht, die onbewustzijn vertegenwoordigt, overwonnen. Toen eerst trad de ruimtelijke éénheid naar voren en mochten ook wij dit wonder aanschouwen.

Indien dus de Derde Kosmische Levensgraad geen verruiming, deze bewustwording niet had ontvangen, de uitdijingswetten door de „Almoeder” níét waren beleefd, dan waren er nimmer hogere werelden geboren. Nu is dag en de nacht éénheid, ze zijn in elkaar gegroeid als één leven, zodat ook die persoonlijkheid de welsprekendheid heeft mogen beleven. En dat wil zeggen, dat wij als mens ons die wetten eigen hebben gemaakt. Voor het „AL” is er geen duisternis meer!

Dat dit Universum zeven Levensgraden voor het scheppen bezit, ziet gij terug in uw menselijke toestand op Aarde en aan Gene Zijde, waardoor de bewustwording de verkregen menselijke en geestelijke gestalte heeft moeten aanvaarden, waardoor de wedergeboorte de ziel als mens en met haar al het andere leven tot de uitdijingsruimte optrok en ging zij verder. Als ziel en als mens, als vader en moeder, elke levensgraad als wet maakt de mens zich eigen. Daardoor vergoddelijkt zij haar persoonlijkheid. Is dat duidelijk?

De verruiming die gij hier te beleven hebt, verbindt u met uw eigen liefde als mens en als tweelingzielen. Dat zegt u, dat elke planeet thans haar eigen Zon heeft ontvangen. Hier in deze wereld heeft het leven van de ruimte die éénheid bereikt, doch door de zeven levensgraden hebben die wetten zich verdicht. Maar voelt gij, wat wij hier bezitten? Voelt gij, dat de Zon voor de Derde Kosmische Graad éniĝ voor al die drie graden is? Dat geluk en die verruimde ontwikkeling bezit hier elke vonk en is het vader- en moederschap op makrokosmische afstemming, waarvoor wij leven en ook wij ons hebben eigen gemaakt. Elke planeet is één met het vaderlijke gezag van deze ruimte en dat is het geluk van en voor de menselijke tweelingziel, doch waar wij het „AL” door zullen vertegenwoordigen.

En toch is elke planeet opnieuw verbonden en één met het bewustzijn van de ruimte, omdat zij deel uitmaakt van dit geheel. Zo ziet gij, dat wij nu reeds deze zeven levensgraden als bewustzijnsgraden opvangen en hierdoor voelen wij als mens onze ruimtelijke éénheid, dat het kind van Moeder Aarde niet beleven kan, omdat het die bewustwording nog niet heeft bereikt.

Dat de nacht voor de Aarde nog noodzakelijk is, weet gij, maar dat hebben wij door ons verkregen bewustzijn overwonnen en beleven hierdoor de éénheid met ál de zeven levensgraden. Wij kennen in niets nacht, wij zijn in alles bewust, leven en dood zijn overwonnen, voor ons gevoelsleven is er alleen nog bewustzijn over en dat is onze liefde.

Hierdoor zijn wij in verbinding gekomen met al de levenswetten van God en wil zeggen, dat wij ook dat eeuwigdurende contact kunnen beleven, het is het ontwaken voor de volgende levensgraad. Het is het beleven van onze persoonlijkheid, ons leven, geest, licht en liefde. Dat wij de voordierlijke levensgraden voor de Aarde moesten aanvaarden, daarna de sferen van licht overwonnen, is thans ons Universele bezit geworden. Ook wij hebben de Goddelijke harmonische wetten dus bezoedeld, ook wij hebben de Maan moeten aanvaarden, de Derde Kosmische Graad, om tot het „AL” terug te keren.

Wij zijn dus van uw voelen en denken overtuigd, doch thans één met uw bewustzijn. Wij weten, dat Moeder Aarde de enige planeet is voor de Derde Kosmische Levensgraad, die bewust goed en kwaad bezit. Wij kennen haar wetten en haar bewustwording. Het Universum waartoe zij behoort zal echter ontwaken. Thans vertegenwoordigen wij het Goddelijke eeuwigdurende, waarvan u het vader- en moederschap beleven zult en omdat de God van al het leven wil, dat gij deze stoffelijke openbaringen bewust zult beleven.

Wat gij waarnemen zult is Goddelijke energie, dat zijn de realiteitswetten, waardoor gij uw eigen werelden overwinnen zult.

Hoe ons machtige leven is, mijn broeders, dat zult gij op uw volgende reizen beleven. Hoe wij het Goddelijke mochten betreden, dat zult gij vergeestelijkt én verstoffelijkt, door de levensgraden en het vader- en moederschap uitdijend aanschouwen en eerst daarna begrijpt u dat gij Goden zijt.

Nu zult gij beleven dat elke wet liefde is – en betekent, dat wij als mens Zijn „AL” ontvangen.

Indien u de „Vierde kosmische Graad” voelt, ontwaakt dit Universum onder uw menselijke hart, waardoor gij uw verbinding beleven zult met uw „Albestaan”.

Wij weten wanneer wij het vader- of het moederschap zullen beleven en stellen ons op die heiligheid in en is thans het beleven van ons Universele éénzijn. Voelt gij dit wonder? Dat wil dus zeggen, dat wij tijdens het terug-

keren voor de geboorte bewustzijn bezitten en thans het vader- en moederschap door deze universele éénheid ontvangen. Zo is onze liefde! Gij begrijpt nu zeker hoe ontzagwekkend ons bewustzijn is. Elke wet schenkt ons thans Goddelijke blijmoedigheid, liefde, leven en geluk, waarvoor wij onze persoonlijkheid verruimen en door de levenswetten mogelijk is geworden. Is dit alles op de Aarde reeds denkbaar?

Met ons gaat het dierlijke leven, ook bloem en plant verder en de wateren zijn als zuiver licht verhelderd. Al het leven van deze levensgraden is doorschijnend geworden en bezit nu een universele gestalte. Dat wij op de Vierde Kosmische Levensgraad géén wilde diersoorten bezitten, dat zult gij aanvoelen en begrijpen, ook het dierlijke leven heeft deze bewustwording ontvangen.

Een Zon en planeet, mijn broeders, vertegenwoordigen macrokosmische liefde, ook zij zijn tweelingzielen geworden. En dat legt de ruimte in de handen van de mens. Het is ons universele éénzijn voor man en vrouw, vader en moeder! En onze levensliefde, voert het wezen naar de Vijfde Kosmische Levensgraad. En die wereld is weer ijler, geestelijker, hoe dan is het „AL” bewuste leven? Dat zult gij leren kennen. Wat gij dan aanschouwen zult is wetgevende macht, uw zelfstandigheid als vader en moeder. Nu ligt al het leven voor uw bewustzijn open en gij zijt schepper, gij zijt door uw vader- en moederschap levende bewuste „Goden”! Nu hebt ge uw godheid bereikt. Uw godheid, waardoor het universum in leven blijft! Voelt gij dit?

Gij zijt thans in staat om stoffelijke vergelijkingen te maken. Geef deze wijsheid aan het kind van Moeder Aarde. Eerst dan weet ge, dat men op Aarde nog geen liefde kent. Ga verder, wij volgen u.”

Meester Alcar neemt onmiddellijk het woord en zegt:

„Wij zien, mijn broeders, dat wij als mens verdergaan en ook deze ruimte zullen overwinnen. Wij komen van ziel tot ziel één, waardoor wij al dit leven kunnen volgen. Hier heeft de mens de technische wonderen overwonnen. Deze mensen zullen zichzelf leviteren en vanzelfsprekend het Universum overwinnen, dat wij op de volgende reizen zullen beleven. Maar welke wetten leren wij thans kennen, meester Zelanus? Hebt u dit wonderbaarlijke begrepen? Is u duidelijk, dat wij deze éénheid hebben te aanvaarden?”

„Ja, mijn meester, ik begrijp alles, hier is het leven stoffelijk én geestelijk bewust. De Drie Levensgraden van ons Universum hebben het uiteindelijke stadium bereikt. Nu wordt het leven niet moeilijker, maar eenvoudiger, omdat er geen stoornissen meer zijn voor de mens, hij heeft elke wet overwonnen.”

„Inderdaad, zo is het, de harmonische wetten spreken thans voor al het leven over de reine liefde, waardoor dit leven is ontwaakt. Geve God, dat

wij verder mogen gaan, eerst dan beleven wij ons Goddelijk bewustzijn. Hoe voelt ge uzelf, meester Zelanus?"

„Ik voel mij óneindig, mijn meester. Ik mocht dit éénzijn beleven en ik heb de diepte van elke wet gevoeld. Ik heb beleefd, hoe ik mij straks hier zal openbaren en hoe mijn liefde is, die ik met mijn tweelingziel zal ontvangen. Ik weet nu, dat ik met haar tot deze ruimten behoort en wij zullen ontvangen, doch voor alles ga ik begrijpen, waarvoor God Zich of de Almoeder gemanifesteerd heeft. Dat alles, mijn meester, heeft gestalte gekregen en zijn deze zonnen en planeten tezamen, die mij dienen, maar waarvoor wij als mens leven.”

„En gij, André-Dectar?"

„In mijn leven beleef ik een macrokosmische openbaring. Ik heb gevoeld, hoe machtig hier het vader- en moederschap is. Ik onderging dit Universele éénzijn, mijn meester. Ik beleefde de verdichtingswetten van deze ruimte en hoe de wetten tot het baren en scheppen zijn gekomen, doch dan vanuit de zevende sfeer. Het levenslicht, mijn meester, is niet meer te vergelijken met dat van de Derde Levensgraad, ons Universum. Dit is machtig bewustzijn. Ik begrijp thans, dat het Universum waarin wij leven nog onbewust is voor de waarachtige geestelijke afstemming. Het levenslicht van deze ruimte is het sferenbeeld van ongekende schoonheid. Het onbegrijpelijke is bewust geworden en mag ik thans aanschouwen. En deze genade zal mijn persoonlijkheid veranderen.

Ik begrijp, mijn broeders, dat wij hier geen sferen meer beleven, die zijn voor dit Universum overwonnen. De mens is in harmonie gekomen met het universum. De kringloop voor al het leven wordt nu harmonisch en volgens de liefdewetten van de „Almoeder” beleefd. En dat veranderde deze ruimte, het menselijke en dierlijke bestaan.”

„Ik dank u, mijn broeders, ook ik heb deze wetten mogen beleven en deze machtige liefde in mij opgenomen. Waarlijk, hier heeft de ziel als mens geen sferen meer nodig om zich voor het verdergaan gereed te maken, stof en geestelijk bestaan is één persoonlijkheid geworden, is één liefde!

Ja, mijn broeders, wij bevinden ons thans op de Vierde Kosmische Levensgraad. Een wereld, die door de Derde Graad werd geschapen. Dit zijn stofelijke en geestelijke openbaringen voor de mens. Dit leven verliet de Derde Kosmische Levensgraad en ging verder. De mens heeft ruimten overwonnen en hij betrad het Goddelijke „AL”! Door Goddelijke éénheid baarde een ruimte een nieuw Universum. Voelt gij dit machtige gebeuren onder uw hart? Al deze sterren en planeten schiepen een hogere bewustwording, ook Moeder Natuur heeft haar levenswetten vergeestelijkt en verstoffelijkt, maar waardoor wij de God van ál het leven mogen ontvangen. Néén, hier leeft

noch leugen, noch bedrog, al die disharmonische gedachten werden afgelegd. De mens is thans een stoffelijk en geestelijk wonder.

Doordat de ziel als mens duizenden levensjaren in één leven beleeft, verruimt haar bewustzijn. En dat voert haar tot God terug, doch intussen krijgt zij het Universum in handen en dat wordt haar zelfstandigheid, haar leven en haar liefde.

Wij weten nu, hemelen zijn niet te koop, mijn broeders, die zult gij moeten overwinnen. Wat weet de mens van al deze Goddelijke heiligheid af? Hoe is thans het kind van Moeder Aarde? Wat heeft het kind van Moeder Aarde nog te leren? Dat zal u thans duidelijk zijn. Hoe is het gevoelsleven hier, nu wij weten, dat de mens één is voor alle levensgraden? Duisternissen en lichtende sferen werden door man en vrouw overwonnen. Dit is kosmische éénheid voor al het leven van God. Dit is levende realiteit, mijn broeders. Niets is er meer dat het leven van God storen kan, niets! En dat alles is voor het kind van Moeder Aarde.

Hoe hoger wij nu komen, mijn broeders, des te ijler wordt het Universum. En de ziel als mens bewuster, geestelijker en Goddelijker. De wetten veranderen thans niet meer, dit zijn Goddelijke waarheden. Nu wordt één levensgraad onbegrensd. En dat kunt ge nu aanvaarden, gij ziet het. Dat is God, als een Wezen en een Persoonlijkheid. Dat is Zijn leven en Zijn ziel. En dat legde Hij in handen van ons. Eerst in het „AL” staan wij voor onze Goddelijke Liefde en éénzijn!

Thans, mijn broeders, behoeven wij elkaar geen vragen meer te stellen, wij moeten nu ontvangen en aanvaarden. Toch vraag ik u uw innerlijk leven af te stemmen op al deze Goddelijke machten en krachten, wilt gij aanstonds verder kunnen gaan. Mijn broeders, wij gaan tot de sfeer waarin Christus leeft. Wij gaan tot de „Alomvertegenwoordigheid”. Naar de „Albron”, het Alleven en de „Alliefde”! God zal ons Zijn afgezanten sturen om verder te gaan, omdat Christus het wil. In Zijn Naam gaan wij verder. En mijn leven is bereid zich over te geven aan die machtige liefde. In mij is geen angst meer, ik ben één met God en met ál Zijn liefde, waartoe ik behoer. Ook in uw leven zie ik deze gevoelens. Maar aan dit Uitspansel zie ik Zijn opstanding, het is het verdergaan voor ál het leven.

Nu kunt ge zien, mijn broeders, dat deze stoffelijke én vergeestelijkte levensgraden u dienen. Het Universele „IK” van deze wereld, zult gij straks vertegenwoordigen. Dat „IK” zult gij tot het baren en scheppen voeren. Onfeilbaar zijn de wetten, zij brengen u tot het „AL” van uw leven terug! En die zekerheid mogen wij aan het kind van Moeder Aarde doorgeven.

Zie dit machtige licht, dat vanuit de Goddelijke ruimte al het leven bestralen zal. Voel aan, wat dit zeggen wil en gij beleeft deze geheiligde liefde. Dit

is Goddelijke éénheid!

Vergelijk uw gevoelsleven ten opzichte van deze bewuste en vergeestelijkte ruimten, voor uw vader- en moederschap, uw licht, ziel en geest, voor het kleurenrijk Gods en gij kent uw godheid. Daal nu af in deze ruimte en gij ziet uw Goddelijke persoonlijkheid.

Natuurlijk, ook deze wereld dijt uit en daardoor kunnen wij verdergaan. Voel deze kosmische levensgraden aan en ze vertellen u, hoe het leven de verkregen ópstanding onderging. En dat is rust, vrede en liefde! Geloof en hoop hebben plaats moeten maken voor het ruimtelijke bewustzijn! En dat zegt ons nu alles en is ook voor het kind van Moeder Aarde Alsprekend!

Ga nu ín, mijn broeders – komt er tot mijn leven, gij zijt gereed om verder te gaan. Dit zijn Goddelijke waarheden en openbaringen! De Vijfde Kosmische Levensgraad spreekt nu tot uw gevoelsleven. En ik, mijn broeders, geef mij aan die ruimte over. Kom ... wij gaan verder en het Goddelijke „AL” tegemoet. Die zekerheid hebben wij thans ontvangen.”

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

—o—o—o—o—o—o—o—

De Vijfde Kosmische Levensgraad

Meester Alcar gaat verder en zegt: „Nu wij verder en hoger gaan, mijn broeders, zal het levenslicht van deze ruimte veranderen, omdat het levenscentrum uitdijt. En dat wonder verbindt ons weer met het volgende stadium, de volgende bewustwording. Wij gaan tot God terug! En de zeven levensgraden schonken ons die mogelijkheid.

Zie toch, hoe machtig, ontzagwekkend schoon dit Universum is. Zie nu het kleurenrijk Gods voor elke wet en gij leert uzelf kennen. Eerst nu kunt ge vaststellen, dat de Goddelijke levens-uitstraling zich heeft verstoffelijkt en vergeestelijkt en dat wij bijna de Goddelijke liefde hebben bereikt. Al het leven, dat kunnen wij uitroepen, keert tot het Goddelijke „AL” terug. Al het leven van God, zal zich voor deze wetten moeten buigen, moeten buigen voor Zijn rechtvaardigheid, Zijn harmonie en Zijn liefde!

Het Albegrip schiep deze éénheid en zal het afmaken voor het bewuste Goddelijke stadium. En daarvoor zijn wij op weg, mijn broeders, dat werd in onze handen gelegd, het is voor het kind van Moeder Aarde. Ik schrei tranen van geluk, omdat wij verder mogen gaan. Ik schrei van dankbaarheid, omdat het mij de kracht geeft om hoger te gaan en tot God te mogen terugkeren. Maar ik zal toch mijzelf blijven, wil ik alles kunnen beleven.

Zie thans, in korte tijd gingen wij uit de Vierde Graad en betreden nu de Vijfde. Door ons willen dienen is dat thans te beleven of het was niet mogelijk. En in deze onmetelijkheid worden wij verwacht. Voelt gij dit wonder, mijn broeders? Het Goddelijke „AL” weet, dat wij komen.

Het Goddelijke „AL” weet, dat wij dienen!

Het „Albewustzijn” weet, dat wij zuiver willen liefhebben.

Het „AL” weet, dat wij het kind van Moeder Aarde zullen overtuigen en dat wij Christus dienen! Op eigen kracht verder te gaan is dan ook niet mogelijk! Dan zouden wij terugzinken tot de Derde Kosmische Levensgraad, doch wij gaan hoger en verder, tot God terug!

In deze onmetelijke ruimte leven zielen die ons verwachten. Is dat wonder tot uw leven gekomen?

Christus is het! Hij wil, dat wij tot Zijn ruimte komen! Hij kent de geestelijke armoede van het kind van Moeder Aarde. Daarvoor is Hij tot de Aarde gekomen. Hij zette daarvoor Zijn leven in!

„Já, Christus is het!

Wij komen! Wilt Gij ons aanvaarden? Wilt Gij ons in Uw bewustzijn optrekken? Wilt Gij ons die levensvreugde schenken? Wilt Gij ons die bewustwording geven, wij dienen! Wij willen U dienen! Wij zetten ons leven in

voor Uw liefde! Wilt Gij de poorten van Uw Goddelijke-Koninkrijk voor ons leven en het kind van Moeder Aarde thans openen? Wij zijn zielen van Uw ziel, geest van Uw Geest! Geef ons deze genade, opdat het leven van Moeder Aarde ontwaakt. Schenk ons de kracht om verder te mogen gaan.

Wil ons verwachten, Christus.

Trek ons leven tot Uw bewustzijn op, Christus.

Wij hebben lief, Christus.

Wilt Gij ons door Uw Goddelijke drie-éénheid zegenen? Schenk ons als Goddelijke bewuste deze genade. Wij willen „opstaan”! Wij willen ons leven geven voor Uw liefde, voor Uw álwetendheid! Geef ons Uw „Alziendheid”! Geef ons Uw wedergeboorte! Schenk ons Uw vader- en moederschap! Wil de God van al het leven dat wij komen?”

Wij gaan verder, mijn broeders, ook gij zult dit antwoord ontvangen en beleven. De Vijfde Kosmische Levensgraad verwacht ons. Het uitspannsel verandert reeds en dat is uw verdergaan. Dat Universum hebben wij nu reeds verlaten. Maar dat geluk en die liefde leeft in u. Hierdoor manifesteert zich een verhoogd geluk, de liefde van de Vijfde Graad en zult gij door die wetten worden toegesproken. Het zegt u, dat wij éénzijn met al de werelden door het „AL” bewustzijn geschapen. Mediteer thans, maak uw leven één en wij gaan hoger, doelbewust tot het Goddelijke „AL”!

Wij zullen zien en beleven, mijn broeders, dat die bewustwording tot uw leven spreekt. Hoe is thans dit Goddelijke beeld? Hierin leven Goddelijke mensen. Stem u zelf af op deze bewustwording en het ogenblik van Goddelijke waarachtigheid en éénzijn komt onder uw hart.

Wat wij nu zien, zijn de eerste verschijnselen van de Vijfde Kosmische Levensgraad. Dit licht als liefdekracht overstraalt uw wezen en persoonlijkheid. Het behoort tot uw Goddelijke afkomst. Niets houdt u nog tegen, zegenrijk zal het Goddelijke „AL” ons ontvangen. En dat is God! Het is Christus!

In mij komt nu de stilte van dit Universum en mijn leven geeft zich volkomen over. De liefde van dit Universum zal tot uw en mijn bewustzijn spreken. Ik wil thans als een geestelijke persoonlijkheid tot God terugkeren. Ik zal, als een astrale persoonlijkheid de God van al het leven mogen zien. Maar het is Christus! Ik twijfel niet meer aan mijn „AL” bestaan, ik zie het! Mijn leven en bewustzijn geeft zich volkomen over. Christus zegent ons! En het Alziend gevoelsleven komt in uw hart.

Tot mij komt er: ga verder! Vervolg uw weg! Ga rustig voort, wij verwachten uw leven. Wij hebben uw levens aanvaard. Ook gij behoort tot het bewuste „AL”! Neem dit leven in u op, de mensheid van Moeder Aarde moet ontwaken. God heeft ál Zijn liefde-leven gezegend!”

„Wij komen” ... stuurt meester Alcar tot het bewuste „AL”. En dan horen

en beleven wij de Goddelijke stem. Wij worden door dit Goddelijke bewustzijn verwacht, wij weten. Wij worden verwacht door het Albewustzijn en wij betreden Tempel na Tempel, ruimte na ruimte en beleven de wetten. In ons komt er licht en liefde, de reine éénheid van de Vijfde Kosmische Graad. Wij worden ingewijd! Ook André! Ook hij beleeft deze Goddelijke waarachtigheid. De kracht die tot ons leven spreekt is Goddelijke wijsheid. Een Goddelijke éénheid voert ons tot dat liefdeleven. Thans kunnen wij nog alléén voelen, spreken is niet mogelijk meer. Wij zijn nu van gevoel tot gevoel één! En dat wonder schenkt ons tevens het verder- en hoger gaan.

Nu zullen wij voelen wat wij nog nimmer hebben kunnen beleven. God was levensfluïde en heeft zichzelf verstoffelijkt en vergeestelijkt. De stof is nu Goddelijk vergeestelijkt. Die levensaura stroomt ons tegemoet. En wij zuigen die krachten als liefde in ons leven op. En dat is geluk, vrede en rust, weten, wijsheid, álles is het! Eenmaal daarin gekomen, kunnen wij ook verdergaan.

„Já, o mijn God, wij willen U beleven.”

Dat gevoel zenden wij hoger en hoger. We zijn één met dit machtige kleurenrijk. Nu begrijpen wij, hoe ons leven is geweest. Thans kunnen wij stoffelijke en geestelijke fouten voor het kind van de Aarde vaststellen. Wij volgen een Goddelijke weg. En dan staan wij voor de Vijfde Kosmische Levensgraad en zien dat Universum. Ook hierin beleven wij dezelfde wetten, alleen het levenslicht is ijler geworden en al het leven bewuster. Wij leven en weten, dit is Goddelijke waarheid. De moederplaneten en het vaderschap zijn één. On-eindig schoon is dit licht, wij zijn niet meer in staat om vergelijkingen te maken. En hierin leven mensen, dieren en bloemen. Weer één van de miljoenen werelden door God geschapen, die levensvatbaarheid bezit. Doch waarvan de rechtvaardigheid ons tegemoet straalt. Dit is één van de miljoenen wetten waarvoor de mens zich te buigen heeft. En zo'n wet is ónmetelijk diep en wanneer wij dit voelen, leeft ook deze wedergeboorte ín ons hart. En dan dijt ons leven uit en beleven wij elk verschijnsel, waardoor wij het bewustzijn beleven. Wij zijn door de Vijfde Kosmische Levensgraad aangeraakt, dat bewustzijn heeft ons opgenomen. Ook André krijgt dit te verwerken en te aanvaarden. Zijn wij waarlijk één met God? En dan komt er tot ons:

„Gij zijt het!”

En wij vragen terug: „Zijn wij het?”

„Als kind van Moeder Aarde zijt gij met al het leven van God verbonden” ... en is voor André-Dectar zijn éénzijn met God! Het is Gods wil! Wij zijn één! Ons leven is gereed! Ja, wij willen gereed zijn om het „AL” te zien en te beleven. Thans kan ons leven geopend worden. Wij leven ín God. In Zijn bewustzijn zullen wij ontwaken. Zijn wij waarlijk zover gekomen, vragen wij ons niet meer af, wij weten het! André stuurt de ruimte in:

„Mag ik verdergaan? Wilt Gij mijn leven openen? Ik kom tot U! Ik ben een kind van de Aarde, maar ik wil dienen.”

Wij beleven Goddelijke heerlijkheden als bewuste werelden. De ruimte heeft de taak ontvangen om het leven van God te dienen. De zeven levensgraden vertegenwoordigen ook hierin God als Vader en als Moeder. Ons leven is oneindig geworden. Het licht van deze wereld bezit de afstemming uit de geestelijke vijfde sfeer van ons leven. En wij begrijpen dit wonder, het is één wereld, alleen het bewustzijn is Goddelijker. Deze ijlheid heeft reeds Goddelijke zekerheid gekregen. En wij voelen onze Goddelijke evolutie! Wij kunnen thans aanvaarden. Omdat wij het Goddelijke Vader- en Moederschap naderen. De „Alruimte” verwacht ons, dat voelen en beleven wij bewust. En dat verruimt ons denken. Hierdoor kunnen wij verdergaan. Dít is God als de Vijfde Kosmische Levensgraad en wij ondergaan dit éénzijn!

Een dag van de Aarde is eeuwigdurende éénheid geworden. Een leven van de Aarde betekent nu eeuwigdurende liefde, is licht, rust en vrede. Het is eeuwigdurende vader- en moederschap. En dan zegt deze ruimte tot ons leven:

„Wij zijn zo ver! En gij en het kind van de Aarde zult dit bereiken. Gij beleeft thans Goddelijke wetten en gij bevindt u in een Koninkrijk. Het leven openbaart zich aan uw bewustzijn. Hierin kunt gij u alwetend voelen. En dat zult gij nimmer meer verliezen. Voelt gij deze stilte? Dat is het vader- en moederschap van deze ruimte. Waarlijk, dit licht is als uit de vijfde sfeer van uw geestelijke wereld, maar het is hierin stoffelijk en wil zeggen, dat de stof zich vergoddelijkt. En ook deze wereld bezit het vader- en moederschap, wedergeboorte. Beleef ons Koninkrijk en gij voelt uw godheid.

Beleef deze ruimte en gij betreedt uw Goddelijke Tempel!

Dit is één Huis van uw Vader. Brengt het bewustzijn hiervan op Aarde. Wij leven! Wij vertegenwoordigen al deze levenswetten. Wij leven thans eeuwigdurend in God en bezitten straks Zijn bewustzijn. Voelt gij ook dit? En wij als mensen bezitten Zijn levensbloed, Zijn geest, Zijn álles! En dat zijn wij nu voor ál de werelden door God geschapen, maar die wij mochten overwinnen.

Wij, geloof het, zijn het licht voor uw ogen, zijn de kracht voor uw stelsels, zijn het leven voor de stof, voor elke vonk van God, omdat wij ons die werelden eigen hebben gemaakt. Daardoor werden wij beziel!

Vanuit het Goddelijke bewustzijn komt deze wijsheid tot u. Wat wij door de Derde Kosmische Levensgraad nog niet konden bereiken, dat hebben wij thans ontvangen. Moeder Aarde leeft erdoor. Kunt gij al deze levensgraden in u voelen en beleven?

De wateren zijn door ons gevoelsleven gevuld. Al het leven dat door onze splitsing is ontstaan, volgt ons en heeft reeds deze bewustwording bereikt.

Dat kunt gij aan de verschijnselen zien en aanvaarden. Wat door de God van ál het leven werd geschapen, leeft dus nu in onze handen, omdat wij Hem in alles zullen vertegenwoordigen. Gij bevindt u thans in die werkelijkheid. Van gevoel tot gevoel zijn wij met al het leven één. Doch die kern is door óns bezit geboren! Gij zult aanstonds moeten beamen, dat gij licht zijt van ons Licht, leven van ons Leven, waardoor gij uw liefde zult beleven.

Nu kunnen wij zeggen:

Gij zijt leven van mijn Leven, licht van mijn Licht, maar vader uit mijn „Moederschap”! Thans staat gij voor deze Goddelijke éénheid. Wij zijn nu stuwend en bezielend, gevend en uitdijend liefdevol, waardoor wij kunnen zeggen, de Derde Kosmische Levensgraad en al dat leven is door ons geboren. Wij zijn Goden!

Is nu al tot en ín u gekomen, dat gij Goden zijt? Daarvan zal u de Zesde Kosmische Levensgraad overtuigen. Dit is het Goddelijke beeld voor u en het kind van Moeder Aarde. Het menselijke voelen en denken van de Aarde heeft plaatsgemaakt voor Goddelijk bewustzijn. En iedere moederplaneet geeft aan ons die verruiming, ook de Alwetendheid, waardoor de menselijke slaap oploste.

Wij zijn dus door God bewust geworden, doch Hij schonk ons Zijn leven, opdat wij zouden overwinnen, hebben de ruimten zich geschapen. Dat is thans ons verkregen bezit. Het wil u aantonen, dat wij als kind van de Aarde het Goddelijke bewuste „AL” zullen bereiken. Voel onze substantie aan en gij ziet Hem! IJler dan gij nu waarnemen kunt. En die ijtheid is door u aan te voelen, omdat gij uw geestelijke afstemming hebt bereikt.

Ons bewustzijn zult gij niet meer kunnen omvatten, het is ónpeilbaar voor uw bewustzijn. Doch daarvan zult gij de wetten leren kennen. Op uw volgende reis trekken wij u tot ons bewustzijn en gevoelsleven op. Dan zal het hoogste bewustzijn ... „Christus” u ontvangen!

Weet nú, dit is voor de „Universiteit van Christus”!

Door de harmonische wetten van God, mochten wij Zijn levensgraden overwinnen. Thans zijn wij één met ál het geschapene en is voor Moeder Aarde.

Waardoor dus Moeder Natuur is ontstaan, dát schonken wij aan haar leven, waarvan gij de wetten op de Maan zult leren kennen. Hierna staat ge voor een menselijke God, dat Christus heeft bewezen te zijn. Doch nu ziet gij Hem anders.

Man en vrouw zijn dus Goddelijke éénheid geworden.

Man en vrouw zijn hier licht, liefde en leven.

Man en vrouw vertegenwoordigen het „AL”.

Man en vrouw zijn in al de werelden door God geschapen ruimte, zij heb-

ben zich die alwetendheid eigen gemaakt.

Man en vrouw zijn gevoel, zijn Ziel en geest, door de zeven levensgraden kwamen zij tot die bewustwording. Die wetten zult gij door uw volgende reizen leren kennen. Weet thans, dat de Vijfde Kosmische Levensgraad u met de „Zesde” zal verbinden en eerst daarna staat ge voor het bewuste Goddelijke Heelal-stadium en voelt ge uw godheid!

De Vijfde Graad lost thans in de Zesde op, aan het ijlere licht kunt gij die overgang beleven en zien. Wij als mensen gingen dus verder, doch wij hebben al de werelden, van de Maan af overwonnen. Wij behoeven elkaar de wetten niet meer te verklaren, elke vonk beleeft ze bewust en is thans bezieling voor de lagere werelden geworden. Dat wil dus zeggen, dat ál de werelden door ons tot het leven en bewustzijn blijven of ze zouden voor uw ogen oplossen. Dat is het bewuste Goddelijke dienen geworden! Voelt gij dit? Dat zegt aan het kind van Moeder Aarde, dat wij als mens God waarachtig in alles moeten vertegenwoordigen. En eerst dan hebt ge eerbied voor dit ontwakend gevoelsleven. Ge zijt nu bewust werkende, ge leeft voor het vader- en moederschap, waardoor de uitdijingswetten tot u komen. Wéét nu, kind van Moeder Aarde, gij betreedt het eeuwigdurende!

Voelt gij reeds hoe ons leven is geworden?

Elk stoffelijk en geestelijk deeltje van God heeft door ons leven bewustzijn gekregen, omdat wij deze wetten door ons vader- en moederschap de wedergeboorte konden schenken. Zijn fluïde gaf ons echter dit éénzijn.

Wij zijn biljoenen tijdperken op weg geweest om het „AL” te betreden. Toch hebben wij ons bewuste Goddelijke „AL” bereikt en is ook het geluk voor het leven van de Aarde. Wij zijn altijd met uw leven en bewustzijn verbonden, waardoor de mens in staat is, Goddelijke wijsheid te ontvangen. Is dat nu duidelijk?

Wij voeren u tot die bewustwording en Christus wil het!

Wij liggen aan Zijn voeten neergeknield!

Maar kent gij deze wetten op Aarde? De astrale geestelijke wereld zal ze aan uw bewustzijn schenken. En eerst dán kunt gij verder en hoger gaan.

Het moet u thans duidelijk zijn, dat wij mensen ... doordat wij het planetenstelsel konden bezielen, ons eigen leven zich heeft kunnen verruimen. En die wetten hebt gij voor de Derde Kosmische Levensgraad kunnen vaststellen. Het is het allesomvattende gevoelsleven, dat zegevierend het leven en de graden heeft kunnen vergeestelijken en verstoffelijken, waardoor wij ál deze ruimten hebben overwonnen. En thans ligt dat miljoenen stadium in onze handen. Alléén doordat wij liefde kregen voor al het leven, gingen wij verder. Wie op Aarde zou dit niet willen bezitten? Verklaar de mensheid de Goddelijke wetten en open de „Universiteit van Christus”!

Ik geef u slechts fundamentele wetten door voor de Aarde, omdat ook gij ons bewustzijn nog niet omvatten kunt, doch hierdoor krijgt ge Goddelijke rechtvaardigheid in handen en te beleven. Dat is de toekomst voor het kind van Moeder Aarde.

Hoe zou ik u de diepte van de moederplaneet kunnen verklaren? Toch is dat mogelijk, omdat uw éénzijn dit mogelijk maakt. Beleef haar en gij kent haar bewustzijn en liefde.

Wat de „Almoeder” voor zichzelf bewustzijn schonk, dat ziet gij nu door al deze werelden en levenswetten terug, doch het is uw en ons bezit geworden.

Stel voor de Aarde vast, dat Zij deze zeven levenswetten verdichting gaf en dat gij ze ook thans kunt aanschouwen. U hebt immers deze vragen gesteld.

Stel ze opnieuw en ge betreedt uw eigen Goddelijkheid. Eerst nú weet het kind van Moeder Aarde waarvoor het leeft en wáár het de God van al het leven vindt! Zeg daar, dat het menselijke hart God in alles te vertegenwoordigen heeft, omdat de mens vonk is van Zijn leven! En achter dit alles, geloof het nu, leeft nóg de „Almoeder”! Het kind van de Aarde kan thans het hoofd buigen voor deze alwetendheid en zal het Goddelijke gevoelsleven ontwakent! En dat Goddelijke wonder voltrekt zich aan uw leven, uw ziel en uw eeuwigdurende persoonlijkheid. Is dat niet álles?

Door de moederplaneten mochten wij dus als mens het ónoverkomenlijke overbruggen. Het is thans ons levende bezit geworden voor eeuwigdurend. Het kind van de Aarde moet zich deze wetten eigen maken en het gaat bewust verder en verruimt het menselijke bewustzijn. Nu is het leven een zegen.

Begrijp nu de Goddelijke Liefde van Christus!

Begrijpt ge thans, hoe uw Goddelijke beeld is? Alléén de Universele levenswetten kunnen u daarvan overtuigen. Dat is altijd en eeuwigdurend uw Christus!

Dat is het lichtende voorbeeld van Christus, doch het verbindt u met al de werelden door God geschapen. Voelt ge thans wie God is? Wij zijn bewuste Goden, maar God als het leven en als de „Almoeder” ziet gij achter deze vergeestelijkte en verstoffelijkte werelden. Maar door de levenswetten mochten wij Hem leren kennen, waarna wij ons Zijn persoonlijkheid eigen konden maken. Is dat nog niet voldoende bewustzijn? Wanneer gij het „AL” betreedt zal u dat duidelijk worden.

Voelt gij aan, dat wij u tot Hem voeren?

Hebt gij begrepen, dat wij u volgden?

Aanstands zijt ge één met uw godheid! En eerst nu zult gij ónbereikbaar zijn voor elke disharmonie op Aarde. De bloemen en planten en de wateren zullen u die bewustwording schenken.

Onze reine meditatie, ons willen dienen is het, geeft aan het leven voor

man en vrouw als één ziel, één lichaam, Goddelijke alomvertegenwoordigheid. Voelt gij ook dit? Dát verbindt u met God! En hierdoor hebben wij ál Zijn werelden overwonnen, waarvan tevens de zwaartekrachten ons toebehooren.

Daardoor leviteren wij elke levensgraad en voelt ge, waardoor ál de planeten een eigen baan hebben te beschrijven, want wij zijn Goddelijk moeder en vader geworden. Hierdoor overwonnen wij elke levensruimte!

Het éénzijn met uw leven wordt thans verbroken. Maar gá verder!”

En dan komt er toch nog tot ons leven:

„Uit naam van biljoenen Goddelijke mensen sprak ik tot uw bewustzijn. Maak uw taak af! De God ín uw leven zal u zegenen.”

Wij gaan verder, geachte lezer. Wij weten niet meer hoe te moeten denken, wij geven ons volkomen aan het gevoelsleven dat tot ons komt, over. En dan horen en wij ín ons hart zeggen:

„Drink van ons bloed en gij kunt verdergaan. Laaf uw bewustzijn aan het onze! Dorst gij naar Goddelijke waarachtigheid? Ga dan verder! Gij zult nú geen stilstand meer beleven. Ga opwaarts tot uw godheid! Voor het vader- én het moederschap van Moeder Aarde leert gij dit alles kennen. Ontwaak voor Christus!”

Wij voelen ons vrij van de Vijfde Kosmische Graad. In ons leven is reeds de „Alziendheid” gekomen en de alwetendheid sprak tot ons bewustzijn. Wij zullen het „Algevoelsleven” ondergaan. En toch zijn wij in staat om menselijk-aards te denken, André kan ook nu nog vergelijkingen maken, indien hij dat zou willen. Wij weten hoe het kind van Moeder Aarde lijdt! En daarvoor doen wij alles, geven ons volkomen, omdat het tot onze eigen bewustwording behoort.

Ik ben mens, maar tevens een godheid, sturen wij tot het bewuste „AL” en zal gehoord worden.

Ja, wij zijn dankbaar, gaat er even later uit ons leven tot God.

En dan kan meester Alcar zeggen:

„Dankbaar is mijn leven, mijn broeders, dat wij dit voor de aardse mensheid mogen ontvangen en beleven. Wij zullen verdergaan. De Goden uit het bewuste Goddelijke „AL” willen, dat wij ons openen. Maar mijn eigen bewustzijn heeft dit woord begrepen en opgenomen. Ik zal thans eeuwigdurend zijn beziel. Ontzagwekkend is het! En toch in ons bereik. Já, wij zijn Goden!

De vijfde sfeer waarin ik leef is een hemel, een machtige ruimte, maar ik ben geest en dit is stof en onmetelijk diep aan bewustzijn en geluk. Voelt gij wat dit te betekenen heeft? Ik heb deze wetten mogen aanvoelen, ook gij hebt u zelf kunnen overtuigen. Begrijpen wij deze afstemming? Já, dat kunnen wij

begrijpen, omdat de levensgraden ons zover en zo diep hebben geopend. Wat wacht het kind van Moeder Aarde? Wat kan men op Aarde reeds bereiken? Een Koninkrijk! Maar alléén dan, wanneer de mens in liefde de wetten wil aanvaarden.

Dit is reeds Goddelijk denken en voelen. Machtig is het, dit bezit te mogen voelen als vader- en moederschap. Schoon is geen woord meer om dit alles te verstoffelijken, meester Zelanus, doch gij zult toch de woorden beleven om dit alles uit te beelden. Het Goddelijke „IK” zal u die genade schenken.

Hoe nietig is thans de Aarde en alles van de Derde Kosmische Levensgraad, nu wij voor het Goddelijke „AL” komen te staan. De Aarde is maar één nietig vonkje, een sfeer als embryonaal leven. Meer niet en toch reeds zo machtig.

Zie al dit leven, mijn broeders, deze lichamen spreken. Dat is wedergeboorte! Ook de volgende levensgraden zullen uitdijen en ons tot het „AL” zenden. Stel u nu op dat Universum in. Gij zult in staat zijn om het leven van die ruimten te dragen, te beleven en aan te voelen. Nu zult gij Goddelijke doorzichtigheid zien. Blijf niettemin uzelf! Elk stofje vertegenwoordigt Goddelijke zelfstandigheid. Elk stofje is een Goddelijk Koninkrijk. En nu biljoenen van deze werelden bijeen is het bewustzijn van de mens! Op Goddelijke afstemming!

Ik zeg u thans: God legde dit alles in de handen van Zijn leven en dat zijn wij als mens. Hij leeft nu door ons! Heb de mens en al Zijn leven lief en gij hebt Hem! Wanneer de mens volgens Zijn wetten leeft, lééft de mens ín en door Hem!

Omdat God liefde is!

Zullen wij als mens liefde zijn!

Omdat Hij rechtvaardig is, moeten wij ons Zijn rechtvaardigheid eigen maken. Eerst dán worden wij als mens onmetelijk. Niets kan ons nu tegenhouden.

Já, wij komen!

Wij komen nu!

Wij gaan bewust verder! In het „AL” zullen wij Uw bewustzijn betreden en in ons opnemen. Christus wil het!

Wij komen voor Christus!

Já, alléén Hem willen wij dienen!

Geef ons ook die genade!

—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—o—

De Zesde en Zevende Kosmische Levensgraad

Stel nu uw leven open voor de Zesde Kosmische Levensgraad, doch vraag om kracht en bezieling ... ging meester Alcar verder ... of wij kunnen geen voet meer verzetten. Wat voelt gij nu, mijn broeders? In mij is er nieuw leven gekomen. Wij mogen dus hoger en verdergaan. Gij ziet zeker al, het licht van deze ruimte verandert, de Vijfde Kosmische Graad dwingt ons om dit verder- en hoger gaan te aanvaarden en wil zeggen, dat ons willen dienen is aanvaard. Door het vader- en moederschap komen wij zover. Wat gij ook nu waarnemen zult, dat zijn de levende vonken voor de Zesde Graad en kunt gij u opnieuw oriënteren. En ook die wereld is weer ijler van geest en toch stoffelijk waarachtig. Maar de wetten zijn hetzelfde, daarin heeft het leven de Goddelijke harmonie bereikt. Elke levenswet zien en beleven wij dus tevens voor die wereld, ook het „AL” bezit dezelfde levensgraden.

Door uw eigen en verkregen levenslicht zult gij de wonderen aanvaarden. Ook het kind van Moeder Aarde kan er niet aan ontkomen. Het Goddelijke bewustzijn van de mens wil dat wij het „AL” betreden, omdat wij die levensgraad moeten leren kennen voor Moeder Aarde en haar kinderen. En toch voelen wij ons kinderen van Hem, ook al hebben wij bijna dat bewustzijn bereikt.

Is u dat duidelijk, mijn broeders, dan betreden wij wereld na wereld. Of wij zouden het gevoel missen voor deze éénheid. Maar wij beleven het, het Goddelijk bewuste roept ons toe: ga verder!

Ook nu zien wij, mijn broeders, dat de Vijfde Graad in de Zesde oplost, zoals wij dat voor elke wereld mochten zien. Het Zonnestelsel is hetzelfde, ook al de levenswetten, het bewustzijn en de liefde verruimt zich, waardoor het leven de God van al deze ruimten vertegenwoordigen kan. U kunt nu alleen beleven en aanvaarden, uw leven voor uw Goddelijke afstemming openen. Maar thans ziet ge, dat elke vonk van God Zijn ruimte heeft gekregen. Dat die vonk nu licht, leven, ziel en geest is, vader- en moederschap uitdijend heeft verstoffelijkt, vertellen u deze menselijke wetten. Dit is nu bewustwording voor het Goddelijke „AL”.

De Zesde Kosmische Graad voert ons naar de Goddelijke volwassenheid, naar de Goddelijke gevoeligheid, wil de mens Hem in alles vertegenwoordigen. Wij komen dicht bij die liefde, Zijn rijk, Zijn hemel. Man en vrouw van de Aarde hebben zich dit eigen gemaakt. Dat is het íngaan en het betreden van Zijn leven.

Wat ik thans ga voelen, mijn broeders, dat voert mij terug tot de allereerste levensgraad voor het menselijke bestaan op aarde. En hiernaast zie ik mij

terug op de Maan, daar, waar wij aan ons leven zijn begonnen. Bezie dit Goddelijke beeld nu, thans, nu wij deze ruimte mochten betreden en gij ziet uw Goddelijke beeld. Dát is nu God! Dít is Zijn beeld. Wat wil „klei en wat levensadem” nu nog betekenen?

Hebt ge nu uw eigen levensverruiming gevoeld? Wat weet een geleerde van de aarde? Wat ben je, als je psycholoog zijt, dominee? Godgeleerde? Daar ben je iets en hier niets! Deze wetten zal de universiteit zich eigen moeten maken. Ja, mijn broeders, dít is Gods beeld! Al deze ruimten tezamen. Ik ga voelen, dat ik de bezieling ben voor al het leven van de Aarde en de ruimten, die wij nu mochten leren kennen. Ik ben bloed voor al die lichamen en de ziel en de geest tevens! Ik ben de denkkraft, zult gij straks hebben te aanvaarden, wanneer wij het Goddelijke stadium voor ons zien, want dat is waarheid. Ja, wij zijn het bezielende leven voor Moeder Natuur, het licht in de ogen van het dier en de mens! En dát is Goddelijk bewustzijn!

Wat is bewustzijn op Aarde? Wat wil deze Goddelijke wijsheid het kind van de Aarde leren en schenken? Goddelijke liefde, de rust en de vrede voor élke vonk van de „Almoeder”!

Ja, mijn broeders, dat heeft de „Almoeder” gewild! De mens in het „AL” en van de Zesde Kosmische Graad heeft niet vergeten aan één mens het levenslicht te schenken of dat leven kon niet verder! Dat is het eigen disharmonische of harmonie voor al het bestaan, doch door het harmonische verdichten zich de wetten en kon de ziel als mens hoger gaan. Dat zal het Goddelijke Koninkrijk zijn, mijn broeders. Dat heeft God gewild, maar het is voor ons geschapen. Hij gaf Zijn leven bewustwording, bezieling om verder te gaan en tot Zijn „AL” terug te keren. Ook wij zullen elke vonk van Zijn bestaan de verkregen bezieling schenken, dat alleen door het vader- en moederschap mogelijk is.

Onze levensaura zal dienen! Dat is de wil van de „Almoeder”! Wij zijn in alles Goddelijk bezielend en die afstemming stuurt ons tot Zijn persoonlijkheid terug.”

„Daardoor, mijn broeders, heeft God” ... gaat André verder, „Zijn ruimten gevuld.”

„Hierdoor” ... kan ik aan mijn meester en aan het kind van de Aarde doorgeven, „heeft God zichzelf door het vader- en moederschap kunnen verruimen. God heeft gewild, dat wij Zijn ruimten zouden vertegenwoordigen en wij hebben nieuw leven geschapen, wij bleven vader en moeder in alles, voor élke ruimte en levensvonk.”

En dan horen wij in ons leven komen: „Al deze werelden zijn werelden van Zijn geest, Zijn ziel, licht, als leven en stof, als vader en moeder, als verdichtings- en uitdijingswetten, werelden van rechtvaardigheid, plichtsbe-

trachting, van éénzijn en heilig beleven.

Waarlijk, de werelden door God geschapen zijn nóg één. De Derde heeft de Vierde Kosmische Graad beleefd, en die wedergeboorte schiep de Vijfde, doch door die liefde en harmonie betrad gij de Zesde, waarna de Zevende Kosmische Graad gestalte krijgt en het bewuste „AL” is! Maar u ziet het, de levenswetten zijn in niets veranderd, die éénheid bleven wij behouden. Nu is het leven onmetelijk, als gevoel en als levenslicht, voor ál de eigenschappen van God. Dat is Oppermacht! Dat voert u naar Zijn Opperwezen en dat is de mens!

En die éénheid als man en vrouw, vader- en moederschap, is niet te vernietigen. God legde dus steen op steen en bouwde een ruimte voor al Zijn vonken. Nu wacht het Heelalbewustzijn op u! Ga dan ook verder! Kom tot het „AL” terug en geef dat geluk door aan het kind van Moeder Aarde.”

Meester Alcar geeft André: „Gij, mijn broeder André, Dectar, gij hebt de sferen van licht mogen zien en kunt nu eerst vergelijkingen maken voor de Aarde. Komen mijn gevoelskrachten tot uw leven?”

En dan kan André tot zijn meester terugsturen: „Ja, mijn meester, ik dank u voor alles, ik zal dit bewustzijn aan Moeder Aarde doorgeven. Ik volg u. Ik ben waarachtig in staat om vergelijkingen te maken ten opzichte van Moeder Aarde en al haar levenswetten. Waar ik zie, herken ik de wetten uit de Derde Kosmische Graad terug en kan ze dus op Aarde volgen en beleven. Ik zie nu, het Goddelijk bewustzijn overstraalt mijn leven. Ik ga met u hand in hand verder, mijn meester, ik geef mij volkomen aan de wetten over.”

Ja, geachte lezer, heiligend Goddelijk is deze wereld en zijn al de levenswetten. Diep en waarachtig voor uw menselijke bewustzijn, uw liefdeleven, uw geluk, vrede en rust. Zo heeft Christus het bedoeld. Wij buigen ons hoofd. Wij buigen ons voor alles wat de „Almoeder” ons geschonken heeft. Nu kennen wij de armoedige vertelsels van de Aarde, waardoor de mens een geloof heeft ontvangen. Aanstands zullen wij het Goddelijke bewustzijn betreden. De mens in het bewuste „AL” verwacht ons, om het kind van de aarde dit bewuste te schenken. De Goddelijk bewusten trekken ons op. En dan horen wij weer onder en ín ons hart:

„De ziel van de Aarde komt! De ziel als liefde van Moeder Aarde komt! De ziel van Moeder Aarde komt om het Goddelijke Koninkrijk te beleven. De ziel als mens van de Aarde zal éénheid ontvangen met het bewuste Goddelijke vader- en moederschap! De ziel van God als bewustzijn zal spreken voor het kind van de Aarde. Want dat is thans mogelijk!

Het leven is Liefde.

Ziel en geest is één lichaam! Maak u dat eigen en gij kunt hoger en verdergaan. Dat is uw levende God!

Vertrouw op uw Goddelijke afstemming!

Lééf voor Hem en gij zult binnentreden! Heb het gevoel, dat de „Alwetten” uw leven zullen verruimen, dat de Goddelijke wetten uw éénzijn met uw vader- en moederschap zullen voorbereiden!

Ga tot Christus! En gij zijt zeker van uw Goddelijke ontwaking! Beleef Zijn bewustwording en gij ontvangt ruimtelijk moeder- en vaderschap!

Gá dus verder! Kom tot ons en neem waar, dat gij uw godheid beleven en betreden zult. Gij kinderen van de Derde Kosmische Levensgraad, het Goddelijke bewuste „AL” verwacht u. Het Goddelijke bewuste „AL” wil u ontvangen. Beleef de Zesde Kosmische Levensgraad, die ruimte voert u naar het Liefdeleven in het „AL” bestaan. Beleef élk verschijnsel en ge kunt verdergaan. Word ook nu vader en moeder, zielen van één wereld en ruimte. Ook dat is mogelijk.

Beleef ge Zijn openbaringen? Bent u bewust? Wij trokken u in ons bewustzijn op. Dit alles behoort u toe. Hierdoor zijn wij ontwaakt. Maar de God van ál dit leven leeft achter dit alles. Ook die wetten zult gij later leren kennen.

Beleef thans zijn Goddelijke verdichtingswetten. Herken ze voor uw eigen bestaan. Wij spreken tot uw persoonlijkheid. Ook de openbaringen zullen het aan uw leven verkondigen en kunt ge Zijn liefde beleven.

Zijn leven ís liefde.

Is ook dat gevoel tot en ín u gekomen? Dat is óns bewustzijn. Dat hebben wij ons eigen mogen maken. Door Zijn wetten tot Hem terug! Zodat wij en gij en al het leven bewust blijft. Door Zijn werking en Zijn levensadem, tot de Goddelijke drie-éénheid, dat vader, moeder en kind is.

Is ook dat gevoel tot uw leven gekomen?

Ga dan verder!

Nog enkele ogenblikken en gij zult het Goddelijke „Albewustzijn” betreden. Dat is uw en ons paradijs. Het licht dat gij waarneemt is zilverachtig, door een gouden glans overstraald, gij kent het, uit de zesde sfeer, uit uw geestelijke afstemming, doch dit is nog verstoffelijkte substantie. Gij moet dat nimmer vergeten. Dit licht is door ons Goddelijke liefdegevoel bezielde en draagt uw leven. Dat is door de liefde van Christus mogelijk, want wij vertegenwoordigen Zijn leven, liefde, licht, vader- en moederschap. Hij is de „Mentor” voor élke vonk. Door Zijn leven is onze wereld en zijn alle ruimten gezegend. De sterren en planeten vertegenwoordigen Zijn wetten, Zijn Goddelijke macht, waarvoor men op Aarde geen ontzag heeft gevoeld en Zijn wetten nog niet kent, doch dat wordt thans anders. Ongelooflijk schoon is alles en kunt gij thans aanvaarden. Aanvaard nu, Zijn bewustzijn trekt u tot het „AL” terug!

Daardoor zal de God van ál het leven ín u ontwakten!

Wij vertegenwoordigen dit leven en zijn toch in contact met de Aarde, wij leven thans voor ál de werelden. Voor élke levensvonk! Dat kunt gij nu aanvaarden, omdat gij deze wetten mocht leren kennen. Het kind van Moeder Aarde zal hierdoor liefde krijgen voor al het leven van Christus! Het zal nu mogen weten, dat het nooit meer alleen is. Het kind van Moeder Aarde moet weten, dat de Goddelijke afstemming ín de mens aanwezig is! Gij hebt toch die verruiming gezien.

Gij zult aanstonds opgetrokken worden tot ín het Centrale Goddelijke. Dat is het hart voor dit Heelalstadium en voelt ge zijn bloedsomloop. Dan eerst komt ge tot Goddelijk ééenzijn! Wilt gij deze diepte beleven? Zie, kinderen van de „Alvader” en „Almoeder” ... gij betreedt uw eigen Goddelijkheid.

Wat weet men hier op Aarde van? Waarvoor leeft de vonk van God? Voelt ge thans beter en scherper, waarvoor God al deze ruimten geschapen heeft? Gij kunt het aanvaarden, het bewuste Goddelijke „AL” voelt zich gelukkig, dat het kind van de Aarde deze bewustwording heeft bereikt. Gij – André-Dectar – zult die Goddelijke liefde beleven. Straks zal Christus u ontvangen, de volgende levensreis brengt u zover!

Dat zal uw ruimtelijke „Inwijding” zijn. Gij moet u zelf daarvoor openen en het leven van God zal het u zeggen. Néén, aanvaard het gerust, deze genade heeft géén mens van de Aarde kunnen beleven, eerst nu komt het bewustzijn van de Aarde zover en is de ínzegening voor de mensheid!

Stel u thans op de wetten van het „AL” bestaan in en zij zijn het, die u tot de wereld van Christus zullen dragen. Ga tot uw meester en hierna tot uw werelden terug en vergeet „Golgotha” niet. U kunt verdergaan!”

Wij weten thans, dat wij alléén door de liefde het Goddelijke leven kunnen vertegenwoordigen, dat wij door „Golgotha” verder kunnen gaan en horen wij opnieuw ín ons hart zeggen:

„Christus handelde zoals de „Almoeder” het heeft gewild.”

Sla neer, wat u neergeslagen heeft en gij verliest uw godheid. Christus beleefde Zijn Goddelijk „AL” op aarde! Begrijpt gij dit? Nu leeft ge in deze Goddelijke Drie-éénheid, waardoor wij mensen en al het leven werd geschapen, of wij hadden geen voet kunnen verzetten. Wij hebben Golgotha beleefd of wij hadden het „AL” niet bereikt! Zijn wij tot uw leven gekomen? Is het Goddelijke voelen en denken welsprekend bewust? Door het vader- en moederschap hebben wij de werelden overwonnen. Zijn ruimten! Aanstonds zult gij in „HEM” leven.

Nu kunt gij aanvoelen, hoe „HIJ” zich heeft gevoeld, toen hij voor Pilatus stond. Die gevoelens zult gij u eigen moeten maken. Gij zult voelen en beleven, hoe het kind van Moeder Aarde Hem heeft bespot. Maar vooral, hoe

Christus zich heeft moeten instellen, wilde Hij zijn Goddelijke taak afmaken en de „Almoeder” vertegenwoordigen. Toch gaf Hij daar zijn Goddelijke liefde! Hij kwam daar voor de onbewusten van geest, voor het leven, de vonk van God!

Hoe heeft Hij zich gevoeld, toen men Hem voor Caiphas bracht? Wij waren met Hem op aarde. Hij heeft daar Zijn kruisdood aanvaard. En zijt gij daartoe in staat? Hij zette zijn leven in voor al het geschapene, voor de rust en de vrede op Aarde. Hoe heeft het kind van Moeder Aarde gehandeld? Door Golgotha zult gij het „AL” betreden of het is niet mogelijk!

Christus, die vanuit deze wereld tot de Aarde terugkeerde, Hij liet zich gevangen nemen door een dierlijke levensgraad, 'n mens en Hij gaf zich over, omdat Hij de „Almoeder” door Zijn liefde vertegenwoordigde.

En hebben wij anders kunnen handelen om het „AL” te betreden? Hij als Goddelijk bewuste heeft al het leven lief! Onbesmet keerde Hij tot het bewuste „AL” terug.

Is het niet, alsof gij nog op Aarde leeft? Wij kennen de wetten van Moeder Aarde, omdat wij ons die ruimten eigen moesten maken. En toch zijt gij nu tot éénheid gekomen met het „AL”. Daarom zult gij Zijn leven leren kennen.

Ook wij gingen van graad tot graad. Ook wij zijn gevoel van Zijn gevoel. Leven van Zijn leven en licht van Zijn Licht, liefde van Zijn Liefde!

Wet na wet heeft zich aan ons leven kunnen openbaren. Niet één disharmonische stoornis hebben wij vastgesteld. Weet nú, de „Eeuw van Christus” is begonnen. De „Universiteit van Christus” opent haar poorten. De leer van de „ALbron” komt nu op aarde. En daarvoor zult gij en wij dienen.

Beleef deze ijle stof, mijn broeders en verklaar voor het kind van Moeder Aarde de wetten. Beleef elke levensgraad voor de ziel en geest. De wetten zullen u van de „Almoeder” overtuigen. En eerst dan betreedt het kind van Moeder Aarde de „Universiteit van Christus”! Nu beleeft het kind van Moeder Aarde de ónpeilbaarheid van elke levensgraad, doch die de verkregen persoonlijkheid zal versterken, waarna onze Universele éénheid verkregen wordt. Elke levensgraad is liefde! Is ruimte, is geluk, is kunst en wijsheid. Wij hebben het Goddelijke óneindige bereikt en gij zult tot ons komen. Beleef dit zonnestelsel op Goddelijke afstemming en betreedt het „Almoederschap”!

De „Almoeder” wil, dat wij u terugvoeren tot de eerste openbaringen op geestelijke afstemming. U ziet thans, dat daar al dit leven aanwezig was. Gij kijkt nu tot uw ontstaan terug, ook wij volgen deze openbaringswetten. Door de reine afstemming van ons leven is dat thans mogelijk. Al die openbaringen hebben zich Goddelijk verdicht.

Nu zijn wij wind, kracht, werking, bezieling geworden, doch door het vader- en moederschap. Al de levensgraden worden door ons bewustzijn be-

zield. Voelt gij nu hoe wij God en de „Albron” vertegenwoordigen?

Wij zijn thans licht geworden! Wij zijn de kracht voor alle Zonnestelsels. Voor al de ruimten die u mocht beleven. Wij dienen thans, omdat het leven door ons het bestaan heeft gekregen. De levensgraden en levenswetten van al deze ruimten zullen u daarvan overtuigen. Wij zijn eeuwigdurend licht geworden, onze persoonlijkheid is Goddelijk bewust, maar wij leefden eens op Aarde. Voelt gij wat dit zeggen wil?

En dat hebben wij bereikt door Zijn liefde, door Zijn werelden in harmonisch éénzijn te vertegenwoordigen. Voer uzelf terug tot de eerste openbaringen en gij ziet deze wetten. Wij en elke vonk zijn erdoor ontstaan.

Hoeveel werelden hebt gij beleefd tijdens het ogenblik, dat de „Almoeder” zich manifesteerde? Dat is ons bezit geworden en ligt in de handen van het kind van Moeder Aarde. Het is Christus’ wil!

Die lange weg hebben wij moeten afleggen om het „AL” te betreden. Maar u ziet dat het mogelijk is. Al deze werelden en liefde, dat leeft als gevoel in de mens, het dier en het leven van Moeder Natuur.

Gij moet nu aanvaarden, dat wij u op uw reizen hebben gevolgd. Elke bewuste vonk door God geschapen zal uw leven bezielen. Geef de waarachtigheid uw reine bezieling, uw vader- en moederschap. Die evolutie wil Christus aan Moeder Aarde schenken.

Het is dus waarheid, wat gij in al deze werelden hebt mogen aanschouwen, dat behoort tot de Goddelijke werkelijkheid. Héél deze ruimte volgt u.

God is Ziel

God is Geest

God is Stof

God is Leven, maar wil zijn liefde! Als Goddelijk deel van Zijn leven zult gij uzelf tot deze openbaring voeren.

Beleef Zijn geest en gij ontvangt Zijn gestalte.

Beleef Zijn stof en gij zijt één met al de levenswetten voor het vader- en moederschap.

Beleef Zijn liefde en gij zijt moeder! Door het moederschap zult gij al deze werelden overwinnen!

Beleef Zijn evolutie! Beleef de Goddelijke-geestelijke en Goddelijke-stoffelijke openbaringen en gij zijt één met Zijn Koninkrijk! Beleef Zijn Wezen door de levensgraden en elke wereld leeft onder uw hart. Aan uw leven werden deze wetten geschonken, want gij zijt ziel van Zijn Ziel!

Ga verder! Ons bewustzijn trekt u omhoog. Gij zult het licht voor ál de werelden zien. Kom tot Christus! In Zijn naam kunt gij het „AL” voor uw persoonlijkheid betreden, doch dat zult gij beleven voor het kind van Moeder Aarde. Weet het, gij zijt Zijn kinderen. Maar wees verzekert van Zijn Liefde.”

Dat hebben wij ontvangen. En thans hoger en verder. Dat alles legde de „Almoeder” als God ... in de handen van zijn leven. God is menselijk en voordierlijk bewust, maar elke vonk bezit de „Almoederlijke” levensafstemming.

André kan thans stoffelijke vergelijkingen maken voor de Aarde en hij zal daar deze Goddelijke wijsheid moeten vertegenwoordigen. Hoe zal hij nu het „AL” kunnen dragen? De ruimten als licht en liefde zullen hem helpen dragen, ál het leven van God is ervoor gereed!

Thans kunnen wij ons gereedmaken om het „AL” te betreden. Já, zenden wij terug en tot het bewuste „AL”:

„Wij willen liefhebben.

Wij willen dienen!

Wij willen Golgotha volgen!

Mogen wij U dienen?”

Trek ons tot het bewuste „AL” op en wij dienen het leven van Moeder Aarde. Wij willen, dat Uw kinderen ontwaken. Wij weten thans, dat wij hierin miljoenen tijdperken zullen toeven, wij weten, dat er aan dit leven geen einde komt. Já, wij willen éenzijn met Christus! Het is niet voor onszelf dat wij willen dienen, maar voor Uw leven! Schenk ons het Goddelijke bewustzijn. Leg het in ons menselijke hart! In ons eeuwigdurende „ik”!

Já, wij komen!

Mens der aarde, sturen wij tot de Derde Kosmische Levensgraad, wilt gij dit aanvaarden en beleven? Buig u dan voor de wetten van leven en liefde, voor elke vonk van God en gij zijt in harmonie gekomen met al het geluk door Hem geschapen. Wij kunnen thans aanvaarden dat God liefde is! Wij aanvaarden nu, dat Hij deze ruimten voor ons als mens heeft geschapen en voor het leven van Moeder Natuur.

Mens der Aarde, gij zijt Goddelijk!

Mens der Aarde, gij zijt ziel van Zijn Ziel en geest van Zijn Geest.

Mens der Aarde, gij zijt stof van Zijn stof, maar gij zult tot de „Almoeder” terugkeren!

Wij staan nu voor het Goddelijke dimensionale bestaan. Maar bovendien als licht, vader- en moederschap. Wij staan voor het „AL” bewustzijn en moeten ons de krachten eigen maken om verder te kunnen gaan. Christus wil het!

In ons komt ontzagwekkende stilte, Goddelijke rust is het! En toch voelen wij ons werkend bewust, dienend door liefde, gevend door het licht, dat ons nu overstralen zal. Wij voelen dit Goddelijke vader- en moederschap ín ons komen. Zal het leven van Moeder Aarde dit nu willen begrijpen, vragen wij ons af. En toch komt dat ogenblik, omdat de „Eeuw van Christus” is begon-

nen.

Wij gaan thans hand in hand verder. Wij voelen ons kinderen van de ruimte, licht van dit licht, liefde van deze liefde en rust van deze stilte, wij voelen, dat wij tot Goddelijke éénheid komen. En eerst nu weten wij, dat het Kleurenrijk Gods ons zal optrekken.

Ik moet dit alles beschrijven, maar hoe wil ik die woorden vinden, vraag ik mij nu af, om het kind van de aarde het waarachtige Goddelijke bewustzijn te schenken? Dit Goddelijke paradijs is niet te vertolken, ik zal echter in staat zijn om de levenswetten te ontleden en die aan het kind van Moeder Aarde door te geven, opdat het vader- en moederschap begrepen wordt. Want daardoor bereikt het kind van God het „AL”bewustzijn!

Volg het leven en heb het lief! Daardoor – gij kunt het nu weten, is hetgeen ik tot de Aarde stuur – bereikt gij dit bewustzijn. Wij moeten deze Goddelijke wetten aanvaarden. Eerst dán opent zich elke vonk van God. En dat is thans het fundament om verder te gaan.

Wij gaan verder en zien, dat al de ruimten oplossen, omdat wij het bewuste Goddelijke betreden. Wij staan nu voor God als „Vader en Moeder”!

Ontzagwekkend is het wat wij waarnemen. God als vader en moeder verwacht ons als kinderen van de Derde Kosmische Levensgraad! Wij leven nu in de geestelijke en stoffelijke openbaringen, die het „ALbewustzijn” hebben bereikt. Een ruimte van liefde! Een ruimte van licht, ziel en geest, van harmonie en weten! Dit is het „Absolute”!

Dit is de wereld voor de „Alwetendheid”! De wereld voor het „Allesoverheersende” liefdeleven! Het allesomvattende geluk! En wij hebben moeite om bewust te blijven, doch voelen, dat onze concentratie is versterkt. Nu Goddelijk gevoel is!

Dit is de Goddelijke gestalte en de Goddelijke Persoonlijkheid. Hierin leven al de wetten en krachten, die een mens kan ontvangen, maar waarop de mens en al het andere leven afstemming heeft. Waarin wij leven, dat is de zichtbare „Levende God”!

Wat wij zien is het gouden Goddelijke licht, waardoor de Derde Kosmische Levensgraad zich heeft gesplitst. En toen zijn deze scheppingen begonnen. De levensaura als „Oerplasma” heeft een Goddelijke persoonlijkheid gekregen. Al die wetten hebben zichzelf zichtbaar geopenbaard. Wij leven in de omgeving van Goddelijk bewuste mensen en wij weten, dat zij op Aarde hebben geleefd.

Wat willen wij? Wij voelen ons één en zijn gelukkig, omdat wij tot dit Goddelijke leven behoren. Wij zijn ons daarvan bewust. Dit is het „AL”! Wij leven in de „Alliefde”! Aan het menselijke geluk, dat weten wij thans, komt nooit een einde. Wij voelen ons als lichtende werelden!

Já, wij weten het thans, hierin leeft Christus. Dat begrijpen wij. Dat beleven wij. Dat leeft onder ons hart!

Nu weten wij, waarom Hij heeft kunnen zeggen: „IK” en mijn Vader zijn één! Dat leeft in ons bloed! Onze zielen zuigen die Goddelijke waarheid in zich op. En wij moeten nog verder. Het bewuste Goddelijke „AL” is ín ons leven gekomen. Nu zegt het Goddelijke tot ons, dat wij éénzijn!

Christus is het! Wij zijn leven van God. Zijn kinderen! Christus gaf het de Aarde. Het Goddelijke „AL” is bewust zichtbaar. Ook daarin leven mensen die het Goddelijke organisme bezitten. En zij zijn „Vader en Moeder”! Wij weten het reeds, op onze volgende reis zullen wij het Goddelijke kind beleven en zien. De mens die hier leeft is over al het leven „Vader en Moeder” geworden. Dat is de Goddelijke taak, door de „Almoeder” in handen gelegd van haar leven. Dat heeft élke cel te aanvaarden!

Wij zien dat licht en wij weten thans, dat het leven uit deze wereld ál het andere leven voedt en draagt. Dat dit bewuste Goddelijke zieleven blijvend voortstuwt! Dit leven is „Energie” geworden. Het protoplasma heeft het bewuste Goddelijke „AL” bereikt.

Wij worden opgetrokken tot het allerhoogste. Wij worden Ingewijd voor het bewuste „AL”! En dat is voor het kind van Moeder Aarde. Wij gaan hand in hand verder. Wij zijn reeds aangeraakt en tot éénheid gekomen. Planeten en Goddelijke Zonnen als licht lachen ons toe. En dat is „Liefde”. En die liefde beleven wij. Wij zijn tot éénheid gekomen met het „Alvermogen” als de „Alwetendheid”! En daardoor begrijpen en voelen wij, hoe ál die werelden zich hebben kunnen verdichten, vergeestelijken en verstoffelijken. Dat zijn de openbaringen voor de „Almoeder”!

Wij zien thans, dat de Moeder Planeet in het midden van deze ruimte leeft en ook hierin haar taak vervult. Dat is de „Albron” als stoffelijk, doch Goddelijk bewustzijn. Het moederschap van het Goddelijke „AL” zegt het tot ons leven, voelen en denken en wij hebben dat te aanvaarden. Nu weten wij, vanwaar „Christus” tot de Aarde kwam. En wij weten tevens, hoe Hij heeft geleden. Wat Hij aan de Aarde en haar kinderen te schenken heeft, dat is nú ín ons gekomen. Wij mogen dit machtige panorama aanschouwen omdat Christus het wil! Dit alles had HIJ aan Moeder Aarde te schenken. De ruimte is als lichtgevend plasma. Door een gouden glans overstraalt het zichzelf, dit bewuste leven van God. En dat alléén door het vader- en moederschap. De mens heeft, dat beleven wij, miljoenen werelden te overwinnen, voordat hij het bewuste „AL” heeft bereikt. In deze ruimte leeft nu „Christus”! ... roep ik de Aarde toe.

Wij kunnen danken voor alles wat wij mochten ontvangen. Wij leven in de nabijheid van Christus. Wij zijn vonken van Zijn ziel en bewustzijn. En

wij weten, dat Hij ook nu nog mens is! Dit is het Goddelijke beeld, door de „Almoeder” geschapen ... als mens, dier, bloem en plant, ál het leven van de Derde Kosmische Graad zien wij hierin terug. Ja, Moeder Water, André-Dectar zal het aan uw leven doorgeven.

Wij knielen neer, wij buigen ons hoofd in het „AL” bestaan en geven ons aan de Goddelijke persoonlijkheid over. Wij weten nu, hier heeft het kind van Moeder Aarde het einde bereikt. Dit is het Goddelijke, menselijke einde. Hoeveel werelden moeten wij voor ons leven nog tot de Goddelijke ontwaaking brengen? Dat weten wij nu!

Wij zenden tot de „Almoeder” ...

„Beziel ons ... Beleef ons ... Maak van ons leven licht ... liefde en harmonisch leven en wij doen onze ogen open om U te aanschouwen.”

En dan kijken wij naar deze Goddelijke liefde en vergeten nu niet, dat wij tot de Derde Kosmische Levensgraad behoren. André-Dectar weet ook nu nog, dat hij op Aarde leeft.

Christus daalt in ons af, dat wij bewust voelen. Christus waakt over ons leven en bewustzijn of wij zouden hier bezwijken. Wij zien hier Golgotha.

Ja, roepen wij uit: „De Eeuw van Christus” is begonnen!

Het is Zijn wil dat wij hier zijn. Wij zullen dienen!

Wij aanschouwen al het gebaarde leven en voelen, dat het Goddelijk bewuste „AL” tot ons spreekt. Wij kennen nu de Goddelijke Gestalte en Persoonlijkheid. En dan horen wij:

„Hoe is nu Mijn Leven?

Hoe is Mijn Gestalte?

Hoe is Mijn Ziel?

Hoe is Mijn Geest?

Hoe is Mijn Licht?

Hoe is Mijn Vader- en Moederschap?”

Hierachter leeft de „Alziel” de „Algeest” de „Almoeder als Liefde”, waardoor wij het leven ontvingen. Hierachter leeft de God van ál dit leven. Het „Alvermogen” om te baren en te scheppen. Dat is úw bloedstroming! Uw éénheid met de „Albron”. De Zon van Mijn leven wil u daarvan overtuigen. Wij vertegenwoordigen de „Almoeder” voor ál de werelden. Geef dit aan het kind van Moeder Aarde en gij trekt uzelf tot de „Almoeder” terug, waardoor de wetten zullen spreken. Aanvaard dit! Het is uw zegen, uw geluk! Aanschouw dit Goddelijke wonder. Er is géén verdoemdheid! Er zijn geen brandende hellen!

Uw leven is nu gereed om het „Goddelijke-Evangelie” te ontvangen. Dít is het, wat Christus op Aarde heeft willen brengen. Dit is de „Kosmologie” voor de mensheid van de aarde.

Geef de „Kosmologie” aan het kind van Moeder Aarde en zeg:
„Gij zult tot de „Almoeder” terugkeren.
Gij zult God als Moeder liefhebben.
Gij zult God als Vader beleven.
Gij zult God als Ziel vertegenwoordigen.
Gij zult God als het Leven tot de openbaringen voeren.
Gij zult God als Geest een gestalte geven.
Gij zult God als een Persoonlijkheid dienen.
Gij zult God als de Utdijingswetten beleven.
Gij zult God als de Levenswetten verruimen.
Gij zult God als Utdijend bewustzijn voor al de werelden vertegenwoordigen.

Gij zult God door Zijn „Liefde” overwinnen, waardoor ál de ruimten zich zullen openen, maar als vonk van God zijt gij als mens gezegend.

Wij zullen uw leven zegenen! Gij zult voor eeuwigdurend Apostelen zijn van Christus!”

André denkt thans aan „Moeder Water” op aarde, aan al het leven van God, aan de „Goddelijke Wayti” voor al die liefdewetten. Hij is zich volkomen bewust en denkt aan de levens van Moeder Aarde die hij kent. Waarlijk, kan hij thans aanvaarden, ik ben het instrument van de meesters. En dan horen wij:

„Wij zegenen u in Naam van ”Christus”!

Keer terug naar de Aarde. Vervolg uw weg, ga terug naar de Maan om de levensgraden voor het menselijke organisme te volgen en te ontleden en ontsluit de „Universiteit van Christus”!

Keer daarna tot ons terug, „Christus” wil u dan ontvangen!

Het Goddelijke Bewustzijn verwacht héél de mensheid!”

Wij weten het nu, het goede zal op Aarde zegevieren. De mensheid staat voor openbaringen. De wijsheid van Christus komt tot de Aarde. De mens en al het leven zal ontwaken en liefhebben. Wij hebben de krachten ontvangen om het „Koninkrijk Gods” op Aarde te vestigen, waarvoor wij dienen en zullen leven. Wij zijn bezielde door het bewuste Goddelijke „AL”. Wij zijn thans in staat om het leven van God met de Vader en Moeder van liefde te verbinden. Wij brengen de Aarde en haar kinderen geluk, vrede en rust. De mens zal zich openen voor de sferen van licht, voor de reine liefde. Het Goddelijke „AL” zal de „Universiteit van Christus” vertegenwoordigen. En wij weten thans, wat dit te betekenen heeft. Dit is de Tempel Gods!

Ja, zenden wij tot Christus, wij willen dienen. Ons gevoel zal U bereiken. Onze liefde zal het U zeggen.

Wij zijn gereed om U te helpen dragen.

„Christus, Gij zijt het!
Christus, Gij leeft!
Christus, Gij zijt Liefde!

Christus, Gij zijt álles! Zegen de Aarde en haar kinderen en wij brengen Uw boodschap tot het kind van God.”

En dan komen wij vrij van het Bewuste „AL”. André kan niet meer. Ook wij moeten alles inzetten om bewust te blijven, toch voelen wij, dat de „Al-liefde” het is, waardoor wij het eigen bewustzijn behouden. Thans moeten wij mediteren en alles nábelevan. De volgende reis voert ons tot het embryonale leven terug, wij volgen dan het menselijke organisme tot in dit Goddelijke bewuste „ALbestaan” voor de mens als een bewuste „Godheid”!

Het is niet mogelijk om ons thans los te maken en toch moet het. Maar vanuit het Goddelijke „AL” volgen wij opnieuw ál de wetten en levensgraden die wij door deze reizen mochten zien en ontleden. Graad na graad volgen, belevan wij, Zon na Zon en planeet na planeet, om élke levenswet vanuit dit bewustzijn te overzien. Innerlijk maken wij vergelijkingen, waarbij wij worden gesteund. Mijn God, roepen wij dan uit, als dit de mensheid straks bezit, hoe is dan het leven op Aarde?

Wij zien élke godsdienst en kijken er thans achter. Géén wetenschap op Aarde of wij kennen de diepte ervan. Er is géén worm op aarde of wij zien nu, ook André, waar dat leven is geboren. Wij zijn levend bewustzijn, wij hebben thans ál dat leven geschapen, het is uit ons leven geboren, omdat wij het Goddelijke bewustzijn bezitten.

Wij kennen nu het leven van ál de wateren op aarde en zien door die verdichtingswetten en levensgraden heen, wij kennen élke vis, bloem en plant, ieder organisme, voor ruimte en menselijk bestaan. Wij belevan het levenslicht voor ál de vonken van God en kennen het vader- en moederschap van élke levenscel. Dat behoort tot het Goddelijke bewustzijn!

Wij weten nu, dat André-Dectar het hoogste bewustzijn voor de Aarde en de „Derde Kosmische Levensgraad” vertegenwoordigen moet. André, als Jeus van Moeder Crisje, heeft dat mogen belevan en bereikt!

De Goddelijke genade heeft hij zich eigen gemaakt. Als wij zover zijn gekomen kunnen wij het vrijkomen van het „AL” aanvaarden en tot de sfeer der Aarde terugkeren. O, mijn God, help André-Dectar dragen!

Maar wij weten, ál het leven van God zal hem steunen. De „Wayti” is het!

Nu kan hij ook niet meer. Hij sluit zijn ogen en zinkt tot in het diepst van zijn onderbewustzijn terug. Meester Alcar neemt het kind van de Meesters in zijn armen. Even later keert André tot zichzelf terug, doch dan hebben wij het „AL” verlaten. Wij bevinden ons reeds in de Derde Kosmische Levensgraad. André stelt zich op zijn leven en bewustzijn in en kan zeggen:

„Mijn meester, ik zal mij daar staande weten te houden.”

Dat is alles en voldoende, wij weten het, hij zal zich staande houden en zijn verkregen bewustzijn eigen maken. Daarginds rust en leeft Moeder Aarde. Weet zij wat zij van ons ontvangen zal? Já, zij weet het! Bewust keren wij tot haar leven terug. Mijn God, U leeft in alles. Het véraf vertoeven is waarlijk het éénzijn met Uw leven en liefde. Nu gaan wij even door de sferen van licht. Aanstonds, dat weten wij al, zal André hier terugkeren. Meester Alcar heeft Jongchi reeds gewaarschuwd, door even te schilderen zullen de meesters André helpen dragen. Maar dan zullen wij beginnen om deze reizen vast te leggen. Wij doen alles, zodat hij dit verwerken zal. Hij is één van biljoenen kinderen van God die het „AL” heeft gezien. Dat kan een geest van licht uit de zevende sfeer niet eens beleven, omdat het leven een taak moet bezitten voor de „Albron” of het is niet mogelijk. En dat weet André-Dectar thans. Daarvoor zal hij en zullen wij alles inzetten. En even later zijn wij bij zijn organisme. André daalt erin af. Hij kan zeggen:

„Ik ben gereed, mijn meester.” „Dag, meester André-Dectar.”

„Dag, meester Zelanus?”

„Dag, André, straks zijn wij opnieuw één.”

„Ik weet het al.

O, mijn „Almoeder” ... ik zal dienen! De God van al dit leven zal ín mijn menselijke hart ontwaken!”

Even later is hij in diepe slaap. Wij verbreken ons éénzijn met dit leven, maar blijven waken.

Wij maken ons gereed voor de volgende reis.

Einde ... Eerste deel van de „Kosmologie”.

